

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

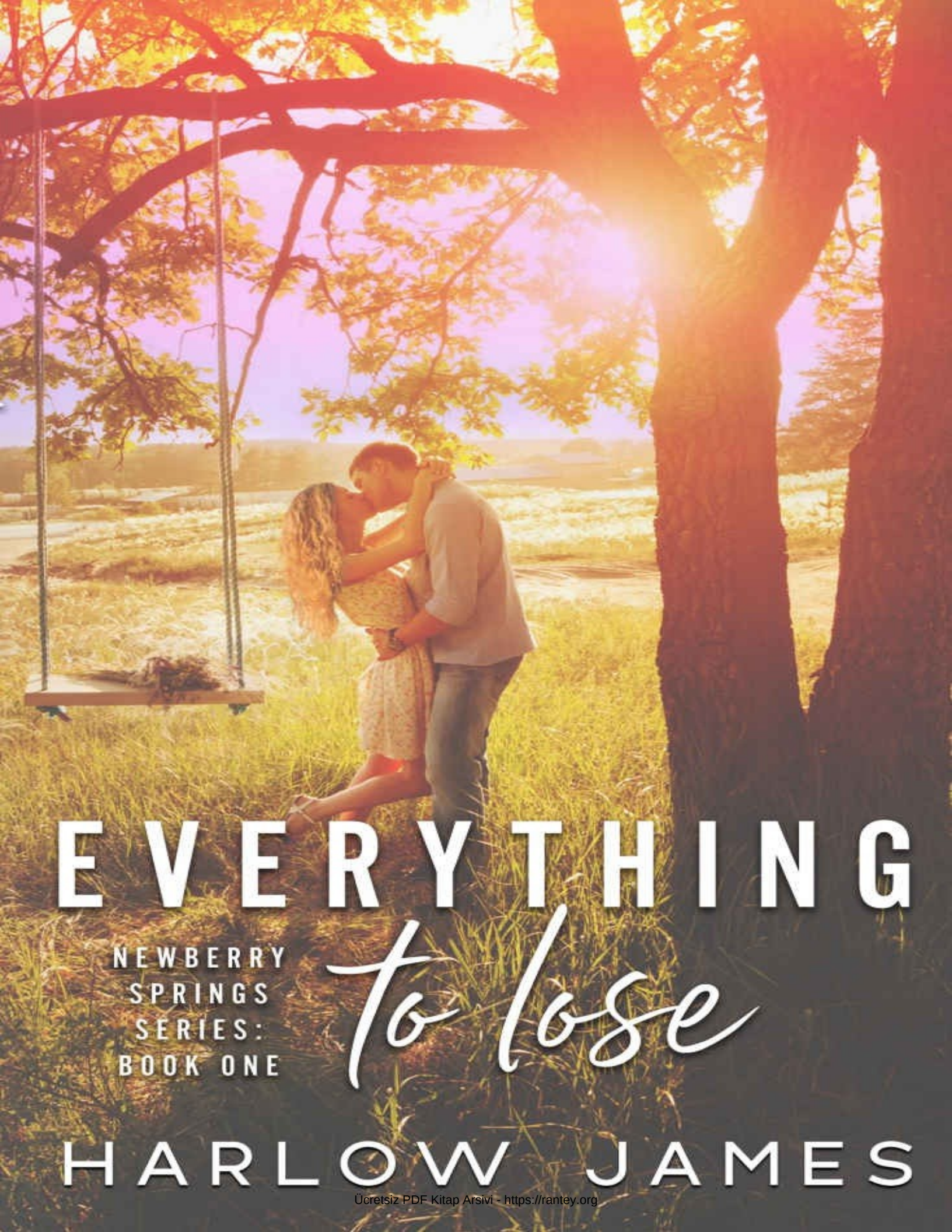
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVERYTHING

NEWBERRY
SPRINGS
SERIES:
BOOK ONE

to lose

HARLOW JAMES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAYBEDECEK HER ŞEY

NEWBERRY SPRINGS SERİSİ

BİRİNCİ KİTAP

HARLOW JAMES

Copyright© 2023 by Harlow James
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu . İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ciltsiz ISBN: 9798393914790

Kapak Tasarımcısı: Abigail Davies
Editör: Melissa Frey

Bu kitap, kalbiyle her zaman temkinli olan kızlar içindir.

Tedbirli olduğunuz için özür dilemeyin.

Ama kalbinizi de riske atmaktan korkmayın.

Çünkü risk olmadan ödül de olmaz.

Kaybedecek her şeyiniz olduğunu düşünebilirsiniz ama aynı zamanda kazanacak her şeyiniz vardır.

Ve Emily için.

Siz beni bu kitabı yayınlamaya zorlamasaydınız bu kitap dünyada olmazdı. Kalbimin zaten bildiği şeyi görmemi sağladığın için teşekkür ederim.

"Bana öyle geliyor ki en iyi ilişkiler, kalıcı olanlar, genellikle dostluğa dayanan ilişkilerdir. Bilirsiniz, bir gün karşınızdaki kişiye bakarsınız ve bir gece önce gördüğünüzden daha fazlasını görürsünüz. Sanki bir yerlerde bir düğmeye basılmış gibi. Ve sadece bir arkadaş olan o kişi birdenbire kendinizi birlikte hayal edebileceğiniz tek kişi oluverir."

Gillian Anderson

KONT E NT S

Önsöz Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Harlow James'Diğer Kitapları in

Harlow James ile Bağlantı Kurun

Teşekkür

Yazar Hakkında

P R O L O G U

Kelsea

On Yaşında

"G O şeyleri benden uzak tutun!" Wyatt'tan ve solucan dolu kovaşından kaçmak için bacaklarımı ve kollarımı olabildiğince hızlı pompalıyorum. Beni en son yakaladığında saçımda bir solucan vardı ve

Ona yumruk attığımda Wyatt'ın dudağı şişti.

"Hadi, Kels! Isırmazlar!" Güvenli bir yere doğru hızla ilerlerken arkamdan gelen kahkahasını havanın vınlamasıyla duyabiliyorum.

"Umurumda değil! Onlar iğrenç ve yapışkan!" "Kız gibi davranma!"

"Ama ben bir kızım!" Kıvrıcık sarı saçlarımın arasından omzumun üzerinden geriye bakıp aramızda hâlâ mesafe olup olmadığını kontrol ediyorum. Sonra Gibson'ların arazisindeki derenin kenarına giden küçük tepeden iniyorum, Wyatt'la neredeyse her gün güneş batana kadar oynadığımız dereden.

Verandalarındaki ışıklar yanmadan önce eve dönmememiz gerektiğini çok iyi biliyoruz. Çok geç geldiğimiz bir gece Wyatt'ın bir hafta cezalı kalmasına neden ve en iyi arkadaşım olduğu için o hafta hayatımın en uzun ve en sıkıcı haftasıydı.

Öne doğru eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyarak nefes almaya çalışırken ayaklarım suyun kenarında aniden duruyor. Ama sonra Wyatt'ın tepeden aşağı kaydığını ve yaramaz sırtışıyla hemen yanıma indiğini duyunca irkiliyorum ve geriye doğru sıçırıyorum.

Dişlerimi birbirine geçirirken parmağımla onu işaret ediyorum. "Sakın bir daha bana o solucanları fırlatayım deme Wyatt Allen Gibson, yoksa Tanrı yardımcım olsun, bu sefer seni annene söylerim!"

Ellerini kalçalarına koyup gözlerini devirirken dudaklarından ağır bir nefes çıkar. "Sakin ol, Kels. Sana solucan fırlatmayacağım, tamam mı? Balık yakalamak için onlara ihtiyacım var ve bunu yaparsam senin kız gibi çılgınlıkların tüm balıkları korkutup kaçırarak."

Rahatlamış şekilde içimi çekerek, ona hâlâ yüzde yüz güvenmesem de biraz rahatlamama izin veriyorum. Wyatt'ı küçüklüğümüzden beri tanıyorum ve en eski anılarımda çocuk beziyle koşturmamız arkadaşlığımızın başlangıcını işaret ediyordu.

Babalarımız birlikte büyüdü, dolayısıyla doğal olarak onların çocukları da birlikte büyüyor. Tek çocuk olmama rağmen, Wyatt ve ikiz kardeşi Walker'dan sadece birkaç ay önce doğdum ve bu iki çocuğun kendi yakın bağları olmasına rağmen, Wyatt ve ben her zaman kendi işimizi yaptık.

Wyatt'ın yanındaki yaşlı meşe ağacının dallarında sakladığı oltasını bulmasını izliyorum.

derede saklıyor. aşağı çekiyor ve bir solucana uzanıp kancayı geçirmeden önce ipi kurcalıyor. Ağzım açık kalıyor, dudaklarım tiksintiyle kıvrılıyor.

"Bu çok iğrenç." Ürperiyorum ve suyun kenarına yakın bir yere oturuyorum, birkaç nehir taşına uzanıyorum ve her zaman yaptığım gibi onları desenlere düzenliyorum. Bazen bir kalp ya da yıldız, bazen de bir ya da iki harf yapıyorum. Ama ne yaparsam yapayım, süreç yine aynı. Ben kayalarla oynarken ve yüzümü güneşten korurken Wyatt balık . Buradayken tek şey bu.

"Bunu aşmalısın. Bir erkek böyle balık yakalar, gerçek solucan kullanarak."

"Flaş haber, sen hala bir çocuksun."

"Ama bir gün erkek olacağım ve bir balığı doğru şekilde yakalayabilmek istiyorum." Durgun suya bakıyor. "Peki akşam yemeğine kalabilecek misin?"

Gözleri tekrar suya kayıyor, endişeyle bir şeylerin ısırmasını beklerken inceliyor. Gerçek şu ki, ben bu derede hiç balık görmedim ama Wyatt bir gün bir tane yakalayacağına inanıyor. Çocuklar bazen çok aptal oluyor.

Omuz silkiyorum, birkaç taş daha kot pantolonumun dizinde yavaşça çözülen bir ipi . "Bilmiyorum. Sanırım bu annemin ne zaman bağlı." Annem şehirdeki bir ofiste bir adamın asistanı olarak çalışıyor. Ne iş yaptığını tam olarak bilmiyorum ama yanında çalıştığı adam sürekli hesap makinesinin düğmelerine basıyor ve babamla sürekli "vergi" denen bir şey hakkında konuşuyor.

"Güzel. Baban eve ne zaman geliyor?"

"Sanırım Cuma günü. Bu sefer gideli neredeyse iki hafta oldu." Babam bir kamyon şoförü ve Newberry Springs, Teksas'tan uzakta uzun süre yollarda kalıyor. O yokken, annem isteyken Gibson ailesi bana bakıyor, özellikle de şu anda yaz mevsimi olduğu için. Okullar açıldığında gündüzleri orada olacağım ve akşamları annem eve gelene kadar Wyatt'ın evinde kalacağım. Yemin ederim, bazen onlarla kendi ailemle yaşadığımdan daha fazla yaşıyormuşum gibi geliyor.

"Annenle babanın nasıl evli olduğunu anlamıyorum. Hiç birlikte olmuyorlar," diyor Wyatt. Göğsümde tuhaf bir his patlıyor, sanki sorusu doğru olduğu için beni rahatsız ediyormuş gibi.

"Babam her zaman en iyi arkadaşıyla evlendiğini söyler. Bu yüzden birbirlerini seviyorlar."

Bana komik bir bakış attı. "En iyi arkadaşınla evlenmek zorunda mısın?"

Ayağa kalkıp pantolonumdaki kiri ve atkuyruğumu daha sıkı çekiyorum. Oltasını sudan çekerken ona bakıyorum, solucan hâlâ kancada asılı. "Sanırım. Belki de bu bir gün evleneceğimiz anlamına geliyordur, Wyatt."

"Asla evlenmeyeceğim."

"Babam çoğu erkeğin evlenmek istemediğini, ama sonra doğru kızla tanıştıklarını ve her şeyin değiştiğini söylüyor."

"Annen doğru kız mıydı o zaman?"

"Öyle olmalıydı. Yoksa neden evlensinler ki?"

Omuz silkiyor. "Tamam. Sanırım kural buysa, seninle evli olmak o kadar da kötü olmazdı. Zaten her günü birlikte geçiriyoruz."

Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Aynen öyle." Etrafımda dönüyorum ve sonra gözlerim yaşlı ağacın hemen altındaki düz bir toprak parçasına takılıyor. Bir fikir kıvılcımlanıyor. "Eğer bir gün , pratik yapmalıyız." Tutması için elimi uzatıyorum, ama bana bir an için çok uzun süre bakıyor.

"Ben balık tutuyorum, kadın," diyor ve onun bu tavrı karşısında öfkelenildiğimi hissediyorum.

"O lanet derede hiç balık yok Wyatt. Şimdi buraya gel," diyorum ayağımı yere vurarak. O da

sopasını bırakıyor ve birkaç metre yürüyerek benim durduğum yere geliyor.

Elini elime alarak ona ayaklarını kuma nereye koyacağını gösteriyorum ve sonra tam karşısında duruyorum, böylece birbirimize bakıyoruz. "Ne zaman evlenen insanlar görsem ellerini bu şekilde tutarlar." Ellerimi nazıkçe onun ellerine koyuyorum ve sanki çok yaklaşımdan korkuyormuşuz gibi elönümüzde birleştiriyoruz.

"Şimdi ne yapacağız?" Gözlerim alnına bulaşan kire ve şakağından aşağı süzülen ter takılıyor. Wyatt kirli, pis kokan bir çocuk ama ne olursa olsun burnumu tıkayacağım ya da en iyi arkadaşım olduğu için gül gibi kokuyormuş gibi yapacağım.

"sonsuz dek seveceğimize söz vermemiz gerekiyor. "Ölüm bizi ayırana kadar" ya da onun gibi bir şey."

"Ölene kadar mı? Bu çok uzun bir süre!"

"Sonsuz dek en iyi arkadaşım olmak istemediğini mi söylüyorsun

Wyatt?" Omuzları kararsızlıkla yükseliyor. "Bilmiyorum."

"Hayatını bensiz hayal edebiliyor musun?"

"Hayır."

"O zaman bu sonsuz kadar ya da birimiz ölene kadar demektir Wyatt."

Bir ter damlası daha belirirken yutkunmasını izliyorum. "Tamam. 'Ölüm bizi ayırana kadar' o zaman." "Tamam. Şimdi öpüşmeliyiz."

Burnu buruşuyor ve ben de zihinsel olarak aynı şeyi yaptığımı hissediyorum. İnsanların öpüştüğünü gördüm, hatta annemle babamın ve Wyatt'ın anne babasının bile, ama bu çok iğrenç görünüyor. İnsanların bunu neden yaptığını anlamıyorum.

"muyuz?"

"Evet. Evlendiğinizde böyle yaparsınız."

"Tamam," diyor gözlerini devirerek, "ama çabuk ol." "Sen çabuk yap!"

"Neden her konuda benimle tartışmak zorundasın?"

"Tartışmıyorum." Ellerim kalçalarımı bulurken ona doğru tepiniyorum. "Evet, yapıyorsun."

"Kapa çenen ve öp beni!"

"Ugh! İyi!" İnliyor ve sonra yüzüme uzanıyor. Elleri yanaklarımı kavırıyor ve sonra dudakları üzerinde, o kadar yabancı bir his , ikimiz de ayrılıp ellerimizin tersiyle ağızlarımızı önce sadece bir saniye sürüyor.

Ama kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor ve bir sıcaklık tüm bedenimi kaplıyor. En iyi arkadaşımı , artık iğrenç, pis bir çocuk görmediğime yemin edebilirim. Wyatt birden farklı görünmeye başladı.

"Bu çok garipti," diyor gözlerini bana dikerken.

Bu tuhaf duygular bocalayarak boğazımı temizliyorum. "Katılıyorum. Ama en azından zamanı geldiğinde ne yapacağımızı bileceğiz."

"Evet, elbette," diyor ağzını bir kez daha silmeden önce, bana biraz daha bakmak için duraklıyor ve sonra direğine geri koşuyor. Tam eğildiği sırada üstümüzde gök gürültüsü patlıyor. Gibson Çiftliği'ne geri dönmezsek sağanak yağmura yakalanacağımızı bildiğimiz için başlarımızı birbirimize doğru çeviriyoruz.

"Hadi," diye emrediyor Wyatt, sırtığını bırakıp elimi tutuyor ve sonra küçük tepeye doğru havalanıyor, gök gürültüsü tekrar patlayıp bulutlar birkaç dakika öncesine daha karanlık ve kalın bir şekilde içeri girerken beni de arkasından çekiyor. Teksas'taki gök gürültülü fırtınaların ne ne yapacağı belli olmaz, bu yüzden çok az ya da hiç uyarı vermeden ortaya çıkmaları sık rastlanan bir durumdur.

Elleri ellerimde beni yönlendirmesine izin verdim, ayaklarımız toprakta ve uzun ağaçların arasında sürükleniyordu.

Sanki beni her yere götüreceğine güveniyormuşum gibi yeşil telleri ve sanırım küçük bir parçam güveniyor. Wyatt Gibson sinir bozucu ve iğrenç bir çocuk olabilir ama ona hayatım pahasına güvenirim.

Gibson'ların evinin geniş ulaştığımızda ikimiz de sırlıslık olmuştuk.

Ayakkabılarımız çamur içinde ve koşarken sıçrayan ot parçalarıyla kaplı.

"Aman Tanrım! Yağmur ihtimali olduğunu söylediklerinde ikinizin dereye asla izin vermemeliydim," diye azarlıyor anne Gibson, elinde iki havluyla bizi arka kapının önünde durdururken. "İşte, kurulanın ve soyunmaya başlayın, siz ikiniz."

Ben ona sessizce gülerken Wyatt "Ama anne," diye sızlanıyor.

"Yine başlama Wyatt Allen. Evime bu pisliğin içinde gelmeyeceğini biliyorsun."

Annesi bana dönüp kıyafetlerimi çıkarırken vücudumu Wyatt'ın gözlerinden korumak için etrafıma bir havlu tutarken gözlerini deviriyor. Bu bahar okulda kızların büyüdükçe başlarına gelenler ve vücutlarının geçirdiği tüm değişikliklerle ilgili bir video izlemiştik ve birkaç hafta sonra göğüslerim patladı ve orada birkaç kıl filizlenmeye başladı. O zamandan beri beni koruyor ve Wyatt'la birbirimize mahremiyet vermemiz konusunda ısrarcı davranıyor, her ne kadar banyoyu paylaşmayalı ya da birbirimize mahrem yerlerimizi göstermeyeli yıllar olmuş olsa da. Bu dört yaşındayken yaptığımız bir şeydi. Şimdi bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederim.

İç çamaşırlarıma kadar indiğinde, havluyu etrafıma sarıyor ve beni içeri alıyor. "Sen misafir banyosunu kullan, Kelsea."

"Tamam. Teşekkürler, Momma G." Koridorda koşturup hızlıca duşu açıyorum ve kendimi banyoya önce her zaman getirdiğim kıyafet çantamı alıyorum.

Temizlenip kuru giysilerimi giydikten sonra annem Gibson'ı mutfakta yemek pişirirken buluyorum, günün bu saatlerinde her zaman olduğu gibi. Wyatt'ın babası Randy Gibson da an ahırdan yemeğe hazır bir şekilde gelebilir. Kokulara bakılırsa, enchiladas yiyeceğiz.

Akşam her zamanki gibi ilerlerken, üç Gibson oğlanı da masada birbirlerine sataşıyor ve ebeveynleri onları, eğer kesmezlerse ceza olarak at ve inek kakası küreklemele tehdit . Beş yaşla en büyük kardeş olan Forrest, küçük kardeşlerine gözlerini devirmekten başka bir şey yapmıyor, ergen tavrı parlıyor ve üçümüze olan kızgınlığı ona kendi azarını kazandırıyor.

Bu evde bu aileyle birlikte olmayı kadar sevsem de, buraya her geldiğimde küçük bir parçam, kendi ailemin her akşam benimle yemeğe gelme zahmetine katlanamamasını kıskanıyor.

Karanlık gökyüzünü kapladığında ve yağmur dindiğinde saate bakıyorum. Annemin beni alacağı saatten çok daha geç olduğunu fark edince gözümü kırptırıyorum.

"Hey, G Anne?" Telefonu kapatırken mutfığa giriyorum, arkasını dönmüş

Be

n. "Evet, tatlım?"

"Annem aradı mı? Saat epey geç oldu. Şimdiye kadar burada olmalıydı."

Elleri sabunlu su dolu lavaboya uzanırken hâlâ arkasını dönmeyi başaramıyor.

Pan. "Hayır, ondan haber almadım, Kels. Ama sorun değil. Belki de bu, bu gece yatıya kalacağın anlamına geliyordur."

"Pijama partisi mi? Evet!" Wyatt köşeden dönüyor, pijamalarını giymiş, kumral saçları dağınık ve kısmen gözlerine sarkıyor.

"Neden siz ikiniz gidip bir film seçmiyorsunuz, ben de biraz patlamış mısır hazırlayayım?" diye öneriyor ve omzunun üzerinden bize yumuşak bir gülümseme sunuyor. Ve nihayet gözlerini gördüğümde, hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir hüznün fark ediyorum.

Wyatt'ın ikizi Walker oturma odasına girerken, "Kız gibi bir şey seçme," diyor, ben de Wyatt'ın sinema dolabına kadar takip ediyorum.

"Her zaman kız gibi bir şey seçmiyorum," diye karşılık veriyorum.

Anne Gibson odaya televizyonu hazırlarken, "Siz çocuklar Kelsea'nın istediğini seçmesine izin vereceksiniz, o kadar," .

Hepimiz yerleştikten sonra Wyatt, Walker ve ben oturma odasının zeminine bir battaniyenin üzerine yayılmış, ev yapımı patlamış mısır ve kekleri mideye indiriyor, *The Sandlot*'a dalmıştık. Forrest da kendi patlamış mısır kasesi ile kanepede . Bu filmi binlerce kez izlemiş olsak da Wyatt'ın en sevdiği filmlerden , bu yüzden seçimden memnun kalacağını her zaman biliyorum.

Bay ve Bayan Gibson'ın mutfakta sessizce konuştuklarını duyduğumda gelen fısıltılar kulaklarımı dikleştiriyor. Çocuklar filme o kadar dalmışlar ki konuşulanları duymuyorlar ama adımın geçmesi kulaklarımı zorlayarak dinlememe neden oluyor.

"O gelmiyor mu?"

"Hayır," diyor Momma G ve burnunu çektiğini duyabiliyorum. "Bana bir mesaj bırakmış Randy. Kelsea'ya göz kulak olmamızı istedi. Gittiği için özür diledi ama aslında geri dönmeyeceğini söyledi."

"Tanrım, Elaine. Hank biliyor mu?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor, film daha sessiz bir sahneye girerken sesini alçaltıyor. "Belki de onu aramalısın?"

"Ve ona ne diyeyim? 'Karım patronuyla birlikte şehri terk etti ve sen dönene kadar çocuğuna bakmamızı söyledi' mi?"

Ne oldu? Annem gitti mi? Geri gelmeyecek mi?

"Bilmiyorum! Sarah'nın son zamanlarda mutlu olmadığını biliyordum ama böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim."

Filme bakıyorum ve sonra gözlerimi Wyatt'a, bugün en iyi arkadaşşıma çeviriyorum çünkü babam bana her zaman en iyi evlenmen gerektiğini söylerdi. Ve bu ana kadar ona inanmışım.

Sonraki birkaç gün boyunca bile onun hala haklı olduğuna inanmak istedim - en iyi arkadaşınızla evlendiğinizde sonsuza mutlu yaşarsınız. Annemin geri döneceğine, bunun sadece bir iş gezisi olduğuna ve döndüğünde şeyin normale döneceğine inanmak istedim.

Ancak üç gün geçtikten ve babam nihayet eve dönüp beni oturarak onun geri dönüp dönmeyeceğini bilmediğini açıkladıktan sonra, belki de en iyi arkadaşınızla evlenmemeniz gerektiğini anladım. Çünkü evlendiğinizde işler yolunda gitmez ya da ikinizden biri fikrini değiştirirse her şeyinizi kaybedersiniz ve dünyanız asla eskisi gibi olmaz.

Babam o günden sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı ve bildiğim ailem ayaklarımın altında tozdan başka bir şeye dönüşmedi.

Elbette, evimizin duvarları hâlâ ayaktaydı ve babam beni hâlâ seviyordu ve bunu bana göstermekten asla geri durmadı. Ama artık daha fazla ortalarda görünmüyor, haftalarca Gibson'ların yanında kalmamı gerektiren uzun seyahatlere çıkıyordu.

Wyatt ve ailesi kendime en yakın şey oldu ve bunun değişeceği düşüncesi kalbimi iki kat daha fazla acıttı. O gün en iyi arkadaşımı öpmek, sonraki yıllarda o büyük meşe ağacının altında beyaz bir elbiseyle koridorda ona doğru yürümeyi hayal etmeme ya da takip eden günler ve haftalarda güldüğümüzde çikolata kahvesi gözlerinin nasıl daha fazla parladığını fark etmeme neden olsa da bir gerçek vardı: Wyatt Gibson'a duyduğum aşka boyun eğmek hayatımın birden fazla alanında kalp kırıklığına yol açacaktı. Ve bu istediğim ya da ihtiyacım olan son şeydi.

On yaşındaki halimin mümkün olduğunu düşündüğü bir şey varsa o da

Hayatımın o dönemini kolay kolay . Çünkü zaman geçtikçe ve ikimiz de , çamurda oynadığım cılız çocuk bir erkeğe dönüştükçe, duygularımı bastırabileceğime inanmanın ne kadar aptalca olduğunu daha iyi anladım.

En iyi arkadaşınıza aşık olmanız gerektiğini sanıyordum ve ben de tam olarak öyle yaptım. Ama ya aşık olmak aynı zamanda hayatınızdaki değerli her şeyi riske atmak anlamına geliyorsa?

Bu soru günlerce, aylarca ve yıllarca aklımı kurcaladı, ta ki bir gün her şey değişene ve Wyatt'ın ikiz kardeşi Walker'ın beni öptüğü günden beri hiçbir şey eskisi gibi olmayana kadar.

BİRİNCİ BÖLÜM

Kelsea

Günümüz

"**B** En, git arkadan birkaç bardak tepsisi daha getir." Kalabalık her geçen dakika artarken bira fabrikasındaki gürültüye sesleniyorum. Newberry, Teksas'ta bir Cuma gecesi ve iş Gibson Brewery & Restaurant'ta patlama yaşanıyor.

"!" diye bağırıyor ve mutfağın yemek pompaladığı evin arka tarafına açılan çift kapıdan içeri üflüyor. Fermantasyon ve yıllandırma tankları da musluktan servis edilecek biralara için sıraya dizilmiş durumda.

Müdavimlerimizden Greg, neredeyse boş olan bardağını kaldırırken barın öbür ucundan bana işaret ediyor ve bu beyaz kovboy şapkasını neredeyse düşürüyor. "Hey, Kels! Bir IPA daha lütfen, hayatım?"

"Sadece sen lütfen dediğin için Greg." Barın altındaki tepsiden bir bardak alırken ona göz kırpyorum ve arkamı dönüp bardağı en sert biralamızdan biriyle ağzına kadar dolduruyorum.

Bir yıl önce Wyatt'ın başarılı olup emin değildim, ancak tadım odasını evimiz dediğimiz küçük tarım kasabası Newberry Springs yerine Newberry'de karar verdiğinde, sezgilerinin doğru olduğunu gördük. Kasabanın ana yolunun hemen dışında alan depo, birçok insanın işten eve dönerken uğramasına, mutfağımız tamamen hazır ve çalışır durumda olduğu için bir şeyler atıştırmasına ve ofiste ya da tarlada geçen zor bir günün ardından dinlenmesine olanak tanıyor.

"Yine biranın bulanıklığından şikayet bir var." Diğer garsonlardan Britney yanıma geliyor, IPA'mızdan bir bardağı ışığa tutuyor, böylece sıvıdaki bulanıklık görülebiliyor.

Gözlerimi devirerek cevap vermeye başlıyorum ki sıcak bir el omzumu kavıyor ve ilerlememi engelliyor.

"Ben hallederim. Çoğu insan bazı biralarda bulanıklık olmasının normal olduğunu fark etmez çünkü birayı kehribar rengi şişelerden içmeye alışmışlardır ve bunu görmezler." Wyatt'ın sesi tereyağı gibi yumuşak ve kalbimde bu adama karşı hissettiklerimi gömdüğüm delik gibi derin, kulaklarıma çarpıyor. Dokunuşu kolumdan aşağı bir ürperti gönderiyor, sanki vücudum ona doğal olarak bu şekilde tepki veriyor. Ve öyle de yapıyor, o hain kaltak.

Sinir sistemimi Wyatt Gibson'a bu şekilde tepki vermememiz gerektiğine ikna etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir öküz inatçı ve beni dinlemiyor.

"Teşekkür . Muhtemelen sahibinden gelmesi daha anlamlı olacaktır," diye cevap veriyor Britney.

rahatlama.

"Anlaştık. Ve madem yenisin, bu şikâyetini her seferinde bana getirmeyi unutma, tamam mı? Tabii ki Kelsea'nın da ona haddini bildirebileceğini biliyoruz, hem de yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadan." Şimdi bana dönüyor, gamzelerini ortaya çıkaran dudaklarını aralıyor ve gözlerinin koyu kahverengisi beni yutulmayı bekleyen iki erimiş çikolata havuzu gibi içine çekiyor. "Ama başkalarını onun gazabına maruz bırakmanın adil olduğunu düşünmüyorum. O bunu benim için saklıyor."

Britney gülerken dilimi ona doğru uzatıyorum. "Hey, buna insanları nezaketle öldürmek deniyor. Bu benim gizli silahım. Benden korkman gerekip gerekmediğini ya da gerçekten samimi olup olmadığını bilmiyorsun." IPA'yı Greg'e vermeden önce omuz silktim ve sonra bardak biraz devrildiği ve birkaç damla düştüğü için silmek için kovadan bir havlu aldım. Ama aslında sadece Wyatt'ın dokunuşunun kolumda yarattığı karıncalanmayı unutturacak bir şeyler .

"Sahip olduğun tek silah bu değil, Kels." Birayı köşedeki altıncı masaya önce bir kez daha sıkarken, yüksek tabureye bir tabure çekerken ve müşteriyi doğru bira mayalama tekniği konusunda eğitmek için cazibesini kullanırken sözleri zihnimi sarsıyor. Müşteriyi yatıştırmak ve daha fazlası için geri gelmelerini sağlamak için geçen yıl boyunca konuşmasını mükemmelleştirdi ve bir parçam bunu neden bu kadar seksi bulduğumu merak ediyor.

Dudaklarımdan hüzünlü bir iç çekiş dökülüyor, belli ki Britney'nin fark edebileceği kadar yüksek bir sesle. "O çocuk için çok ileri gitmişsin."

Beni duyduğuna şaşırarak, kendime özgü bir cevap veriyorum: "Biz sadece arkadaşız." "Ha, evet, belki onun için. Ama sen, canım, kesinlikle daha fazlasını istiyorsun."

"Sen delisin. Bu asla olmayacak. Birlikte büyüdüğümüz ve şimdi birlikte çalışıyoruz. Teknik olarak benim patronum ve daha çok kardeşim gibi." Ellerimi kalçalarıma koyarak, "Kardeşinle çıkmak ister misin?" diye soruyorum.

Burnunu kıvırıyor. "Tamam, iğrenç. Anlaşıldı."

"Aynen öyle."

Gözlerimi deviriyorum ve yanaklarımdan süzüldüğünü hissettiğim kızarıklığı gizlemek için ona sırtımı dönüyorum. Britney burada uzun süredir çalışmıyor ama Wyatt'a karşı hislerimden şüphelenmeye başladıysa, onun yanındayken ona verdiğim tepkiler konusunda daha dikkatli olmalıyım.

Tabii ki haklı. Gözleri olan herkes en iyi arkadaşımı arzuladığımı söyleyebilir - Wyatt hariç yani. Gerçi çocukluğumuzdan beri hep böyleydi, özellikle de üniversiteye gitmeden önceki gece bana veda öpücüğü Evet, o gece hala kafamın içinde kirasız yaşıyor.

Ama muhtemelen o geceyi anımsarken ve ona gerçekten hissettiğimi söyleseydim neler olabileceğini düşünürken yalnızım.

"Hey, Kelsea." Başka bir tanıdık ses bana sesleniyor ve barda bir tabureye tünemiş sahibini buluyorum.

Yüzümde doğal bir gülümseme beliriyor. "Walker. Bu gece burada ne yapıyorsun?"

Cüzdanını tezgâhın üzerine atıyor ve parmaklarını ikiz kardeşinin kum sarısı rengindeki saçlarında . "Dün gece ve bugün itfaiyede uzun bir vardiyaydı. Eve gidip önümüzdeki yirmi dört saat boyunca komada kalmadan önce gevşemek için bir biraya ihtiyacım var."

"Tamamen anlaşılabilir. Yine de, yarın binicilik dersleri için çiftlikte olman gerekmiyor mu?"

Onun için doldurduğum bir bardak sarı birayı kabul ederek iç geçiriyor. Buraya geldiğinde hep aynı şeyi içer. Walker kardeşinin işini destekliyor ama yeni şeyler denemek için dışarı çıkmıyor. O bir alışkanlık yarattığı.

"Evet. Sanırım bu benim derin uyku planlarımı bozdu, ha?"

"Güzellik uykusu olmadan ne yapacaksın ki?" Alay ediyorum.

"Çirkin ikiz olmaya devam et," diyor Wyatt arkamdan, ensemdeki tüyler diken diken . Bunu yapmasından nefret ediyorum - habersizce arkamdan geliyor, böylece vücudum onun varlığına hazırlanamıyor.

"Neden başkalarının önünde kendin hakkında konuşuyorsun Wyatt? Bu en iyi haliyle kendini küçümsemek," diye karşılık veriyor Walker.

"İkiniz de başlamayın," diye araya giriyorum, bir yandan da yıllar boyunca ikisi arasında kaç tane gereksiz tartışmayı zihnimde hesaplıyorum. Her biri için bir dolarım , sanırım önümüzdeki yirmi yıl boyunca çalışmama gerek kalmazdı.

İkimiz de Walker'a odaklanırken Wyatt tezgâhın yanında yanımdaki yere kayıyor. "İş nasıldı?"

"Uzun. Yangın çıkmadı ama birkaç ihbar ambulans çağırmanızı gerektirdi. Yaşlı bir kadını kalp krizinden kaybettik. Bu ..." Sözüünü kesiyor, belli ki gözlerindeki duyguyu saklamaya çalışıyor. Ama ben bunu hissedebiliyorum. Walker birini kurtaramamaktan nefret ediyor ama herkes kurtarılamaz. Ne yazık ki bazen bunu anlamakta güçlük çekiyor ve ben de olay zihninde tazeyken bunun onu yıprattığını görüyorum.

Elini tutup kendi elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve onu kaldırıp gözlerimle buluşmaya zorluyorum. Ama bunu yaptığında, gözleri hafifçe sağıma kayıyor, kardeşine odaklanıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor, böylece ona duyması gereken şeyi söyleyebiliyorum. "Walker, sen inanılmaz bir insansın ve bu şartlar altında elinden geleni yaptığına eminim. Bazen kader devreye girer ve her şeyin gerektiği gibi olmasını sağlar. Buna karşı koyamazsın."

Benimle göz göze geldiğinde kaşları açılıyor. "Teşekkürler, Kelsea. Beni nasıl daha iyi hissettireceğini her zaman biliyorsun."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum Walker. Ben bu tür bir baskıyı kaldıramazdım, orası kesin."

Gözleri ben ve Wyatt arasında gidip gelirken başparmağı benimkinin üstünü okşuyor ve sonra öne doğru eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Bazen berbat oluyor ama bu da işin parçası," diye devam ediyor omuzlarını .

Yanı başımızdan gelen bir boğaz temizleme sesi yaşadığımız anı yarıda kesiyor ve Wyatt'a doğru dönüp ters ters bakıyorum. "İşimize geri dönmeliyiz," diye emrediyor ve bir havluyu tezgâhın üzerine atıp uzaklaşıyor.

Tepkisi karşısında kaşlarımı çattım. "Onun sorunu ne?" Onun uzaklaşmasını izlerken ellerim kalçalarımı buluyor.

Walker kıkırdıyor ve sonra ayağa kalkmak için hareket ediyor, birkaç saniye içinde birasının tamamını yudumluyor. "Bir gün siz ikiniz kendi bokunuzu çezeceksiniz." Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra tezgâha bir yirmilik atıyor. Bir biranın parasını ödemek için gerekenden çok daha fazla para, ama her gelişinde ödemedede asla tereddüt etmiyor. " kalsın, Kels."

"Teşekkürler, Walker."

"Pazar günü çiftlikte görüşür müyüz?"

Başımı salladım. "Evet. G Anne ve benim doldurmamız gereken bir sürü kavanoz var."

Her Pazar sabahı kardeşlerimle birlikte Gibson Çiftliği'nde toplanarak ailelerine ihtiyaç duydukları her konuda yardımcı oluyoruz. Ben genellikle mutfakta reçelleri ve sosları şişeliyor ve Wyatt'la birlikte her Perşembe çiftçi pazarına götürüp sattığımız baharat karışımlarını paketliyorum. Çocuklar babalarına, ve şimdi düğünler ve iş toplantıları uzmanlaşmış, gelişen bir pansiyon ve eğlence mekanı olan mülkün bakımında yardımcı oluyorlar.

Annem gittikten kısa bir süre sonra Wyatt'ın anne ve babası evlerini çok yönlü bir işletmeye dönüştürme hayallerinin peşinden gitmeye karar verdiler. Daha çok Momma G olarak bilinen Elaine, her zaman bir yatak ve kahvaltı sahibi olmayı hayal ederdi. Randy karısını sevdiği için evini yavaş yavaş daha fazla insana ve daha fazla iş fırsatına açmayı kabul etti.

Şimdi, neredeyse on beş yıl sonra, Gibson Çiftliği düğünler, şirket partileri, çiftler için rahatlatıcı kaçamaklar, ilköğretim sınıfları için gezileri ve lise öğrencilerinin çiftlik ve çiftlik yaşamı becerileri konusunda staj deneyimi kazanmaları için tanınmış ve aranan bir mekan haline geldi. Yaratıkları şey inanılmaz ama bu bir aile çabasıydı ve ben teknik olarak bu ailenin bir parçası olduğum için zamanımı ve enerjimi buraya adadım.

Arkamı dönüp kalabalığı bir kez daha inceliyorum. Britney omzunda yemek dolu bir tepsiyle yanımdan uçarak geçiyor ve Ben kirli masaları temizliyor, daha fazla insan ön taraftaki hostes standından geri çekilirken yüzeyleri siliyor. Burada inşa ettiğimiz şeye hayranlıkla bakarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Evet, *biz* dedim, çünkü Wyatt ne derse desin, bunu bensiz yapamayacağını biliyorum. Belki bunu yüksek sesle bile itiraf edebilir ama bazen gururu baş edemeyeceği kadar büyük oluyor.

"Kelsea!"

Gözlerim sesi arıyor ve bir yıl önce buraya ilk geldiğinden beri arkadaşım olarak gördüğüm esmer kıza takılıyor.

"Sydney!" Elimden geldiğince hızlı şekilde birkaç kişiyi atlatıp masaların arasından geçerek ona sarılıyorum. "Nasılsın?"

Yüzü yanındaki adama dönüyor, onu da hemen tanıyorum. Yüzünü bana dönmeden önce delicesine aşık iki insana özgü bir gülümsemeyi paylaşıyorlar. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bak." Bana sol elini uzatırken ışıltıyor. Işıktaki güzel bir elmas parlıyor.

"Aman Tanrım! Tebrikler, çocuklar!"

Javi ve Sydney birbirlerini liseden tanıyorlardı ancak yaklaşık bir yıl önce yeniden bir araya geldiler. İlişkileri biraz alışılmışın dışında başladı ama sonunda birbirlerine ait olduklarını anladılar. İzlemesi kesinlikle eğlenceliydi ve geçen yıl boyunca birbirlerine daha da aşık olmalarını izlemekten keyif

Javi şakağına bir öpücük konduruyor ve onu kendine çekiyor. "Teşekkürler, Kelsea. Her zamankinden alabilir miyiz lütfen? Sadece bir içki içeceğiz ve sonra eve gideceğiz." Bakışlarının ardındaki sıcaklık nasıl kutlama yapacaklarına dair hiçbir şüphe bırakmıyor. Zihnimde bir hayal kırıklığı beliriyor. En son ne zaman seks yaptığımı hatırlamıyorum - zaten o zamanların hiçbiri mükemmel değildi.

"Elbette." Barın arkasına geçip bardaklarını dolduruyorum ve geri döndüğümde masaya bırakıyorum. "Peki ne zaman nişanlandınız?"

"Geçen hafta sonu," diye yanıtlıyor Sydney, dudaklarında hâlâ bir mil genişliğinde bir gülümseme var. "Ah. Senin adına çok sevindim."

"Teşekkür ," diye yanıtlıyor Javi. "Ve hey, birinci yıl dönümünüz için tebrikler. Kutlamayı kaçırdığımız için üzgünüm ama burayı tıklım tıklım görmek harika." Gözleri odayı taradıktan sonra tekrar benimkilere takılıyor.

"Evet. Restoranı açmak ve deponun bir sonraki bölümüne doğru genişlemek kesinlikle bir fark yarattı."

"Eminim Wyatt çok heyecanlanmıştı."

". Wyatt ortaya çıkar ve konuşmaya dahil olur.

Bir fiçı boşaldığında ve değiştirilmesi gerektiğinde barmenlerden biri tarafından Javi ve Wyatt sudan konuşuyorlar. Ama evin arka tarafına girer girmez, kahverengi bir sıvı birikintisi

dikkatimi çekiyor ve yerdeki dağınıklığı incelemek için aşağı bakıyorum. "Kahretsin."

"Bu ne ..." Wyatt arkamdan yaklaşip neredeyse bedenime çarparak damarlarımda yeni bir sıcaklık patlamasına neden oluyor. "Ne oldu böyle?"

"Bilmiyorum patron. Temiz bulaşık almak için geri geldim ve bu su birikintisini gördüm. Tanklardan biri sızıntı yapıyor gibi görünüyor," diyor çalışanlardan John yanımdan geçerken.

"Kahretsin! Kels, ara-"

"-Stuart. Biliyorum. ." Topuklarımda üzerinde dönüyorum ve aynı anda cebimden cep telefonumu çıkarıyorum. Stuart'ın iletişim bilgilerini bulup olabildiğince hızlı bir şekilde onu arıyorum.

Gecenin geri kalanı teknisyenimizin gelip sızıntı yapan hortumu tamir bulanık bir şekilde geçiyor. Wyatt ve ben arka taraftaki krizle uğraşırken mutfak yiyecek pompalıyor ve evin ön tarafı müşterilerimizi mutlu ediyor. Kapanış saatinde Ben ve Wyatt deponun dev metal kapılarını indirerek temizlik işlemlerini bitirirken bizi içeriye hapsediyorlar. Wyatt bazı evrak işlerini tamamlamak için kendini ofise kilitledi.

Bir saat içinde binada sadece Wyatt ve ben kaldık, neredeyse her Cuma ve Cumartesi gecesini olduğu gibi. Nadiren ikimiz de bir gün izin alırız - o, işini bir geceliğine onsuz yürütmekten korkan kontrol manyağı ve ben, gizliden gizliye aşık olduğu en iyi arkadaşıyla yakın mesafede bulunarak kendine işkence etmekten başka yapacak bir şeyi olmayan sadık çalışan ve en iyi arkadaş.

Alışkanlığımın dışında, köşedeki müzik kutusuna doğru ilerliyorum. Gözlerim şarkı seçenekleri arasında gezinirken kalbim de aynı fikirde oluyor ve sessizliği sona erdirmek için düğmeye basıyorum. Akşamın son görevi, sabah temizlik ekibi için yerleri temizlemek üzere masaların tezgâhın üstündeki tabureleri kaldırmak. Biraz fon müziği işin daha hızlı ilerlemesini sağlıyor.

Hoparlörlerden George Strait'in "I Just Wanna Dance With You" şarkısının melodisi geliyor ve hafif tempolu melodi eşliğinde vücudumu hareket ettirmeye başlıyorum. Kalçalarımı sallıyorum ve pistte iki adım atıyorum, sadece bir tabureyi kaldırıp baş aşağı bir masanın üzerine koymak için duraklıyorum ve sonra bir geçiyorum.

Arkamı dönüp Wyatt'ı beni izlerken yakalamadan önce sözleri söylemeye devam ediyorum, bir bacağını diğerinin üzerine çaprazlamış ve kollarını benzer bir pozisyonda kavuşturmuş bir şekilde kapı aralığına yaslanmış. Pazuları, tüm çalışanların giydiği siyah polo tişörtünün kollarını . Kum sarısı saçları kısa kesilmiş ama akşamın stresıyla dağılmış ve çenesi gün geçtikçe koyulaşan açık kahverengi bıyıklarla kaplı. Kahverengi gözleri bana kilitlenmiş, her hareketimi takip ediyor. Yemin ederim benimde bir harita çizdiklerini hissedebiliyorum.

Ama yine de, bu sadece benim olabilir.

"Bu gece George'u seçtin?" diye soruyor, başını köşedeki müzik kutusuna doğru sallayarak.

"Evet. George asla hayal kırıklığına uğratmaz. George asla hayal kırıklığına uğratmaz ve bu geceden sonra, gecenin stresini üzerimden atmak için güvenebileceğim bir şeye ihtiyacım vardı."

İç çekiyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Çılgın bir geceydi, değil mi?"

"Evet."

"İşler devam , daha fazla işe almam gerekecek." "Bence bu akıllıca."

"Haberı yaymama yardım eder misin? Ve sonra benimle otur-"

"-Röportajlarda mı? Elbette," diye yanıtlıyorum, her zaman yaptığımız gibi onun düşüncesini tamamlayarak. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyor ve birlikte çalışıyoruz ki, her şey gibi bu da bir alışkanlık gibi görünüyor. Onun altı yıllığına gitmesi bile en iyi arkadaş rolümüze geri engellemedi.

Duvarı itiyor ve tam durana kadar odayı geçiyor, beni kendine çekiyor.

kollarını doluyor. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Kels."

"Hayatın darmadağın olur ve ailenin seni hastaneye yatırmak zorunda kalacağı kadar psikotik bir kriz geçirirsin." İçgüdüsel olarak ona yaklaşıırken kokusunu içime çekiyorum, kahkahasının titreşimleri göğsünde gümbürdüyor. Bir parça terle karışan odunsu kolonyası nabzımı hızlandırıyor.

"Ben ciddiym, Kels."

"Biliyorum. Ama bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacak olman iyi bir şey, değil mi?"

Çenesi başımın üzerinde dururken nefesinin derin nefes alışını duyuyorum, birbirimize sımsıkı sarılmışız, ta ki önce onun bırakmaya başladığını hissedene kadar.

Bu anlara asla doyamıyorum - sarılmamızın arkadaşlığımızdaki bir sevgi işaretinden daha fazlasını ifade ettiğini hayal ettiğim anlar. Derin nefesi aslında benim onun kokusunu almayı arzuladığım gibi da benim kokumu alması ve gözlerindeki bakışın bir takdir değil de özlem olduğu, benim her şeyin farklı olmasını gibi.

Başımın tepesine kalbimde bir çatlak daha açan bir öpücük kondurarak benden uzaklaşıyor ve sarı saçlarımın asi bir kıvrımını kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanıyor. "Devam et ve git buradan."

"Emin misin?" Gözlerine bakıyorum, sessizce kalmamı isteyeceğini umuyorum. Çok ve kazara birbirine değmesiyle sıcak ve ağır bir öpüşme seansına girdiğimizi hayal ediyorum.

Üzülerek başını sallar. "Evet. Çok fazla çalışıyorsun. Bir gün seni çok çalıştırdığımı anlayacaksın ve beni terk edeceksin," diye dalga içimden bir hayal kırıklığı dalgası geçiyor.

"Hayır. Sadece zam talep edeceğim."

"Benim için değerini ödeyemem, Kels."

Bunu söyleme şeklindeki bir şey ses tonunu sorgulamama oldu. "o?"

Duraksıyor, zorlukla yutkunuyor ve ağzının kenarları aynı hızla yukarı kalkarken yavaşça geri çekilmeye başlıyor. "Her şeyi."

Onun uzaklaşmasını izlerken kalbim göğsümdeki trampolinde zıplıyor. Bu sözlerin benim için ifade ettiği anlamı onun için de ifade etmesini umutsuzca istiyorum ama Wyatt'ı tanıdığım için sevgimizin karşılıksız duygulardan değil, birbirimizi ne kadar uzun zamandır tanıdığımızdan dolayı gerçek olduğunu kendime hatırlatmak zorundayım.

"Çantayı al, seninle arabana kadar yürüyeyim."

Yanımdaki son tabureyi kaldırıyorum ve geçerken önlüğümü çözüyorum. Vardiyam sırasında çantamı bir dolaba bıraktığım binanın arka tarafındaki dinlenme odasına doğru aceleyle ilerliyorum. Çıkmadan önce arka kapıya bir göz atan Wyatt beni kamyonetime götürüyor, eli sırtımda. Geçen yıl arkadaşımız Sydney otoparkta saldırıya uğramıştı ve o zamandan beri Wyatt her kadın çalışana geceleri arabasına kadar eşlik edilmesi konusunda ısrar ediyor.

"Hâlâ bu kamyoneti sürmekte ısrar inanmıyorum." Eli beri kullandığım kırmızı pikaba doğru gidiyor. Haftada en az bir kez aracımınla ilgili benimle dalga geçmekte ısrar ediyor.

"Bence nostalji için söylenecek bir şey var."

"Bu kamyon nostaljiyi çoktan aştı, eski eser kategorisine giriyor."

"Yaşlı Betsy'yi bırak," diye uyarıyorum.

"O bir inek değil, Kels. Cidden, bu şeyi sürerken senin için endişeleniyorum." Elini çamurluğa vurarak titreşen metalin sesini havaya gönderiyor.

"Bu yüzden hızlı aramada Triple A ve sen varsın."

"Ne olursa olsun beni araman gerektiğini biliyorsun," diyor her zaman yaptığı gibi kapımı açıp içeriye yerleşmemi beklerken.

"Evet, biliyorum. İyi geceler Wyatt. Sabah görüşürüz."

Başını sallıyor. "Evet. Rose saat dokuzda. Tabii bir kez olsun uyumak istemiyorsan. Ben karşı çıkmazdım-"

"Saat dokuzda, sakın geç kalma." Camı açmak için aşağı uzanırken parmağımla onu işaret ediyorum. Evet, bu şeyin hâlâ camları kontrol etmek için kolları var.

"Dikkatli sür." Ben motoru çalıştırırken ellerini ceplerine sokuyor ve otoparktan çıkmadan önce el sallıyor.

Gözlerim dikiz aynasını kontrol ediyor, çok istediğim ama asla sahip olamayacağım adama son bir kez bakıyorum. Kafamı boşaltmak için kendimi bu gece eve uzun yoldan gitmeye ikna ediyorum. Karanlık Teksas gökyüzü üzerimde asılı duruyor, beyaz parıldayan ışıklar siyah tuvali boyuyor ve bir yaz gecesinin serin havasını içime için camı açıyorum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, yatağında uzanırken, kondurduğu öpücüğü, sarılışındaki o kalıcı dokunuşu ve yanımdaki kokusunu tekrar tekrar , göğsümdeki sızıyı besliyorum. En iyi arkadaşımı ne kadar seversem seveyim, ona asla sahip olamam.

Ve her ne kadar bu gerçeği her gün hatırlatmanın buna inanmama yardımcı olacağını düşünsem de, ertesi sabah her zamanki Cumartesi sabahı kahvaltımız için buluştuğumuzda, onu görmek bile döngüyü bir kez daha başlatıyor. Özellikle de onu Rose's Diner'daki standımızda her kalbimi yerinden oynatan sırtışıyla beklerken gördüğümde.

Evet. Ben kesinlikle ümitsiz vakayım.

İKİ BÖLÜM

Wyatt

Kahvemden bir yudum daha almadan önce parmaklarımı önümdeki masaya vuruyor, her zaman evde yaptığımdan daha lezzetli görünen lokanta kahvesinin tadını çıkarıyorum. Rose'un Cumartesi sabahı kahvaltı telaşı diz boyu. Kapıdan girdiğimde her zaman boş gibi görünen arka köşedeki kabine oturduğumda, pastırma ve yağlı yemek kokusu burun deliklerime sızıyor ve midemin eskisinden daha yüksek sesle neden oluyor.

Liseden beri Kelsea ve ben haftada en az bir kez Rose's'ta kahvaltı etmeye özen gösteriyoruz. Bira fabrikasını açtığımdan beri o gün genellikle Cumartesi gününe denk geliyor. Şef garson Beth de en az Kelsea ve benim kadar haftalık yemeğimize kendini adanmış durumda ve misafirperverliği sayesinde hızlı bir şekilde her zamanki yerimize oturuyoruz.

Bazen tüm arkadaş grubumuz bir Cumartesi sabahı brunch için bir geliyor ama söylemek gerekirse ben sadece ikimiz arasında geçen yemekleri tercih ediyorum.

Gözlerim menüyü tarıyor, ne alacağımı tartışıyorum. Her şey kulağa hoş gelmeye başlıyor ama Beth, Kelsea ve ben her seferinde hep aynı şeyi alacağımı biliyoruz.

Her şey olması gerektiği gibi, her zamanki cumartesi sabahı rutini, bir şey - saat dokuzu beş geçiyor ve Kelsea geç kaldı, ki bu nadiren olur.

Bu kadını çocukluğumdan beri tanırım ve dakiklık onun zaafıdır. Bu konuda çok başarılıdır - gittiği her yere on beş dakika erken giden bir insandır. Geç kaldığı tek zaman, bir projeye o kadar dalmış ki nerede olduğunu unuttuğu zamandır. O zaman paniklemiş bir Kelsea'ya sahip olursunuz, sizi nezaketle öldürmeye çalışan biri korkutucu .

Sanki zihnim onun varlığını hayal etmiş gibi, kapının üstündeki zil çalıyor ve o da hızla açıklıktan giriyor. Nerede olacağımı çok iyi bilmesine rağmen kafası beni aramak için ve dikkatinin dağıldığının kanıtı yanıp sönen kırmızı bir ışık gibi boynunda asılı duruyor.

Bilmem gerekirdi. Dışarıda fotoğraf çekiyordu.

Abartılı bir iç çekişle, aceleyle standımıza yanaşiyor ve sonra kendini diğer tarafa bırakıyor. Fotoğraf makinesinin kayışına uzanıp boynundan çıkarmadan önce asi yüzünden üflüyor. Pürüzsüz, ipeksi teni gözüme çarpıyor ama her gün yanındayken sergilediğim iradeyi kullanarak gözlerimi dudaklarımı değıdirmeyi hayal ettiğim kısımdan başka bir yere kaydırıyorum.

Evet, doğru duydunuz. Karşımda oturan kadın en iyi arkadaşım olabilir, ama aynı zamanda çok güzel ve sonuçta ben bir erkeğim. Daha önce hiç karşıdan karşıya geçmeyi hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

geçmenin hata olacağını bildiğim bir çizgi. Bu, o dikkat etmediğinde gizlice bakamayacağım anlamına gelmiyor.

"Geç kaldın," diye takılıyorum, kahvenden bir yudum alırken ve kendini düzeltmeyi bitirmesini beklerken sırtımla savaşıyorum. Doğal olarak dağınık olan saçlarını düzeltmek için elleri havada uçuşuyor, fotoğraf ve çantasını istediği şekilde yerleştirmeye çalışıyor ve bana göğüslerini göstermeden önce nihayet düz beyaz gömleğinin yakasını ayarlıyor. *Tanrıya şükür.*

"Biliyorum, . Özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." Sonunda kabine geri yerleşip bana geniş gözlerle bakarken dudaklarından çaresizlik dolu sert bir nefes çıkıyor. Eli kalbinin üzerinde , muhtemelen ritmini yavaşlatmaya çalışıyor.

Evet, benim kalbim de senin yanında her gün böyle çılgınca atıyor, Kels.

"Beni burada yenmeseydin fotoğraf çekeceğini düşünmüştüm. Seni geç bırakan tek şey bu."

Tam Beth gelip Kelsea için boş bir fincan kahve doldururken dudaklarını baştan bir şekilde büzüyor. "Beni iyi tanıyormuşsun gibi davranıyorsun."

Hafifçe kıkırdıyorum. "Ya da başka bir şey."

"Merhaba, Kelsea. Bu sabah ortaya çıkman ne güzel," diye takılıyor Beth.

"Hey, normalde onu bekleyen benim," diyerek parmağıyla masanın öbür ucundaki beni işaret ediyor.

Beth cezveyi masaya koyup önlüğünden kalem defterini çıkarırken ikimiz de aynı anda gülüyoruz.

"Haklısın. Peki bugün ikiniz için ne olacak? Her zamankinden mi?"

Kelsea ve ben masanın diğer tarafına bakıyoruz.

"Artık neden siparişlerimizi yazma zahmetine giriyorsun anlamıyorum,

Beth." Kelsea, "Bazen değiştiriyorum," diye itiraz ediyor.

"Nadiren," diyorum gözlerimi devirerek. "Benim için Fransız tost, Beth, lütfen. Ve yumurtamı nasıl biliyorsun." O sırtırken ben ona göz kırpmıyorum. Kadın annemle aynı yaşta ama bu zararsız flörtleşmeyi umursamadığını biliyorum.

"Peki ya sizin için, Bayan Kelsea?"

Gözleri gereksiz yere menüyü tararken en iyi arkadaşım mırıldanıyor. "Bugün kısa yığın, Beth. Orta pişmiş yumurta ve pastırma lütfen."

"Çilek ve krem şanti yok mu?"

"Şeker için havamda değilim." Kelsea menülerimizi alırken ona gülümsüyor ve geri döneceğine söz veriyor.

"Bugün maceracı hissetmiyor musun?"

Omuz silkiyor. "Bu sabah erkenden maceraya atıldım."

"Fotoğrafları nerede çektin?" Meraklanmış gibi yapmamaya çalışarak kahvenden bir yudum daha alıp soruyorum. Kelsea fotoğrafçılık biz daha gençken geliştirdi, ama çektiklerini benimle çok nadiren paylaşır. Söзде en iyi arkadaşı olduğum için çılgınca, değil mi?

Onun fotoğraflarını görmemin tek nedeni, bir keresinde, biz gençken, fotoğraf makinesini çalmış ve bana erişim izni vermemesinin ardından fotoğraflara göz atmış olmam. Çekimleri harikaydı, dünyada çok fazla detayı vurguluyordu, bu yüzden o zamandan beri nasıl geliştiğini sadece hayal edebiliyorum. Yine de, birlikte çalışmadığımız zamanlarda onu neyin meşgul ettiğini, ona sorumluluklarını unutturan tek şeyi bana göstermesini isterdim.

"Nehir parkındaydım." Krema ve kahvesini yapmaya başlarken gözleri benimkilerden uzaklaşıyor.

Kasabanın içinden küçük bir nehir geçmekte, kaldırımlar bir köprüde birleşmeden önce her iki tarafı da kaplamaktadır. Burası insanların koştuğu, köpeklerini gezdirdiği, bisiklete bindiği ya da sadece manzaranın tadını çıkardığı popüler bir yerdir. Tatil boyunca

İlkbahar ve sonbahar aylarında, yol boyunca ağaçlar ve çiçekler canlıdır ve Kelsea'nın basit bir resimle vurgulayabileceğinden emin olduğum güzel arka planlar oluşturur.

"İyi bir fotoğraf çekebildin mi?"

Başını hafifçe sallıyor, hâlâ gözlerimi kaçırıyor.

"Evet." "Bana göstermek ister misin?"

"Hayır," diye yanıtlıyor ve dudaklarını ince bir çizgi haline getirmeden önce "p" harfini vurguluyor.

"Tamam o zaman." Ses tonum amaçladığımdan daha sert, ama en iyi arkadaşımın hobisini benimle paylaşmaması bazen sinirlerimi bozuyor. Yine de ikimizin de konuyu zorlamak istemediğini biliyorum, bu yüzden rahat bırakıyorum.

"Peki ne zaman edip krepleri deneyeceksin?" Konuyu değiştirerek havayı yumuşatma çabasını takdir ediyorum, bu yüzden mecburen yapıyorum.

"Pes edip sonunda Fransız tostunu denediğinde."

Dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle, bir yudum almadan önce kahve fincanının bana bakıyor. Mükemmel pembe dudaklarının fincanın etrafında nasıl kıvrıldığını fark etmemiş gibi yapıyorum çünkü bu, düşüncelerimin tehlikeli bir bölgeye kaçınmaya çalıştığım bir yere doğru gittiği anlamına gelirdi.

Ve inanın bana, bu bataklığa saplanmakla ve bu düşüncelerin beni aşağı çekmesine izin vermekle mücadele etmek kolay değil. Daha dün gece, bira fabrikasında başımı suyun üstünde zor tutuyordum ki kendimi Kelsea'yı gözlerimle takip ederken yakaladım, tıpkı ona fikir hakkında yaklaştığımda istediğini bildiğim gibi zahmetsizce işime hükmediyordu.

Kot pantolonunun içindeki kıcı, içinde kaybolmak için en sevdiğim manzaralardan biridir, ancak kendimi kendi kafamdan çıkaramadan, ikiz kardeşim içeri girdi ve uzun vardiyasından sonra Kelsea'nın tesellisini biraz fazla hevesle emdi.

Lanet Walker. Eğer kardeşim, sırf Kelsea'dokunduğu için o ellerini kesmeyi düşünürdüm.

Ama Kelsea benim değil ki üzerinde hak iddia edeyim. Ve Walker'ın önünde bu içgüdülerle hareket etmeyeceğimden eminim. Eğer yaparsam bunu yaşamama asla izin vermez.

"Çok şey kaçırıyorsun..." diyerek beni kahvaltıda en çok tüketilen karbonhidrat üzerine yaptığımız tartışmaya geri çekiyor. "Sen böyle düşünüyorsun. Kahvaltıda paylaştığımız tek ortak noktanın şurup olduğu konusunda anlaşalım, Kelsea."

"Ve birbirimizi," diye düzeltiyor beni. "Kahvaltı buluşmalarımız her hafta iple çektiğim bir şey Wyatt. Sen eve dönmeden önce buraya sensiz gelmek garipti."

Sesindeki duygu göğsümü geriyor, tıpkı ayrı geçirdiğimiz zamandan her bahsettiğinde olduğu gibi. Bu mesafe tuhaftı ama aynı zamanda gerekliydi. Yine de şimdi, bir daha asla ayrı kalmayı hayal edemiyorum. "Hayal edebiliyorum. Ama sen benim kahvaltımın şurubu gibisin, Kels. Sensiz de hiçbir zaman aynı hissetmedim."

Bir gülümsemeyle savaşıırken gözleri yukarı kayıyor. "Bu çok sevimsizdi."

Omuz silkiyorum ve yemeğimizin gelmesine hazırlık olarak peçeteyi açmak için gümüş çatal bıçağıma uzanıyorum. "Evet, öyleydi. Ama doğru."

Lisedeyken Rose's Diner'a ilk kez geldiğimizde ben Fransız tost, o ise krep sipariş etmişti. Kimin daha iyi bir seçim yaptığı konusunda tartışmıştık, ancak Fransız tostunu bir kez denedikten sonra, damak tadımı başka bir şeyle bozmamın imkanı yoktu. Üniversite için ayrıldığımda, tatil ziyaretleri geri döndüğümde ve sonunda eve taşındığımda bile kararımdan asla vazgeçmedim. Sanırım Kelsea de öyle.

Hiç bir restorana gidip bir yemeği denedikten sonra o kadar çok sevdiniz ki, başka bir şey sipariş edip beğenmeme korkusuyla her seferinde aynı şeyi sipariş etmeye devam mı? Evet, işte bu

benim başıma geldi. Yani, bir lokantanın krepleri nasıl berbat edebileceğini bilmiyorum, ama Fransız tostu bu dünyanın dışında.

O daha bir cevap veremedi Beth geri dönüyor ve yemeğimizi bırakıyor. "Siz ikiniz, başka bir şey var mı?"

Gözlerimiz masayı tarıyor ve Kelsea benden önce şurup şişesine uzanıyor. "Hayır, sanırım böyle iyiyiz Beth. Teşekkür."

Her birimiz tabaklarımızı beğenimize göre yerleştirdikten sonra içine dalıyoruz.

"Sanırım Pazartesi günü yardım için ilan vereceğim," diyorum bir lokma yemeğin etrafında küçük bir sessizlikten sonra.

"Tamam."

"Önümüzdeki Çarşamba günü açılıştan önce mülakat yapabiliriz." salladı, yemeğine odaklandı. "Orada olacağım."

"Minnettarım."

Gözleri nihayet benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Biliyorum." Gülümsemesi her zamanki gibi rahatlatıcı bir şekilde tatlı, aynı rahatlık onun işi sahiplenmesini de takdir etmemi sağlıyor. "Ama benim ilgim daha çok kimi işe alırsan al, onu yönetmek zorunda kalacağımı bilmek için. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Samimiyetine gülüyorum. "Düşündüm. Beceriksiz uğraşmak zorunda bana haber vereceğini biliyorum. Ama insanlara ihtiyacımız var Kelsea. Geçtiğimiz birkaç hafta çok çılgıncaydı."

"Britney samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi ve Ben güvenilirliğini sağlamlaştırdı. Ancak geçtiğimiz yıl sizin için çalışan ve insanlığın zekâsına olan inancımı sorgulamama neden olan birkaç mankafa oldu."

Beyzbol şapkamı çıkarıp yanımdaki masaya fırlatıyorum ve kahvemden bir yudum daha almadan önce elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Hatırlatmayın bana. Bir iş sahibi olmanın kolay olmayacağını biliyordum. Açmadan önce işin lojistik tarafını bildiğimden emin oldum, musun? Üniversite diploması bunun içindi. Ama çalışanlarla uğraşmak tamamen başka bir şey."

"İyi ki karşında yılın çalışanı oturuyor, ha?" diye dalga geçtikten sonra ağzına lokma daha krep atıyor ve dudaklarına yapışan bir şurup izi bırakıyor. Dilinin bir hareketiyle pisliği temizliyor ama bu hareketin izi, Kelsea'nın o karşılıksız duyguları ve kabul etmeyi reddettiğim özlemi uyandıran görüntülerini zihnimin arkasına yerleşmiş durumda. Onlar hep oradaydı ama ben dinlemeyecek kadar inatçıydım. Böylesi daha iyi.

"Daha çok hayatının çalışanı gibi," diye karşılık veriyorum, çatalımı masanın öbür ucundan ona doğrultarak.

Dürüst olmak gerekirse, onsuz işimi asla yürütemeyeceğimi biliyorum. Üniversiteden sonra Newberry Springs'e döndüğümde ona karşı gerçek hislerimle hareket etmememin bir nedeni de buydu. Ben yokken fikirlerimi telefonda şurada burada tartışmıştık ama onun girişim konusundaki heyecanını bizzat görmek bir şeyi fark etmemi sağladı: Bu kadın, *en iyi arkadaşım*, bira fabrikasına *en* az benim kadar yatırım yapıyordu. O kadar heyecanlıydı ve fikirlerle dolup taşıyordu ki arkadaşlığımız benim isteklerimin önüne geçti.

Kelsea'nın tüm bu süreçte, işimi kurarken ve hayallerimin peşinden koşarken yanımda olduğu hayali her zaman aklımdaydı ve en son istediğim şey, nihayet birbirimizi tam zamanlı olarak hayatımıza geri aldığımızda aramızda herhangi bir gariplik yaşanması riskini göze almaktı.

Ya ona nasıl hissettiğimi söyleseydim ve o aynı şekilde hissetmeseydi? Ya biriyle görüşüyorsa ve benim itirafım ilişkimizi tamamen değiştirecek kadar işleri garipleştirdiyse? Yine de birbirimizle çalışabilir miydik, yoksa ömür boyu sürecek bir arkadaşlık bir anda bozulur muydu?

İtiraf mı?

Bu yüzden konuşmak, ona nasıl hissettiğime dair gerçeği söylemek yerine, ona istediği şeyi verdim: bira fabrikamda bir hisse. Ve bu, tüm keşkelerden daha kolay odaklanabileceğim bir şey oldu.

Bu kez çatalını masanın öbür ucundan bana doğru tutuyor. "Bunu sevdim. Bunu bir kuşak bastırmalıyız, ben de bira fabrikasında takarım, böylece herkes benimle uğraşmaması bilir."

"Doğal olarak, onunla birlikte bir taca ihtiyacınız olacak."

"Annemin hep olmasını istediği güzellik kraliçesi olacağım." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz hafif bir acı hissi. Annesinden çok sık, ama bahsettiğinde de her kelimesinde bir kızgınlık var.

Annesinin yaptıklarını her düşündüğümde göğsümde biriken öfkeyle savaşıyor, "Sen milyonda birsin, Kels. Ve hayatını kaçırmaman annenin suçu, senin değil."

Omuz silkiyor ama gözlerini kaçırıyor. Hayatının geri kalanında ona ne kadar mükemmel olduğunu hatırlatmam, hatırlatırım. Yeter annesinin ayrılma kararının onu etkilemediğini bilsin.

Boğazını temizliyor, peçetesiyle ağzını siliyor ve ardından kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Tamam, gelecek Çarşamba mülakatlar var. Takvimime ekleyeceğim." Telefonunu çantasından çıkarıp ekrana dokunuyor, tuşlara basmayı bitirdiğinde gülümsüyor - muhtemelen hayatında onu meşgul edecek bir şeyle bir zaman bloğu daha programlamaktan memnun - ve sonra yemeğe geri dönüyor.

"Harika. Futbol liginin bir ay içinde yeniden başlayacağını da unutmayın, bu yüzden maçlarımız için takviminizi işaretlemeye başlasanız iyi olur."

Başını bana doğru sallıyor. "Siz çocukların hâlâ lisedeymiş gibi futbol oynamakta ısrar ettiğinize inanamıyorum."

"Hey, bu sadece bayrak futbolu, mücadele yok. Ve eğlenceli. Erkekçe saldırganlığımızın bir kısmını dışarı atmamızı sağlıyor." Abartılı bir etki yaratmak için sesimi kalınlaştırıyorum.

"Yüce Tanrım." Kelsea gözlerini devirir.

"Ama orada amigo kızıma ihtiyacım var, Kelsea. Sen saha kenarında adımı haykırmadan kazanamam." *Ve yalnızken adımı haykırdığını duymak için neler vermezdim.*

"Ben çılgılık atmam."

Ona ters ters bakıyorum. "Kelsea, lütfen. Oyunlara bazı erkeklerden daha fazla katılıyorsun," diye takılıyorum, sözlerimle yanaklarının kızarmasına bayılıyorum. Sonra onu başka nasıl kızartabilirim düşüncesi aklıma gelip gidiyor.

"Futbol Amerika'nın en büyük eğlencesidir."

"O beyzbol, Kels," diye düzeltiyorum onu.

Beni başından savdı. "Her neyse. Benim kitabımda ikisi de harika ama orada olacağımı biliyorsun Wyatt." "Olsan iyi olur."

Masaya bir yirmilik attıktan sonra çantasını kaptığı gibi ayağa kalkıyor. ", ben meşgul bir kadını ve gereken işler var. Akşam bira fabrikasında görüşürüz."

Ona bakarak, sadece onun için ayırdığım gülümsememi gösteriyorum. "Evet, orada görüşürüz." "Hoşça kal Wyatt."

"Güle güle, Kels."

Benden uzaklaşırken gözlerim onu takip ediyor, kısa bir an için kışına odaklanıyorum çünkü Kelsea'nın kışı en sevdiğim görüntülerden biri. Sonra aklım tekrar bir araya gelip her zaman yaptığımız dansı yapacağımız dakikaları saymaya başlıyor. Kelsea yanımdayken hayatın üstesinden gelmek her zaman daha kolay geliyor ve bu, geçmeyi reddettiğim bir duygu.

BÖLÜM T E R T H R E E

Wyatt

A Pazar sabahı erkenden duş alıp iş kotumu ve lacivert gömleğimi giydikten sonra şapkamı alıp kamyonetime atladım ve ailemin Newberry Springs'teki evine doğru yola çıktım.

Bira fabrikasını kasabamızın ana merkezi olan ve çocukluğumun geçtiği evden yaklaşık otuz dakika uzaklıkta bulunan Newberry'de açmaya karar verdiğimde, her iki yerden de ulaşımımı kolaylaştırmak için iki konumun ortasında küçük bir yer buldum. Ben üniversitedeyken kasabanın iki bölgesi arasında küçük bir şehir evleri topluluğu inşa edilmişti, bu da uzun süre ailemle yaşamak zorunda kalmayacağım için eve geçişi çok daha kolay hale .

Beni yanlış anlamayın; ailemi seviyorum. Ancak bir kez kendi başınıza kaldığınızda, başka birinin çatısı ve kuralları altında olmaya geri zor. Ben yetişkin bir adamım ve kendi alanıma ve mahremiyetime ihtiyacım vardı, ki şimdi bunun değerini daha da iyi anlıyorum.

MBA'im üzerinde çalışarak altı yıl geçirdim. Döndükten sonra kardeşim Forrest'ın inşaat şirketinde bir yıl boyunca çalıştım, ta ki bira fabrikasını açmam için her şey hazır olana kadar. Ve şimdi, bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra, tüm sıkı çalışma ve sabır karşılığını verdi.

Güneş ufukta yerini alırken, kör edici ışığı engellemek için kamyonetimin siperliğini indiriyorum. Açık tarım arazileri yolun her iki tarafında kilometrelerce uzanıyor ve benimki gibi ailelerin ikamet ettiği ve her yıl geçimlerini için mücadele ettiği mülklerin ortasında ara sıra evler göze çarpıyor.

zaman zaman işlerin ne kadar korkutucu bir hal aldığını hatırlıyorum ama sonra annem babama hayalini gerçekleştirmesi için yalvardı. Annemin çiftlikten çok bir deneyim olan çiftlik evi vizyonu, yıllar süren sıkı bir çalışmayla meyvesini verdi. Ailemi seviyorum ve burada Gibson 'nde kurduğumuz şeye inanıyorum ve babama bunun bir parçası olmak ve markamızı genişletmeye yardımcı olmak istediğimi söyledim. Annemin hayalini gerçekleştirmek için böyle bir risk aldıktan sonra, başarılı bir iş yürütebilecek bilgiye sahip olmam için diploma almam konusunda ısrar etti.

Babam bu konuda resmi bir eğitim almamış olsa da, zamanında kendi ailesinin çiftliğini işletmeye yardım etmişti, bu yüzden bir işi yürütmenin sorumluluğuna ilk elden aşınaydı. Ama benim onun sahip olduğundan daha fazlasına sahip olmamı ve fikrimi değiştirmem durumunda geri dönebileceğim bir şey olmasını istemişti.

Eğitimime devam ederken bir yandan da butik biralara karşı bir sevgi geliştirdim. Çoğu üniversiteli erkek Coors Light fıçısından solo bardak doldurmaktan mutlu , ben ve arkadaşlarım yerel butik bira peşine düşer ve bir öğrenci birliğinde bulamadığımız orijinal biraların tadına bakardık. Bu sayede

Gibson Ranch'in genişlemesine tam olarak nasıl yardımcı olmak istediğime karar verdim: kendi bira fabrikamı ve restoranımı açarak.

Çiftliğimiz böyle bir işletmenin başarılı olması için gereken medeniyetten çok uzak olduğu için, dükkân açmak şehre indim ve karşılığını aldım. Biramı hala B & B'de kalan insanlara ve düğün ve etkinliklerde bar için bir seçenek olarak sunuyoruz, ancak fikrimin ana katkısı mülk dışında kuruldu. Başarı bir öğrenme eğrisi olmadan gelmedi, ancak babamı gururlandırdığımı düşünmek istiyorum. Ayrıca bu sayede kasabayla bir bağlantımız oluyor ve bu da çiftliğe iş gelmesine yardımcı oluyor.

Ailemin evine giden toprak yoldan aşağıya dönerken çocukluğumdakinden çok daha büyük- dikiz aynasından geriye bakıp kamyonetimin lastiklerinin altından süzülen tozu izledikten sonra tekrar önümdeki manzaraya dönüyorum. Gökyüzü birkaç dakika öncesine göre çok daha aydınlık ve bozulmamış beyaz çiftlik evine kristal berraklığında bir fon sağlıyor. Ailem çiftliğin yatak ve kahvaltı bölümünü açmak için gereken ekstra yatak odalarını ve etrafı saran bir verandayı dahil etmek için genişlediğinden beri daha çok bir plantasyon evi gibi görünüyor.

Evin etrafını çevreleyen çim alanlar, çeşitli çiçekler ve hatırlayabildiğim kadarıyla uzun süredir arazide bulunan büyük ağaçlarla zenginleştirilmiş. Sol taraftaki park yerinde hala birkaç boş yer var, ben de kamyonandan inip eve doğru ilerlemeden önce onlardan birine yanaşıyorum. Gözlerimi omzumun üzerinden kaydırduğımda Kelsea'nın kamyonetini görüyorum, bu yüzden geldiğimde onu beklemem gerektiğini biliyorum - ve onun zaten burada olduğunu bilmek burayı biraz daha ev gibi hissettiriyor. Neredeyse ailedeki diğer kardeşlerden biri, bu da ona karşı beslediğim uygunsuz duyguları daha da kötüleştiriyor.

"Anne!" Perdeyi açar açmaz sesleniyorum ve kahvaltı kokusu burnuma çarpıyor.

"Mutfakta!"

Köşeyi döndüğümde onu ve Kelsea'yı ocağın başında yan yana durmuş, dev metal bir şeyler karıştırırken görüyorum. Kelsea'nın kalçalarının hafifçe sallanması beni bir an için büyülüyor, ama yakalanmadan önce kendimi incelememden çekiyorum.

Annem arkasını dönüyor, ellerini fırının kapı koluna asılı havluya siliyor ve sonra bana doğru yürüyüp sarılmak için beni kendine çekiyor. "En sevdiğim oğlum nasılmış bakalım?" Bana hayranlıkla bakıyor.

"Bunu hepimize söylüyorsun."

"Hepiniz farklı nedenlerle farklı günlerde benim favorimsiniz," diye karşılık veriyor.

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra tezgahın üzerindeki bisküvi sepetini bulup taze bir tane almak için uzanıyorum. Annemin meşhur olduğu bir şey varsa o da bisküvileridir. Gibson Ranch için internette yapılan yorumlarda bu nefis hamur toplarından bahsedilmesi neredeyse garantidir ve annem de bundan büyük gurur duyuyor; aynı zamanda gizli tarifini gelecekteki gelinlerine aktarana kadar beyninde saklı tutuyor. Bu, büyükannesiyile başlayan kuşaktan kuşağa bir gelenek ve o bunu çok ciddiye alıyor.

Bisküviyi ısıriyorum, tereyağı dilime değdiği anda inliyorum ve ona cevap vermeden önce çiğnemeyi bitiriyorum. "Ben iyiyim. Biraz yorgunum."

"Kelsea dün gece çok meşgul olduğunuzu söyledi," diye sempati duyuyor ve tencereyi karıştırmak için ocağa dönüyor. Eğer sezgilerim doğruysa, o ocakta iki büyük reçel partisi hazırlanıyor.

"Evet, bu iyi bir şey ama daha fazla kişiyi işe almam gerekecek. Bu uzun vardiyalar ve geceler beni yoruyor."

"Yaşlanmaya hoş geldin evlat." Gülümsemesi omzumun üzerinden beni buluyor; gurur, hayranlık ve alay dolu bir gülümseme. Annemin bana karşı her zaman kardeşlerimden farklı bir zaafı olmuştur. Bunu hissediyorum

onu asla hayal kırıklığına uğratmamalıyım ve umarım bunu asla yapmam. "Hey, bunların hepsini yemesen iyi olur. Hâlâ kahvaltıya gelmemiş misafirlerimiz var."

"Merak etmeyin, her zamanki gibi sadece beş tane yiyeceğim."

Annem başını bana doğru sallıyor ve bu sırada gülümsüyor.

" et, Momma G," diyor Kelsea , tutup doldurulmayı bekleyen birkaç kavanozun bulunduğu tezgâha getiriyor. Tencereyi tığ işi bir tencere tutacağının üzerine bırakıyor ve sonra uzanıp ön koluyla kıvrıcık saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Görünüşe göre bugün beni burada yenmişsin."

Kapüşonlu göz kapaklarının altından bana bakıyor. "İki gün üst üste geç kalamazdım. Bunu biliyorsun." Annem kıkırdıyor. "Dün geç mi kaldın?"

"Kahvaltıya, işe değil."

"Bu sen değilsin diyecektim." Annem kavanozları Kelsea' doğru kaydırmaya başlıyor, o da soğumuş reçelleri dolduruyor ve iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyor. Kelsea, çiftlik ürünlerini her Perşembe kurulan pazarda satma fikri ortaya çıktığından beri anneme bu işte yardım ediyor. Standımızda genellikle o ve ben çalışıyoruz ama Walker da zaman zaman ihtiyacımız olduğunda devreye giriyor. Öte yandan Forrest gelmeyecek. İnşaat şirketini yönetmekle o kadar meşgul ki çiftliğe pek yardım edemiyor ve çoğu zaman bunu anlayışla karşılıyoruz. Ayrıca, her zaman çok huysuz, onun etrafında ne kadar az zaman geçirirsek o kadar iyi.

"Bugün tam vaktinde geldim, bırak da ." Ben ona sırtırken Kelsea bana ters ters bakıyor.

"Babam ve Walker arkada mı?"

Annem başını sallar. "Ahırda olmalı. Veteriner bugün burada atları kontrol edecek."

Şapkamı kafamda yeniden ayarlıyorum ve bisküvimi bitiriyorum. "Pekâlâ. Sonra görüşürüz hanımlar." Kapıyı açıp çıktığımda annem, "Birazdan kahvaltıyı getireceğim," diyor.

günümün geri kalanı el emeği ile geçecek.

Bu arazide yürürken ailemin hayalinin ne kadar görmek her zaman gurur veriyor. Evin sağ tarafında atları tuttuğumuz ahırlar var. Walker atların ihtiyaç duydukları her şeye sahip olmalarında büyük rol oynuyor ve hatta hafta sonları izinli olduğu zamanlarda çocuklara binicilik dersleri veriyor.

Ahırların hemen ötesinde ineklerin, domuzların ve tavukların alanlarında yaşadıkları mera yer alıyor. Sol tarafta, Forrest ve şirketinin tasarımını tamamladığı, çelik ve ahşap karışımından yapılmış ahır, düğün gibi özel etkinliklerimizi gerçekleştirdiğimiz yer. Gözlerim o yöne doğru kayarken içeriden masa ve sandalyeleri indiren bir ekip görüyorum, yani dün gece burada bir şeyler olmuş olmalı. Eskiden programı daha fazla takip ederdim, ama artık yönetmem gereken kendi yerim olduğu için, bilmem ya da bir parçası kesinlikle gerekli olmayan her şey engelleniyor.

Ayaklarım beni ahıra götürürken Walker'ı veterinerle konuşurken görüyorum. Clarence hayatı boyunca Newberry Springs'te yaşamış ve buradaki neredeyse tüm çiftliklere hayvanlarıyla birlikte hizmet vermiş.

"Hey, Clarence." mesafeyi kapatırken elimi uzatıp onunkini sıkıyorum. "Wyatt. Seni gördüğüme sevindim. Bira fabrikası nasıl gidiyor?"

"Bira fabrikası ve restoran," diye gururla cevap veriyorum, "iyi gidiyor. Meşgul."

"Bunu duyduğuma sevindim. Yem dükkanındaki bazı adamlar haftada en az bir kez uğradıklarını söylüyorlar."

"Evet, öyle ve bu en büyük iltifat: geri dönen müşteriler." "Kesinlikle."

"Hey, küçük kardeşim," diye takılıyor Walker sırtıma bir tokat atarken. "İki dakika farkla," diye cevap veriyorum alışkanlıkla, onu iterek.

"Yine de sayılır," diyor gözlerimi devirdiğimde memnun bir sırıtışla.

"Yapacak ne kaldı?" İşimizi mümkün olduğunca çabuk bitirip eve gitmek ve biraz dinlenmek için bir şansım olmasını isteyerek cevabını bekliyorum. Bira fabrikasında Pazar geceleri izinliyim, bu yüzden buradaki işimi ne kadar çabuk bitirirsem eve o kadar çabuk gidip dinlenebilirim.

"Babam dışarı çıkıp çit hattını kontrol etmenizi söylememi istedi."

"Ne? Forrest nerede? Forrest nerede?" Forrest kendini parmağını kıpırdatmayacak ve kirlenmeyecek kadar önemli gördüğü için genellikle çit hattını kontrol eder. Ağabeyimiz çiftliğe Walker ve benim kadar bağlı değil ama sanırım bunun bir nedeni de aramızdaki yaş farkı. Çiftlik şekillenmeye başladığında Forrest lise birinci . Üniversitede futbol oynamak için tek yönlü bir görevdeydi, bu yüzden Newberry Springs'te kalma ve ailesinin çiftliğinde çalışma fikrinden hiç hoşlanmadı.

Ancak üniversitedeki ikinci yılında geçirdiği bir sakatlığın ardından okulu bıraktı ve evine geri döndü. Bir inşaat şirketinde çalışmaya başladı ve işçilikten yöneticiliğe kadar yükseldi. Ardından, yedi yıl önce, bilgi birikimini kendi şirketini açmak için kullandı. İş onun gururu ve neşesi, bu da benim anlayabileceğim bir şey, ancak bu aynı zamanda Walker ve benim kadar zaman ayıramadığı anlamına da geliyor.

Walker ellerini havaya kaldırarak, "Hey, ben sadece mesajı iletiyorum," diyor.

"Sanırım daha kötü şeyler de var." Başparmağımı omzumun üzerinden atıyorum. "O ekip dün geceki düğünü kaldırmayı neredeyse bitirdi mi?"

"Evet. George biralarının bitmek üzere olduğunu söyledi, bu yüzden önümüzdeki hafta sonu yapılacak şirket pikniği için bu hafta birkaç fiçı getirmeniz gerekecek."

". Gidip arabayı getireyim, sonra da ..." "Babam ve benimle ineklerin orada buluş."

"Kulağa hoş geliyor. Seni gördüğüme sevindim Clarence," diyorum şapkamı .

"Sen de Wyatt. Yakında bira fabrikasına uğrayacağımdan emin olabilirsin. Muslukta sattığınız kahve birasına bayılıyorum."

"Ne zaman isterseniz. Seni güzel bir içkiyle emin ." Arkamı kamyonetime doğru ilerlerken mutfak penceresinden annem ve Kelsea'yı bir an için görebiliyorum. İkisi de gülümsüyor ve birbirlerine eşlik ederek gülüyorlar. Kelsea'nın annesi onun hayatını ıskalamaya karar vermiş olsa da, en azından o boşluğu doldurmak için benim anneme sahip olduğunu bilmek içimi ısıtıyor.

Bu görüntü bana neşe verse de, ona karşı olan hislerimi neden hiç harekete geçirmedüğimin açık bir hatırlatıcısı.

Kamyonumun tekerlekleri engebeli toprak yolda yuvarlanarak çit hattı boyunca ilerlerken, güneş gökyüzünde yükseliyor. Kuşlar havada birbirlerini kovalıyor ve ışık huzmeleri ön cama yaz sıcaklığını kabinde canlandırıyor.

Gözlerim, güneş ışığının su üzerindeki yansıması gözüme çarpana kadar, ara sıra rastlanan çalılar ya da ağaçlar dışında düz olan önümdeki araziye tarıyor. Mülkümüzün geçerek onu kesen dere gün ışığında parlıyor ve ben çitin diğer tarafındaki kenar boyunca durmadan akıyor. Birkaç yüz metre sonra, kamyonetimi suya doğru sürmekten kaçınmak için dönüyorum.

Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi, pek çok anının arka planını oluşturan dev bir ağaç görüş alanıma giriyor ve çocukluğumun anlık görüntüleri beynimde yanıp sönüyor, zihnimin asla unutamayacağı görüntüler. Bu anıların neredeyse hepsi Kelsea ilgili, nefes alamayana kadar birbirimizi kovalayan çığlık atan küçük çocuklar olduğumuz ya da ben balık tutuyormuş gibi yaparken Kelsea taşlarla oynarken ağacın altında oturup şey hakkında konuşmadığımız zamanlarla ilgili.

Ama şu anda aklıma gelen bir tanesi beni ürkütüyor, muhtemelen buna hiç izin vermediğim için

kendim kazıyorum. Belki de aylardır ilk kez burada olmak her şeyi geri getiriyor.

"Yarın gideceğine inanamıyorum." Kelsea yanıma, ağacın altında, suyun hemen kenarındaki yere kayıyor. Ayak parmaklarımız çıplak ve etrafımızı saran esintinin her geçişinde kenara vuran suya dalmış durumdayız.

"Biliyorum. Yazın başında çok uzak görünüyordu ama şimdi burada."

"Seni özleyeceğim Wyatt." Başını omzuma yaslıyor ve sonra kolunu benimkine doluyor. Her ne kadar onun dokunuşuna itiraf etmek istediğimden daha fazla hasret kalmış olsam da, bu dokunuş gitmemin neden iyi olduğunu hatırlatıyor. Çünkü Kelsea yıllar içinde bir şekilde en iyi arkadaşım olmaktan çıkıp kadınlığın eşliğindeki bir kıza dönüştü. Yetiştirilme tarzım olan centilmenliği bir kenara bırakıp onun her yerine dokunmak ve benim olduğunu iddia etmek istememe neden oluyor.

"Biliyorum. Ama Şükran Günü'nde döneceğim. Ve Noel'de."

"Bu çok garip olacak. Yemin ederim, doğduğumuzdan beri seni neredeyse her gün görüyorum." Hafifçe kıkırdıyor ama arkasındaki duyguyu hissedebiliyorum. Şimdiye kadar güçlü davrandı, ağladığını görmeme izin vermedi ama bu gece gözyaşlarının serbestçe akmasına izin vermesinden korkuyorum. Bu beni öldürecek.

Ama böyle olmak zorunda. Sadece babamın beni ciddiye alması için diplomama ihtiyacım yok ve onlardan biraz özgür kalmak için de çaresizim, ama sanırım bu ayrı zamana ihtiyacımız var. Burada kalmanın güvenli olduğunu bilsem de duygularım beni sürekli o çizgiyi aşmanın eşğine getiriyor - babamın aylar önce aşmamamı tavsiye ettiği çizgiyi.

"Ona nasıl baktığını görüyorum Wyatt," dedi bana bir gece, Noel zamanı. "Kelsea'nın senin için çocukluğunuzdan beri kurduğunuz arkadaşlıktan daha fazlasını ifade ettiğini biliyorum."

"Sen . . . söyleyebilir misin?"

Gülüyor. "Ben daha dün doğmadım oğlum ve on yedi yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum." "Yani ne diyorsun baba?"

Elini omzuma koyuyor. "Bu duyguları keşfetmek için çok genç olduğunu söylüyorum. Sadece onu inciteceksin."

"Ama . . ." Yalvarıyorum. Sanki bir anlığına, yıllardır hayalini kurduğum şey nihayet elime geçmiş, ama sonra aynı hızla elimden alınmış gibi hissediyorum. Son birkaç aydır kafamda geliştirdiğim tüm planlar bir anda alev alıyor.

"İkinizin de önünde koca bir hayat var. Kendi hayatlarınızı, umutlarınızı ve hayallerinizi diğer kişi olmadan yaratmak için ayrı bir alana, zamana ihtiyacınız var. Başarısız olmaya ihtiyacınız var ve işler zorlaştığında geri dönmek için ona ihtiyacınız yok. Onun da geleceğini, ne istediğini, kim olduğunu belirlemesi gerekiyor. İkiniz bunu birlikte yapamazsınız, özellikle de birkaç ay içinde ayrılacaksanız." İç çekiyor. "Onunla asla oraya gidemezsin demiyorum evlat. Ama ailemizin -sen, kardeşlerin, ben ve annen- Kelsea'nın babası dışında sahip olduğu tek şey olduğumuzu da unutmamalısn. Eğer çıkmaya başlarsanız ve işler kötüye giderse, sadece seni kaybetmekle kalmaz, hepimizi kaybetmiş gibi hissedebilir."

Haklı olduğunu anladığımda sandalyeme çöküp sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. Bunu Kelsea'ya yapamam, çünkü ona dünyayı sunabileceğime inanmak istesem de, şu anda konuşan benim on yedi yaşındaki beynim. Bu, henüz gerçek dünyayı ve onunla birlikte gelen sert gerçekliği deneyimlememiş naif bir çocuk.

"Anlıyorum baba," diyorum, her ne kadar biri fuardan aldığı ödüllü balonumu suratımda patlatmış hissetsem de.

"Wyatt?" Kelsea'nın sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor, mavi gözleri omzumdan bana bakıyor, çenesi orada rahatça dinleniyor.

"Özür dilerim. Dikkatim dağıldı." İçimi çektim ve tekrar ona odaklandım. "Her şey yoluna girecek, Kels. Evet, biraz tuhaf olacak ama her zaman bir telefon uzağındayım."

Başını sallıyor ve sonra suya doğru bakıyor, ay ışığı nemlenen gözlerine yansıyor.

"Oh, Kels. Lütfen ağlama." Kolumu ona doladım ve eli gömleğimi bulup kumaşı kavrarken onu yanıma çektim. Vücudunu saran titreme, bedenim tepki verirken bana çarpmasına neden oluyor. O üzgün ve benim tek düşünebildiğim ne kadar iyi hissettiği, bu durumu defalarca nasıl hayal ettiğim. Ama şimdi duygularımla hareket edemiyorum, babamın söylediklerini dinledikten ve söylediklerini ciddiye aldıktan sonra olmaz.

Ama ya bu gece için kendime tutunacak bir şey, geleceğin nasıl olabileceğine dair bir bakış açısı verirsem? Planımın geri dönmek olduğunu biliyorum, ama ya dönmezsem? Ya ben uzaktayken bir şey olursa ve dudaklarını dudaklarımda hiç hissetmediğim için pişman olursam? Ona sonsuza dek istediğim şekilde dokunmanın nasıl bir şey asla bilemeden yaşayabilir miyim?

"Kels," diyorum sessizce, başı yukarı kalkana kadar sırtını ovuyorum. Karanlıkta bile yüzündeki kızarıklığı görebiliyorum. Gözleri parlıyor ve dudakları kısılmış ama yine de çok güzel görünüyor.

"Özür dilerim."

Uzanıp diğer elimle yüzünü kavriyorum, daha rahat etmek için hafifçe dönüyorum ve sonra dudaklarına odaklanıyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Bu berbat bir şey, gerçekten. Bu çok büyük bir değişim ve sen hayatım boyunca hep yanımda oldun. Ama biz her zaman arkadaş kalacağız. Ve ailem her zaman senin yanında olacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Çenesi aşağı yukarı sallanıyor ve gözleri aramızdaki yere düşüyor. Ama sonra parmağımı çenesinin altına koyarak görüş açısını tekrar bana yönlendiriyorum.

"Kelsea ..." Yutkunmasını ve gözlerinin dudaklarıma odaklanmasını izlerken boğazımı temizleyerek boğuluyorum.

"Öyle mi?"

"Sana veda öpücüğü verebilir miyim?" Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda kalbim boğazıma düğümleniyor. Ama şimdi onları geri alamam ve Kelsea'nın bildiği tek şey, bunun sadece ona bir arkadaş olarak veda ettiğim, başka bir şey olmadığı. Kelsea ona olan hislerimden hiç haberdar olmadı çünkü belli ki ona ya da herhangi birine hiçbir şey söylemedim. Babam lanet olası bir zihin okuyucu.

"Emin misin?"

"Evet. Neden bilmiyorum," diye yalan söylüyorum, "ama şu anda seni öpmem gerektiğini hissediyorum." "Tamam," diye fısıldıyor ve sonra dimdik oturup hamlemi yapmamı bekliyor.

Başparmağımı yanağında gezdiriyor, yıllardır saygıyla dokunmak için can attığım teninin ellerimin altındaki tadını . Eğiliyorum, dudaklarının dudaklarıma değmesini bekliyorum ve bunun fanteziye uygun olup olmayacağını merak ediyorum. Tam temas ettiğimiz anda dudaklarından küçük bir nefes çıkıyor.

Yumuşak, tatlı ve hayal ettiğimden çok daha iyi. Onu göğsüme çekme ve veda öpücüğünden çok daha fazlasını yapma dürtüsüyle savaşıırken boğazından çıkan nazik inilti kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Ama yapamam. Birbirimizi tekrar görmemizin aylar alacağını bilerek, şu anda ona sunacak bir geleceğim olmadığını bilerek bunu ondan alamam.

Kelsea ileri doğru öpücüğün daha fazla baskı uyguluyor, ben de bana açılıp açılmayacağını görmek için dilimi dışarı çıkarıyorum. Okuldan sadece iki kızı öpmüştüm ama biri şişe çevirme oyunu sırasında olmuştu. Samantha daha sonra onunla dolapta daha fazlasını yapmamı istedi ama ben kibarca hayır dedim. Diğer öpücüğüm ve ilk seks yapışım eski kız arkadaşım Janise ile oldu. Son senemizde yaklaşık beş ay çıkmıştık ve bana sonuna kadar gitmem için baskı yapıyordu. Doğal olarak aletim bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü, ben de kabul ettim.

Ama o iki kızla da yaptığım hiçbir şey Kelsea ile öpüşmemle kıyaslanamaz bile.

Birkaç ay öncesine kadar, babam bana oraya gitmememi söylediğinde, Kelsea ve benim bekaretimizi birbirimize karşı kaybedeceğimizi düşünürdüm. Hâlâ bakire olup olmadığını bile bilmiyorum ama sürekli birlikte olduğumuz için bu geçiş törenini ne zaman yapabileceğini hayal bile edemiyorum. Ayrıca Kelsea okulda üye olduğu beş kulüple olabildiğince meşgul olmayı seviyor. Bir erkekten hoşlandığını itiraf ettiğini bile sanmıyorum.

Dili benimkine dokunduğunda, omurgamdan aşağı bir uyarılma şimşegi çıkıyor ve daha fazlası için zorlama dürtüsüyle savaşıyorum. Ama Kelsea kontrolü ele almama izin veriyor ve ben de ona bundan sonra ne olursa olsun ikimizin de her zaman hatırlayacağı, her zaman değer vereceği bir öpücük vermek için elimden geleni yapıyorum.

Başını kendime doğru tutuyorum, parmaklarımı kalın, sarı buklelerinin arasından , bana kendini bıraktığında ne kadar kaygısız hatırlatan vahşi saçları. Şu anda, arzularımı gerçekleştirmeme izin veriyor, ancak bunu asla bilemeyecek.

Öpüşmeyi yavaşlatırken, kendimi şimdiki zamana geri dönmeye zorluyorum ve isteksizce ondan uzaklaşıyorum. Gözlerimi açtığımda Kelsea'nın gözleri hâlâ kapalı, ağzı hafifçe aralanmış ve ben onun şimdiki zamana dönmesini beklerken nefes alışını duyabiliyorum.

Gözlerini açtığında, parlak mavi gözbebeklerinde şoku fark ediyorum ve aramıza sessizlik giriyor. "Wyatt ..." diye başlıyor ama sözünü bitirmeden önce tekrar sertçe yutkunuyor. "O da neydi öyle?"

Ben de ona bilmesini istediğim şeyi söyledim. "Bu veda etmek için mükemmel bir yoldu."

"Akşam yemeğine kalacak ?" diye soruyor babam, ben onun ve kardeşlerimin yanında dururken, dördümüz de kollarımızı inekleri çevreleyen çitlere dayamışız.

"Bu noktada iyi olabilir." Güneş gökyüzünde hızla alçalıyor ve Tanrı'ya şükür beraberinde serin bir esinti getiriyor. Bu sıcaklar korkunçtu ve dinmesi aylar alacak.

"Benimkini de götürmem gerek," diye ekliyor Walker. "Birkaç saat içinde karakolda olmam gerekiyor." "O zaman annene haber versen iyi olur." Babam gözlerini kısıyor ve sonra dönüp

"İşler iyi görünüyor baba," diyor Forrest, her zamanki gibi az konuşan bir adam. Duygularını belli etmese de, içten içe onun da çiftliği Walker ve benim kadar biliyorum. Sadece buna ayıracak zamanı yok.

"düşündüğümüzü merak ettiğim günler oluyor, annenin beni buna ikna etmesine izin verdiğime inanmıyorum." Alçak kıkırdıyor ama ben yakalıyorum. "Ve sonra burada sahip olduğumuz şeyle, bir gün siz ve çocuklarınıza bırakabileceğimiz şeyle daha fazla gurur duyamayacağım günler var."

"Vay be. Benim için henüz çocuk yok, baba." Walker gözlerini babama diyor, babam da ona sırtını dönüyor.

"Evet, bunun olması için bir kadınla tanışman gerekmiyor mu? Walker'ın hâlâ bir siki olduğunu bilmediğine eminim." Walker'ın gözlerindeki kızgınlığı gördüğümde Forrest yanımda gülüyor, ama ben de gülmekten kendimi alamıyorum. Walker her şeyi yoluna koymuş gibi davranmayı seviyor ama söz konusu kadınlar olduğunda "ciddi" kelimesi onun sözlüğünde yer almıyor.

Yine de, sanırım gerçekten boktan konuşamam. En son ne zaman seks yaptığımı ya da bir kız arkadaşım olduğunu hatırlamıyorum. Son bir yıldır işimin sevgilim olduğuna eminim. Ve tek kadına sahip olamıyorum, bu da beni bazı günler etrafta olmak için en hoş adam yapmıyor.

"Hey, benim aletim bol bol hareket ediyor, tamam mı?" diye karşılık veriyor. "Bahse girerim ikinizden önce benim çocuğum olur." İkizimle aramızda her zaman bir rekabet olmuştur. Nedense kendini kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi hissediyor. Nedenini bilmiyorum.

"Aletleriniz hakkında konuşmayı kesecek misiniz, Tanrı aşkına?!" Babam dik ve sesinde bir emirle bize döndü. "Sizi bundan daha iyi yetiştirdim."

Babam gözle görülür bir şekilde sakinleşmeye çalışırken hepimiz "Özür dilerim," diye mırıldanıyoruz. Ama o bize arkasını döndüğünde, birbirimize yan gözle bakıyoruz ve gizlice sırıttırıyoruz.

"Bakın, yetişkin adamlar olduğunuzu ve masum olmadığınızı biliyorum. Ama belki de hayatlarınızı paylaşacak birini başlamanızın zamanı gelmiştir."

Üçümüzün de kafasının aynı anda ona doğru döndüğünden eminim.

"Ne diyorsun baba?" Öğleden sonra konuya nasıl girdiğimizi ve nereye varmayı planladığını bilmediğimden soruyorum. Ama gardımı almış durumdayım ve bundan sonra söyleyeceklerini duymak emin değilim.

Walker'ı göstererek, "Hepinizin kendi işinizin patronu olduğunuzu, itfaiyede çalıştığınızı söylüyorum," diyor. "Ama hayat, onu paylaşacak biri olmadan çok yalnız. Bence hepinizin geleceğinizi ve bu gelecekte kimi istediğinizi düşünmeye başlamanızın zamanı geldi."

"Cidden şu anda yuva kurmamız için babamızdan baskı mı görüyoruz? Ben daha yirmi altı ," diye mırıldanıyorum ağzımın kenarından.

"Evet, annemin ağzından çıkması gereken türden bir konuşma değil mi bu?" Forrest ekliyor.

"Baba, iyi misin? , değil mi? Yani, bu bize neden evlenmek için bir kadın bulmamızı söylediğini açıklar. ." Walker söze başlıyor ama babam sadece başını sallıyor ve tekrar otlağa bakıyor. Ancak sezgilerim başka bir şeyler söylüyor.

"Siz üçünüz bunun büyük bir şaka olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?" anın netleşmesini beklerken sessiz kalıyoruz. Tekrar yüzünü bize dönüyor ve bunun hiç de gülünecek bir mesele olmadığını anlayabiliyorum. "Bütün bunlara neden sahip olduğumuzu biliyorsunuz, değil mi?" Eliyle kilometrelerce uzanan araziye tarıyor. "Annen yüzünden."

"Tamam." Girişimde bulundum.

"Onunla tanışana kadar neyin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. Ne kaçırdığımı hiç bilmiyordum. Hayatımı olduğu gibi yaşamaktan memnun olduğumu sanıyordum - ailemin çiftliğini işletiyordum, gün gün batımına kadar çalışıyordum, canım kadın arkadaş arıyordum," diyor bize yan gözle bakarak. "Ama o karşıma çıktığında, eksikliğini hissettiğim her şeyi fark ettim; arkadaşlık, hayatın iniş çıkışlarını paylaşabileceğim biri, samimiyet. O her şeyi daha iyi yaptı. Sanırım sizde kendi gençliğimi görüyorum çocuklar ve kendi inatçılığınız yüzünden annenizle yaşadıklarımı kaçırmayı istemiyorum."

"Sence bilerek mi yuva kurmuyoruz?" Forrest soruyor.

"Şimdiye kadar en azından evlenmiş *olursun* diye düşünmüştüm," diye cevap ve Forrest'ın sinirlerinin yükselmesine neden olur.

"Çok meşguldüm," diye .

"Aynen öyle. Böyle devam edersen kırk yaşında yalnız kalacaksın ve hayatının nereye gittiğini merak edeceksin," diye karşılık veriyor babam.

"Baba, bu geliyor?"

Nefesini üflüyor, kovboy şapkasını başından kaldırıyor ve parmaklarını Forrest'a miras kalan, grilerin serpiştirildiği koyu renk gezdiriyor. Benim ve Walker'inkine hiç benzemiyor.

-Sarıslığımızı annemden aldık. "Anneniz hepimiz için endişeleniyor ve bir gün bisküvi tarifini aktarabileceği biri olup olmayacağını merak ediyor." Kıkırdarken başını sallıyor. "Sadece sizinle konuşmamı istedi, ben de bunun iyi fikir olduğunu düşündüm ama sanırım meramımı pek başarılı olamıyorum."

"Hayır, sanırım anladık," diye cevap veriyorum, aynı fikirde olup olmadıklarını görmek için Walker ve Forrest' dönüp bakma zahmetine . "Ama sanırım kardeşlerim adına konuşabilirim ki aşk aceleye getirilemez ya da zorlanamaz baba."

"Hayır, ama sonunda peşinden gitmeye istekliysen geliştirilebilir." Bu sözleri söylerken gözleri bana kilitlenmişti ve yardım edemiyorum ama bana bir şey söylemeye çalıştığını hissediyorum.

Babam eve doğru ilerliyor. "Akşam yemeği birazdan hazır olur. Annenizi bekletmeyin," diye omzunun üzerinden seslenirken, kardeşlerim ve ben orada öylece durmuş, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

"Az önce zihnimiz sikilmiş gibi hisseden başka biri var mı?" Walker elleri kalçalarında duruyor.

"Açıkça söylemek gerekirse, evet," diye araya giriyor Forrest.

"Bir şeyler olmalı." Dudaklarımı büzüyorum, onun ve annemin bizim için neden kadar endişelendiklerini merak ederken umuyorum.

Forrest homurdanıyor. "Bilmiyorum. Belki de. Ama aile baskısı beni yakın zamanda bir yuva kurmaya zorlayacaksa ne olayım."

"Evet, biliyoruz, Huysuz Gibson. Yalnız olmayı seviyorsun ve kalmayı planlıyorsun." Walker, üniversiteden eve döndükten sonra ona taktığımız lakapla alay ediyor. Huysuzluğunun bir kısmının sakatlığından, bir kısmının da kırık kalbinden kaynaklandığını bildiğimiz için bu lakabı takmıştık ama birkaç yıl sonra öylece kaldı.

"Siktir git." Topuklarının üzerinde döner ve sonra da eve doğru gitmeye başlar.

"Bahse Shauna hâlâ resmin içinde olsaydı, farklı hissederdi." Walker eğilip kulağıma konuşuyor ve Forrest'ın lisedeki kız arkadaşından bahsediyor. İkisi de üniversite için binlerce mil uzağa gittiler, bu yüzden yollarını ayırmaya karar verdiler, hepimiz Forrest'ın istediğinin olmadığını bilsek de.

Omuz silkiyorum. "Belki de. Ya da belki bazı insanlar birlikte olmak için yaratılmamıştır."

Biz eve dönmeye başlarken Walker kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Bunun kulağa geldiği kadar muğlak olması mı gerekiyordu?"

Gözlerimi ondan kaçırarak yan tarafa bakıyorum ve bir kez daha ailemizin arazisine bakıyormuş gibi yapıyorum. Ama aslında, daha önce Kelsea ile paylaştığım öpücüğün anısı tekrar varlığını hissettiriyor ve içimde görmezden gelinmesi giderek zorlaşan bir huzursuzluk uyandırıyor. Yıllar önce babamla yaptığım o konuşmayla birlikte.

"Hayır. Sadece gerçekleri söylüyorum." Walker'ın saçmalık ölçerinin vücudumu yüksek sesle ve net bir şekilde okuduğunu hissedebiliyorum, ama onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, tıpkı Kelsea'ya karşı en kötü zamanlarda ortaya çıkan hislerim gibi.

Yine de babamın yorumundan sonra, acaba bana istediğim şeyin, çok küçük yaşlardan beri *istediğim* şeyin peşinden gitmek için zamandan daha iyi zaman olmadığını mı söylemeye çalıştığını merak ediyorum.

Ama sonra şu anda nerede olduğumuzu düşünüyorum - kaldığımız yerden devam eden arkadaşlığımız

Eve döndüğümde, ikimizin de hiç konuşmadığı öpücüğü ve şimdi benim ve ailem için çalıştığı ve hayatımızın ayrılmaz bir parçası olduğu gerçeğini.

Ben de kendine saygısı olan, kaçınan her erkeğin yapacağını yaptım: Duygularımı gömdüm, her şey eskisi gibi olabilirmiş gibi davrandım ve çizgiyi aştığımı hissettiğim anları görmezden geldim.

Bu noktada birlikte olabileceğimiz düşüncesi gülünç görünüyor çünkü hayatlarımız o kadar iç içe geçmiş durumda ki. Dahası, eğer birlikte olmamız gerekseydi, şimdiye kadar olurdu, değil mi? Yani, Kelsea'nın benim için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bile bilmiyorum, ki bu da başlı başına bir engel. Demek istediğim, yemin ederim onu oraya buraya bakarken yakalıyorum ve dokunduğumuzda vücudumdan geçen elektrik tek taraflı olamaz, değil mi?

Ancak öğrenmek için risk almak felaket olabilir.

İşte tam da bu farkındalık bana babamın uyarısını görmezden gelmemi, yeniden canlanmaya başlayan bu duyguları gömmemi ve yaptığım şeyi yapmaya devam etmemi söylüyor: işime odaklanmak ve ailemin kendi işlerini canlı tutmasına yardımcı olmak.

BÖLÜM DÖRT

Kelsea

"Y sıkışıp kalmadan önce yüzünü gevşetsen iyi olur."

Başım yana dönüyor ve Evelyn'in beni lazer odağıyla incelediğini görüyorum, tıpkı benim kullandığım gibi

reçel kavanozlarını masaya dizmek için. Etiketlerin her birinin aynı yöne baktığından ve tatların sıralar halinde düzenlendiğinden emin olmalıyım.

"Sen neden ?"

"Ya kabız olmuşsun ya da yatağın ters tarafından kalkmışsın gibi görünüyorsun."

Son birkaç kavanozu düzenledim, saçları taradım ve sonra onunla yüzleşmek için ayağa kalktım.

"Ben iyiyim. Sadece meşgulüm."

Omuz silkiyor ve kabine geri dönüyor. "Sen nasıl ."

"Sanırım hazırsın?" Arkasındaki kıyafet raflarına bakıyorum ve koleksiyonuma eklemek isteyeceğim birkaç parçaya hayranlıkla bakıyorum, her ne kadar o kadar güzel bir şey giyecek yerim olmasa da.

Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Her zaman. Artık bir sistemim var, kızım. Bunu biliyorsun."

Evelyn'in kasabada kendi moda butiği var ve her hafta çiftçi pazarında çiftliğin standının yanına standını kuruyor. Giysileri daha çok gençleri cezbediyor ama aslında her yaştan kadın için bir şeyler taşıyor. Her renkten ve dokudan kumaşlar elbiseleri, gömlekleri ve hatta her kadının gardırobunun temel parçası olan kot pantolonları oluşturuyor. Hem klasik hem de modaya uygun ürünler taşımaktan korkmamasını da seviyorum.

Wyatt üniversiteye gitmek için ayrıldıktan kısa bir süre sonra, o ve ben tanıştık ve . Onunla tanışana kadar arkadaşlık için, özellikle de kadın çeşitliliği için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Eksik olduğunu bilmediğim bir boşluğu doldurdu. En iyi arkadaşınızın bir erkek , bir erkeğin asla anlayamayacağı pek çok kız konuşmasını, hikayeleri ve duyguları karşılaştırmayı kaçırmamız anlamına gelir. Ve annem yanımda olmadığı için bu açıdan daha da fazlasını kaçırdım.

"O zaman benim için kamyonun kasasından son iki kutuyu alır mısın lütfen?" Çenemi, baharat karışımı torbalarının hâlâ durduğu kamyona .

"Elbette." Wyatt elinde iki fincan kahveyle geldiğinde Evelyn kamyonetten atlar.

" bakalım, Kels." Bana hayatın tatlı nektarını uzatıyor ve ben de bir yudum alıp tadının ne kadar güzel olduğunu yüksek sesle inliyorum. Şehirdeki yerel bir kahve dükkanı olan Roasted'ın her hafta çiftçi pazarına gelen bir kamyonu var. Üzücü farkındayım ama her Perşembe buraya geldiğimde bir fincan kahvelerini yudumlamak bütün hafta düşündüğüm bir şey.

"Teşekkür . Tanrım, bu kahveyi bütün gün içebilirim." Gözlerimi kapatıyorum ve bir daha alıyorum. Gözlerimi açtığımda Wyatt'ın yüzü buruşuyor, bana bakarken çenesi geriliyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Kısa, tatlı ve nokta atışı cevapsızlığının ardından topuklarının üzerinde dönerek Evelyn'in kamyonun kasasının derinliklerinden bagaj kapağına ittiği kutuları aldı.

"İnmeme yardım eder misin?" Evelyn dikkatimi ona çekiyor ve betona dönmesine yardım edebilmem için elime uzanıyor.

Elimi uzonu aşağı çekiyorum, tam o sırada kulağıma fısıldıyor: "Erkek aklında bir şey var gibi görünüyor."

"O benim erkek arkadaşım değil" diye homurdanıyorum ve standımıza geri dönmeden önce ona ters ters bakıyorum.

"Ama bu tam da senin gerçek olmasını istediğin şey," diye şakacı bir şekilde şarkı söylerken etrafımdan dolanıyor ve bizimkinin hemen kabine geri dönüyor.

Evelyn en iyi arkadaşıma aşık olduğumu biliyor çünkü kızların birbirlerine her şeyi anlatması gerekir, değil mi? Bazen keşke bu bilgi kısıntısı konusunda çenemi kapalı tutsaydım diyorum. Evelyn beni birçok kez Wyatt'ın önünde ifşa etmeye çok yaklaştı, bu da onun için bir ya da iki kez ölü bir bacakla sonuçlanmış olabilir ya da olmayabilir.

Havadaki sıcaklık nemle birlikte yükselirken bu sabah çiftçi pazarı kalabalıklaşıyor. Yine de sonbahar geliyor, bu da tüm yaz boyunca bizi rahatsız eden Teksas havasından biraz uzaklaşmak anlamına geliyor. En azından geceler dışarıda biraz vakit geçirmeye yetecek kadar serinliyor.

"Lütfen bana bugün böğürtlen reçeli olduğunu söyle." İçimi tanıdık ses, belediye başkanının kızı ve Wyatt'ın -en azından benim bildiğim- tek tam teşekküllü eski kız arkadaşı Janise Brown'ın yüzünü için dönmeme neden oluyor.

"Sana da günaydın Janise." Kışkandığımı söyleyebileceğim tek kadına bakarken en gülümsememi takınıyorum. O ve Wyatt lisede birkaç ay çıkmışlardı ve emin değilim ama Wyatt'ın bekâretini onunla kaybettiğinden oldukça eminim. Her iki durumda da, neredeyse on yıl önce olmasına rağmen, her zaman bir zamanlar çıktıklarını herkesin, yani benim yüzüme vurmayı seviyor.

"Blackberry var mı yok mu?" diye soruyor, aynı anda hem kibar hem de iğneleyici olma çabamı es geçerek.

"Merhaba Janise." Wyatt yanıma geliyor, sağ eli cebinde, sol eli ise bir fincan kahve tutuyor. "Sanırım söylemek şey, 'Siparişimi karşılayacak kadar böğürtlen reçeliniz varsa çok minnettar olurum' demektir."

"Wyatt!" diye haykırıyor, sesi bir anda neşeli ve sahte bir hal alıyor. "? Geçen hafta seni burada görmeyi özledim."

"Walker ve ben bazen markette çalışıyoruz, bunu biliyorsun." dudaklarına götürüyor ve Janise'in gözleri, benim yumruğumu yüzüne kilitlemek istediğim kadar hızlı bir şekilde onun ağzına kilitleniyor.

"Oh, evet. Evet, doğru. Eğer varsa üç kavanoz böğürtlen reçeline ihtiyacım var, lütfen." Kirpiklerini kırıştırarak öne doğru eğilir, bariz bir flört girişimiyle elini masaya koyar ve Wyatt'a bluzunun bir bakış attırır.

Gözlerimi devirip arkamı dönüyorum, yerdeki bir şeye uzanıyormuş gibi yapıyorum, böylece konuşmaya kulak olmaya devam edebiliyorum ama yüzüne daha bakmak zorunda kalmıyorum.

"geliyorum."

Wyatt hemen sağımdaki kutuya doğru eğilip bana gereğinden fazla yaklaşıırken yüzümden sıcak bir hava geçiyor. Bedenim bundan nefret etmiyor. "Affedersin, Kels."

"Evet, sorun değil." Şu anda ellerimin içinde olduğu kutudaki kavanozlara uzanıyor ve

Parmakları değerkken nabzım boynumda atıyor.

Geldiği kadar hızlı bir şekilde kaslı vücudu geri çekiliyor. Sonra bir kâğıt torbanın açılma sesi, Wyatt'ın üzerinde kırmızı-beyaz kareli kumaş kareler ve Gibson Ranch imzalı logo bulunan cam kavanozları torbaya koyduğunu gösteriyor. Masaya çarpma sesleri kalbimin çarpıntısını taklit ediyor.

"On sekiz dolar, Janise."

Kıkırdıyor. "Kız arkadaş indirimi almak için ne gerekiyor?"

"Eski kız arkadaşım," diye karşılık veriyor. Arkamı döndüğümde, sesindeki kızgınlık yüzünden dudaklarımı çeken sırtışıla savaşmak zorunda . Ama Janise yine de yakalıyor ve dikkatini Wyatt'a çevirmeden önce bana buz gibi bir bakış fırlatıyor.

"Bu kolayca düzeltilebilir," diyor kaşlarını çatarak.

"Üzgünüm Janise, buraya reçel satmaya geldim. Ve bana 18 dolar borçlusun, lütfen."

Oflayıp gözlerini devirirken cüzdanını açıyor ve yirmi dolarlık bir banknot alıp masanın üzerinde onun önüne koyuyor. "Biliyorsun, iki yıldır evdesin Wyatt. Beni ne zaman arayacaksın ki yerden devam edelim?"

Wyatt cevap vermek için hamle yapar ama Walker tam zamanında gelir. "Domuzlar uçtuğunda ipucu almayı öğrenebilirsin Janise." Gururla gülümseyerek bakışlarını, kulaklarından dumanlar çıktığına emin olduğum Janise'e doğru yöneltiliyor.

"Kimse sana sormadı, Walker. İnsanların konuşmalarına burnunu sokmak kabalıktır."

"İndirim ve sizi defalarca nezaketle geri çevirdikten sonra kardeşime asılmanız da kabalıktır."

Wyatt ve ben sanki tek eksiğimiz patlamış mısırmış gibi önümüzdeki tartışmayı .

"Kardeşin ne istediğini bilmiyor. Birlikte iyiydik. Sadece küçük bir hatırlatmaya ihtiyacı var." Omzunun üzerinden Wyatt'a göz kırıyor.

"Tanrım, daha fazla bilgisiz *olabilir* misin, kadın?" Walker en iyi Chandler Bing taklidiyle soruyor. "Eğer bir erkek çıkmak istiyorsa, bunu gerçekleştirir." Bana ve Wyatt'a doğru kesin bir bakış fırlatıyor, bu da benim hafifçe geri çekilmeme neden oluyor.

Tanrım, bir şey mi ima ediyor?

"Belki de kardeşin henüz ne istediğini bilmiyordur!" diye karşılık veriyor.

Ama Walker'ın gözleri benimkileri buluyor ve sonra ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Evet, sanırım bu konuda haklısın."

"yoksa Janise, alışveriş yapmak için bekleyen başka müşterilerimiz var, o yüzden artık yoluna devam edebilirsin," diyerek ona en iyi bal kaplı güneyle ağzımla sataşıyorum. Bana attığı ölüm bakışları, sözlerimi kap tatlılığın her zerresine değiyor.

"Wyatt. Ara beni." Elindeki telefonu yüzüne doğru tutuyor ve Walker'la bana kaşlarını çatarak ona bir öpücük gönderiyor. Sonra masadan çantasını aldı ve koşar adımlarla uzaklaştı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Wyatt. "Onunla gerçekten , değil mi?" diye soruyor Walker ve bana. İkimiz de hep bir ağızdan cevap veriyoruz. "Evet, ." "Ne yazık ki" diye ekliyorum.

"Kız ipucu almayı bilmiyor."

Öfkelendim. "Bazı kızlar son derece kararlı olabiliyor, özellikle de biri onlara bir şeye sahip olamayacaklarını söylediğinde." *Tıpkı benim sana karşı hissettiklerim yüzünden arkadaşlığımızı mahvetmemeye kararlı olduğum gibi.*

"Evet. Ve bazı erkekler gözlerinin göremeyebiliyor," ekliyor Walker, gözleri Wyatt ile benim aramda gidip gelirken sırtarak.

Wyatt boğazını temizledikten sonra masanın etrafından dolanarak açılır çadırımızın altından çıktı. "I

Bugün bu saçmalık için enerjim yok." Bir elini saçlarının arasından geçirdikten sonra devam ediyor: "Kels, sakıncası yoksa gidip diğer birkaç satıcıya merhaba diyeceğim. Sanırım müşteri artışına ayak uydurabilmek için Bay Wilkens'tan aldığımız ürün siparişini artırmamız gerekecek."

"Evet, tabii. Kaleyi ben korurum."

Omzumu sıkmadan önce bana uzun uzun ve sertçe bakıyor. "Sana her zaman güvenebilirim, Kels." Başını sallayarak kahve fincanını çöpe attı ve ellerini ceplerine sokarak uzaklaştı, kot Levi'ları sanki vücuduna uyması için yapılmış gibi kışını sarıyordu.

"Bitirmene izin vermemi ister misin, yoksa bir şey söyleyebilir miyim?" Walker ikiz kardeşini incelememi yarıda keserek alevlerin boynuma tırmanmasına neden oluyor.

"Bayan Aguilar'ın standındaki çiçeklere hayranlıkla . Bugün çok güzel çiçekleri var." Arkamı dönüp başımı asi sarı buklelerimin altına gömdüm ve yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemeye çalıştım.

"Hayır, bakmıyordun. Kardeşimin kışına bakıyordun."

Yüzümü ona dönüyorum, gözlerim kocaman, ama sonra geliyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Walker gözlerini devirir ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Kels, gözleri olan herkes kardeşime karşı bir şeyler hissettiğini söyleyebilir."

"Sen delisin," diye .

"Birazdan önereceğim şey biraz çılgınca ama bence önündekini görmesini sağlamanın en iyi yolu bu olabilir."

Onu incelerken kaşlarım çatılıyor. "Neden bahsediyorsun Walker?"

"Evet, Walker. Lütfen bizi çılgın planınla aydınlat," diyor Evelyn bize doğru ve bir dakikalığına standından uzaklaşıyor.

Walker konuşmadan önce yalnız olduğumuzdan emin olmak için çevremizi kontrol ediyor.

"Bir fikrim var." "Evet, bunu tespit ettik," diye karşılık veriyor Evelyn.

Dudaklarını düzleştiriyor. "Dinle, kardeşimi herkesten daha iyi tanıyorum, değil mi?" "Elbette, gerçi onu senden daha iyi tanıdığımı iddia edebilirim," diye karşılık veriyorum.

Kalbim göğüs kafesime çarparken, "O zaman ikimiz de birbirinize karşı bir şeyler hissettiğinizi ama bunu konuşamayacak kadar korkak olduğunuzu biliyoruz," diyor.

"Ne bildiğini *sandığını* bilmiyorum," diyorum, uzaklaşmaya ve inkarımda kararlı durmaya hazırlanarak dönüyorum, ama Evelyn uzanıyor ve ben bir adım atmadan elimi tutuyor.

"Kels . . ."

"Kelsea, ben aptal değilim. İkinizin etrafında olan beyni olan herkes de öyle."

Başımı öne eğerek suçlamasını geçiştiriyor ve devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle."

Boğazını temizliyor. "Dediğim gibi, kardeşime aşık olduğumu biliyorum. Ve onun da sana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Ama nedense ikiniz de bu konuda harekete geçmiyorsunuz." Gözlerim açılıp onunkileri buluyor ve nabzım damarlarımda şiddetle atıyor. "Ve nedenini bilmiyorum."

İçimi çekerek ama aşk şüphelerini doğrulamadan ona cevap veriyorum. "Arkadaşlık çizgisini aşıp daha ötesine geçmek risklidir, Walker. Sizler benim ailem gibisiniz. Eğer bir şey olur da , hayatımda aileniz olmadan yaşaysanmıyorum."

"İşte bence burada yanılıyorsun. Burada kaybedecek bir şeyin , Kels. Kazanacak her şeyin var."

"Peki planın nedir?" Evelyn soruyor, onun sözleri beynimde dönüp dururken konuşmayı ilerletiyor.

"Sanırım kardeşimin bir uyandırma çağrısına ihtiyacı var." "Tamam. Nasıl?" Evelyn ekler.

"Onu korkutuyoruz."

"Neyden korkutacağız?"

diye sordum. "Seni

kaybetmekten korkuyor."

Bir kahkaha attım ve arkamı döndüm. "İkimiz de bir yere gitmeyeceğimizi biliyoruz Walker. Hayatım boyunca Newberry Springs'de yaşadım ve muhtemelen burada öleceğim." *Muhtemelen New York'u da göremeyeceğim ya da baharda başvurduğum fotoğrafçılık programına da gidemeyeceğim.*

Uzanıp elini pazıma doluyor ve beni tekrar ona dönmeye zorluyor. "Taşınmaktan bahsetmiyorum, Kelsea. Seni başka bir adamla görmekten bahsediyorum." Durakladı, bitirmeden önce kabaca yutkundu. "Benimle."

"Ne? Walker, sen deli misin? Sen benim kardeşim gibisin." Kolumu onun çekiyorum. Walker'la çıkmak isteyeceğim son şeydi ama bunun Wyatt'ı kıskandıracığı fikri...

"Tamamen aynı fikirdeyim, Kels," diye cevap veriyor. "Seninle çıkmak kız kardeşimle

çıkmak gibi olur." Evelyn eğilir ve ağzının konuşur. "Bu fikir hoşuma gitti."

deliymiş gibi bakıyorum.

"Dinle Kels, odaklanmana ihtiyacım var. Wyatt yakında dönecek. Cidden, bence bu işe yarayabilir."

"Bana çıkma teklif *edersen* kıskanacağını mı düşünüyorsun?"

Sanki yüz dolar kazanmış gibi sırıtıyor. "Tabii ki kazanırdı. Bak, doğduğumuzdan beri Wyatt'la aramızda söze dökülmeyen bir rekabet var. İkiz olayı falan." Düşüncesinden vazgeçti. "Her neyse, evet, kıskanacağını *biliyorum*. Sana , ağabey-kardeş gibi sarıldığımı, hatta belki öpüştüğümüzü görse . . . kaybederdi. Geçen gece bira fabrikasında elimi seninkinin üzerine koyduğumda bana hırladı."

Hırladığını duyduğuma yemin edebilirdim ama zihnimde rastgele sesler canlandırdığımı sanıyordum.

Bunu yapan başka biri var mı? Yok mu? Sadece ben mi?

"Yani ..."

"Yani sana şekilde dokunabileceğimizi bilmek onu ikiye bölecek." "Bana bu şekilde mi dokunmak istiyorsun Walker?"

Yüzünü buruşturuyor. "Ah, hayır. Dinle Kels, çok güzelsin ama sen benim gayri resmi kız kardeşim gibisin. Sana karşı bir şey hissetmediğimi söylediğimde ciddiğim - duygularını incitmek için değil."

"Hayır, ben iyiyim. Ben sadece-"

"Onu kıskandıracanız, sonsuza kadar bekar anlamasını sağlayacağız. Ve ben tehdit olduğum için mi? Bir hafta bile dayanamaz." Başını sallıyor, gülümsemesi aldatıcı bir şekilde ikna edici.

"Onu incitmek istemiyorum. Ben ..." Parmaklarımı buklelerimin arasında gezdirmek için uzandım. "Kahretsin Walker, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Hayır, bence bir şeylerin peşinde olabilir," diye araya giriyor Evelyn, parmağıyla çenesine vurarak. "Bunu ben de gördüm, Kels. İkiniz de bu çalıntı bakışları paylaşıyorsunuz, ama asla aynı değiller."

"Gördünüz mü? Gizli aşıklar gibi bir şey," diye ekliyor Walker.

"Evet. Ancak ikisi de yakalanabileceklerini bilmek yerine, bulanık baloncuklarında yalnız oldukları başka kimsenin var olmadığını ve onları göremeyeceğini düşünüyorlar."

"Evet! Evet!"

"Tanrım, siz ikiniz!" Walker'a dönmeden önce ikisini de susturarak bağıriyorum. "Bu sabahki teklifin hakkında ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum. Vücudumda sadece bir fincan kahve varken böyle çılgınca bir karar verebileceğimden emin değilim. Bu yüzden biraz düşünebilir miyim?"

Walker başını sallıyor. "Evet, tabii. Ama sana söylüyorum, Kels. Haklı olduğumu biliyorum." Walker bu kez başını sallayıp kasketini sallayarak yanımızdan uzaklaşıyor ve beni sersemletiyor.

"Bence bunu yapmalısın, Kels," diyor Evelyn tam da müşteriler ikimizin de standına gelirken.
"Bunu daha sonra konuşabiliriz, Evelyn," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından gülümseyerek.
"Oh, yapacağız," diye karşılık veriyor.
Ama günün geri kalanında ve ertesi gece bira fabrikasındaki vardiyama başlayana kadar tek yaptığım bunu düşünmek.

Birkaç yeni yüz dışında her zamanki Cuma gecesi kalabalığımızla, güneyli gülümsememi takınıyorum ve işimi yapıyorum, kendimi bir kez daha Walker'ın deli olduğuna ikna ediyorum. Eğer bu düzenleme fikri kontrolden çıkarsa, kıyamet kopabilirdi. Her zaman gerçek ebeveynlerim gibi hissettiğim iki insanı, kan bağı olmayan kardeşlerimi ve en iyi arkadaşımı kaybedebilirim.

Bizi birlikte görmenin Wyatt'ı kızdıracağından ne kadar emin olsa da bu riski alamam.

Ama Tanrım, istiyorum.

"Kels, bir dakikalığına kaleyi korur musun lütfen? Bir telefon yapmam gerekiyor," diye Wyatt barın diğer tarafından bana.

"Tamamdır." Havlumu omzuma atıyorum ve müşterileri kontrol etmek, muslukların fiçılara olan bağlantılarını değerlendirmek ve mutfağın geride kalmadığından emin olmak için tur atmaya başlıyorum.

İşler biraz yavaşlamaya başlayınca bir bardağa su dolduruyorum tam Walker içeri girip barda kendine bir bulduğu sırada bardağı boşaltıyorum. "Nasıl gidiyor, Kels?"

"Susuzluktan ölmeden önce biraz su içmeye çalışıyorum. Peki ya sen? Her zamankinden ister misin?"

"Bunu biliyorsun. Evet, lütfen." Şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Wyatt'la birbirlerine bu kadar benzemelerine rağmen ondan zerre kadar etkilenmemem çılgınca. Ancak bu, diğer kadınların ona doğru bakmasını engellemiyor. Gibson erkeklerinin hepsi kendi yakışıklı, da bana Wyatt'ın çıkacak birini bulmasının an meselesi olduğunu hatırlatıyor. Ve bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum.

Lisedeyken onu Janisele görmek yeterince kötüydü ama duygularım şimdiki düzeyde değildi. O zamanlar daha çok onunla vakit geçirdiği için takılamamaktan ya da onları öpüşürken görüp gözünü morartmak istememden dolayı duyduğum rahatsızlık ve kızgınlıktı.

Ama şimdi? Wyatt'ın önünde başka bir kadına aşık olduğunu görseydim, göğsümdeki o acıyla nasıl yaşardım bilmiyorum. Bunun ortaya çıkmasını nasıl izleyebilirim bilmiyorum.

Ve bu düşünce bana hiç düşünmediğim bir şey söyledi.

Walker'ın birasını önüne koyarken, "Teklifin hakkında düşünüyordum," .

"mi?" Bardağının kenarından bana sırtıyor.

"Evet ve ben ... ilgileniyorum," diyorum, çok hevesli görünmemeye çalışarak.

Ama dudaklarında beliren gülümseme her şeyi kabul ettiğimi bildiğini gösteriyor. "Kahretsin, Kels. Bu kadar çabuk pes edeceğini düşünmemiştim. Fikrini ne değiştirdi?"

"Bu önemli değil. Önemli olan bunun ikimizi de kötü göstermesini istememem ve onu incitmek istememem." Tezgâhın üzerine eğildim, böylece yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, o kadar yakın ki muhtemelen öpüşmek üzereymişiz gibi görünse de gerçek bundan daha uzak olamazdı. Sadece insanların konuşmamıza kulak misafiri olmasını istemiyorum. "İnsanların nasıl konuştuğunu bilirsin Walker. Bunun duyulmasını istemiyorum.

iki kardeş arasında gidip geliyormuşum gibi görünüyor. Bu benim tarzım değil."

O da başıyla onaylıyor. "Anlaşıldı. Merak etme, sanırım bizi kötü göstermeden onu kışkandırmanın bir yolunu biliyorum."

"Burada neler oluyor?" Wyatt'ın sesiyle omurgam anında dikleşiyor ve yüzünde çatık bir ifadeyle, gözleri benimle kardeşi arasında gidip gelirken dönüyorum.

"N'aber küçük kardeşim?" Walker soruyor, Wyatt'ın az önce tanık olduğu şeye verdiği tepkiye bakarken neşeyle gülümsüyor. Wyatt'ın şu anda şok içinde donup kaldığından, ellerini iki yanında kenetlediğinden emin olsam da, kalbimin küt küt atması bu işi yapma kararımı yeniden sorgulamama neden oluyor.

Kışkandığı için mi?

"Ben de tam Kelsea'ya bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylüyordum," diye ekliyor Walker, karnımın dönmeye başladığını hissederken.

"Tamam.."

"Ve sanırım onu Schmitt'y'nin gelecek haftaki doğum günü partisine benimle gelmesi için ikna ettim."

Walker'ın en iyi arkadaşı Schmitt'y, doğum gününü kutlamak için kalabalık bir grupta Fort Worth'taki The Jameson'a gitmemizi istedi. Sadece yirmi yedi yaşına giriyordu ama adam her zaman iyi vakit geçirmeye hazırdı ve doğum günü mükemmel bir bahaneydi. Jameson dünyanın en büyük honky-tonk'larından biri olarak biliniyor (bununla gurur duymayı Teksaslılara bırakın), barlar, dans pistleri ve tam bir boğa binme arenası içeren yüz bin metrekaarelik bir bina.

"Randevu mu? Neden bir randevuya ihtiyacınız olsun ki?" Wyatt soruyor, Walker az önce yabancı bir dil konuşmuş gibi ikimize bakarken çenesindeki tik daha da belirginleşiyor.

Walker, "Babamın geçen hafta söylediklerini düşünüyordum," deyince meraklandım ama şimdi bu konuya açıklık getirmenin zamanı olmadığını biliyorum. "Ve belki de kendimi koymanın zamanı gelmiştir. Ayrıca, istasyondaki herkes birini getirmeyi kabul etti."

Wyatt'ın kaşlarını çatarak kardeşini değerlendirmesini izlerken zorlukla yutkunuyorum. "Kelsea biri değil.

O ..." Kaşları daha da çatılıyor. "O Kelsea," diye bitiriyor elini sallayarak.

Ve anında omuzlarım düşüyor.

"Aynen öyle. Güzel, nazık ve elbise içinde bomba gibi görünüyor. Söylesene, Kels?" Walker biraz abartıyor. "En son ne zaman giyinin dışarı çıktın?"

"Uh . . . Dürüst olmak gerekirse hatırlayamıyorum."

"Aynen öyle. Her zaman bu adam için çalışmakla meşgulsün." Başparmağını Wyatt'a sallıyor. "Ama o gece orada olacağın için birlikte gitmemizin eğlenceli olacağını düşünüyorum. Sana *iyi vakit* ," diyor son iki kelimeyi vurgulayarak.

Bekle. Yine hırlama mı duyuyorum?

, gözlerim Wyatt'ı buluyor ve eğer bakışlar öldürebilseydi, Walker şu anda ölü bir adam olurdu.

"Teklifin için teşekkürler Walker. Bunu düşünebilir miyim?" Bunu ona zaten söyledim, ve zihnimin bunun işe yarayabileceğine ikna olduğunu biliyorum, ama aslında Wyatt'ın önünde bunu kabul etmek cildimi süründürüyor ve midem takla atıyor.

"Kesinlikle." Walker ayağa kalkıp birasının kalanını boşaltıyor ve her gibi yirmi dolarlık banknotunu tezgâhın üzerine bırakıyor. "Beni nerede bulacağını biliyorsun, Kels." Tezgâhın etrafından dolanıyor, kalçama uzanıyor ve beni kendine öyle hızlı çekiyor ki ellerim içgüdüsel olarak göğsüne gidiyor ve kalbim çılgınca .

." En içten gülümsememi taklit ediyorum ama sonra Walker daha önce hiç yapmadığı bir şey yapıyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, yumuşak ve masum bir öpücük, şoktan gözlerimi açmama oluyor. Öpücük başlar başlamaz sona eriyor ama şu anda etrafımıza yayılan gerilim yoğun ve hissedilir.

Şu anda Wyatt'ı görmek için dönmekten ölesiye korkuyorum.

"Seni sonra ararım, Kels." Walker bana göz kırpmıyor ve sonra kardeşine bir bakış atıyor, gözlerinde biraz muziplik var. "Görüşürüz, kardeşim."

İkimiz Walker'ın uzaklaşmasını izliyoruz ve sonra isteksizce tekrar Wyatt'a odaklanıyorum.

Ama o hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor, çenesindeki tik her geçen saniye daha da sertleşiyor.

Ve tam sonunda birkaç kelime söyleydiğimde, topuğunun üzerinde dönüp uzaklaşıyor, restoranın arka kapısını öyle bir güçle açıyor ki duvara çarpıyor ve etrafımızdaki herkesi şaşırtıyor.

Birden gerçekler yüzüme çarpıyor - bira fabrikası insanlarla ve yapılması gereken işlerle dolu ve birisi Walker'ın beni öpmesine ve Wyatt'ın buna verdiği tepkiye tanık olmuş olabilir. Panik atak geçirmeye başlamadan önce o andan sıyrılıyorum ve yüzüme tekrar bir gülümseme yerleştirip müşterilerimiz için içecekleri doldururken fonksiyon yeteneğimi açıyorum.

Kapanış saati geldiğinde sinirlerim yeniden tepeme çıkmaya başladı. Binada sadece ben ve Wyatt kaldık, her gibi. Ama az önceki olaydan beri bana tek kelime etmedi ve şimdi bu konuyu ele alacak mı yoksa geçiştirecek mi emin değilim.

Alışkanlığımın dışında, köşedeki müzik kutusuna yürüyorum ve özellikle nostaljik hissederek elseçenekleri gözden geçiriyorum. Her gece yaptığım gibi tabureleri masaların üzerine dizmek için hareket ettiğimde hoparlörlerden "Strawberry Wine" geliyor, kalçalarımı melodiye göre sallıyorum ve Deana Carter ile birlikte şarkı söylüyorum.

"Hey."

Başımı çevirdiğimde Wyatt'ın restoranın arka tarafındaki yaslanmış, alnı çatlamış bir halde dikkatle beni izlediğini görüyorum. "Hey."

Duvarı itiyor ve ben dilimin boğazıma kaçtığını hissederken bana doğru yürüyor. Neyse ki koruyorum. "Gerçekten kardeşimle birlikte Schmitti'nin doğum günü partisine gitmeyi mi düşünüyorsun?"

Kulaklarımda nabzımın attığını duyabiliyorum ama sakın kalmak için mücadele ediyorum. "Uh, belki? Yani, bütün gece içkilerimi onun ödemesinde bir sakınca görmüyorum," diye şaka yapmaya çalışıyorum ama Wyatt'ın yüzü değişmiyor.

"Ya sana o gece çalışmana ihtiyacım söyleseydim?"

Gözlerimi ona diktim. "O zaman sana zaten planlarım olduğunu ve için başka birini bulman gerektiğini söyledim. Sen de gidiyorsun, biliyorsun, neden bunu söyledin ki?"

"Kelsea . . ."

"Wyatt . . ."

Hayal kırıklığı içinde iç geçirir. "Onunla çıkma konusunda ciddi olamazsın. Sen *çıkıyorsun*. İşine odaklanıyorsun ve hayatını her zaman yaptığın gibi yaşıyorsun. Neden birdenbire bir gece dışarı çıkmak istediğini anlamıyorum, hele de kardeşim gibi biriyle."

Ve bir anda sinirden hızlı atan nabzım öfkeyle kükremeye başladı. "?" "Sen kimseyle çıkıyorsun, Kels. Kardeşim de öyle. O-"

"Ne? Yakışıklı mı? Asil bir işi var mı? Beni ve mutluluğumu önemsiyor mu?" Öfkeleniyorum, ellerim havada uçuşuyor. "Ve ne zamandan beri dışarı çıkıp arkadaşlarımla eğlenemiyorum?"

Ve sonra tıklar. Belki de Walker bir şeylerin peşindeydi. O kadar uzun zamandır Wyatt'ın peşinden koşuyorum ki dışarıda başka erkekler olduğunu unuttum ve belki onun da bunu görmesi gerekiyordu. Eğlenmeyi ve hayata ara vermeyi unuttum, hayatın beni es izin verdim.

Belki de bu küçük deney, en iyi arkadaşıma olan aşkım hakkında bir karar vermeyeceksem, yoluma devam etmem ve kendim için yaşamaya başlamam hatırlatır.

"Kardeşimin yakışıklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aslında şu anda onun görsel ikizine bakıyorum ama evet. Yakışıklı biri." Kahverengi gözlerinin karardığını gördüğüme yemin edebilirim. "Ondan etkileniyor musun?"

Hayır, seni istiyorum, aptal. Ama şu anda sadece beni kızdırıyorsun, başka biriyle çıkmam konusunda gerçekten ne hissettiğini görmemi sağlıyorsun. "Beni istemesi çok mu zor? Onun için yeterince iyi değil miyim?" Ateşi körüklüyorum ama noktada sinirlenmenin çok ötesindeyim. İstesem benimle çıkacak birini bulamayacağımı düşünmeye nasıl cüret eder?

"Söylediğim bu değil. Ben sadece-"

"-anlamıyor musun?" Başımı sallıyorum. "Evet, görünüşe göre ."

Ağır ağır iç geçirir. "Lanet olsun. Unut gitsin. sonrasını ben hallederim." Tuttuğum elimden alıyor, sonra da kaldırıp masanın üzerine çeviriyor.

"Evet, sanırım bu gecelik işim bitti." Öfkemden titreyerek önlüğümü çözdüm ve çantamı almak için çalışan odasına doğru ilerledim. Bunu yapacağından emin olmasam da Wyatt beni bira fabrikasının arka kapısında karşılıyor ve kamyonetime kadar eşlik ediyor.

"Yarın görüşürüz, Kels."

"Evet. Seninle de Wyatt."

Ve ben uzaklaşmadan, hayal kırıklığı ve incinmişlikle öfkelenmeden, Wyatt'ın beni onu gördüğüm gibi göreceğine dair umudumu kaybetmeden önce söylediğimiz tek şey bu.

Ama sonra sabahın birinden hemen sonra, tam uykuya dalmak üzereyken bir mesaj aldım.

Plan işe yarıyor. Az önce kardeşimden beni uykumda öldürebileceğini düşündüren bir mesaj aldım.

Kendimi yatağa attım.

Ben: *Gerçekten mi?*

Evet. Kafasını gerçekten karıştırma zamanı. Jameson'da giymek için seksi ve çekici bir şeyler bul, Kelsea. Yapacağımız son şey olsa bile kardeşime seni istediğini itiraf ettireceğiz. İyi geceler, kardeşim.

Mesajı bir öpücük surat emojisiyle kapatıyor ve ben de kendimi yatağıma geri atıyorum, belki de Wyatt'ı kışkandırmanın başından beri bu gidişatı değiştirmenin anahtarı olduğunu biliyorum. Ve daha önce beni mantıksızca kızdırmış olsa da, tek düşünebildiğim dudaklarımı onunkilere yapıştırmak ve onu çekmek, bizi çevreleyen havanın her molekülünü emmektir. Çünkü sadece o ve ben olduğumuzda, etrafımda nefes alabileceğim hava yokmuş gibi hissediyorum.

Ben resmen deliyim. Ateşle oynamayı kabul ettim, hem de bir itfaiyeciyi.

Umarım riske değer.

BÖLÜM BEŞ

Wyatt

"F "Kelsea'nın arka lambalarının gecenin zifiri karanlığında sönmeden önce parlak kırmızı renkte parlayarak yolda kayboluşunu izlerken mırıldanıyorum.

Saçlarımı çekiştirmek için uzanıyorum, akşamki olayların nasıl olup da böyle geliştiğini ve midemdeki huzursuzluğun neden şimdi tüm zamanların en yüksek seviyesine merak ediyorum.

Bu gece çılgıncaydı. Kapılarımızdan giren müşteri sayısı beni birkaç kişiyi daha işe almaya karar verdiğim için minnettar etti. Çarşamba günü için birkaç görüşme planladım bile.

Ama işler ne kadar kaotik olursa olsun, her zaman güvenebileceğim bir şey olmuştur: Kelsea. Bir miknatis gibi, gözlerim onu bu gece birçok kez bira fabrikasında buldu, bardaki müşterilere gülümsüyordu, sarı bukleleri yüzüne gevşekçe sarkıyordu, mükemmel dudakları tüm odayı aydınlatan gülümsemeyi vurguluyordu.

Ve sonra o tanıdık özlem acısı göğsümde dinlenirken fark ettim ki biz hep böyle olacağız: birbirinin etrafında var olan ama birlikte olmayan iki arkadaş.

Sanki onu çevreleyen bir güç alanı, hangi araç olursa olsun aşamadığım görünmez bir bariyer varmış gibi hissediyorum. Belki de ona şekilde dokunmama içgüdüleriyle o kadar uzun süre savaştım ki artık o ejderhaları öldürmeye çalışmaktan bile korkuyorum.

Bir de günde birkaç kez kafamı kurcalayan başka bir soru var: Kelsea bu eşiği geçmemi ister miydi? Benimle o çizgiyi geçmeye istekli mi? Yoksa beni hala en iyi arkadaşısı olarak mı görüyor ve ben hep öyle mi olacağım?

Dün Janise'i çiftçi pazarında görünce, bırakın seks yapmayı, biriyle çıkmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırladım. Beni yanlış anlamayın, üniversitedeyken bir aziz değildim, ama önüne gelenle de yatmıyordum. Ancak eve geri döneceğimi öğrendiğim andan itibaren kadınlar artık benim için bir odak noktası değildi. Sanki kalbim istediği kişiye geri döneceğimi biliyordu.

Kelsea'yı tekrar görür görmez başka bir kadın gibi geldi.

Ama sahip olamayacağım birini nasıl isteyebilirim? Arkadaşlıktan daha fazlasına nasıl geçebiliriz ve bu konuyu ona nasıl açabilirim?

Babamla yaptığım o konuşmadan sonra geçen hafta aklım başımdan gitmişti ama hiçbir şey beni bu gece ikiz kardeşimin dudaklarını Kelsea'nın dudaklarına değdirdiğini gördüğümde farkında olmadan atladığım yoğun hız trenine hazırlayamazdı. Walker'ın hareketi alışılmışın dışındaydı ama aynı zamanda daha önce hiç yapmadığı bir şey rağmen hesaplanmış gibiydi. Dudaklarını sadece bir saniyelik onunkilere bastırdı ama Kelsea'nın yüzünden bu hareketin onu hazırlıksız yakaladığını anlayabiliyordum.

Ama benim için? Dudaklarının kızın dudaklarına konduğunu görmek, çok kısa bir süre için bile olsa, midemi bulandırdı ve sanki biri bana en kötü kâbusumu göstermiş gibi görüşümü kırmızıya boyadı. Ama bu daha da kötüydü çünkü kardeşim en iyi arkadaşımı, kalbimde benim olması gerektiğini bildiğim kızı öpüyordu.

Ama hiçbir şey söyleyemedim. Nutkum tutulmuştu. Kalbim boğazıma düğümlenmişti. Dizlerim kırılacakmış gibi hissediyordum. Derim ürperiyordu ve kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Ben de o anda en iyi olduğunu bildiğim tek şeyi yaptım, çekip gittim.

Ofisime geri dönerken sallanan kapıya yumruğumu , panik atak başlamadan önce vücudumu sakinleştirmek için koltuğumda kamburlaşmadan önce o kapıyı kapattım.

Ama ofisimde otururken aklıma geldi: Kelsea sonsuza kadar bekar kalmayacak.

Bir gün, bir adam - ki bu *benim kardeşim olmasa iyi olur* - onu isteyecek, ne kadar inanılmaz olduğunu görecektim ve onun hayatındaki en önemli kişi olmayı kendine görev edinecek. Peki ben nerede kalacağım? Onu sadece aile görebilen ve başka biriyle mutlu olduğunu görmek kalbimi parçalamıyormuş gibi davranan en iyi arkadaş olarak mı?

Belki de Walker haklıdır. Belki de babamın bahsettiği şeyi, hayatımda *neyi* ve *kimi* istediğimi düşünmenin zamanı gelmiştir.

İtiraf etmem gereken şey hiç bu kadar net olmamıştı: Kelsea'yı istiyorum. Onsuz bir hayatı hayal bile edemiyorum ama şu anda yaşadığımız -birbirimize her yaklaştığımızda elektrik yokmuş gibi davrandığımız- hayat bizi durağanlaştırıyor. Babamın da hayatımda birçok kez çok güzel bir şekilde söylediği gibi, "ya sıç ya da tencereden çık" zamanı geldi.

Gecenin geri kalanını ondan kaçarak geçirdim ama kapanış saati geldiğinde bir şey söylemem gerektiğini biliyordum.

Ders çıkarıldı: Bazen çenenizi kapalı tutmak daha iyidir.

Bu konuşma pek iyi gitmedi.

Hadi canım, Wyatt. Resmen ona yenilmez olduğunu söyledin, moron.

Ancak Kelsea'nın sakinleşmek için zamana ihtiyacı olduğunu bilmeme rağmen, kamyonetine tek gitmesine izin verirsem lanetlenirim. Annem bana bundan daha iyisini öğretti ve bunu yapmasına izin verdiğimi öğrenirse beni hadım ederdi.

Kelsea bir rüzgâr gibi koridorda yanımdan geçip gitti, çenesi dik, çantası omzunda ve anahtarları elindeydi. Onu bira fabrikasının arka kapısına kadar takip ettim, o dümdüz karşıya bakıp kamyonetine doğru yürürken karanlık otoparkta her iki yöne de baktım. Binanın tepesindeki parlak güvenlik lambası bir ışık huzmesiyle onu çevreliyordu.

Ve tüm bunlar beni şu anda bulunduğum yere getirdi.

Arabayla uzaklaşmasını izlerken içimde biriken öfkeyle tekrar içeri giriyor ve yapılacaklar listemin geri kalanını bitirirken mutsuzluğumla boğuşuyorum. Kalan tabureleri masalara yerleştirdim, kasalardaki para çekmecelerini dengeledim ve kendi kamyonetime binip evime gitmeden önce kapıyı kilitledim.

Elimde soğuk biram, duştan sonra kanepeme kayıyorum, uyumaya çalışmadan önce gevşemeye ihtiyacım var. Eve döner dönmez asla yatağa giremiyorum. Vücudum geç saatlere o kadar alıştı ki, işten sonra rahatlamak için her zaman biraz zamana ihtiyacım oluyor.

Telefonuma mesajlaşma uygulamamı ve Kelsea'ya mesaj özür dilemeyi deneyip denemeyeceğimi tartışıyorum. Ama sonra Walker'ın adını onunkinin hemen altında görüyorum ve onun yerine başlığımızı .

Ben: *Hey, sik suratlı. Bu da neydi böyle?*

Cevap vermesi bir dakika sürüyor.

Walker: *Sen neden , küçük kardeşim?*

Benimle aptal olma.

Ciddiyim. Sanırım daha açık olman gerekiyor.

Ben: *Sen. Kelsea. Dudaklar birbirine değiyor. WTF?*

Walker: *Oh. Bu. Sanırım bir adam aptal olduğunu fark edip sonunda istediğinin peşinden gidebilir.*

Kelsea'yı mı istiyorsun?

Walker: *Neden ki? O güzel, nazik, çalışkan ve ailelerimiz onu zaten seviyor.*

Sanki olması gerektiği gibi.

Çenemi sıkılmaktan şakaklarıma ağrı yayılmaya başladı.

O sadece sevişebileceğin kız değil, Walker. Kelsea . . .

Walker: *Lütfen, kardeşim. Bana Kelsea'nın ne olduğunu söyle.*

Başımı sallıyorum ve bunun nasıl benim hayatım haline geldiğini merak ediyorum.

Sadece ona zarar verme Walker.

Söylemem gereken bu değildi ama beni ele vermeyecek tek şey .

Walker: *Merak etme Wyatt. Tek planım ona tam olarak ihtiyacı olanı vermek.*

Hiç düşünmeden telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve duvara yere düşmesini izliyorum.

Kardeşim ve Kelsea'nın birlikte olduğu görüntüler zihnimden süzülürken, sık nefeslerimle göğsüm hızla yükseliyor.

Odadaki tek kişi ben olmama rağmen yüksek sesle "Bu olamaz" diye mırıldanıyorum.

Öfkem hala içimdeyken, kendimi atarken yatmak için hazırlanma zahmetine bile girmeden yatak odama doğru ilerliyorum. Tavana bakıyorum, acaba çok mu geç kaldım, hamlemi yapmak için çok mu bekledim diye düşünüyorum.

Ve şimdi, Kelsea'nın kardeşime aşık olabileceğini, beni ve duygularımı geride bırakabileceğini kabul etmek zorunda kalabilirim.

Ertesi sabah, yataktan tökezleyerek kalkıyorum, kendimi iyi dinlenmiş hissetmiyorum ve vücudumdaki bu gerginliği biraz olsun hafifletmek için koşuya çıkmayı tercih ediyorum. Ayrıca, Newberry Springs futbol ligi yakında yeniden , bu yüzden kondisyonumu koruduğumdan emin olmalıyım. Sahadaki yavaş adam olmak istemiyorum.

Beş mil koşuttan sonra dün geceye göre biraz daha rahatlamış hissederek, Kelsea'nın gelip gelmeyeceğini merak ederek haftalık Cumartesi sabahı kahvaltımız için Rose's Diner'a gidiyorum. Dün gece bira fabrikasından pek de iyi şartlarda ayrılmamıştık ama ben üniversitede olduğum zamanlar dışında birlikte kahvaltı yapmayı hiç kaçırmamıştık.

İkinci fincan kahvemın kalanını da bugün kendimi tamamen işlevsel hissetmem için muhtemelen iki fincana daha ihtiyacım olacağını biliyorum. Walker ve Kelsea'nın evlendiğine dair rüyalar aklımı kurcalarken dün gece zar zor uyuyabildim; bu korku beni evim dediğim kasabadan taşınma düşüncesine sürükledi.

Ama işim burada. Ailem burada. Yani gitmek bir seçenek değil.

Kapının üstündeki zilin sesi restorana başka bir müşterinin geldiğini haber veriyor ve gözlerim içgüdüsel olarak o yöne kayıyor. Ama Kelsea'nın açık pembe kolsuz bir sundress giyerek içeri girdiğini gördüğümde kalbim bir takla atıyor.

Bir kızı kaç kez elbise giyerken gördüğümü muhtemelen bir elin parmakları kadar sayabilirim.

biz daha gençken öyleydi. Şimdi tişörtler, kotlar ve botlarla yaşıyor.

Ancak yumuşak pembenin bronz tenini vurgulama şekli, yürürken buklelerinin zıplayarak ona daha kadınsı bir görünüm kazandırması ve hatta ayağındaki parmak arası terlikler bile dilimin boğazımın arkasına neden oluyor, böylece masanın üzerine düşüp utanç verici salya birikintisi oluşturmuyor.

Görünüşlerine o kadar önem veren kızları unutun, çok çabaladıkları çok açık. Ben bana doğru yürüyen kızla ilgileniyorum, basit pembe elbisesi ve doğal görünümüyle o kadar güzel ki bana kalp çarpıntısı yaşattığının farkında bile değil.

"Bayan Kelsea!" Beth şok olmuş, tiz bir sesle şöyle diyor. "Bugün çok güzel görünüyorsunuz!"

Kelsea standımıza geldiğinde yanakları pembeleşiyor, çantasını omzundan çıkarıp koltuğuna yerleşiyor. "Teşekkür , Beth."

"Durum nedir? Normalde buraya kot pantolon ve botlarla gelirsin, bunda yanlış bir şey olduğundan değil," diyorum, bir arkadaş yerine bir eşek gibi konuşarak. Ama dürüst olmak gerekirse, Walker'la daha sonra buluşup buluşmayacağını merak ediyorum. Bir randevu gibi.

"Özel bir durum yok. Sadece bir şeyleri karıştırmak istedim." Menüsüne uzanıp açmadan ve yüzünü örtmek için kaldırmadan önce gözleri an için kalkıp benimkileri yakalıyor.

"Değişim iyi olabilir. Bu durumda, bence çok güzel görünüyorsun," diye devam ediyor Beth.

"Teşekkür , Beth." Hâlâ menüsünün arkasına saklanıyor, kararını vermesini bu yemek için gerginliğim artırıyor.

"Ne alacağımı biliyorsun Beth," diyorum. "Ve fırsatın olduğunda biraz daha kahve alacağım, lütfen."

"Tamamdır Wyatt. Peki ya sen, Kelsea?"

Elindeki menüyü masaya ve gözlerimin içine bakarak, "Ben de her zamankinden alayım Beth, lütfen. Ama bu sefer çikolata parçacıklı krep yapalım. Canım biraz farklı ama de büyük ölçüde aynı şey istiyor." Kaşlarını çatarak Beth'e menüyü uzatıyor ve ardından bakışlarını kahvesine çevirerek tam istediği gibi düzeltmek için harekete geçiyor.

Farklı ama önemli ölçüde aynı bir şey, ha? Benimle kardeşim arasındaki benzerliklere gönderme yapmanın kıçtan yolu mu bu?

Beth başını sallayıp uzaklaşıyor ve bizi dün gecedan beri ilk kez yalnız bırakıyor. Ne söyleyeceğimi düşünürken boğazım düğümleniyor.

"Kesinlikle çok güzel görünüyorsun, Kelsea." İltifat etmenin her zaman zor bir konuşmaya iyi bir başlangıç olduğuna karar verdim. Güzelden de güzel görünüyor ama daha iyi bir kelime bulmak için şu anda beynimdeki eşanlamlılar sözlüğünü karıştırmakta zorlanıyorum.

"Teşekkür ." Fincanı kaldırıp bir yudum içmeden önce gözleri hâlâ yerde ve kahvesine odaklanmış durumda.

"Bu sabah geleceğinden emin değildim," diye devam ediyorum, belki dünkü iletişimsizliğimizi düzeltebiliriz umuduyla.

"Gelmemeyi düşündüm; geldim." Bakışları tekrar bana döndü. "Ama ben gelenekleri bozan biri değilim."

"hissetmene sevindim. Bak, Kelsea-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum Wyatt. Görünüşe göre dün gece ihtiyacın olanı . Lütfen bunu geride bırakalım."

Ama bunu geride bırakmak istemiyorum. Şu anda tek düşünebildiğim onun kardeşimle çıkma fikri. Ve o hala kızgın görünüyor. Onu bana karşı bir düşmanlık beslediğini bilecek kadar iyi tanıyorum, ama belki de şimdi bunu tartışmanın zamanı olmadığını da hissedebiliyorum.

Lanet olsun. O zaman ne hakkında konuşacağız?

Arkadaşlığımızın son yirmi dört saat içinde değiştiğini hissediyorum ve onun yanındayken neredeyse gerginim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve duygularıma göre hareket etmeyerek tam da bundan kaçınmaya çalışıyordum.

Ama bu duygular şu anda mevcut, onları arkamda tuttuğum demir kapıya çarpıyor, duyulmak ve özgür kalmak için cehennem gibi savaşıyor.

"İyi. Peki, o zaman, baban nasıl?" Bardağıma uzandım, biz sessiz kalırken Beth'in gelip bardağı doldurmasına .

"Aslında iyi gidiyor. Bu sabah onunla konuştum. Bu hafta birkaç günlüğüne evde olacak, bu her zaman iyi bir şeydir."

"Onunla vakit geçirebilmek için birkaç gün izin mi istiyorsun?"

Normalden daha koyu görünen kirpiklerinin altından bana bakıyor ve bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırmak için . *Her zamankinden daha fazla makyaj mı yapmış?* "Um, belki?"

"Bana haber ver yeter." Ona dudak bükerek gülümsüyorum ve sonra aramızdaki cırcır böcekleri tekrar cıvıldamaya başlıyor. Ama sessizlik beni öldürüyor, bu yüzden küçük bir konuşma başlatmaya çalışıyorum. "Bu sabah hiç fotoğraf çektin mi?"

"Hayır."

Daha fazla cırcır böceği.

"Bundan sonra ne yapacaksın?"

İç geçirdi. "Evelyn'i butiğinde görmeye gitmeyi düşünüyordum."

"Daha fazla elbise için alışverişe mi çıktın?" Alay ediyorum, ama omuzlarının düşüşüne eşlik eden yenilgi ifadesi soruma pişman olmama neden oluyor.

"Um, belki. Henüz karar vermedim. Jameson için bir şeye ihtiyacım var ama ..."

Hay sikeyim. Kardeşime evet mi dedi? "Kelsea-"

", siz ikiniz!" Beth ben daha tek kelime standımıza doğru ilerliyor ve cızırdayan sıcak yemek tabaklarını, sıcak krepleri ve Fransız tostunu masaya bırakıyor. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, bu harika görünüyor. Teşekkür ederim." Kelsea Beth'e gülümsüyor ama bunun onun gerçek gülümsemelerinden biri olmadığını biliyorum.

Çikolata parçacıklı kreplerinden bir parça önce tabağındaki yiyecekleri düzenlemeye başlıyor ve çatalı parlak dudaklarının arasından geçiriyor. Çatalı mükemmel ağızından gözlerini kapatıyor ve inliyor. "Yüce Tanrım, bunlar çok güzel."

Görünüşe göre aletim de onunla aynı fikirde çünkü bir anda kaya gibi

sertleştim. "Oh. Harika." *Kahretsin, beynim bu sabah hiç kelime bilmiyor mu?*

"Sana anlatmaya çalışıyordum Wyatt. Buradaki krepleri kaçırıyorsun."

Fransız tostumdan bir parça koparıp dudaklarıma götürüyorum. "Ve sen Fransız tostunu kaçırıyorsun, Kels." Omuz silkiyorum ve lokmamın etrafında biraz inliyorum.

Kelsea koltuğunda doğruldu, ikimiz de sessiz bir şekilde çiğnemeyi bitirirken gözleri benimkilere kilitlendi. Ama başka bir şey söylemiyor ve yemeğimizin geri kalanını rahatsız edici bir sessizlik içinde bitiriyoruz.

Kelsea peçetesini savurup tabaklarımızı yığıdıktan sonra masadan kalkmak için hareket ediyor. Bira fabrikasında yaptığı gibi masayı kendisi gibi temizlemeye başladığında işinin bittiğini anlıyorum. "Pekala, tamam. Sanırım akşam görüşürüz?"

Ben de kendi ayaklarımın üzerinde duruyorum ama zemin kesinlikle sallanıyor ve Teksas gibi büyük bir eyalette deprem olmuyor. "Evet, orada olacağım. Ben her zaman oradayım."

Gülümsüyor ve bu sefer gerçek gibi. "Ben de, öyle görünüyor." Omuz silkiyor ve sonra uzaklaşmaya başlıyor, ama içgüdüsel olarak koluna uzanıyorum ve onu ürkütüyorum. Parlak mavi gözleri benimkilere kayıyor, kocaman

ve merakla doluydu. "Wyatt?"

"Sen her zaman kahvaltımın şurubu olacaksın, Kels, tamam mı?"

Kaşları birbirine çarpıyor ve sonra rahatlamaadan önce başını bana doğru eğiyor. "Evet. Görünüşe göre bu hiç değişmeyecek."

Onu tutmayı bırakıyorum ve restorandan çıkıp kamyonetine doğru yürümesini, sonra da kamyonetine atlayıp yola koyulmasını izliyorum. Ve ben orada öylece durmuş, nasıl hamle yapacağımı düşünüyordum.

Çünkü Kelsea benim en iyi arkadaşım olabilir ama aynı zamanda benim için yaratılmış bir kız. Kardeşim için değil.

Ve bunu görmesini sağlamalıyım.

"Baba?" Saat on biri biraz geçe ahıra girdim, onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum, özellikle de Kelsea ile yaptığım o yoğun ve garip kahvaltıdan sonra.

"Wyatt? Ben arkadayım!" manzarayı seyrederken sesi ahşap duvarlarda yankılanıyor. Beyaz örtülerle donatılmış masa ve sandalyeler, çiftlikteki bir başka düğüne hazırlık etrafına yerleştirilmiş. Her masanın ortasındaki bordo ve soluk pembe çiçekler duruyor. Altın rengi vurgular porselenleri süslüyor ve gümüş takımlar her bir yer ayarını çerçeveliyor. Ahırın ortasındaki direktan sarkan dev ampul , bu akşam güneş battığında ve parti gerçekten başladığında odayı altın renginde aydınlatacak. Barın, bira fabrikamdan gelen bira şişelerini buzdolaplarına karıştıran ve buzların üzerine şampanya şişeleri yerleştiren birkaç garson tarafından doldurulduğunu bile görebiliyorum.

Ebeveynlerimin sadece kendi hayallerine ulaşarak başkaları için yarattıkları hayalleri görmek inanılmaz.

" oluyor?" Babamı , elektrik prizindeki birkaç fişi ayarlarken buluyorum. Fişler yerine oturduktan sonra ellerini dizlerine koyarak yavaşça kalkıyor ve omurgasını sonuna kadar uzattıktan sonra bana dönüyor. Babam her zaman kadar uzun boylu olmuştur ama şu anda ona bakarken, bu çiftlikte yıllarca çalışmanın vücudunda yarattığı aşınma ve yıpranmayı görmeye başlıyorum. Artık hafif bir kamburu var ve yüzündeki kırışıklıklar derinleşiyor, ama hala de miras kalan Gibson gülümsemesine sahip.

"Oh, sadece başka bir düğün. Sheila her şeyin gelinin istediği gibi emin olmak için birkaç dakika içinde buraya dönecek." Gururlu bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

Ailemin yaklaşık beş yıl önce tuttuğu etkinlik koordinatörüne atıfta bulunarak, "O kadın bu kadar çok düğün ve parti için azize," diye cevap veriyorum.

"Evet, öyle. Maalesef taşınmaktan bahsediyor. Birini bulmamız bize haber vermek istedi." Gülümsemesi azalıyor ve sonra ellerini kalçalarına koyuyor. "Böyle bir operasyon yürütürken hiçbir şey uzun süre aynı kalmaz."

"Bunu birçok açıdan anlamaya başlıyorum baba."

Beni içine almak için dönüyor, gözlerini yavaşça indirerek beni değerlendiriyor. "Cumartesi burada ne işin var evlat? Yani, seni görmekten *mut*suz değilim, ama bu kesinlikle senin o çirkin suratını normalde görmediğim bir gün." Sesinin takip ettiğimde gülüyor, uzun bacakları onu odanın diğer ucuna taşıyor.

Ahırın kapısına doğru ilerlerken, "Seninle bir şey konuşmak istiyordum," diyorum.

Güneşe çıkıyoruz ve siyah kovboy şapkasını tekrar kafasına geçiriyor. Sonra bana baktı.

Kırmızı omzunun üzerinden ve şapkasının siperliğinin altından. "Pekâlâ. Bu ofis sohbeti mi yoksa biz konuşurken tavuk tellerinde bir delik açabilir miyim?"

Kıkırdıyorum. "Biz konuşurken tamir etmene yardım etmeme ne dersin?" "Anlaştık."

Tüm malzemelerimiz elimizde, babamı tavuk kümesine kadar takip ediyorum ve işe koyuluyoruz. "Pekâlâ, ne var ne yok Wyatt?"

Derin bir iç çekerek hemen konuya girmeye karar verdim. "Ben Kelsea."

Dudaklarını bilmiş bir gülümseme süslerken kaşlarını çatıyor. "Peki ya Kelsea?"

"Eve döndüğümünden beri her şey oldu. Ben ... gibi hissediyorum." Avucumu alınma .

"Kahretsin, ne söylemeye çalıştığımı bile bilmiyorum."

"Bekleyeceğim." Başını sallıyor ve değiştirmemiz gereken tel parçasını kesmeye devam ediyor.

Elinin titrediğini fark ediyorum, sonra gözlerini hızla kırıştırıyor ve hareketlerinde duraklıyor.

"İyi misin, baba?"

"Uh. Evet. İyi." Boğazını temizliyor ve ayaklarını yeniden ayarlıyor. "İşte. Bunu yapabilir misin?"

Bana tel kesiciyi uzattı ve sonra yere baktı.

"Evet, tabii." Başladığı şeyi bitiriyorum, aniden davranışlarından rahatsız ama henüz bilgi almak için üzerine gitmemeyi tercih ediyorum. "Dediğim gibi, sanırım biriyle çıkıyor olabilir," diye devam ediyorum, kardeşimden bahsetmemeyi seçiyorum çünkü bu durumu daha da garip hale getirebilir.

"Kelsea çok güzel bir kadın." "Evet, biliyorum. Ben sadece ... gibi hissediyorum."

"Şansını kaçırdın mı?" Gözleri tekrar benimkileri buluyor, gülümsemesi büyüyor.

"Siktir. Evet, biliyorum." Bir nefes verdim. "Üniversiteye gitmeden önce beni ondan uzak durmam konusunda uyardığını hatırlıyorum ve duygularımın zamanla geçeceğini düşünmüştüm. Ama sonra eve geldim ve hepsi intikamla geri geldi. Ve şimdi birlikte çalışıyoruz, bu da bir şey söylemeyi riskli hale getiriyor. Ayrıca, onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyorum."

"Seni ondan uzak durman için neden uyardığımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet, yani... Sanırım biliyorum." Ona tel kesicileri tekrar uzattım. Onları benden aldı ve sonra bana bir pense seti uzattı.

Biz devam ederken poposunu topuklarına dayıyor. "Wyatt, sen ama o gitmiyordu. O kızdan burada kalıp seni beklemesini istemen düşüncesizlikti, her ne kadar bunu yapacağından emin olsam da."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor ve sonra başını sallıyor. "Sen ve Kelsea her zaman çok yakın oldunuz ve annen ve ben her zaman bu çizgiyi ne zaman aşacağınızı merak ettik. Birbirinize duyduğunuz aşk o kadar bariz ki. O zamanlar zamanı değildi. Ama belki şimdi öyledir."

"Ama onu incitmek istemiyorum. İşler giderse arkadaşlığımızı kaybetmek istemiyorum."

Babam başını öne eğdi. "O zaman yapma. Ona zarar verme. İşlerin ters gitmesine izin verme. Onun için, ikiniz için deli gibi savaş. Zaten uzun ömürlü bir ilişki böyle olur. Annen ve benim için her şeyin her zaman kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Şey, evet. Yani, siz bunu kolaymış gibi gösteriyorsunuz," diyorum omuzlarımı silkerek. Annemle babamın gözlerinde her zaman birbirlerine karşı bir ışıltı vardı. Kavga ettiklerini biliyorum ama çoğunlukla sevgiyi hissedebiliyorum.

"Sadece doğru kişiyi sevdiğinizde kolay görünür, ancak her gün birini sevmeyi seçmek emek ister. Bunu yapmak için arzu gerekir. Ve bir gün sihirli bir şekilde kolay hale gelip sonsuza kadar öyle kalmıyor. Hayat şimdi bile zorluklar çıkarmaya devam ediyor."

Yemin ederim başka bir şey ima ediyor. "Hayatımda Kelsea'nın olmadığı bir gün hayal edebileceğimi sanmıyorum baba."

"Bugünlerde aklının başına geleceğini düşünmüştüm," diyor beğenmiş bir şekilde.

"Bu yüzden mi geçen hafta Pazar günü akşam yemeğinden önce bir yuva kurmayı düşünmemiz gerektiği konusunu açtın?"

Başını sallıyor. "Şart değil. Bunun bir kısmı, bunu sonsuza yapamayacağımı bilmek ve bunu bir ailem olmasını, hepinizin bunun bir parçası olabilecek kadınlara çocuklara sahip istemek. Ama çoğunlukla, çeşitli nedenlerle hepinizin bu hatırlatmaya ihtiyacı vardı. Walker hâlâ benim zevkime göre biraz fazla vahşi. Onu sakinleştirecek ve ona ihtiyaç duyulduğunu hissettirecek iyi bir kadına ihtiyacı var. Ve korkarım kardeşiniz bu inzivaya çekilecek. Üniversitedeki o sakatlık oğlumu değiştirdi ve o zamandan beri olsa da hala içinde büyük bir öfke taşıyor."

"Evet, bunu görebiliyorum."

"Ama sen," diyor gülerek. "İstediğin kadın tam önünde duruyor ve bu konuda bir şey yapamayacak kadar korkaksın."

"Hey! Bana onun peşinden gitmememi söylemiştin!"

"Evet, çünkü on sekiz yaşındaydın. Kendi hayatını yaşaman gerekiyordu, Kelsea de öyle. Bir hâlâ öyle hissediyor. O kız Newberry Springs dışındaki dünyayı hiç tanımadı. Ama artık ikiniz de büyüksünüz ve zamanını boşa harcamayı bırak derim evlat. Günler uzun ama yıllar kısa." Elindeki penseyle uzanıp teli sıkıyor ve parçaları yeniden birleştiriyor. Metali deliğin etrafına sıkıştırmasına yardım ediyorum, tam eli tekrar titremeye başlayıp pense düşerken söyledikleri üzerine kafa yoruyorum.

"Baba? İyi misin?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, gözlerini kapatıp toprakta poposunun üzerine düşmeden önce. Başı aşağıda olduğu kovboy şapkasının siperliği altından yüzünü okuyamıyorum ama bana vereceği cevabı düşündüğünden eminim. Başını kaldırıncı gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözlerinde gördüğüm çatışma yüzünden içime korku doluyor. "Wyatt. Sana bir şey söylemem gerek evlat."

Göğsümdeki endişe artarken sertçe yutkunuyorum. "Tamam.."

"Ve bunun kalacağını bilmem gerekiyor. Bu konuyu henüz annenle konuşmadım ama konuşmayı planlıyorum. Ancak, sana ihtiyacım olduğunda bu boşluğu dolduracağına güvenebileceğimi biliyorum. Ve korkarım öyle olacak."

"Burada olacağımı biliyorsun ama beni biraz ."

"Yapmaya çalışmıyorum ama gerçek ki ben de biraz korkuyorum." Derin bir nefes alıyor ve sonra konuya dalıyor. "Son birkaç haftadır görüşümle sorunlar yaşıyorum."

"Ne?"

"Görüşüm bulanıklaşıyor, sonra ellerim titremeye başlıyor ve bir şeylere tutunamıyorum. Bazen görüşümdeki bulanıklığa baş ağrısı da eşlik ediyor ama bu her zaman olmuyor." "Lanet olsun, baba. Doktora gitmen gerek."

"Biliyorum. Gelecek hafta bir randevum var. Beni en erken o zaman alabildiler. Ama işinizden uzaklaşmanın ne kadar zor olduğunu bilirsiniz. Orada olmazsan her şey dağılacakmış gibi hissediyorsun."

Adam haklı. Berbat bir şey. "Biliyorum ama burada sağlığınızdı ve görme duyunuzdan bahsediyoruz. Sonuçları hayatınızı değiştirebilir."

"Biliyorum. Ama baktıracağım, tamam mı? İnanın bana. olsa, yıllardır yaşadığım diğer sağlık sorunlarında olduğu gibi bunu da görmezden gelirdim."

"Ama annem asla izin vermezdi."

"Biliyorum. Ve bu halının altına süpüremeyeceğim bir sorun. Hiçbir ibuprofen ve Icy Hot bunu düzeltmeyecek."

Elimi dizinin üzerine koyuyorum. "Sadece ne yapabileceğimi söyle. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, tamam mı?"

"Bunu yapmayacağını biliyorum Wyatt. Sen güvenilir ve sadıksın ve bunu kendine saklayabileceğini biliyorum.

Ben daha fazlasını öğrenene kadar lütfen böyle yap, tamam mı? Kardeşlerine söyleme. Ve lütfen Kelsea'ya da söyleme." "Şimdi küçük konuşman ve Kelsea'nın peşinden gitmeye teşvik etmen biraz daha mantıklı geliyor," diye mırıldandım.

Ağzının köşesi kalkıyor. "Hayatınızın değişmek üzere olduğunu düşündüğünüzde, tüm şüphelerinizi ve korkularınızı bir kenara bırakmak kolaydır. Ve ben bunu senin için istiyorum. Annenin ne olursa olsun yanımda olacağını biliyorum ve herkes böyle birini bulacak kadar şanslı değildir. Ama Kelsea'nın senin olduğuna oldukça eminim."

Bugün babamdan bu haberi almak buraya gelirken beklediğim son şeydi ama benimle paylaştığı diğer bilgiler onun haklı olduğunu daha da pekiştirdi. Ne olursa olsun zaman geçiyor. Hayat göz açıp kapayıncaya kadar değişebilir ya da sona erebilir. Neden yalnız kalarak ve onun özlemini çekerek daha fazla zaman kaybedeyim ki? Risk alıp istediğimin peşinden gidebilirim. Ve eğer o aynı şeyi hissetmezse, en azından bilirim. Hayatıma devam etmek için ihtiyacım olan bilgiye sahip olurum.

Ve eğer Walker'ın onun için doğru erkek olduğuna karar verirse... sanırım bununla yaşamayı öğrenmem gerekecek.

Ya da yeni bir aile

bul. Şaka yapıyorum.

Bir .

ALTINCI BÖLÜM

Kelsea

"S İşe yaradığını mı söylüyorsun?" Evelyn yeni kıyafetlerin paketlerini açıyor ve askıları tulumların ve elbiselerin kollarından geçiriyor. İkimiz.

"Evet! Şaşkına döndüm ama onu görmeliydin Evelyn. Kafası patlayacak sandım." Şu anda ona dün gece neler olduğunu anlatıyorum çünkü bu sabah ona gönderdiğim tek mesaj Walker'ın beni bira fabrikasında öptüğü ve planın ettiği yönündeydi. Midem düğüm düğüm olsa da.

Doğal olarak, o da onun tavsiyelerini sunmak zorunda kaldı, bu yüzden bu sabah kahvaltıda bir elbise giymek için onun önerisini takip ettim, ki bu da Wyatt üzerinde tahmin etmediğim bir etkiye sahip .

Elbise giyen bir kız değilim, ama görünüşe göre Kelsea Baker kot pantolon dışında bir şeyle başları döndürebilir ve en iyi arkadaşımın bile dikkatini .

"Sana söylemişim. Ve Walker haklıydı." Son elbiseyi de vitrine yerleştiriyor ve sonra bana . "Peki şimdi ne olacak?"

"Hiçbir fikrim yok!" Bağırıyorum, vurgulamak için ellerimi havaya . "Bu Walker'ın planıydı, bu yüzden şu anda sadece pantolonumun koltuğuna göre uçuyorum."

"Peki, kahvaltı nasıldı?"

"Tuhaftı, Evelyn. Sanki birbirimizin etrafında nasıl olacağımızı bilmiyorduk. Dün gece söyledikleri için hala kızgınım ama bir şeylerin kesinlikle değiştiğini söyleyebilirim. Bu konuda konuşmayı denedi ama ben kibarca bu konuyu kapatmasını istedim. Geri alamayacağı başka bir şey söylemesini ya da daha kötüsü benim geri alamayacağım bir şey söylememi istemiyorum. Kendimi alıngan hissettiğimde çenemi tutamadığımı biliyorsun."

"Ne? Sen mi?" diye elini göğsüne koyarak alay ediyor. "Tatlı, tatlı Kelsea'nın birine iyi bir dil darbesi indirdiğini asla hayal edemezdin."

Gözlerimi deviriyorum ve yürümeye devam ediyorum. "Gördün mü? İşte ben de bundan korkuyordum. Ya Wyatt'la aramızda başka bir şey olmazsa ama Walker'la öpüşmemiz arkadaşlığımızı mahvederse? Yirmi altı yıl. Yirmi altı yıllık dostluk ve ikinci bir aile bir hiç uğruna çöpe atılabilir!"

Evelyn odaya , ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni olduğum durmaya zorluyor. "Kelsea, sadece nefes al." Derin nefes alıyor ve ben de onu birkaç kez taklit ediyorum. "Bunun korkutucu olduğunu biliyorum ama kahretsin kızım, hayatında biraz heyecana ihtiyacın var. Ve seni sevdiğim için, artık bir erkeğin peşinden koşmanı izleyemem. Bu senin şansın; bunu kullanmalısın. Sonuna kadar git. Walker'a güven."

Aldığım her nefeste göğsüm inip kalkıyor. "Biliyorum ama bu çok korkutucu Evelyn." "Bazen bizi en çok korkutan şeyler, hayatımızı en çok değiştirme potansiyeline sahiptir." O

Gülümsüyor, bu da beni anında rahatlatıyor. "Pişmanlıklarla yaşamak , değil mi? Hayatının geri kalanında büyük kız külotunu giyip adama nasıl hissettiğini söyleseydin neler olabileceğini merak etmek ister misin?"

Kalbimin derinliklerinde onun haklı olduğunu bilsem de isteksizce başımı sallıyorum.

"Biliyorum, ikiz kardeşini bu işe bulaştırmak yerine bunu yapmak senin için daha kolay olurdu, ama şu anda bu pislığe batmış durumdasın. Sonuna kadar gidebilirsin." Omuz silkiyor ve sonra omuzlarımı sıkıyor.

"Tamam. Haklısın." Bu kez kendimden daha emin bir şekilde başımı sallıyorum. "İstediğim bir şeyin peşinden gitme vaktim geldi. Bir erkeğe sahip olmanın her şey olmadığını biliyorum ama Wyatt'ın beni fark etmesini ve benimle birlikte olmasını istemek hayatımda istediğimi hatırlayabildiğim ilk şey. Sonraki annemin geri gelmesiydi. Şimdi de fotoğrafçılık programının başvurumu kabul etmesi pastanın üzerindeki krema olacak."

Evelyn birkaç geri çekildi. "Onlardan haber aldın mı?"

"Hayır. Yanıt için son tarih birkaç hafta daha. Ama yaklaştıkça daha da huzursuz oluyorum. Hayatımdaki tüm bu değişiklikleri ve bilinmeyenleri aynı anda kaldıramam, Evelyn. Saçlarım dökülecek!"

Tam kapıdan bir müşteri girerken Evelyn gülüyor. Kasanın arkasına doğru ilerlemeye başladı, ben de onu takip ettim. "Kızım, çok fazla saçın var, eminim iyi olacaksın. Ve ne var biliyor musun? Böyle hissetmene sevindim. Buna ihtiyacın var. Hayatın çok sıkıcıydı. Biraz değişiklik zamanı."

İkimiz de müşteriye merhaba diyoruz ve devam etmeden önce sesimi alçaltıyorum. "Sıkıcı değil, sadece monoton."

"Sen monotonluğun *tanımısın*. Belki de bu koşullar kanatlarını açıp biraz uçman için ihtiyacın olan itici güçtür." Mağazadaki kız bir soru sorarken bana göz kırpmıyor ve Evelyn'i ona yardım etmesi için boşluğa çekiyor.

Arkadaşım haklı. Belki de gölgelerden çıkmanın, saklanmayı bırakmanın ve hayallerimin peşinden gitmenin zamanı gelmiştir. Hayatta bir kez çekilecek bir kare için fotoğraf makinemde farklı bir ayar seçtiğimde yaptığım gibi, algereken riskleri almayarak hayattan koptuğumu düşünmeye başlıyorum. Yanlış düğmeye basarsam o anın unutulacağı ya da kaçırılacağı riskini alıyorum. Ama bunun da bir heyecanı var - belki de o anda doğru seçimi yaptım ve sonuç daha da büyülü olabilir.

Bu plan mükemmel bir şekilde işleyebilir ya da yüzüme patlayabilir, ama yine de en azından bileceğim. Ve belki New York'taki o fotoğrafçılık programına girersem, en azından işler yolunda gitmezse kaçacak bir yerim olur.

Salı sabahı her zamanki gibi işe gidiyorum, Wyatt'ın her hafta teslim edilen yemek siparişini işlemesine ve kaldırmasına yardım ediyorum. Bunun dışında günün geri kalanında izinliyim, bu da babam öğleden sonra geleceği için mükemmel.

Her şey normalmiş gibi birbirimizin etrafında dolanıyoruz ama içim hâlâ çalkantı içinde. Sanırım dışarıya karşı rol yapma konusunda oldukça iyiydik, ama şimdi kalbim ve midem savaş , Teksas kıyılarını süslemeye ve yolunda yıkım bırakmaya hazırlanan bir kasırgaya rakip bir kasırga hazırlıyor.

Yemin ederim, onun etrafında çalışmak ve onu hemen hemen her gün görmek benim için kişisel bir işkence. Ama Wyatt Gibsonın olmadığı bir hayatı düşünemiyorum, bu yüzden yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve sanki hayat çok güzelmiş davranıyorum. Walker'ın planını devreye sokmasından bu yana gerçeğe dönüşmeye hem daha yakın hem de daha uzak görünen hayaller kurarak, gerçekten işkence dolu hayallerimi geceleri yatağımda yalnız olduğum zamanlara bırakıyorum.

ne kadar işler garip olsa da Wyatt babamın bugün evde olacağını hatırladı ve beni normalde çıkacağımdan daha erken çıkmaya teşvik etti. Hiç düşünmeden, sevdiğim diğer adama odaklanarak ayrıldım.

Geldiğinde orada olmak için eve koşuyorum ve yaşadığımız toprak yoldan dizel motorun sesi geldiğinde kapıdan dışarı fırlıyorum, zıplayan ayaklarımın üzerinde park edip koltuğundan inmesini bekliyorum.

"Babacığım!" Sanki yeniden on yaşındaymışım gibi verandanın merdivenlerinden iniyor ve çakılların üzerinden geçerek onu en sıkı şekilde kucaklıyorum.

"İşte benim kızım!" Sadece bir babanın verebileceği bir kucaklamayla beni o kadar sıkı, kadar sıcak sıkıyor ki gözlerimden yaşlar akıyor. Ve düşmeleri için mücadele bile etmiyorum. dökülüyorlar. Onu görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, eve her gelişi hâlâ çocukluğumdaki kadar heyecan verici.

"Ağlıyor musun, krep?"

Hıçkırıklarımın arasında burnumu çekiyorum. "Evet."

"Ah, babanı biraz özledin mi?" diye takılıyor sırtımı usulca okşarken. "Belki."

Göğsü kahkahalarla zıplıyor. "Ben de seni özledim bebeğim." Şakağıma bir öpücük kondurup beni yavaşça bırakıyor. Gözyaşlarımı silmek için uzanıyorum ve neredeyse bir ay sonra ilk kez onu içime çekiyorum.

Hank Baker, Teksas merkezli bir şirkette kamyon şoförlüğü , ancak sık sık ülkenin dört bir yanına mal teslim etmek için seyahat ediyor. Ben kısa sürelerle gittiğini hatırlıyorum ama annem gittikten sonra yolculukları uzadıkça . Sanki buraya geri dönmek çok acı vericiymiş gibi, fırsatını bulduğunda kaçıp gitti; bu duyguyu anlamaya ve sempati duymaya başlıyorum. Bu küçük kasaba sizi içine çekebilir ve izin verirsiniz sizi burada tutabilir, tıpkı bana tüm hayatım boyunca yaptığı gibi.

Eve geldiğinde, özellikle de yaşlanan görünümünü göz önünde bulundurarak, olabildiğince fazla zaman geçirmeye özen gösteriyorum. Taba rengi kovboy şapkası, zaman sahip olduğu gür saçlarının üzerinde duruyor, ancak şimdi saçları benim gençliğimde olduğundan çok daha gri. şirketinin logosu olan lacivert bir tişört, koyu bir kot pantolon ve tabii ki kahverengi kovboy çizmeleri var.

Ama bana gülümserken gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar bana babamın yaşlandığını, onunla geçirdiğim her günün değerli olduğunu ve onu gerçekten düşündüğümünden daha fazla özlediğimi hatırlatıyor.

"Acıktınız mı? Öğle yemeği hazırlayabilirim. Ben henüz bir şey yemedim."

"Kulağa harika geliyor, tatlım. Kamyondan çantamı alayım ve sizinle içeride buluşalım." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra yollarımızı ayırıyoruz. Büyüdüğüm evin verandasının basamaklarını hızla çıkıyorum ve bize birkaç sandviç yapmak için doğrucu mutfaka gidiyorum.

Kilerden ve buzdolabından ihtiyacım olan her şeyi aldıktan sonra iki biftekli sandviç hazırlamaya koyuluyorum. Paravan kapısının kapandığını duydum.

" evdeyken şu menteşeleri sıkmam lazım," diyor spor çantasını kapının yanına koyduktan sonra mutfakta bana katılıyor.

Ailemizi sadece ben ve ailem oluşturduğumuz için evimiz çok büyük değil. Ama rahat ve bize ait, sade ve güven verici, özellikle de annemin anıları babam tarafından ortadan kaldırıldıktan sonra.

Onun ve benim resimlerimiz şöminenin üzerinde duruyor ve simetrik bir şekilde bej renkli duvara asılıyor.

Duvarlar. Araba yoluna bakan cumbalı pencerede aynı birkaç saksı bitkisi duruyor. Aynı döşeme gıcırtiları yürüdüğümüzde gıcırıyor. Ve aynı koyu kahverengi kanepede oturma odasında, hala çalışan ve babamın ölene kadar yenilemeyi reddettiği televizyonun karşısında duruyor. Yeni bir tane almayı teklif ettim ama paramı daha önemli bir şey için saklamam konusunda ısrar ediyor. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla televizyon izlemiyorum ve o da nadiren evde oluyor, bu yüzden ne demek istediğini anlayabiliyorum.

"Peki bu sefer nereye gittin?" Mayonez ve hardalı ekmek parçalarına sürerken soruyorum.

." Yemek masasına oturur, şapkasını çıkarır ve bir eliyle saçlarını . "Louisiana, Mississippi, Alabama, Florida, Georgia, Tennessee, Kentucky, Missouri, Arkansas, Oklahoma ve sonra tekrar Teksas."

"Güzel. İlginç bir şey gördün mü?"

"Aslında daha önce gördüğüm en büyük böceği gördüm."

Onunla göz teması kurmak için başımı kaldırıyorum. "Hatırladığın bu mu?"

Omuz silkiyor. "Bu ülkeyi o kadar çok dolaştım ki, artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor."

Kalbimden bir kıskançlık sızısı yayılıyor. Babamı seviyorum ve sevdiği bir işi olduğu için mutluyum ama ben bırakın eyaleti, ilçeden bile hiç ayrılmadım. O her gün pek çok yeni yer görüyor ve ben bunun kıymetini bilmediğini hissediyorum. Yine de bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum.

"Sanırım bunu görebiliyorum."

"Kızım nasılmış bakalım? Hayatında yeni şeyler var mı?" diye soruyor, masaya onun için koyduğum tatlı çay bardağından bir yudum alırken.

Hayatımda yeni bir şey var mı? Tanrım, geçen haftayı babama anlatmaya çalışıyor muyum?

"Pek sayılmaz. Sadece çalışıyorum, çiftliğe yardım ediyorum. Fotoğraf çekiyorum. ." Cevap veriyorum.

"Randy ve Elaine nasıllar? Cumartesi günü tekrar yola çıkmadan önce uğrayıp bir merhaba demem gerekiyor." "Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" Domates dilimlemekten başımı kaldırıp evi incelediğini görüyorum. "Evet ama bu sefer o kadar uzun kalmayacağım. Sadece birkaç hafta. Ama belki bir şeyler yapabilirim

Ben tekrar yola çıkmadan önce burada yapılması gereken bir iki şey var."

Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. Buraya geldiğinde her zaman gitmek için acele ediyor gibi görünüyor ve evde geçirdiği kısa süreler boyunca düzeltilmesi gereken şeylerin bir listesi var. "Tamam. Gibson'ların işleri iyi gidiyor. İşler hiç bu kadar olmamıştı."

"Onlar için iyi. Wyatt ve bira fabrikası ne olacak?"

Cevap vermeden önce boğazımı temizliyorum, yanlışlıkla her şeyi babama yüklememeyi umuyorum. Onu seviyorum, işinin ve çocukluğumun getirdiği koşullar göz önüne alındığında iyi bir ilişkimiz var ama aşk hayatım hakkında konuşacağım kişi o değil. "Orada da işler çok iyi gidiyor. Aslında, yarın Wyatt'ın mülakat yapmasına ve daha fazla kişiyi işe almasına yardım etmem gerekiyor çünkü personelimiz yetişmiyor."

Takdirle başını sallıyor. "Bu çok iyi. Hepsi adına mutluyum. Gitmeden önce uğrayıp onlara destek olmak için biraz yiyecek ve bira almam gerekecek."

Sandviçlerin ve patates cipslerinin bulunduğu iki tabağı alıp masaya doğru yürüyorum ve öğle yemeğini onun önüne koyuyorum. "Bunun anlamı çok büyük baba. Teşekkür ."

"Küçük krepim ve arkadaşları için her şeyi yaparım." Göz kırıyor ve sonra sandviçine uzanıyor.

"Bana hala krep demen için biraz fazla yaşlı olduğumu düşünmüyor musun?" Yerime otururken soruyorum onun karşısında.

"Saçmalık," diye mırıldanıyor bir ağız dolusu yemeğin etrafında. "Sen her zaman benim kreğim olacaksın. Çocukluğunun o kadar uzun bir bölümünde sana yedirebileceğim başka bir şey yoktu,

özellikle de annen gittikten sonra."

Annemi hatırlayınca yüzümün düştüğünü, iştahımın aniden azaldığını hissedebiliyorum ama bir şekilde bu sevgi ifadesi beni içe rahatlatıyor. "Evet, beni hep daha iyi hissettirdiler. Artık Rose's'ta da tek sipariş ettiğim şey bu." Bana baktığını hissedebiliyorum ama gözlerimi tabağımdan ayırmıyorum, bir cipse uzanıp ağzıma atıyorum.

"Ben gittiğimden beri menüye yeni bir şey ekledi mi?" Ağzının kenarını peçeteyle sildikten sonra birkaç cips kapıp parçalara ayırıyor.

"Ben doğduğumdan beri yeni bir şey ekledi mi?" Alaycı bir şekilde cevap veriyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

"İyi bir nokta."

"Bu kasabada her şey aynı kalır. Bunu biliyorsun baba."

"Evet, sanırım cazibesinin bir parçası da bu. En sevdiğim yanı, döndüğümde senin de burada olacağını bilmek." Masanın karşısından bana içtenlikle gülümsüyor.

"Ya ben burada olmasaydım?" Babamın varsayımsal soruma verdiği tepkiyi görmek için gözlerimi kaldırmadan önce tabağımdan bir cips alıyorum. Tahmin ettiğim gibi kaşları çatılmıştı.

"Neden burada değilsin? Nereye gidiyorsun?"

"Şu anda hiçbir yerde." Tabağımdaki cipsleri karıştırmaya devam ediyorum. "Ama aylar önce sana bahsettiğim New York'taki fotoğrafçılık programına başvurdum..."

"İçeri girdin mi?"

"Henüz bilmiyorum. Yani, bilme şansım çok az. Ama . . . Bilmiyorum baba." İçimi çekiyorum, son bir haftadır duyularıma ve zihnime saldıran hayatımdaki bu ani değişim ihtiyacıyla içten içe savaşıyorum. "Sadece geriye baktığımda, keşke Newberry Springs'i bir noktada terk etmiş olsaydım demek istemiyorum, anlıyor musun?"

"Bunu anlayabiliyorum. Annen de sık sık böyle hissederdin," diye itiraf ediyor ve verdiğim yanıt karşısında titriyorum.

"Gerçekten mi?"

Sandviçine bakıyor, şimdi kendi cipslerini karıştırıyor. "Evet, ama bence patronuna aşık olmasının gitmesinde kapana kısılmış hissetmesinden daha fazla etkisi var."

Nabzım çok hızlı atıyor. Babam ondan hiç , bu yüzden nasıl davranmam gerektiğinden emin değilim. "Nasıl oluyor da onun gidişinden hiç bahsetmiyorsun?"

Bir an sessiz kalıyor, düşünceleri içinde kayboluyor. Ama sonra fısıltıyla, "Çünkü bu beni başarısız hissettiriyor, Kelsea" diyor.

"Ne?" Masadan kalktım ve sandalyesinde ona sarılarak kucağına oturmak için dolaştım. "Bunu nasıl düşünürsün baba?"

Yutkunurken adem elmasının sallanışını izliyorum. "Çünkü ben onun kalması için yeterli değildim."

"Biliyor musun, ben de öyle hissediyorum... Sanki ben de onun kalması için yeterli değilmişim gibi." İtirafım aramızdaki havada duruyor.

Ama sonra bana gülümsüyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Bu onun kaybı, değil mi? Çünkü ben ikimizin de oldukça olağanüstü insanlar olduğumuzu düşünüyorum."

Ve şimdi benim gözlerim doluyor. "Katılıyorum."

"Ama beni dinle Kelsea," diye başlıyor elime uzanarak. "Asla hissetmeni istemiyorum. Benim yüzümden burada kalmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Ben hiç burada olmadığım için bu ev artık senin sayılır. Ama dışarıda görmek istediğin, kalbinin seni çektiği bir şey varsa, peşinden git. Pişmanlıklarla yaşama. Başkaları için endişelenme. Şimdi bencil ol ki birlikte olman gereken adamı annen gibi hissetmeyesin. Tamam mı?"

Boğazım düğümleniyor ama "Tamam baba" demeyi başarıyorum. Ancak kalbim iki yöne çekiliyor - hem sevdiğim adama hem de geceleri hayalini kurduğum şehre doğru.

Beni sıkıca kucaklamak için kendine çekiyor ve ben koltuğuma geri önce beni bırakıyor. "Şimdi, ben evdeyken seni göreceğim miyim, yoksa babana zaman ayıramayacak kadar çalışkan kızım -ki onunla gurur duyuyorum- olmakla mı meşgulsün?" diye takılıyor.

"Sana her zaman zaman ayıracağım,
baba." "O benim krebim."

"Hiç servis deneyiminiz var mı?" Wyatt kabinde oturan genç kadına soruyor. Genç ve neşeli, yeni bir çalışan için mükemmel bir aday.

"Birazcık. Şu anki bana haftada iki gece garsonluk yaptırıyor, ama gerçekten daha fazla saat arıyorum."

"Bu bizim de ihtiyacımız olan bir şey, haftada birden fazla gece çalışacak, güvenilir biri." "Çok hasta olduğum zamanlar dışında hiçbir vardiyayı kaçırmadım," diye gururla cevap veriyor, sırtı Koltuğunda doğruldu.

Wyatt'ın gözleri tekrar yukarı kalkmadan önce özgeçmişini bir kez daha tarıyor. "Teşekkür ederim Sally. Yapmamız gereken birkaç görüşme daha var ama başvuruda bulunduğun için çok minnettarım." Ayağa kalkan Sally'elini sıkıca kavrayarak kabinin diğer ucuna uzanıyor. "Yakında temasa geçeceğiz."

"Teşekkür . Gibson ismi Teksas eyaletinde oldukça popüler olmaya başladı. Bunun bir parçası olmayı çok isterim." El sallıyor ve sonra uzaklaşmak için hareket ediyor.

"Ondan hoşlanıyorum," diyerek sessizliği bozuyorum.

"Ben de öyle. O kesinlikle listenin başında." En üste bir yıldız koyduktan sonra başvurusunu yığının en altına taşıyor.

Kabinde onun yanındaki koltuğumda kendimi ayarlarken yandan da kâğıtların yerini değiştirmesini izliyorum. Bugün yine de görüşmelere . Çünkü gerginlik ve rahatsızlık devam etse de ben insanları hayal kırıklığına uğratabilecek biri değilim. Bu aynı zamanda benim hem kusurlarımdan hem de en çok gurur duyduğum özelliklerimden biri. Bir kişilik özelliği için bu iki tanımın aynı anda kullanılabilmesi ne kadar da komik.

"Baban nasıl?" diye soruyor saatini kontrol ederken. "İyi.

Harika."

"Bu harika." Daha

fazla sessizlik.

"Eminim onu görmek güzeldi. Bu sefer ne kadarlığına gitti?"

"Bir ay."

"Peki tekrar ne zaman gidiyor?"

"Cumartesi sabahı."

"Evde olmak için çok uzun bir süre

değil." "Hayır."

İkimiz de duruyoruz, diğer kişinin konuşmasını bekliyoruz. "Kardeşim nasıl?" diye soruyor sonunda ve kalbim yerinden çıkacak oluyor.

"Uh? Bilemem. Onunla hiç konuşmadım." "Gerçekten mi?" Şimdi yüzünü bana dönüyor, kaşlarını çatıyor.

"Hayır."

"İlginç," diyor ve dikkatini tekrar önündeki özgeçmiş veriyor. "Görünüşe göre artık seninle çıkmak istediği için ikinizin daha fazla konuşacağını düşünmüştüm."

Cevabımı düşünüyorum ama bir ses dikkatimizi kapıya çekiyor.

"Merhaba. Görüşme için geldim." Uzun boylu, kaslı, kollarında ve dövmeler olan bir adam bize doğru yaklaşıyor, siyah saçları temiz kesilmiş ve yanları tıraş edilmiş. Adam iri yarı, ancak standımıza doğru yürürken ve elini uzatırken varlığında bir sakinlik taşıyor. "Ben Clay."

Önümde duran devasa adama hayranlıkla bakarken bir dakikalığına konuşmayı unutuyorum. Kesinlikle yakışıklı ama kalbim gerçekten ne istediğini biliyor ve bu o değil. "Merhaba, ben Kelsea, bu da Wyatt, buranın sahibi."

Wyatt oturduğu yerden kalkıyor, omurgası dik ve çenesi yukarı doğru eğik bir şekilde el sıkışıyor. Daha iyisini bilmesem, Wyatt'ın Clay'in varlığından biraz korktuğunu söyleyebilirdim. Clay kesinlikle odaya hükmediyor ama Wyatt'ın küstah dış görünüşünün altında her zaman kalbi vardı ve ben onun en çekici yanının bu olduğunu düşünüyorum.

İkisi de yerlerine otururken ve ben sorular sormaya başlarken sırtışıma gizlemeye "Clay, buraya başvurmana ne sebep oldu?"

Avucunu boynunun arkasına , gözleri giydiğim beyaz v yakalı tişörtün yakasında bir parça dekoltenin oynadığı yere dalıyor.

Wyatt'ın nefesinin altından homurdandığını duyduğuma yemin edebilirim.

"Şehirde yeniyim ve bir işe ihtiyacım var. Birayı seviyorum ve geçmişte barmenlik yaptım, o yüzden neden burada çalışmayayım diye düşündüm. Kasabada buranın hafta sonları gidilmesi gereken bir yer olduğu söyleniyor."

Wyatt kolunu kabinin arkasına uzatmadan önce, "Öyle," diye cevap veriyor. Tam olarak omzuma atmıyor ama o şekilde hareket ettiğinin kesinlikle farkındayım. Birdenbire buradaki sıcaklık on derece artmış hissediyorum. "Ne tür bira seversin?"

"Büyük zanaat bira adamı. İyi bir stout veya IPA'yı severim. Sour'ları pek sevmem ama." Gözlerini tekrar bana çeviriyor ve muzip bir şekilde sırtıyor. "Ama bayanların bunları sevdiğini biliyorum, bu yüzden her zaman önerim budur." Sözlerini çapkın bir göz kırpmayla bitiriyor.

Tam o sırada Wyatt'ın parmağı omzumu sıyrıyor, bu dokunuş o kadar alışılmadık ki kendimi soluk soluğa yakalıyorum. *Vay* anasını. Şu anda bana dokunmak mı istiyordu? Yoksa Clay'in bariz flörtünü engellemeye mi çalışıyor?

", Clay. Peki seni kasabaya getiren nedir?" Wyatt soruyor ama Clay'in gözleri benden ayrılmıyor.

"Bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Dallas çok büyük geldi. İnsanların beni tanıyabileceği bir yerde yaşamak istedim.

Ben. Yeni insanlarla tanışmayı seviyorum." Bana bakarken dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor ama tek odaklanabildiğim Wyatt'ın parmaklarının omzuma sıkıca bastırması, açıkta kalan köprücük kemiğime çarpmadan önce tişörtüm boyunca sürüklenmesi.

Tüm vücudum , dokunuşu tenimi yakıyor ve omurgamda aşağı yukarı karıncalanmalar yaratıyor. Yemin ederim kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki ikisi de duyabilir.

"Newberry Springs kimsenin ayağına basmadığınız sürece çok misafirperver bir yer olabilir," diye cevap veriyor Wyatt, omzumu sıkıp beni kendine doğru çekerek. Gözlerim açılıyor ama sonra gizlemeye çalışarak başka tarafa bakıyorum.

"Hayır, tamamen katılıyorum. Bakın, sadece bir işe ihtiyacım var. Çalışmaya hevesliyim ve işinizi yürütmenize yardımcı olmak için ne yapacağım. Tecrübem var ve diğer şeylerin yanı sıra bir restorana nasıl biliyorum." ve sonra gözlerini Wyatta diyor, Wyatt şu anda kolumu kadar sıkı sıkıyor ki, sanırım bir çürük bırakabilir.

"Sanırım yeterince dinledik," diyor, beni hafifçe serbest bırakıyor ve sonra ciğerlerimdeki hava

boşalırken elini tamamen çekiyor. "İrtibatta olacağız," diye devam ediyor ayağa kalkmadan önce

Clay'in elini sıkı ve ona dikkatle baktı.

Ama Clay bakışlarını son bir kez daha bana çeviriyor. "Dört gözle bekliyorum." Bana son bir kez göz kırpmıyor ve sonra kapıdan çıkıp gidiyor, ikimiz de kapı kapanana kadar onu izliyoruz.

"Wyatt?"

Yere baktı, Clay'in özgeçmişini aldı ve ikiye böldü. "Onu işe almayacağız." "Tamam," diyorum basitçe.

"Gördün mü . . . ?" Kapının yönü işaret ediyor, sonra tekrar bana odaklanıyor, gözleri vahşi ve nefesi sert. Ondaki bu içgüdüsel tepki alışılmadık ama bir yanımdan nefret etmiyor. Aklını kaçırmak üzere gibi görünüyor.

Ama sonra öfkesine hakim olamıyor ve şöyle diyor: "Biliyor musun? Hiç fark etmez. O burada çalışmayacak." Yırtık kâğıtları yakındaki bir çöp tenekesine atarak uzaklaşmaya başladı, ama sonra durakladı ve tekrar bana . "Sally, Nina ve Geo'ya işe alındıklarını söyle kısa zamanda evrakları doldurup eğitime başlamaları için onları buraya getir."

"."

"Teşekkür ," diye tersledikten sonra restoranın mutfğa açılan kapısını iterek geçip gitti ve beni kabinde bir yapışkan su birikintisi halinde ve neler olduğu konusunda daha da şaşkın bir halde bıraktı.

"Daha fazla yardıma ihtiyacınız var mı?"

Kamyonetimin kasasında dönüp aşağı baktığımda Walker'ın yerde durduğunu ve bana baktığını görüyorum.

"Burada ne işin var? Wyatt'ın bugün benimle burada olması gerekiyordu."

Ona son reçel kutusunu uzatırken yüzünü . "Evet, dün gece bana mesaj attı ve onun yerine gelip gelemeyeceğimi sordu."

Walker kamyonun kasasından inmeme yardım etmek için bana elini uzatırken, "Kahretsin," diye mırıldanıyorum içimden.

"Evet."

"Tanrım, Walker. Bu hiç iyi değil."

Bir parmağını kaldırıyor. "Aslında öyle. Bu işe yarıyor demek."

"Ama ne ? Dün bira fabrikası için görüşmeler yaparken onu görmeliydiniz."

"Ne oldu?"

Ne oldu peki? Adam bana asıldığını hissettiği anda Clay'in önünde resmen üstüme işedi. Clay'in flört ettiği apaçık ortadaydı ama Wyatt'ın kolunu omzuma doladığı o küçük manevrası neredeyse kontrolden çıkmama neden oluyordu. "Görüştüğümüz adamlardan biri bana göz kırpmaya devam edince oldukça bölgeci davrandı diyelim."

Kavanoz yığınlarını masamıza yerleştirirken Walker kıkırdamaya başlıyor. Çiftçi pazarında yine güzel bir Perşembe sabahı, Wyatt'la birlikte çalışıyor olmam gerekiyordu. Belli ki, muhtemelen dün olanlara dayanarak onun yerine Walker'ı göndermiş. Bu da beni bu fikir hakkında daha iyi hissettirmiyor.

"Oh, kahretsin. Birinin göz kırpmasına bu kadar kızdıysa, Cumartesi gecesi için planladığım şeyi bekleyin."

Gözlerimin yuvalarından hissediyorum. "Tanrım, Walker... ne planlıyorsun?" Bana muzip bir sırıtışla bakıyor. "Merak etme, Kelsea. Sadece bana güven."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Buraya nasıl geldim ben?"

"Affedersiniz? Buralarda ağız sulandıran çilek reçeli bulabileceğim bir yer biliyor musunuz?"

Konuşmamızı bölen ses kafamda bir şimşek gibi çakıyor.

"Babacığım!" Masanın etrafında dönüyorum ve kollarımı ona sarılıyorum. Dün akşam birlikte yemek yemiştik ama ona bugün markette çalışacağımı, daha sonra da bira fabrikasında olacağımı söyledim. "Burada ne işin var?"

"Oh, sadece seni ziyaret etmek istedim. Evdeyken olabildiğince çok vakit geçirmek istedim. Şehirdeki arkadaşlarımı ziyaret etmek istedim çünkü hepsi her hafta bu pazarda oluyorlar." Beni kendine çekerken bana gülümsüyor. Lanet olsun, onun burada olması, istediğim zaman ona sarılabilmek çok güzel.

"Hey, Bay Baker." Walker babamın elini sıkmak için elini uzattı.

"Walker, seni görmek çok güzel. Kardeşin nerede?"

"Wyatt bugün gelemedi baba," diye bir şekilde cevap veriyorum, bu da onun bana endişeli bir şekilde bakmasını sağlıyor.

"Huh. Siz ikiniz her zaman birbirinize bağlısınız. Onun burada olmaması garip görünüyor." Gözlerim onunla buluşmak yerine yeri tarıyor.

"Kelsea'yı asla ortada bırakmam efendim. O benim de arkadaşım, biliyorsunuz," diye araya giriyor Walker. "Benim ," diyor Evelyn, babama merhaba demek için yanımızdaki masadan kalkarken.

"Bayım.

Baker! Seni gördüğüme çok sevindim."

"Aynen, Evelyn." Onu kucaklamak için çeker. "Umarım beladan uzak duruyorsundur."

"Ben mi? Bela mı? Saçmalık." Elleri sahte bir tiksintiyle kalbini kapatıyor.

Babam sadece gülüyor. "Evet, belki de Kelsea'mın başını ara sıra biraz belaya sokmalısın. Biraz yaşamaya dayanabilir."

Oh, baba. . . şu anda nasıl bir belaya bulaştığımı bir bilsen.

Evelyn de aynı şeyi düşünüyormuş gibi sırıtıyor. "Oh, sanırım bunu halledebilirim. Aslında hepimiz Cumartesi gecesi Schmitti'nin doğum gününü kutlamak için dışarı çıkacağız, bu yüzden onun iyi vakit geçirmesini sağlayacağım."

"Ben de," diye ekliyor Walker, ikisi de kulaktan kulağa gülümsüyor. "Sadece dikkatli ol, krep," diyor, şimdi endişeli.

"Biliyorum baba. Beni tanıyorsun, Bayan Sorumlu." Beni tekrar kollarına çekip başımın üstünü öperken gözlerimi deviriyorum.

"Biliyorum ama bu senin de eğlenmemen gerektiği anlamına gelmiyor. Ne hakkında konuştuğumuzu unutma."

Başımı sallıyorum, geçen gece annemle ilgili konuşmamıza atıfta bulunduğunu biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, o zamandan beri aklımın bir köşesinde hep bu konu vardı.

"Çok fazla eğlenmemesini sağlayacağım," diyor Walker. "Bu yardımcı olur mu?"

Babam Walker'ı bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hafızam beni , üç Gibson çocuğunun baş belası sen değil ?"

Walker'ın ağzı açık kalıyor ve Evelyn ile ben kahkahalara boğuluyoruz. "Bu üne nasıl kavuştum?"

Babam kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Babanla ne kadar iyi arkadaş olduğumuzu hatırlamıyor musun? Burada olduğumdan daha fazla yolda olabilirim ama telefon diye bir şey var evlat."

Bu Walker'ın dudaklarını hızla kapatmasına neden oldu. "Bu konuşmayı burada bitirelim."

Babam bu kez gülüyor ve sonra beni kollarından bırakıyor. "Pekâlâ, sizi işinizin başına bırakayım.

Evde görüşürüz, pancake."

"Sen de baba." Kaldırımından geçip Bayan Aguilar'ın evine doğru yürürken ona el sallıyorum.

Çiçek standı.

"Babanın sana krep dediğini unutmuşum. Bu çok şirin!" Evelyn haykırıyor.

Masanın diğer tarafına parmağımla onu işaret . "Evet, ama bunu yapabilecek tek kişi o, o yüzden bir şey gelmesin."

"Ama Cumartesi gecesi seni sarhoş etmem için bana izin verdi, o yüzden bunu kesinlikle aklımda tutacağım."

Ona bakıyorum. "Söylediklerinden bunu nasıl çıkardın?"

"Evet, ben de duydum," diye ekliyor Walker.

Ellerimi havaya kaldırıp başımı sallıyorum. "Konu siz ikiniz olunca pes ediyorum."

Gölüşüp beşlik çakıyorlar ve sonra hepimiz işimize geri dönüyoruz çünkü reçel ve kıyafetler kendi kendine satılmıyor.

BÖLÜM T E R S E V E N

Kelsea

"A İyi göründüğüme emin misin? Kadınsı yerlerim sergileniyormuş gibi hissediyorum." Aynada bir kez daha dönüp, tam ortasından vuran elbisenin altından vajinamın görünmediğinden emin olmak için kontrol ediyorum uyluklarımın arkasından.

"Çok ateşli görünüyorsun, Kelsea! Wyatt aklını kaçıracak!" Yatak odamın ortasında aşağı bir yukarı zıplayarak ciyaklıyor. "Yemin ederim, sanırım ben bu gece için senden daha ."

En yakın kadın arkadaşımın bu gece giymem için beni ikna ettiği straplez, vücudu saran, kırmızı pamuklu elbiseye bakarken midem düğümleniyor ve kalbim boğazımda düğümleniyor. Hayatımda hiç bu kadar az kumaş giymemiştim. Kendimi sınırda çıplak ve korkmuş hissediyorum ama en azından vahşi *doğada* yerlerde kırım çıplak ve hayatımdan endişe ederek yürümediğim için minnettarım.

Bu gece Schmitti'nin doğum günü kutlaması var ve Walker'ın koluna gireceğimi bilmek bunu en yakın şey.

Bana bakan kızı zar zor tanıyorum - gözlerimin etrafında koyu bir makyaj, dudaklarımda koyu doğal bir allık rengi, buklelerim evcilleştirilmiş, başımın bir tarafına toplanmış ve bir klipsle sabitlenmiş ve ayağımda kovboy çizimleri. Balo için bile bu kadar süslendiğimi sanmıyorum.

"Fazla giyinmiş hissediyorum. İnsanlar ne giydiğimi merak edecekler."

"Hayır, insanlar neden bunca zamandır bunu giymediğini merak edecekler. Sen harikasin, Kelsea. Buna sahip çıkmalısın. O pavyona başın dik gir. Oraya ait olduğuna ve harika görüldüğüne inan. Sen kendine güvenen bir kadınsın, sadece bunu hatırlaman gerekiyor."

"Son birkaç haftadır tüm hayatım sarsıldı, yüzden özgüven treninde sana katılamadığım için beni affet," diye karşılık veriyorum, elbisemi giydiğimden beri yüzüncü kez üstünü düzeltiyorum. Gezegendeki en büyük göğüslere sahip değilim, bu yüzden şansımı bildiğim için bu enayi bir noktada düşecekmiş gibi hissediyorum.

Evelyn önüme geçip ellerini omuzlarıma koyuyor. Üzerindeki küçük mavi elbisesi gözlerindeki tonu ortaya çıkarıyor. "Bunu neden yaptığını unutma, tamam mı? Bu sayede istediğin her şeye sahip ."

Başımı sallıyorum. "Sadece yanlış geliyor. Wyatt'ın dikkatini çekmek için neden bu kadar zahmete girmem gerekiyor - kardeşiyle gibi yapıyorum, elbiseler giyip makyaj yapıyorum, arasındaki her kazara dokunuşun kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum?"

Evelyn iç çeker. "Çünkü erkekler aptaldır ve bazen ışığı görmelerini sağlamak için biraz görsel uyarıma ihtiyaç duyarlar. İkimiz de biliyoruz ki Wyatt tüm bu tantana olmadan da senin muhteşem olduğunu düşünüyor," diyor elini vücudumda bir aşağı bir yukarı sallayarak. "Ama Walker haklıydı. Ne kaybedebileceğini görmesi gerekiyor ve bunu yapmanın en iyi yolu da başka bir erkek tarafından tehdit edildiğini hissetmesi. Ne yazık ki erkekler kalplerinin sesini dinleme konusunda o kadar da akıllı değiller."

Göğsüne vuruyor. "Ve zamanın yarısında beyinlerini çok iyi biliyoruz," diye ekliyor, bu kez şakağına dokunarak.

Kıkırdıyorum. "Biliyorum. Sadece garip hissettiriyor. Sanki bir kez olsun, uzun zamandır gömülü tuttuğum duygularım ile hareket ediyorum ve tüm bunları nasıl işleyeceğimi bilmiyorum."

"Bunu görebiliyorum. Ama işte bu yüzden yoluna devam etmelisin." Derin bir nefes alıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Çünkü bu rahatsız edici his, hayatında bir değişiklik yapmak için istediğin şeyin peşinden gidiyorsun, Kelsea. Ve evet, bu korkutucu. Ama aynı zamanda heyecan verici ve ne olursa olsun ben burada olacağım." Omuzlarımı sıkıyor.

Dudaklarımdan ağır bir iç çekiş kaçıyor. "Haklısın. Dedikleri gibi ya büyük oyna ya da evine dön, doğru mu?"

"Aynen öyle, kadın. Ve bu gece büyük olacaksın!" Gülüyorum, tam kıcıma şaplak atarken kapıya yöneliyorum. "Gidip onları yakalayalım, kaplan!"

"Kimin peşindesin?"

"Yarım beyni ve iki katı büyüklükte aleti olan herhangi bir adam."

Koridorda kıkırdayarak ilerliyoruz ve oturma odasına varır varmaz kapı çalıyor. "Hey, Walker."

Evelyn kapıyı açar ve onu içeri alır. Siyah bir gömlek giyiyor, koyu renk mavi kot pantolon ve kovboy çizmeleri. Saçları düzgünce şekillendirilmiş ve yana taranmış, parlak beyaz dişleri gülümserken ışıltıyor.

Çok yakışıklı görünüyor. *İstediğim kardeş olmaması çok kötü.*

"Evelyn." Başıyla onu selamlıyor, bana odaklanmadan önce vücudunu takdirle bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Gözleri parlıyor. "Vay , Kelsea. Olağanüstü görünüyorsun."

Yanaklarımdan süzülen allığı saklamak için mücadele ama faydası yok. Şu anda tenimin elbisemle uyumlu olduğundan oldukça eminim. "Teşekkür ."

Bir adım öne çıkıyor ve ıslık çalarak etrafımda bir daire çiziyor. "Vay be. Wyatt seni görünce ."

"Biz de bunu istiyoruz," diye karışıyor Evelyn.

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor Walker. "Ama olsun, Evelyn... sen de harika görünüyorsun." Gözleri, dostça bir takdir olarak sınıflandırılmayacak kadar uzun, sadece birkaç saniye oyalanıyor.

Yanaklarının kızardığını görmek için tam zamanında ona bakıyorum. "Teşekkürler."

"Cidden, Kelsea... şu anda nasılsın?" soruyor tekrar önüme geçtiğinde.

"Şey, aynı anda hem bayılacak hem de kusacakmışım gibi hissediyorum." İkisi de gülüyor. "Ama tepkine bakılırsa, bu gece için kendime güveniyorum diyebilirim. Umarım çılgınca bir şey olmaz."

Walker başını sallıyor. "Kardeşim bırakın Jameson gibi yeri, bir barda yumruk atacak kadar aptal değildir. Dışarıda güvenlik ve polisler olacak. Ama daha önce ondan aldığım pasif-agresif mesajlara bakılırsa, kesinlikle olayı izleyeceğini söyleyebilirim."

bize."

"gelmişken, artık dudaktan öpmek yok." Kaşlarımı çatıyorum ve parmağımla onu işaret ediyorum. Anında . "Senin için çok mu dayanılmaz?"

Şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum. "Hayır ama kimsenin olduğundan daha fazla konuşmasına ihtiyacım yok.

Garipti, tamam mı?"

Walker gülerek başını geriye atar. "Tamam. . Artık dudaktan öpüşmek yok. Ama kardeşimin bize baktığını görürsem, kesinlikle ellerimi üzerine koyacağım." Parmaklarını oynatıyor. "Bu bebekler de biraz kirli dans için hazır."

Cildim kurdeşen dökecekmiş gibi hissediyorum. "Tanrım, lütfen bunun için beni affet," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, gözlerim tavanda.

Evelyn ve Walker birlikte gülüyorlar. "Harika olacak. Her şey yolunda giderse, bu küçük maskaralık bu geceden sonra sürmeyecek çünkü Wyatt'ın aklı başına gelecek," diye ekliyor Walker.

"Umarım haklısındır ve bu iş yüzümüze patlamaz."

Cesaretle derin bir nefes alarak kolumu geçirirken dirseğini bana doğru uzatıyor. "Tamam, hadi gidelim."

Evi sonra bizi yaklaşık bir saat uzaklıktaki The Jameson'a götürmek için bekleyen Uber'e doğru verandamdan çıktık. Hepimiz oraya Uber'le gitmeye karar verdik, böylece kimse içki içip araba kullanma konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

"Peki şu anda hayatında kardeşine işkence etmek dışında neler oluyor?" Yolda konuşmanın sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olacağını düşündüm. İkimiz arka koltuktayız, Evelyn ise önde oturmuş şoförle sohbet ediyor.

Walker sırtıyor. "Fazla değil, dolayısıyla biraz heyecana da ihtiyacım var. İstasyon beni meşgul ediyor ve biliyorsun çiftlikte çalışmak da fazladan zamanımı dolduruyor. Ama aslında bu gece herkesle takılmayı dört gözle bekliyorum. Özellikle de Schmitty en iyi arkadaşım olduğu ve hep birlikte en son ne zaman dışarı çıktığımızı hatırlamadığım için."

Walker ve Schmitty ilkokuldan beri arkadaşlar. Wyatt ve ben birbirimize bağlıyken Walker'ın Schmitty'vardı. Şimdi itfaiye istasyonunda birlikte çalışıyorlar ama onu görmeyeli zaman oldu.

"Peki sen?"

"Peki ya ben?" Bana yan gözle bakış fırlatıyor ve sonra arabaların ışıkları ve sokak tabelalarının yansımaları yüzünü aydınlatırken tekrar yola odaklanıyor.

"Gözüne kestirdiğin bir kadın var mı? Demek istediğim, neden bu gece beni Jameson'götürdün, gerçekten şansının yaver gidebileceği ya da arkadaştan öte hoşlandığın başka bir kız ?"

Walker elini kucağında esnetiyor ve bunu yaparken ciddileşiyor. "İkimiz de küçük bir kasabada yaşamanın flört havuzunda çok fazla seçenek sunmadığını biliyoruz. Ayrıca, yuva kurmaya hazır değilim. Sen ve kardeşim gibi ruh eşimle doğduğumda tanışmadım, bu yüzden ışığı görmem biraz daha zaman alabilir."

"Bir gün bunu istiyor musun?"

Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Kesinlikle. Ama şu anda sadece yaşıyorum. İtfaiyede çalışıyorum, aileme yardım ediyorum, arkadaşlarımla takılıyorum."

"Kardeşinin aklını kaçırmasına neden olmak," diye ekliyorum, bu da onu güldürüyor. "Zaten ikimizi neden bu kadar anlamıyorum, biliyor musun? Bu küçük planı önerdiğinde sana bunu hiç sormadım."

Boğazını temizliyor ve kulağıma fısıldamadan önce koltuğunda kendini ayarlıyor. "Sana söyleyeceklerim bu arabada kalacak, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, yüzümü hafifçe ona dönüyorum, sırlarını ifşa etmesi için sabırsızlanıyorum. Parmaklarımı göğsümün üzerinde x şeklinde hareket ettirerek, "Yemin ederim," diye cevap veriyorum.

Derin bir nefes alıyor ve sanki omuzlarındaki ağırlık da onunla birlikte hafiflemiş gibi derin bir nefes veriyor. "Sanırım aşka karşı zaafım var, romantik bir kalbim var. Annemle babama her zaman hayranlık duymuşumdur, babamın annemi ne kadar çok sevdiğini ve bunun tam tersini. İstasyondaki arkadaşlarımdan biri bir kız bulduğunda

onu her yapması için cesaretlendiriyorum. Ve kardeşimin sana bakışını gördüğümde, onun da aynısını yapmasını diliyorum." Omuz silkiyor. "Kendinizi geri çekmenizin nedenleri olduğunu biliyorum ama aşk olmadan hayat nedir ki? İkiniz de doğru olduğunu bildiğiniz şeyi yapmayarak zaman kaybediyorsunuz."

"Bu kadar akıllı ve yumuşak başlı olduğunu hiç fark etmemiştim Walker," diye takılıyorum ona.

Sırıttıyor, arka koltuğun karanlığında bile yanakları hafifçe pembeleşiyor. "Yine de doğru. Ve gün benim için doğru kadını bulacağımı biliyorum. O zamana kadar, kardeşimin sevgilisini bulmasına yardım etsem iyi olur diye düşündüm."

"Bu konuyu onunla konuşabilirsin, biliyorsun değil mi?" Ben de karşılık verdim. "Tüm bu zahmete girip büyük bir risk almak yerine."

Otoyolda ilerlemeye devam ederken bakışlarını bana doğru çeviriyor. "Oh, biliyorum. Ama bu *çok* daha eğlenceli. Kardeşler ve ikizler olarak bok atmak bizim görevimiz." Kaşları havaya kalkıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bunu anlıyorum. Ama bil diye söylüyorum, bir gün bir kızı gerçekten şanslı kılacaksın Walker." ön kolunu sıktım.

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor. "Planımız bu. Bunun zaman olacağını kim bilebilir ki? Hayatın, zamanın aynı anda hem yavaş hem de hızlı sağlamak ve sonra beklemediğiniz bir anda size sert bir gerçeklik dozu tokatlamak gibi komik bir yolu var."

"Gerçek bu değil mi? Henüz söylemediğimi biliyorum ama teşekkür

."

"Ne için?"
"Bunun en iyi fikir olduğunu hâlâ bilmesem de bunu için. Ama sonunda beni en iyi , eskiden solucanlarla kovaladığı ve arkadaş bölgesine ittiği kızdan daha fazlası olarak gördüğünü hissetmek iyi hissettiriyor, asla çıkacağımı düşünmemiştim."

"Bir değil. Ama inanın bana, bunu daha çok kardeşimi kızdırmak ve bencilce artık birbirinizin etrafında dolanmanızı izlememek için yapıyorum. İkiniz de sadece izleyerek diğer insanların sinirlerini bozuyorsunuz."

Dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor ve zamanın geri kalanını Uber şoförünün müziğini dinleyerek, birlikte büyümeyi anımsayarak ve çiftlikte olup biten tüm olaylar hakkında konuşarak dolduruyoruz.

Ama şimdi kalbimde bir parça iyimserlik var ve Walker'a karşı yeni bir sevgi besliyorum.

Gideceğimiz yere vardığımızda arabanın arka koltuğundan inerken çevredeki ceviz dumanı ve kızarmış yemek kokan havayı içime çekiyorum. Önümüzdeki çelik depodan müzik sesleri yükseliyor ve binanın etrafındaki yüksek cam pencerelerden ışıklar parlıyor. Dışarıda bir sıra dolusu insan kapak ücretini ödemek ve akşamları için alkol ve sınırsız seçeneklere yaklaşmak için beklerken, honky-tonk tüm hızıyla devam ediyor.

Walker telefonundan hesabı ödedikten sonra arabanın önüne geldiğinde, "En son ne zaman bir yere gittiğimi hatırlamıyorum," diye mırıldanıyorum. Buraya kadar olan yolculuğu ödemeyi kabul etti. Evelyn ve ben eve dönüş ücretini bölüşeceğiz.

"Benim için de uzun zaman oldu, bu yüzden en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Bu gece seni sarhoş edeceğim, Kelsea Baker."

Anında daha da gerildim. "Sarhoş olmak Walker. Alkol zihnimi bulandırdığında söyleyebileceklerimden korkuyorum."

"En azından birkaç içki içiyorsun. Seni gevşetmeye yardımcı olur."

Girişin yanındaki otoparkta toplanıp diğer arkadaşlarımızın gelmesini beklerken Evelyn, "Ben de aynı fikirdeyim," diyor. Walker oldukça bir grup olacağını söylemişti ama bunun gerçekte kaç kişi anlamına geldiğinden emin değilim.

Tam bu sözler dudaklarından dökülürken, birkaç kamyon ve araba daha yanımıza yanaştı. Schmitti.

Doğum günü çocuğu, kaldırılmış kırmızı bir Ford'un yolcu koltuğunun arkasından iniyor, parmaklarını karmakarışık sarı saçlarında gezdiliyor ve kulaktan kulağa sırtıyor. Birkaç kez gördüğüm iki adam daha yolcu koltuğundan ve kamyonun diğer tarafından inip şoförlerine teşekkür ettikten sonra Walker ve bana doğru ilerliyorlar.

"Schmitt! Mutlu yıllar, dostum!" Walker birbirlerinden önce onu erkeksi bir şekilde kucaklıyor. Sonra Schmitt'nin gözleri bana takıldı.

"Teşekkürler, kardeşim." Walker diğer iki adamı selamlamak için etrafımızda dolanıyor. "Bu Kelsea Baker mı?" Gerçek adı John Schmidt olan Schmitt, gözlerini tüm vücudumdan aşağı indirip tekrar yukarı kaldırmadan önce gözlerini genişletiyor. *Ve evet, kendimi bir kez daha çıplak hissediyorum.*

"Evet. Benim."

"Kahretsin, kızım. Uzun oldu." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bu gece geldiğin için teşekkürler."

"Şey, biraz zorlandım ama bir şey değil."

Schmitt gülüyor ve sonra kolunu Walker'ın boynuna doluyor. "Evet, Walker bana birini getireceğini söylemişti. Sadece sen olacağını düşünmemiştim."

"Ben de öyle," diye mırıldanıyorum, Evelyn çemberimizin ortasına doğru ilerlerken yere bakıyorum. "Sanırım bu gece hepimizin biraz eğlenmeye ihtiyacı var. Ne kadar çok o kadar iyi, değil mi?" Elindeki

saçını omzuna atar ve Schmitt'nin elini sıkmak için elini uzatır.

"Evelyn, bu John ya da biz ona Schmitt diyoruz. Bunlar da Gage ve Brody," diyor Walker ve arkadaşlarını tanıtıyor.

Ama Schmitt'ye bakarken gözlerindeki parıltıyı görüyorum ve sanırım onun da aynı şeyi hissettiğini söylemek yanlış olmaz. "Demek doğum günü çocuğu sensin?"

Onun elini tutmadan önce bir elini kaldırıyor ve sırtarak ona bakıyor.

"Suçluyum." "Bir yaş daha kutlamana eşlik etmeme izin verdiğin için teşekkürler."

"Tatlım, kendimi yirmi bir yaşından bir gün bile hissetmiyorum ve bu kemiklerimdeki gıcırtilar yüzünden bu kadar depresif hissetmememe yardımcı olman için burada olduğun için daha da şanslıyım." Dudakları memnun bir sırıtışla bükülüyor. "Nasıl oldu da seni daha önce buralarda hiç görmedim?"

Evelyn gülüyor. "Ben . Sadece orada değilsin."

"Sanırım bunu değiştirmemiz gerekiyor."

"Oh, canım. Bu gece böyle mi geçecek? Utanmazca flört mü?" "Duruma göre değişir. Sen de flört misin?"

Evelyn sırtıyor ve sonra gözleriyle onu süzüyor. "Biliyor musun, sanırım ."

"Pekâlâ, siz ikiniz. Gece birbirinizi becereceğinizi artık hepimiz bildiğimize göre, içeri girmeye başlayabilir miyiz?" Walker araya giriyor.

"Peki ya ..." Gecenin serin havasına maruz kalan tenim çakıllaşmaya başladığında başlıyorum. Ama vücudumda tüylerimin diken diken olmasına neden olan şey sıcaklık değil. Wyatt.

"Merhaba."

Wyatt'ın sesi bakışlarımı soluma çekiyor ve onu kardeşininkine neredeyse tıpatıp benzeyen bir kıyafet giyerken görüyorum. *Ama Tanrı merhamet etsin, onun üzerinde on kat daha iyi duruyor.*

"Merhaba." Kendimi toparlamadan önce ağzımdan kaçırabildiğim tek kelime bu. Gözlerimiz kilitleniyor ve etrafımızdaki insanlar artık yok oluyor. Delici kahverengi gözleri içime işliyor, birbirimize baktığımız süre uzadıkça koyulaşiyor. Bana zaman bakmasını dilediğim şekilde bakıyor, sanki beni canlı canlı yiyecekmiş gibi ama aynı zamanda beni şefkatle tutacak ve asla bırakmayacakmış gibi.

"Merhaba küçük kardeşim." Walker kolunu sırtıma dolayarak beni tutuyor ve Wyatt'ın gözlerinde herkesin görebileceğinden emin olduğum bir ateş yakıyor.

"Kusura bakmayın, biraz geciktim. Park yeri bulmakta zorlandım."

Koyu kahverengi gözleri bir kez daha bana kilitleniyor ve tenimin yeniden farkındalıkla kızardığını hissediyorum. *Tanrım, vücudum cehennem gibi.*

" sen mi kullandın?" Çevremizde daha fazla insan toplanmaya başladığında, etrafımızdaki herkesi dışarıda bırakarak soruyorum.

"İçmeyi planlamıyorum."

Walker başparmağını kalçama sürterek, "Bu hiç eğlenceli değil," diye sızlanıyor ve Wyatt'ın gözlerini o noktaya çekiyor.

"Yine de bizimle gelebilirdin," diye teklif ediyorum, her ne kadar bunun işleri on kat daha garip hale getireceğini bilsem de.

Gözleri tekrar benimkilere takılıyor. "*Randevunu* mahvetmek istemedim," diyor dişlerini sıkarak ve Walker'la bana ters ters bakıyor.

"Ben kendi adıma bunun için sana teşekkür ederim," diye ekliyor Walker, ben de başka tarafa bakıp dudağımı ısıırıyorum. "Kelsea bu gece muhteşem görünmüyor mu?" diye soruyor, başımın üzerinden kardeşine sırtarak.

Ama Wyatt orada öylece duruyor, yüzeyin altında öfkeleniyor. Boğazını ve gözlerimin içine . "Büyüleyici görünüyor."

"Teşekkür ." Dudaklarımı utanarak yalıyorum ama Wyatt'ın gözleri dilimin hareketini yakalamak için aşağıya kayıyor. Birden tek düşünebildiğim onun beni öpmesi, dilinin benimkine karışması oluyor.

"Hey! Hadi şu partiyi içeri taşıyalım, olur mu?" Schmitti bağılıyor ve gruptan bazı yuhalamalar ve bağırışlar topluyor. Kasabadan, hatta liseden birkaç yüz tanıyorum ama bu insanların çoğu Newberry Springs'ten değil görünüyor. "İlk raunt benden."

"Gidelim," diye kabul ediyor Walker ve hep birlikte girişe doğru yürümeye başlıyoruz, kolları hâlâ belimde.

"Kim bu insanlar?" Grubun arkasında yürürken kulağına fısıldıyorum.

Walker kıkırdıyor. "Adamların çoğu istasyondan, ama diğerleri Schmitti'nin kolejinden. Newberry Springs'e geri dönmeden önce Dallas Üniversitesi' gitmişti."

"Ahdoğru." Schmitti'nin de Wyatt gibi üniversiteye hatırlıyorum. Küçük memleketlerinin, ayrıldıktan sonra bile ikisini de geri çekmesi komikti.

"Titriyorsun." Sırada yerimizi bulurken Walker elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Wyatt bizden yaklaşık beş kişi önde, diğer çocuklardan bazılarıyla konuşuyor.

"Şey, evet. Bu hiç kolay değil Walker." Sıra ilerlemeye başladığında başımı sallıyorum.

Açık kapılardan birine doğru ilerlerken Walker dirseğinden geçirdiğim kolunu sıkıyor. "Sadece rahatlamaya çalış. Wyatt gibi davran; bu onu daha da çıldırtacaktır. Ve odanın sahibi olmayı unutma. Muhteşem görünüyorsun, Kelsea. Ve kardeşimin neler kaçırdığını görmesinin zamanı geldi."

," diye fısıldıyorum ve Walker'ı güldürüyorum.

"Burada bir sürü banyo var, o yüzden olmayacağını düşünüyorum."

"Schmitti'ye!"

"Schmitti'ye!" Hepimiz kadehlerimizi kaldırıp geri fırlatırken herkesin koro halinde Walker'ın kadeh kaldırışına eşlik ettiği duyuluyor. Viski yanıyor ama biraz sıvı cesaretin rahatlamama yardımcı umuyorum ve Wyatt bana bakmayı bırakırsa bu çok daha kolay olacak

her iki nokta beş saniyede bir.

"Evet, Kelsea!" Evelyn kalçalarını benimkilerle tokuştururken bağıyor. "Bu sadece gecenin başlangıcı!"

"Ah, hatırlatma bana." Başparmağımla ağzımın kenarını silerek ağzımdan kaçan viski damlasını .
"Yani Schmitty'den hoşlanıyor musun?"

Yüzü aydınlandı. "Yüce Tanrım. Nereden geldi ve neden onu kasabada görmedim?" Kendini dramatik bir şekilde yelpazeliyor.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ama ben et derim." "Walker kızmayacak mı?"

Kaşlarım çatıldı. "Walker neden kızsın ki?"

"Bilmiyorum. Bu onun en iyi arkadaşı." "Evet, ama o bekar ve sen de öylesin."

"Evet, öyleyim."

Evelyn bir şeyi gören ve onun peşinden giden bir kızdır. On dokuz yaşında Newberry'ye taşındı ve ailesinin isteklerine karşı gelerek kendi giyim butiğini açtı. İşini geliştirmek için sürekli çalışıyor ve onu her konuda arayabileceğimi ve yanımda olacağını biliyorum. Son derece sadık, güçlü ve güvenen biri - bu yüzden istediği bir adamın peşinden gitmeyi ikinci kez düşünmesine şaşıyorum.

"Sanırım sadece sorun yaratmak istemiyorum."

Ona el salladım. "Yapmayacaksın, inan bana. Walker öyle biri değil."

Bu onu gülümsetti. "Tamam. Ama bir şey söylerse, bana senin izin verdiğini söyleyeceğim."

"Bunu memnuniyetle kabul ediyorum."

Kıkırdıyor ve sonra Schmitty'ye doğru yürüyor, muhtemelen daha önceki flörtöz şakalaşmalarına devam etmek için.

Walker arkamdan gelip elini tekrar belime koyuyor. "İyi hissediyor musun?" "Uh ..."

Dudakları kulağıma yaklaşıyor. "Kardeşim şu anda bizi izliyor, ama oraya bakma.

Sadece gülümseyin ve dışarıya karşı sakın olun."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay." Barmenin az önce önüme koyduğu viski ve kolayı alıp dudaklarıma götürüyorum ve akşamın bu erken saatinde muhtemelen içmem gerekenden daha fazlasını içiyorum.

"Viski ve kola mı?" Sağımdan gelen bir ses beni irkiltiyor ve Wyatt'ın ters ters baktığını, çenesindeki tikin seğirdiğini görmek için dönüyorum.

"Uh, evet. Bu bir sorun mu?"

"En son viski ve kola içtiğinde ne olduğunu hatırlamıyor musun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Cevap vermek için hamle yapıyorum ama Walker benden önce . "Merak etme küçük kardeşim. Ona göz kulak oluyorum.

Çok fazla almasına izin vermeyeceğim." Belimi daha sıkı kavrarken yüzüne bilmiş bir gülümseme yerleştiriyor.

En son sarhoş olduğumda, ki bu neredeyse bir yıl önceydi, aynı içkiyi içiyordum. Gibson'ların her üç ayda bir çalışanları için düzenledikleri şenlik ateşlerinden birindeydik ve çiftliklerini işletmelerine yardımcı olmak için harcadıkları tüm emekler için onlara teşekkür ediyorduk. Diyelim ki o gece tuvalette diğerleriyle eğlenmekten daha fazla zaman geçirdim.

"Artık sınırlarımı biliyorum Wyatt, ama endişen için teşekkürler."

Bir sonraki sözlerini düşünürken gözleri kısılıyor ama sonra bir adım geri ellerini ceplerine sokuyor. "Peki. Umarım ikiniz de akşamınızın tadını çıkarırsınız." Kaçıp giderken arkasından bakıyorum.

Tanrı bilir ne yapmak için.

Yeterince uzaklaştığında dudaklarımdan çıkan hava sesi utanç verici derecede yüksek. "Walker . . ."

Parmaklarını yatıştırıcı bir şekilde kolumda aşağı yukarı gezdiriyor. "Stres yapma, Kelsea. Kendini kaybetmesi an meselesi."

"Ama onun kırılmasını istemiyorum." Yüzümü ona dönüyorum, bedenim korkudan titriyor. "Onu kızdırmak istemiyorum. Ona sadece ne yapmaya çalıştığımızı söyleyemez miyim? Bu aptalca fikri senin bulduğunu, benim de aptalca peşinden gittiğimi, ikimizin de gerçekten aptal olduğunu özür dilediğimi?"

Kıkırdıyor, bu da beni sakinleştirmeye yardımcı olmuyor. "Ama bu amacına ters düşer. O zaman *gerçekten* sinirlenecek. Önce kendini toparlaması lazım. İkimizin arasında olup bittiğini düşündüğü şeylerin umurunda olmadığını fark etmesi gerekiyor. Seni bundan daha fazla istediğini, bu süreçte beni mahvedecek kadar çok istediğini fark gerekiyor."

"Ama sen onun kardeşisin."

"Ve sen onun aşık olduğu kızsın. Bazen bu kazanır." İstasyondaki diğer itfaiyecilerden biri merhaba demek için gelmeden önce omuz silkiyor. Gözlerim kardeşine Walker'ın sözleri bende yankılanıyor.

Wyatt, Walker'ın boynunu kırmak ve ardından önüne çıkan her şeyi yok etmek üzereymiş gibi görünüyor.

"Hadi dans edelim." Onun sesiyle döndüğümde Walker'ın arkadaşıyla konuşması bittiği için bana görüyorum.

"Evet, tamam. Kulağa eğlenceli geliyor."

Elimi elinin arasına alarak gruba dans pistine doğru yola çıktığımızı duyuruyor. Çoğunluk katılmak istediğine karar veriyor ve bizi takip etmek için ayağa kalkıyor.

Jameson bana şimdiye kadar gördüğüm en büyük country kültürü sergilerinden biriyle tamamlanmış bir açık hava ahırını hatırlatıyor. Uzun ahşap bardan içkilerimizi alıp çıkıyoruz, yirmili yaşlardaki şortlu ve aynı derecede küçük barmenler sağa sola koşturup diğer müşterilerin içki siparişlerini dolduruyor. Göz alabildiğine uzanan duvarlarda başka barlar da sıralanıyor ve parlak ahşap dans pistleri binanın dört bir yanına dağılmış durumda. Kovboy çizimleri yere sürtünürken, çiftler tepede bangır bangır çalan country müziğin dönüyor ve iki adım atıyor.

Tavandaki çelik kirişler, dışarıdaki Teksas nemiyile mücadele etmek için keskin soğuk hava üfleyen HVAC kanallarıyla kaplıdır ve duvarlar, yüz bin metrekairelik alana bir kır veren kiremitlerle kaplıdır. Girişin solunda boğa binme arenasına açılan kapı (evet, bir boğa binme 'a hoş geldiniz) ve hemen arkasında otantik Teksas barbeküsü sunan restorana açılan tünel yer alıyor.

Jameson, en iyi eski Amerikan parti deneyiminin yaşanacağı yerdir ve görünüşe göre kalabalığımız bu gece bunu gerçekleştirmek için görev başında.

"İşte bu tam da ihtiyacımız olan şeydi!" Evelyn bize yetişip diğer elimi tuttuğunda ciyaklıyor ve alandaki en büyük dans pistine ulaşmak için küçük merdivenlerden iniyoruz. Parkeye ulaştığımızda beni döndürüyor, birbirimizle dans ederken ikimizi de güldürüyor. Ama sonra Schmitty geliyor ve onu benden uzaklaştırıyor, kendi başlarına kirli bir dansa başlarken gözleriyle onu yiyor.

Gıcırdatmaktan , arkamdan sıcak bir bedenin geldiğini hissediyorum ve Walker'ın bana gülümsediğini görmek dönüyorum. "Fazla düşünme; sadece dans et. kardeşimmişim gibi davran," diye fısıldıyor kulağıma.

"Bu rahatsız edici."

Gülüştürme tenimde hissedebiliyorum. "Evet, belki biraz. Ama merak etme, yakında o benim

kardeşin seninle dans ediyor. Ben değil."

Göğsümden bir umut dalgası yayılıyor. *İnsan sadece umut edebilir.*

"Demek Evelyn ve Schmitti, ha?" diye soruyor, gözlerini hızla onlara doğru çevirerek. "Evet. Onun seksi olduğunu düşünüyor. Sorun olur mu?"

Tek önerdiği basit bir omuz silkme. "Yani, o benim en iyi arkadaşım ve tanışabileceğiniz en sadık adamlardan biri. Ama Bilmiyorum... İkisinin birlikte olması bana doğru gelmiyor."

"Neden?" Ayaklarımız ritimle hareket etmeye devam ediyor. "Gerçekten bilmiyorum."

Şarkı değişirken ve dans pistinde daha fazla insan toplanırken Walker'ın bariz endişesini düşünüyorum. Müziğe, kalçalarımı şarkının ritmine göre hareket ettirmeye odaklanmaya çalışırken, bir yandan da Evelyn ve Schmitti'nin utanmadan ellerini birbirlerinin vücutlarında gezdirdiklerini görüyorum. Ve sonra dudakları birbirine değiyor. Ama tek hissedebildiğim, tek hissedebildiğim Wyatt'ın bana bakıyor olması.

Elbette, bakışlarımı grubumuzun dans pistinin bariyerinin hemen diğer tarafında tuttuğu masaya doğru çevirdiğimde Wyatt'ın yüzeye eğilmiş, kollarını tahtaya dayamış, sodasını yudumlarken gözleriyle beni izlediğini görüyorum. Göz temasını kesip gözlerimi piste kaydırmadan önce bir an için bakışlarımızı birbirimize diktiğimizde transa geçiyorum.

Bu bir hataydı. Bunu kabul etmemeliydim. Nefes almak için bir saniyeye ihtiyacım var.

Walker'a "gideceğim," diyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Birinin seninle gelmesini ister misin?"

Başımı sallıyorum, burada durdukça zihnim daha da bulanıklaşıyor. "Hayır. Ben böyle iyiyim. Yine de dönüş yolunda bir içki daha alabilirim."

". Hemen ." Dans pistinin solundaki dar koridorda neon tuvalet tabelalarına doğru yürürken elim ayağım titriyor. Kapıya ulaşır ulaşmaz rahat bir nefes alıyorum. Jameson'ın bu tarafındaki tuvaletlerin tek kişilik odalar olmasına hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Kendimi toparlamak, her şeyin olması gerektiği gibi gideceğine kendimi bininci kez ikna etmek için biraz zamana ihtiyacım var. Doğru şeyi yaptığımı.

Güvenli bir şekilde içeri girdiğimde, işimi hallediyorum ve sonra aynada görünüşümü kontrol ediyorum. Kendime yalnız olduğumu hatırlatarak, aklımı başıma toplamak için zaman ayırıyorum. Yanaklarım kızarmış, ama dışında, sanki endişem yokmuş gibi, sanki burada dururken ömür boyu sürecek bir dostluğun temeli çökmüyormuş gibi derli toplu görüyorum.

Keşke Wyatt benim . Keşke o hayallerini gerçekleştirmek için ayrıldığında ve ben memleketimizde kaldığımda olacağını sandığım bu duygulara teslim olabilseydim. Keşke sadece ne istediğimi söyleyebilseydim ve o da bana aynı şekilde hissettiğini söyleseydi ve hepsi bu kadar . Ama şimdi işler o kadar karıştı ki asla eskisi gibi olamayacağımızdan endişeleniyorum.

Onun yokluğunda geçen altı yıl göğsümdeki sızıyı hafifletti. Bu acı, o duygunun ne olduğunu bildiğim andan itibaren severek büyüdüğüm çocuğun asla benim olamayacağını sürekli hatırlatıyordu. Onu her gün görmek zorunda olmadığımda, duygularımın sadece bir çocukluk aşkı olduğuna ve daha fazlası olmadığına kendimi ikna etmek için ondan yeterince bunu kabul etmek daha kolaydı. Ancak ne yazık ki, eve döndüğünde ona olan çekimim de arttı ve Wyatt'ın yetişkin ve kararlı bir versiyonu kalbim ve zihnim için daha da tehlikeli oldu.

Şimdi, Walker'ın kardeşini gerçekten sandığı kadar iyi tanıyıp tanımadığını merak ediyorum. Ben bile şu anda Wyatt'ı ne kadar iyi tanıdığımı sorguluyorum. Bu küçük hile onun aklını başına yetecek mi? Yoksa bu plan de yüzüne patlayacak ve üçümüz arasında onarılamaz bir hasara mı yol açacak?

Tanrım, neden duygularınıza sahip çıkmak kolay olamıyor ve sizi sonu yokmuş gibi hissettiren amansız bir soru döngüsü değil?

Bir iki gram daha cesaret toplayıp saçlarımı kabartıyorum ve kapıyı açıyorum. Ama Wyatt orada duruyordu.

"Oh. Selam."

Yoğun bir odaklanma ve okunamayan bir ifadeyle basitçe "Hey" diye yanıtıyor.

"Her şey yolunda mı?" Etrafına bakıyorum ama binanın ana bölümünden uzakta olduğumuz için şey göremiyorum. Yalnız olduğumuzu fark ettiğimde nabzım kulaklarımda atıyor.

"Hayır." Yüzü gibi, vücudunun üst kısmı gergin ve parmaklarını iki yanında birbirine sürtmeye devam ediyor.

"Tamam. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"başka kimse var mı?" diye sorarak sözümü kesti.

"Uh, hayır. Tek kişilik," diye cevap veriyorum, omzumun üzerinden ona bakarak.

Bildiğim bir sonraki şey, Wyatt bana doğru yaklaşırken banyoya geri yönlendirildiğim, gözlerinin yüzümde yoğunlaştığı ve vücudunun ısı yaydığı. içeriden kilitlemek için ve ayaklarım içgüdüsel olarak geriye doğru hareket ederken tekrar bana doğru adım atıyor.

Ne olduğunu anlamadan sırtım duvara çarpıyor ve Wyatt her santimlik mesafeyi kapatarak tüm vücudunu benimkine bastırıyor - daha önce sarılmadığımız sürece bilerek yapmadığı bir hareket.

Her santimini hissedebiliyorum. *Her santimini.*

Sert göğsü göğüslerime değiyordu. Karın kasları yumuşak karnıma baskı yapıyordu. Sertleşen boyu bacağıma değiyordu.

"Wyatt?" Yakınlığımızdan ve ondan hissettiğim her şeyden, bakışlarında gördüğüm şeyden dolayı gözlerim kocaman açılmış, mırıldanıyorum.

"Kelsea," diye mırıldanıyor, gözlerini kapatıyor, sonra uzanıp elini enseme koyuyor ve kaçamayayım diye beni olduğum yerde tutuyor. Şu anda kaçmak istediğimden ya da kaçabileceğimden değil.

Parmakları saçlarıma ve hafifçe çekiştirerek beni ona zorluyor. "Neden?" Duraklıyor. "Nasıl ..."

"Neden ne?" Nefes nefese soruyorum, ne düşündüğünü bilmek istediğimden emin değilim ama yine de bilmek için yanıp tutuşuyorum.

"Siktir." Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce iç geçiriyor ve dizini kalçalarımın arasından geçirerek bacaklarımı ayırıyor. Göbeğim zonklarken nefesim boğazımda düğümleniyor ve pantolonunun iç çamaşırlarına sürtünmesiyle klitorisim alev alev yanıyor.

Şu anda bedenimin dışındaymışım gibi hissediyorum, ağzım sonuna kadar açık ve bir kase patlamış mısırla bize bakıyorum, tereyağlı taneleri ağzıma atıyorum ve bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyorum.

"Neden onunla buradasın?" diye fısıldıyor sonunda dudaklarımdan birkaç santim uzakta. Sonra boynuma eğiliyor ve burnunu tenimde gezdiriyor. "Birlikte olman gereken kişinin *ben* olduğumu nasıl göremezsin, Kelsea?"

Tüm vücudum eriyor, iç ısım o kadar yükseliyor ve bacaklarımla arasındaki zonklama o kadar artıyor ki dizlerimin bükülmek üzere olduğuna yemin edebilirim. Onun sözleri onaydı ama şimdi ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Wyatt . . ."

"Bitir şunu," diye homurdanıyor, başını tekrar kaldırıp gözlerimin içine bakıyor, bakışları o kadar talepkâr ki denesem de başka tarafa bakamıyorum.

Vay anasını. En iyi arkadaşımın böyle bir yönü olduğunu kim bilebilirdi? Ve lanet olsun, çok ateşli.

"Ne?" Kafa karışıklığı zihnimi bulandırıyor. Onu doğru duyduğumdan emin olmalıyım.

Arkasına yaslanıyor ve sonra göz hizamıza gelene kadar çömeliyor. "*Bitir şunu, Kels.*" Gözlerini dudaklarıma . "Seni benim yapmadan önce onunla ilişkini bitir. Onunla görüştüğünü, onu öptüğünü, ona dokunduğunu bilerek seni öpmeyeceğim." Öne doğru eğilerek burnunu tekrar boğazımın sütununda gezdiriyor, derin derin içine çekiyor ve nefesimin ciğerlerimde sıkışmasına neden oluyor.

Dudaklarının nabzıma yumuşak bir şekilde bastırıldığını hissettiğimde donup kaldım, zar zor nefes alıyorum. "Onunla işin biter bitmez seni öpeceğim. Sonra ikimize de çocukluğumuzdan beri istediğimiz şeyi vereceğim."

"Lanet olsun..." İnliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sıcak nefesinin tenimde gezindiğini hissederken omuzlarını kavıyorum.

Ama sonra varlığı kayboluyor ve vücudu geriye doğru hareket ediyor, böylece artık aramızda boşluk var ve elleri artık üzerimde değil. Gözlerimi açıyorum ve onu görüyorum, ayakları birkaç metre ötede yere sabitlenmiş.

"Seni istiyorum Kelsea," diye itiraf ediyor. "Her zaman . Ve bunu kabullenmemin bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum. Eğer kardeşimi istiyorsan, sanırım bunu kabul etmeyi öğrenebilirim. Eğer seni mutlu edebilecek kişi oysa, sanırım bunu kabullenmekten başka çarem yok." Sonunda "Ama ikimizin de istediği şeyin bu olduğunu sanmıyorum" dediğinde gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Sonra arkasını dönüyor, banyonun kapısını açmadan önce omzunun üzerinden bana bir kez daha ve nefesimi tutarak beni orada bırakıyor. Sonunda gerçekliğe döndüğümde, ciğerlerimde tuttuğum oksijeni serbest bırakıyorum ve dizlerim zayıflarken ve klitorisim ihtiyaçla zonklarken duvardan aşağı kayıyorum.

Vay anasını. Buna hazırlıklı olduğumu sanmıyorum.

Ve daha da önemlisi, lanetleneceğim, Walker'ın planı işe yaradı.

BÖLÜM SEKİZ

Wyatt

"F

uck."

Jameson her yerden gelen insanlarla dolu, bedenler dans ediyor ve bol miktarda alkol alıyor, bیلardo oyunları oynanıyor ve solumdaki bir sahnenin altında çizgi dansı düzenleniyor. İyi vakit olmalıydım, tüm bu eğlenceye katılmalı ve gevşemeliydim. Zaten bu gece buraya gelmemin amacı da buydu.

Ama tek düşünebildiğim o lanet kırmızı elbiseli Kelsea ve onu otoparkta kardeşimin hemen yanında gördüğüm anda ciğerlerimdeki lanet nefesi nasıl çaldığı.

Ve sonra kırmızıyı gördüm.

Sadece giydiği elbiseyi değil yırtıp atmayı hayal ettiğim elbiseyi- kanınız pompalanırken görüşünüzü bulandıran kırmızıyı, kalbinizin gücünden vücudunuzun titrediğini hissedebilirsiniz.

gece Kelsea'yla ya da kardeşimle yüzleşmeyi gerçekten planlamamıştım. Amacım sakın davranmak ve aralarındaki bağı ölçmek için ikisini izlemektir. Ancak bugün babamla görüştüğüm ve doktor randevusunun özetini aldıktan sonra, o zamandan beri baktığım bir ruh halindeyim.

Optik sinirine baskı yapan bir kitle var ve bu da görüşünde bulanıklığa neden oluyor. Doktor bunun ameliyat edilebilir olduğunu söylüyor, ancak bu da ameliyatın durması, iyileşmesi ve muhtemelen görme yetisini tamamen kaybetmesi anlamına geliyor. Bu riskli bir ameliyat ve bu akşam anneme söylediğinde annemin çok üzüleceğini biliyorum.

O konuşmadan sonra dışarı çıkmak istemedim ama bu gece geleceğime söz verdim. Yine de Kelsea ve kardeşimi birlikte görür görmez pişmanlık içime çöktü ve zaten bozuk olan ruh halimi ve zihin yapımı daha da kötüleştirdi.

Ama onu tuvalete giderken gördüğümde, içimde bir şeyler koptu. Walker'la eve gitme riskini göze alamazdım. Yakınımdaki insanların hayatlarında olup bitenleri sonra, pişmanlıklarla yaşamak istemiyordum. Bir şeyler söylemek zorundaydım.

Şu anda öylesine görüşüyor olsalar ya da kadın arkadaş kalmalarını tercih etse bile sorun değil. Ama eğer ona yakın bir şekilde dokunursa -ya da, Tanrı korusun, onunla sonuna kadar giderse- aklımı kaybederim.

Ben de kendimi koymak için ani bir karar verdim. Zaten bir noktada bunu yapmayı planlıyordum ama o anda mantıklı geldi. Onu bu şekilde bana doğru bastırılmış hissetmek, söz konusu o kadın olduğunda sahip olduğum her arzuyu harekete içgüdülerimle savaşıp nereden geldi. Onu çekip çıkarma

Kendimi o banyoya kilitlediğimde görebildiğim tek şey iç çamaşırı ve onu duvara yaslayıp becermekti. Ama onunla ilk seks yer bir barın banyosu olursa lanetleneceğim, ona bu şekilde dokunmak için yıllarca beklemişken değil.

Aynı zamanda onu neden öpmediğimin, neden dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp vücuduma onun tadını hatırlatma dürtüsüne boyun eğmediğimin de nedeni bu - çünkü asla tam olarak unutmadım. Ve yıllar önce hatırladığım sıcak ve tatlı olup olmadığını merak ediyorum.

Az önce olanlardan, nasıl davrandığımdan dolayı sersemlemiş durumdayım ama şu anda yapabileceğim başka bir şey olmadığını da biliyorum. Bu gece Schmitti ile ilgili ve yapmak istediğim son şey olay çıkarmak. Adamın arkadaşı olarak aidatımı ödemek için en az bir ya da iki saat daha buradayım ama bedenim içimden geçen öfkeyle mücadele etmek için Hulk gibi bir şeyi parçalayabilmeyi diliyor. Söylenmemiş sözler ve düşüncelerden başka hiçbir şey zihnimi rahatsız etmiyor.

Banyo koridorundan çıkarken derin bir nefes alıyorum ve sonra burada ne yaptığımı hatırlıyorum: birkaç arkadaşım ile vakit geçirmek, yirmi altı yaşındaymışım gibi davranmayı hatırlamaya çalışmak ve kardeşimi dövmemeye çalışmak.

Gözlerim barda gezinirken, Gage beni yanına çağırıyor, az önce ayrıldığım masada duruyor. "Hey, birkaç bilye masası alıyoruz. Var mısın?"

"Evet, oynayacağım."

Dikkatimi dağıttığı için minnettarım -ve Walker'ın dans pistinde Kelsea' ellerini tanık olmaktan kurtulduğum için- Gage'i ve diğer birkaç adamı Brody'nin oyun için topları dizdiği köşeye kadar takip ediyorum. Bahis olarak hepimiz kırk dolar koyuyoruz ve sonra ikişerli takımlar halinde kapışıyoruz.

Ama kendimi diğer arkadaşlarımıza bakmaktan alıkoyamıyorum. Kelsea banyodan geri döndü, sanki tenini elbisesiyle aynı renkte kızartmamışım gibi her zamanki gibi dengeli görünüyordu. Bacaklarının arasındaki sıcaklığı hissettim. Tırnaklarını omuzlarıma geçirdiğinde neredeyse yüksek sesle inleyecektim. Onun da en benim kadar tahrik dum.

Söylediklerimde ciddiydim. Eğer onunla birlikteyse ona dokunmayacağım. Ama en azından nerede durduğumu biliyor. Keşke şu anda aklının nerede olduğunu bil.

Gözlerim gecenin geri kalanında onu takip ediyor, gülüşünü ve yoluna çıkan herkesle ayaküstü sohbet edişini izliyor, tüm kızların dans hareketli şarkılara ayak uydururken kalçalarının nasıl hareket ettiğini ezberliyorum. Diğer erkeklerin onu takdir eden bakışlarını izliyorum, bu da dikkatleri gereksiz yere üzerimize çekmeden bu konuda hiçbir şey yapamadığım için beni daha da sinirlendiriyor.

Telefonumun alarmı çaldığında, zamanımı doldurduğumu işaret ederek, ekiple vedalaşıyorum. Schmitti'ye son bir kez "Mutlu Yıllar" diyorum, kardeşimle ya da bira fabrikasında düzenli olarak gördüğüm herkesin elini sıkıyorum ve son olarak Kelsea'ya veda etmeye gidiyorum.

Yanına gittiğimde viski ve kola limitine ulaştığını anlayabiliyorum.

"Ben gidiyorum," diyorum arkasından ve onu arkasını zorluyorum. Yüzündeki donuk ifadeyi sevimsiz bir gülümseme takip ediyor.

Evelyn onun yanında "Parti bozan," diye mırıldanıyor.

Kelsea sonunda gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. "Neden hemen gidiyorsun?"

"Çünkü dönüş yolu uzun ve bunu sabahın üçünde yapmak istemiyorum."

Cebinden telefonunu çıkarır ve saati görmek için bakar. "Ama saat 12:30."

"Biliyorum. Belki de ben sadece parti bozan biriyimdir." Bana gözlerini ve neredeyse kendi ayağına takılıyor. "Muhtemelen içmeyi bırakmalısın, biliyorsun ..."

Bana ters ters bakıyor. "Neden umursuyorsun ki?" Artık durması gerektiğine eminim çünkü Kelsea

bana bu tür sorular sormaması gerektiğini biliyor.

O ve ben her zaman birbirimizi kollarız.

Walker gelip elindeki viski kolay bir bardak suyla değiştirerek, " yakaladım," diyor. Walker'a da şeytani bir bakış fırlatıyor, ki bu beni biraz daha iyi hissettiriyor ve sonra isteksizce suyu başlıyor.

Bakışlarımı kardeşime yöneltmeden önce bir an dudaklarını inceliyorum. "Eve sağ salim gittiğinden emin ol."

"Biliyorum Wyatt."

"Ciddiyim." Ona doğru bir adım attım ve sonra dişlerimi sıktım. "Eğer ona bir şey olursa-"

"O benim yanımda Wyatt. Merak etme."

Ama eve dönüş yolunda yaptığım tek şey bu. Ne düşündüğü hakkında endişeleniyorum, onu tuvalette köşeye sıkıştırdığımda çok sert davrandığımdan endişeleniyorum, çok sarhoş olduğundan ve Walker'la ikisinin de geri bir şey yapabileceklerinden endişeleniyorum.

Sabah ikiden hemen önce eve vardığımda o kadar heyecanlıyım ki uyuyamıyorum. Bir saat boyunca dönüp durdum, bu gecenin ve bugünün her anını tekrar tekrar yaşadım. Sonra hiç düşünmeden kamyonetime atladım. İlk gitmek istediğim yer, konuşmamızı bitirmek ve tepkisini almak, söylediklerim hakkında ne hissettiğini ölçmek için onun evi. Ama kontağı çevirdiğimde aklım beni Kelsea'nın evine götürmüyor. Beni ziyaret etmem gereken başka bir yere, gerçeği dudaklarımdan duyması gereken başka bir kişiye götürüyor.

"Merhaba küçük kardeşim." Walker dairesinin kapısını açtığında beni selamlıyor. "Saatin sabahın üçünü geçtiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne yapıyorsun lan sen?" Onu geri itiyorum ve dudaklarında boktan bir sırıtış belirirken kapısını arkamdan çarpıyorum.

"Bence daha açık konuşmalısın. Uyumak üzereydim ama şimdi seninle konuşuyorum."

"Saçmalamay kes, Walker. Neden biliyorsun."

Başını hafifçe sallar. "Hayır. Biraz yavaş ve yorgunum. Bence biraz daha detaylandırılmalısın." Tamamen ayık olmadığını biliyorum, ama zil zurna sarhoş olmadığını da biliyorum, yani bu konuşmayı yapabilecek kadar akli başında.

"Kelsea, seni pislik." Yüzündeki sırıtışı yumruklamak istiyorum. "Kelsea ile ne halt ediyorsun?"

Gülümsemesi artıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Onu duvara doğru iterken ellerimle gömleğini yumrukluyorum, yüzüne tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum, böylece benimkini yansıtan gözlerine bakabiliyorum. "Ona sahip olamazsın, Walker."

"Neden olmasın? O bekar. Çok güzel bir kız. O-"

"-benim," bitiriyorum onun için, dişlerimi sıkarak. Ama kalbim artık gerçeği biliyor ve kardeşim de dahil olmak üzere diğer herkesin de zamanı geldi. Lanet olsun, bundan sonra geri dönüş yok.

"O benim."

İç geçiriyor ve sonra gülmeye başlıyor. "Bunu itiraf etmenin zamanı geldi."

Hafifçe arkama yaslanırken yüzümün onun sözleriyle düştüğünü hissedebiliyorum. Damarlarımda dolaşan öfke azalmaya başlıyor. Sonra başımı ona doğru eğip doğru duyup duymadığımdan emin oluyorum. "Ne?"

Beni üzerinden itiyor, görünüşünden endişe ediyormuş gibi gömleğini düzeltiyor. "İtiraf zamanı geldi dedim. Onun senin olduğunu biliyorum Wyatt. Her zaman ."

Orada sessizce durup birbirimize bakıyoruz, ben söylediklerini düşünürken yavaşça göz kırpyorum. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Kardeşim bir kahkaha daha attı ve sonra dolaşarak su bardağına uzandı.

ve birkaç yudum alıyor. Bitirdiğinde benimle göz göze geldi. "Kelsea'yı istemiyorum, küçük kardeşim."

"O zaman neden . . . ?"

"Sonunda onu istediğini itiraf *etmeni* istedim." "Bu

..." *Ne oluyor lan?*

"Onun ilgisini çekmemin tek nedeni seninkini de çekmesiydi, aptal. Sen ve Kelsea son iki yıldır birbirinizin etrafında dans ediyorsunuz, sanki ikinizin için gerçekten ne hissettiğinizi başka kimse göremiyormuş gibi. Ve babam birkaç hafta önce bizimle o küçük konuşmayı yaptıktan sonra, neden sana yardım etmeyeyim diye düşündüm."

ilgili yorumu, onun durumuyla ilgili baklayı ağzımdan çıkarma korkusuyla zihinsel olarak görmezden geliyorum ve neden burada olduğuma odaklanıyorum.

"Şunu açıklığa kavuşturalım." Gözlerimi ona dikerken ellerimi kalçalarımın üzerine koyuyorum. "Kelsea'yi hiç istemedin. Sadece beni kıskandırmak için mi ona ilgi gösterdin?"

"Evet."

"Ne oluyor Walker?" Ellerimi havaya kaldırıyorum, bu gece yüzüncü kez sinirleniyorum. "Bunu neden yaptın ki?"

İşaret parmağını bana doğrultarak sesini de yükseltiyor. "Çünkü sen ne istediğini itiraf edemeyecek kadar korkaktın. Kelsea de öyleydi, ben de onu araya girmeme izin vermesi için ikna ettim."

"Bekle. Kelsea senin niyetini biliyor muydu?"

Hafifçe yüzünü buruşturuyor. "Evet, ama bu konuda ona kızma. Onu sadece arkadaşın olarak görmenden bıkmıştı ve onu öptüğümde nasıl tepki verdiğini gördükten sonra, haklı olduğumu umarak isteksizce benimle çıkmayı kabul etti."

Vay anasını. Şu an aklım başımdan gidiyor.

Bir yandan, kardeşimin Kelsea'ya gerçekten ilgi duymadığını bilmek içimi rahatlatıyor. Ancak diğer yandan, ikisinin de yalan ve durumu manipüle etme ihtiyacı hissetmiş olmaları içime sinmiyor.

"Ne konuda haklısın?"

"Onu başka biriyle görmek, duygularını bir an önce itiraf onu kaybedebileceğini fark sağlayacaktı."

Saç tellerimi çekiştirmek için uzandım. "Buna inanmıyorum."

Walker omuz silkiyor. "İnan buna. Bunu sadece sana yardım etmek için yaptığımı biliyorsun."

Başım dönerek onunla yüzleştim. "Senin cinayetini planlıyordum, Walker! Eğer istediği buysa, nasıl arkama yaslanıp ona dokunmanı ve onu sevmeni izleyebileceğimi kendi kendime düşünüyordum!"

"Şanslısın ki onun istediği bu değil. O *seni* istiyor."

Dışlerimi gıcırdatıyorum. "O zaman neden bir şey söyleyemedi?" "Neden

ona bir şey söyleyemedin?" diye bana çıkışıyor. "Bu-"

"-Karmaşık, biliyorum," diye yanıtlıyor gözlerini devirerek. "Ama öyle değil. Sen ve Kelsea birlikte olmak için yaratılmışsınız Wyatt. Çocukluğunuzdan beri hep öyleydiniz."

"Babam üniversiteye gitmeden önce beni ondan uzak durmam konusunda ," diye itiraf ediyorum, sesim kısık ve gözlerim yere , kaşları kalkıyor. " onu istiyordum ama bana harekete geçmememi tavsiye etti."

"Babamın söylediklerinin genellikle bir nedeni vardır ve bence geleceğimiz hakkında düşünmeye başlamanın zamanı ima ettiğinde bu doğrudu." *Evet, onun ve hepimizin geleceği değişmek üzere,*

çok.

Görüş alanımı tekrar ona yöneltiyorum, damarlarım hâlâ öfkeli bir hızla kan pompalıyor. "Yani benimkine müdahale etmeyi kendine görev mi edindin?"

Gülüyor. "Hayır, sonunda ne istediğini itiraf etmeni sağlamayı kendime görev edindim."

"Bunu kabul ettiğine inanamıyorum." Elimi tekrar saçlarımda gezdirirken bu ayrıntıya takılıp kalıyorum, öfke mi yoksa şok hissettiğimden emin değilim ama vücudumda adrenalinin yakın zamanda uyumama izin vermeyeceğini biliyorum.

"Bunu onun nazikçe zorlanması olarak düşün." Gülümsüyor, kendinden memnun olduğu belli. "Ama sana söylüyorum Wyatt, eğer şimdi duygularına göre hareket etmezsen, onu ne kadar sevdiğini ve istediğini söylemezsen, bu fırsatı kaçıracaksın. Kelsea seni sonsuza dek beklemeyecek. Ve diğer erkekler de hamlelerini yapmak için beklemeyeceklerdir. senin olduğunu söylüyorsun ama değil, en azından henüz değil. Bunu iliklerinde, ruhunun derinliklerinde hissedebilirsin ama sen ona gerçekten sahip çıkana kadar o senin değil."

Bir yandan ona bir yandan da olayların bu şekilde sindirmeye çalışıyorum ve sonunda "Gitmem gerek" diyebiliyorum. Kapıya doğru ilerliyorum, Walker'ın hemen olduğunu hissediyorum ama boşluğa ihtiyacım var. Tüm sindirmek için zamana ihtiyacım var.

"Kelsea'yla ne zaman konuşacaksın?" diye soruyor, ben olduğum yerde donup kalmışken, elim kapı kolundayken.

"I . . . Bilmiyorum." Cildim sürünüyormuş gibi hissediyorum, nabzım hala gümbür gümbür atıyor ve midem düğüm düğüm. İlişkilerinin bir saçmalık olduğuna ne kadar şükretsem de, tüm bu durum hâlâ yanlış geliyor.

"Bunu fazla düşünme Wyatt," deyince tekrar yüzümü ona döndüm.

Ve sonra düşüncelerimi -en azından en yaygın olanları- serbest bıraktım. "Ama seni öptü. Bununla birlikte gitti-"

"Hayır, *onu* öptüm. *Onu* ikna ettim. Bu *bendim*." Göğsünü işaret ediyor. "Suçu *bana* at."

Başımı sallıyorum, şu anda ne hissettiğimden ve hatta ne düşündüğümünden emin değilim. Ama kesin olarak söylenmesi gereken bir şey biliyorum.

kardeşimi işaret ederek, "Ona bir daha sakın dokunma Walker. Yemin ederim, bir dahaki sefere kendimi tutmayacağım."

Son derece ciddi olduğumu bildiği halde sırtarak ellerini kaldırıyor. " bir planım yok. Ben yapmam gerekeni yaptım. Gerisi sana kalmış."

Başımı sallayarak kapıyı açıyorum, binanın merdivenlerinden aşağı iniyorum ve sonra kamyonetime atlayıp eve giderken koltuğa gömülüyorum ve tüm bu bilgileri sindiriyorum.

Neden sadece konuşamadık? Walker neden müdahale etmek zorunda kaldı? Neden Kelsea Öyle mi?

Yani, sanırım tamamen kızgın olamam çünkü Walker'ın küçük numarası bana duygularımı kendime ve Kelsea'ya itiraf etme farkındalığı. Ancak benim için iyi olmayan kısım, onun kararı, ona izin vermeyi kabul etmesi, dikkatimi çekmek için bunu yapma ihtiyacı hissetmesi.

Bir şey yapmayacağından emindin Wyatt, bu biraz ikiyüzlülük değil mi? Sikeyim. Bilinçaltım yanılmıyor.

Yarın sabah annemlerin evinde her zamanki Pazar görevlerimizi yerine getirmeye gittiğimizde onunla konuşmaya niyetliydim. Ama şimdi? Bu yeni bilgi bana bu noktaya nasıl geldiğimizi, hayat boyu süren bir arkadaşlığın nasıl olup da o ve kardeşimin beni kışkırtmaya çalışmasına dönüştüğünü . Bir yanımda artık sadece nasıl hissettiğimizden ziyade tartışmamız gereken çok daha önemli konular olduğunu biliyor.

"En sevdiğim oğlum nasıl?" Ertesi sabah on bir civarında mutfığa girer girmez annem yanağımdan öpüyor. Yaklaşık beş saat uyumayı başarmıştım ama bütün gece ayakta kalmanın etkilerini kesinlikle hissedebiliyordum, özellikle de dinlendirici olmadığı için.

Hayır, Kelsea ve benim dün gece olanlar hakkında konuştuğumuz görüntülerle doluydu ve iyi bitmedi.

"Diğer ikisi ne yaptı da bugün beni favorin yapıyorsun?"

Sırıttırıyor ve sonra ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Daha önce yapmadıkları bir şey değil." Gözleri beni değerlendiriyor. "Yorgun görünüyorsun."

"Ben her zaman yorgunum. Dün de uzun bir gündü," diyorum, annemle aramızdaki aşk üçgeninin ayrıntılarına girmek istemiyorum çünkü bugün hissettiğim belirsizlik hoş değil. Babamla konuşmasının nasıl geçtiğini merak etsem de, daha yakından baktığımda gözlerinin şişmiş olduğunu görüyorum. Ağlıyordu.

"Gece dışarıdayken eğlendin mi?" diye soruyor, fırının kapağını açmak ve bisküvileri kontrol etmek için ocağa doğru ilerliyor. Sepetin zaten birkaç tane ile dolu olduğunu fark ediyorum, bu yüzden bir tane alıyorum ve ona cevap verene kadar erteliyorum. "Dün burada yaptığımız şirket pikniği beklediğimizden daha uzun sürdü."

"Hepsi öyle değil mi?" Tekrar bana dönmeden önce başını sallıyor ve benden Schmitti'nin doğum günüyle ilgili bir cevap bekliyor. "Eğlenceliydi." *İşkence gibiydi. Yoğun. Lanet olası bir kabus.*

"Bu iyi bir şey. Arada bir eğlenmeyi ve yaşına uygun davranmayı unutmaman senin için önemli."

"Evet, sanırım öyle." Cesaretimi toplayıp "Babam ?" diye sormadan önce boşluğa bakıyorum.

Annem ocağın başında kalıyor. "O ... iyi."

"Sadece iyi mi?"

Gözlerinde nem oluşurken bana doğru dönüyor. "Bana bildiğini söyledi."

"Ben yaptım." Taburemden kalktım ve onu kollarımla sarmak için yanına gittim. "Özür dilerim anne. Söylememem için bana söz verdirdi."

"Biliyorum. Bunu bana da söyledi. Bunun inanamıyorum."

"Ben de." Onu içime çekiyorum, sağlığının ağırlığı aramızda dinleniyor. "Ama her şey yoluna girecek. Ben buradayım. Walker ve Forrest yapabildiklerinde devreye girebilirler. Bunu da atlatacağız. Aile böyle yapar. İşler zorlaştığında birbirimizin yanındayız. Bu da zorluğun *tanımı*."

Ayrıldığımızda, gözyaşlarını silmek için uzandı. "Onu kaybedemem Wyatt. O benim her şeyim."

Evet, nasıl hissettirdiğini biliyorum. "Olmayacaksın. Pozitif kalacağız ve herhangi bir karar vermeden önce tüm seçeneklere baktığımızdan emin olacağız, tamam mı?"

Konuşmamız Kelsea'nın köşeyi dönüp bana yan gözle bile bakmadan mutfığa girmesiyle kesildi.

Kamyonetini dışarıda gördüm, o yüzden zaten burada olduğunu biliyordum. Dün geceden sonra onu tekrar görmek bile kalbimin onun için çarpmasına neden oldu, şimdi ne bildiğime bakmaksızın. Kot şortu bronz bacaklarını öne çıkarıyor, beyaz önü düzgünce kıvrılmış ama arkası bırakılmış ve kalın sarı bukleleri boynundan yukarı doğru yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Dün gece giydiği ateş motoru kırmızısı elbiseden ve makyajdan çok farklı ama ben yine de her zaman onun karşımda duran tercih etmişimdir.

Benimkini.

Üçümüz rahatsız edici bir sessiz kalırken annem kendini toparlamak için arkasını dönüyor. "Neden hâlâ Kelsea' günaydın demedin Wyatt? Sana bundan daha iyisini öğrettim," diye uyarıyor annem, beni hayallerimden ve iç kargaşamdan kopararak.

"Günaydın, Kelsea."

"Günaydın Wyatt," diye omzunun üzerinden utangaç gülümsemeyle karşılık veriyor ve tezgâhtan kavanoz kutusunu alıp reçelle doldurmak için harekete geçiyor. Bardakları taşırken ellerinin titrediğini görebiliyorum. O da benim gibi gergin.

Annemin gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. "Siz ikiniz, her şey yolunda mı?

İkiniz de garip davranıyorsunuz."

"Her şey yolunda anne." Ayağa kalkıp onu yanağından öptükten sonra bir bisküvi daha alıp kapıya .

"Ben işe ."

" fazla çalışma. Birazdan öğle yemeği getireceğim." Ve sonra sessizce "*Seni seviyorum*" der.

Ben de seni seviyorum, diye başımı sallayarak cevap veriyorum ve kapıdan çıkıyorum, önce Kelsea'ya bir kez daha bakıyorum. da bana bakarken buluyorum, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmış.

Acaba dün gece ona söylediğim her şeyi hatırlıyor mu?

Botlarımın ahşap verandaya çarpma sesi, yerdeki yumuşak çarpana kadar . At ahırlarına doğru yürürken güneş üzerime vuruyor. Walker, ailem çiftliği halka açtığından beri sahip olduğumuz atlardan biri olan Penny'yi fırçalıyor.

"Hey," diyor fırçayı atın omuzlarına doğru kaydırarak. "Hey."

"Nasıl uyudun?" "Bok gibi," diye mırıldanıyorum.

"Kelseayı gördün mü?"

"Evet." Bisküvilerden bir ısırık alıyorum ve sonra bir ayağımı metal çitin alt dayayıp ellerimi üstünden sarkıtıyorum.

"Ve?" "Ve ne?"

"Onunla konuştun mu?"

Çiğnemeyi bitirdim. "Hayır. Şu anda annemle birlikte mutfakta. İhtiyacımız olan konuşmayı yapmamız için ideal bir durum değil."

"Yine de bir an önce bir şey söylemelisin Wyatt. Ne beklersen-" "Dün gece bir şey söyledim."

Başını çevirip bana baktı. "Evimden ayrıldıktan sonra mı?" "Hayır. Jameson'da."

"Ne be? Bunu bana söylememiştin!" Elini havaya kaldırdı. "Söylemem gerektiğini bilmiyordum."

"Geri o zaman." Bir parmağını kaldırdı. "Dün gece gelmeden önce onunla konuştun mu?" "Evet."

"Peki ona ne söyledin?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye karşılık veriyorum.

Elindeki fırçayı attan ve dönüp yüzüme bakıyor. " ne bekliyorsun? Hamleni yap."

"Dün gece seninle konuşana kadar bunu planlamıştım."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Lanet olsun, Wyatt. Bu küçük numaranın istediğin her şeyi elde etmeni engellemesine izin verme küçük kardeşim. Sana yalvarıyorum," diye yalvarıyor, her hecesinde hayal kırıklığı var.

"Sadece ... doğru gelmiyor," diye cevap veriyorum, hala ahırlarında sabitlenmiş atlara bakarak. "Buraya nasıl geldik biz?"

"Bu *benim* fikrimdi, unuttun mu? Kelsea'nın değil."

"Ama o kabul ." Sabahın erken beri aklımda olan aynı argümanla yine daireler çizen başımı sallıyorum.

"Peki, sana şunu sorayım: Ona Schmitti'nin doğum gününde benimle çıkmasını teklif etmeseydim ya da ona zerre kadar ilgi , hamleni yapar mıydın?"

"Evet, yani... belki. Muhtemelen ... sonunda." Şu anda ağzımdan çıkan sözlere ben bile inanmıyorum, çünkü dürüst olalım, muhtemelen bir şeylerin değişmesini önlemek için hissettiğim her şeyi gömmeye devam .

"Sonunda ne zaman? Elli yaşına geldiğinde mi? O koridorda yürüyüp başka biriyle evlenmek üzereyken mi?" Walker yere bakarken başını sallıyor. "İstediğin kadar kızabilirsin ama benim müdahalemin seni korkuttuğunu biliyorsun."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Korkmuyorum."

"Sen değilsin amına koyayım." Fırçayı yakındaki bir kovaya atıyor ve sonra çelik çitin üzerinden tırmanarak yüzüme doğru geliyor. "Olmalısın da. Parmaklarının kayıp gitmesine izin vermekten korkuyorsun. Onsuz bir hayat yaşamaktan korkuyorsun." Parmağıyla göğsümü işaret edip göğüs kafesime bastırıyor. "Onsuz üniversite nasıldı Wyatt? O evdekiyle kıyaslanabilecek bir kız var mı?" Şimdi mutfak penceresinin olduğu yönü işaret ediyor. "Kelsea'nın sahip olduğu kalbe sahip başka bir kızla tanıştın mı?"

Hayır. Hem de hiç.

"Müdahale etmek sana düşmezdi," diye karşı çıkıyorum. Kabul etmek son şey korktuğum ya da onun haklı olduğuydu. Ama onu o kadar insan arasında ona kaptırma fikri artık aklımın alamayacağı bir şeydi.

Omuz silkiyor. "Belki değil, ama en azından kanının pompalanmasını . En azından düşünmeni sağladım. Ama şimdi bunu *fazla düşüneceksen*, birlikte olman gereken kızla geçirebileceğin zamanı boşa harcıyorsun demektir."

"Neden umursuyorsun anlamıyorum. Sanki senin de aynı şekilde biri varmış gibi!"

Alay ediyor. "Haklısın. Bilmiyorum. Ama öyle olsaydı, ona nasıl hissettiğimi söylemeyerek zaman kaybetmezdim. Ona her şeyimi verirdim. Çünkü bir kadın bunu hak eder, özellikle de Kelsea gibi bir kadın." Bana bir kez daha alaycı bir bakış attıktan sonra dönüp çitin üzerinden atlıyor ve çalıları alıp Penny'nin yanına dönüyor. "Babam çit hattını tekrar kontrol etmeni istiyor."

Gözlerimi deviriyorum, bisküvimin son lokmasını ağzıma atıyorum ve sonra kamyonetime yöneliyorum, kardeşimin bana çok güzel bir şekilde söylediği her şey üzerine kafa yoruyorum ve onunla aynı fikirde olduğum nefret ediyorum. Ama gururum bunu kabullenmemi engelliyor.

Çit boyunca araba sürerken güneş üzerime vururken, Kelsea ile olan tüm çocukluğum ve arkadaşlığım bir film şeridi gibi gözümün önünden geçiyor - bu tarlalarda birbirimizi kovalamamız, oturma odamızın zemininde film izlememiz, birlikte dersler almamız ve odamda etütler yapmamız, , lise mezuniyetimiz ve üniversiteye gün.

Kendimi bildim bileli, çocukluğumuzdan beri her geri dönüşte, her önemli anda bu kız var ve ayrı kaldığımız zamanlarda bile onun hayatımdaki varlığını hiç sorgulamadım.

Ancak geçtiğimiz birkaç hafta içinde, geleceğin görüldüğü konusunda kafam hiç bu kadar karışmamıştı. Benim

Hayallerimde hep Kelsea vardı, ama hep arkadaşım olarak. Onu istediğim gibi sevmenin nasıl bir şey olacağı konusunda çok fazla hayal kurmama asla izin vermedim çünkü bir parçam onunla asla o noktaya gelemeyeceğimi kabul etmeyi öğreniyordu.

Ve şimdi elime bir şans geçmişken, müdahale ve iletişimsizlikle lekелendi. Benim şartlarımla olmadı, nasıl hissettiğimiz konusunda birbirimize karşı dürüst olduğumuz için olmadı, kardeşim araya girip Tanrı'yı oynadığı için oldu.

Bu küçük numaranın ömür boyu sürecektir bir dostluğu mahvetmiş olabileceğini fark ettiğimde en büyük korkum ortaya çıkıyor. Ya bunu atlatamazsam ya da aramızdaki düşmanlık bir daha asla eskisi gibi olmayacak noktaya gelirse?

Pek çok anıyı barındıran dere görüş girer durmaya ve düşünmek için biraz zaman ayırmaya karar veriyorum. Kamyonetimi park ediyorum ve Kelsea'yla koşup indiğimiz, birbirimizle yarıştığımız, çimlerin üzerinde yanlarımız üzerinde yuvarlandığımız ve eğlenceli olduğu için başımızın döndüğü küçük tepeye tırmanıyorum. Birlikte geçirdiğimiz zaman çok zahmetsiz ve neşe doluydu.

Kahkahalarımızın anıları sanki gerçekmiş gibi . Birçok öğleden sonrayı oyun oynayarak geçirdiğimiz ve ilk paylaştığımız ağacın altına oturuyorum - on yaşındayken evlenme provası yaptığımız ve okula önceki gece.

Kollarım dizlerimin üzerinde, suyun akıp gidişini izliyorum, etrafımda vızıldayan böceklerin sesi zihnimdeki kaosa arka plan gürültüsü sağlıyor.

Onu istediğimi söyledim. Kardeşimle ilişkisini bitirmesini söyledim. Ama bu, hepsinin yalan olduğunu öğrenmeden önceydi. Söylediklerimi geri alamam, işin doğrusu bunu istediğimi de sanmıyorum.

Ama sonra nasıl ilerleyeceğiz? Ona bildiğimi söyleyecek miyim? Kabul edecek mi? O da gibi hissettiğini söyleyecek mi?

"Wyatt?"

Zıplıyorum, Kelsea'nın küçük tepenin yamacından aşağıya doğru yavaşça parmak uçlarında indiğini ve bana dikkatle yaklaştığını görmek için etrafımda dönüyorum. Sanki bedenimdeki savaş onu gerçekliğime çağırmış gibi hissediyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Kels?"

"Seninle konuşmak istiyordum." geldi, gözlerinde belirsizlikle aşağıya bakıyordu. "Ne hakkında?"

"Dün gece bana söylediğin şey." Beni incelerken kaşları çatılıyor. "Neden bu kadar kızgın görünüyorsun?"

Aklımdan geçenleri, kalbimden geçenleri çekinmeden söylüyorum, öfkemi ve hayal kırıklığımı dışa vuruyorum çünkü bunları gerçekten duyması gereken kişi o. "Çünkü öyleyim, Kels. Şu anda gerçekten çok kızgınım."

"Tamam. oluyor?" Yüzündeki ifadeden dün gece olanlardan sonra benden böyle bir tepki beklemediğini anlayabiliyorum. Walker'la konuşana kadar ben de tam olarak böyle bir şey . Ama artan öfkemi daha fazla içimde tutamıyorum.

Kendimi yerden kaldırıyorum, kristal mavisi gözlerine bakarken pantolonumdaki kirin tozunu zahmetine . "Kardeşimle çıkıyordun."

"Um, evet ..."

"Ve onun sana dokunduğunu düşündükçe deliriyordum."

"Biliyorum. Ama ..."

"Ama dün gece Jameson'dan ayrıldıktan sonra her şeyin yalan olduğunu öğrendim." Gözleri yuvalarından ve sonra ağzı hafifçe açıldı. "Ne?"

"Gerçekten beni kıskandırmak için mi kardeşimle çıkmayı kabul ettin?"

Gözleri sulanmaya başlıyor ve sonra sesinde çaresizlikle bana doğru uzanıyor. "Wyatt, bak,

Özür dilerim. Lütfen, açıklamama izin verin ..."

Bana dokunamaması için ondan , saçlarımın tellerini çekiştirmek için uzanıyorum. "Şu anda çok kızgınım Kelsea. Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ama sahteydi, ne önemi var ki?"

Geri dönüyorum. "Ne fark eder ki? Çünkü o *benim kardeşimdi*. Çünkü sen de kabul ettin. Çünkü benimle konuşup nasıl hissettiğini söylemek , bunun daha iyi bir fikir olduğunu düşündün! Benim de aynı şekilde hissettiğimi size söyleyebilmem yerine, siz lanet olası bir karmaşa yarattınız!" Başını sallıyor, şimdi çenesini sıkıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum ama Walker beni ikna etti. Neden kabul ettim biliyor musunuz? Çünkü bir an için beni arkadaşından daha fazlası olarak görmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim - ya da görebilseydin bile. Hiçbir şey olmayacaktı. Wyatt."

"Ama onu öptün."

"*Beni* öptü." Buz gibi bakışı daha da güçleniyor. "Yani bu dün gece söylediklerinde ciddi olmadığın anlamına mı geliyor? Beni istemediğin anlamına mı geliyor?"

Kanım damarlarımda öfkeyle pompalanırken iç geçiriyorum. "Biliyorum, ama... bu her şeyi değiştiriyor." "Nasıl? Nasıl değiştiriyor?"

"Nasıl olmaz?" Bağırıyorum, ona ters ters bakıyorum, dün gece bir şekilde hissetmeye nasıl kadar kararlı olabildiğimi ve şimdi bir günden daha kısa bir süre sonra aynı duygularda nasıl tereddüt ettiğimi karıştırıyorum.

Kelsea benim, her zaman da benim olacak; varlığımın her zerresiyle bunun doğru olduğunu biliyorum.

Ama yine de bunu sindirmek için biraz daha zamana ihtiyacım var.

bana doğru sallıyor, benimle göz göze gelirken dudakları titriyor. "Özür dilerim. Üzgünüm. Ama kararım beni hayatımda bir kez olsun istediğim bir şeyin peşinden gidecek kadar cesur yaptığı için üzgün değilim. bir şeyi yapmanın benim için ne kadar büyük bir cesaret gerektirdiğini en iyi siz bilmelisiniz" diyor, duyguları boğazını tıkıyor. Şu anda ağlarken görmek, üzerine gitme konusunda tereddüt etmeme neden oluyor. "Seni asla incitmek istemedim. Tüm olurken en büyük korkum buydu ve artık duygularımız açığa çıktığına göre geri dönemeyiz. Ve ben istemiyorum." Uzaklaşmaya başladı.

"Kelsea!" Küçük tepeye doğru yürüyüşünü izlerken arkasından sesleniyorum.

Durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bunun için endişelenme Wyatt. Bunların hiçbiri olmamış gibi davranabiliriz. Yalan söylediğimiz için üzgünüm ama seninle daha fazlasını istediğimi itiraf etmeme izin verdiğim için üzgün . Her zaman istedim." Ve bu veda sözleriyle beni bir kez daha yapayalnız bırakarak tepenin gözden kayboldu.

"Siktir!" Saçlarımı tekrar , bir sıra halinde volta atıyor, peşinden koşmak istiyor ama kendimi tutuyordum. Gözlerindeki pişmanlığı görebiliyor, sesindeki vicdan azabını duyabiliyordum. Ve büyük insan olmak yerine, kardeşimle olan küçük rekabetimin bunların önüne geçmesine izin verdim. koşullar ikimizin de kabul ettiği sözlerle ölür.

O beni istiyor. Ben de onu istiyorum. Gerçekten bu kadar kolay mı?

Oraya giden yolun aldatmacalarla dolu olduğunu bile bile bir ilişkiye balıklama atlayabilir miyiz? Yoksa eylemlerimizin sonuçlarını kabullenip hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam mı etmeliyiz?

Kalp atışlarımın normale döndüğünü hissettiğimde kamyonetime geri dönüyorum, çit hattında delik aramaya ediyorum ve sonra eve geri .

İçeri girip Kelsea'nın gittiğini gördüğümde içim parçalandı. Şimdi söylediklerim ve davranışlarım için daha da boktan hissediyorum.

"Kelsea nerede?" Önündeki tezgâhta birkaç sandviç hazırlayan anneme soruyorum

Onu.

Gözlerini benimkilere dikerek, "Bana birkaç dakikalığına dışarı çıkacağını söyledi ama sonra kendini iyi hissetmediğini söyleyerek geri döndü. Bunun bilmiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir iç çekiyorum. "Bu biraz karışık, anne."

"Senin için her zaman öyledir Wyatt Allen Gibson. Hayatta bazı şeylerin kolay olması gerektiğini neden kabullenemiyorsun, asla tam olarak anlayamayacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

Tekrar bana bakıyor. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun." "Anne-"

"Git kardeşlerine ve babana yemeğin hazır olduğunu söyle lütfen," diye emrediyor ve gerekirse daha uzun sürebileceğini bildiğim konuşmayı bitiriyor.

Ama sanırım söylemesine izin vereceği her şeyi söyledi ve ben Kelsea ile konuşurken çok fazla şey söyledim.

Hay .

İşte bu yüzden her şeyi içimde tuttum. Yaşadığım korku tam olarak buydu - her şeyin patlayacağından, yıllardır içimize gömdüğümüz şeylere teslim olarak ikimizin de hayatında çok şey kaybedeceğinden.

Ama geri dönüş yok ve korkarım Kelsea haklı: Hiçbir şey gibi olmayacak. Sadece ileriye dönük olarak bunun tam olarak neye benzeyeceğine karar vermem gerekiyor.

BÖLÜM T E R N İ N E

Kelsea

"Her şey girecek, Kels." Burnumu bir kez silerken Evelyn omzumu ovuyor. Gibson Çiftliği'nden ayrıldıktan sonra hemen onu aradım ve sırtımı ona dayadığım için bile minnettarım. üzerinde. Evime geldiğimde araba yolumda bekliyordu, hala biraz akşamdan kalmaydı ama ağlamak için omzum olmaya hazırdı.

"Nasıl? Nasıl düzelecek?" Burnumu silerken çiğ derimin sızısı ne kadar uzun zamandır ağladığımı hatırlatıyor. "İşte tam da bundan korkuyordum!"

"En azından artık her şey ortada... yani senin duyguların."

"Evet. Ve artık hiçbir şey gibi olmayacak." İçimi çekiyorum, ağır bir nefesle titriyorum. "Biliyordum. Bunu asla kabul etmemem gerektiğini biliyordum."

"Bak, sen bir risk aldın. Bunu yaparsan böyle olur."

"İşte bu yüzden daha önce de belirttiğiniz gibi hep monoton bir hayat yaşadım."

Başını iki yana eğerek onaylıyor. "Evet, ama bunu yaparak da bir şeyin peşinden gitmiyordun. Sadece biraz zaman ver. Eminim Wyatt'ın şu anda sadece kafası karışıktır."

"Hayır. Kızgın, hatta *öfkeli* Evelyn."

"Ama seni istediğini söylemedi mi?" Ona dün gece benimle yüzleştğinde olanları ve birkaç saat kadar olan her şeyi anlattım.

"Evet, ama göre fikrini değiştirmiş." Başımı sallarken gözlerimden bir damla yaş daha süzülüyor; kendim, Walker ve Wyatt hayal kırıklığına uğramış durumdayız. "Her neyse. Bunların hiçbiri olmamış gibi yaşamaya edeceğim ve Wyatt'la hiçbir zaman arkadaştan fazlası olamayacağımız gerçeğini kabulleneceğim."

"Bunu gerçekten yapabilir misin?" diye soruyor alt dudağını ısırarak.

"Gerçekten başka seçeneğim yok, Evelyn. Yatağımı yaptım ve şimdi yatmalıyım." Kanepeden kalkıyorum, kapıya doğru ilerleyip kovboy çizmelerimi çıkarırken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Sanırım duşa gireceğim."

"Kalmamı ister misin? Bize yemek hazırlayabilirim ya da bir şeyler sipariş edebiliriz?"

"Aç değilim ve biraz yalnız kalmak istiyorum." Arkamı dönüp onunla yüzleştim. " olur mu?"

"Elbette sorun değil Kelsea. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Değilim ama olacağım. Teşekkür ederim." Ona doğru yürüdüm ve kollarımı omuzlarına doladım.

"Burada olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman burada olacağım, Kels." O beni sıkıyor ve bir süre öyle kaldıktan sonra ben

Duşta gözyaşlarımın özgürce akmasına izin vermek için isteksizce onu serbest bıraktım. "Beni sonra ara ya da bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at."

"Yapacağım."

Kapıyı açıp gidişini izledikten sonra kapıyı kapatıp kilitliyorum ve koridordan geçerek banyoya . Haşlayan sıcak suyun altında, gözyaşlarımın bir tur daha özgürce akmasına izin veriyorum, mahremiyet içinde çirkince ağlıyorum. Duşta iyi bir ağlamanın acıyı dindirmeye yardımcı olan bir yanı var.

Ancak buhar bulutundan çıkıp aynada bana bakan kırmızı yüzlü kadını gördüğümde, ıstırabımın fiziksel göstergesi gün gibi açık.

Yine de artık oturup ağlayamam. Neşelenmeye ve kendime dünyamın sona ermediğini, sadece mevsimlerin değiştiğini hatırlatmaya ihtiyacım var. Giyindikten sonra ıslak saçlarımı bir şapkayla topluyorum ve güneş gözlüklerimi alıyorum. Fotoğraf makineme uzanıyorum, kamyonetime atlıyorum ve gün batımını yakalayabileceğim, ziyaret etmeyi sevdiğim tarlalardan birine gidiyorum.

Engabeli yol beni koltuğumda itip kakıyor ama kısa sürede bir yer bulup park ediyorum. Ayaklarım yere değdiği anda derin bir nefes .

Huzur. Sakinlik. Tam da şu anda ihtiyacım olan şey.

Ve gökyüzündeki renkler daha çarpıcı olamazdı. Altın sarısı, pembe ve turuncu tonları önümdeki gökyüzünü boydan boya kaplıyor, güneş ise merkezde parlaklığını sergiliyor. Çimenler esintiyle dalgalanıyor ve gün geceye dönüşürken cırcır böcekleri ötmeye başlıyor.

Başka bir şey düşünmeden fotoğraf makinemin ayarını kontrol ediyorum ve ardından doğanın güzelliğini tüm ihtişamıyla yakalamak için tıklıyorum - Teksas eyaletinden ayrılmamı engelleyen gün batımları çünkü New York'ta bu manzarayı görmemin imkanı yok. Karayipler'de okyanus üzerinde hiç gün batımı görmedim, gerçi da ölmeden önce yapılacaklar listemde yer alıyor. Ama Karayipler evim değil.

Newberry Springs evimiz.

Wyatt evde.

Zihnimin oraya kaymasına izin verdiğim için kendimi zihinsel olarak tokatlıyorum ve bunun yerine tepemde uçan kaz sürüsüne, bir çift ve küçük çocukları akşam gezintisine çıkarken sürü halinde koşturan üç ata ve suluboya fonda esintiyle değişen bulut oluşumlarına odaklanıyorum.

Tanrım, bu toprakları seviyorum.

seviyorum. Ama bu beni burada

tutmaya yeter mi?

İki gün sonra, midemin dibinde bir tuğla ile işe gidiyorum. Bu sabah hariç, Pazar günü ailesinin çiftliğine gittiğinden beri Wyatt'ı ne gördüm ne de ondan haber aldım ve bu gece birlikte çalışmamız gerekiyor. Genellikle eve erken gidebilmek için dükkânı benim kapatmamı istediğı gecelerden biri çünkü bu sabah yemek siparişi teslim edildiğinden beri burada. Bu süreç boyunca birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık, bu da en hafif tabirle acı vericiydi. Sanırım onun yanında çalışmak düşündüğümde daha kötü olacak.

Gözlerimle onu takip etme içgüdüleriyle savaşıyorum ama bütün gece başarısız oluyorum. Bu gece bira fabrikasında olmanın tek güzel yanı, daha önce yaptığım ve kesinlikle her şeyi daha da değiştirecek olan telefon görüşmesi de dahil olmak üzere, şu anda hayatımın dramından beni uzaklaştıracak pek çok şeyin olması.

"Nasıl gidiyor, Kelsea?" Greg, müdavimlerimizden biri, barda beni

selamlıyor. "gidiyor, Greg. Sizin için IPA, efendim?"

"Bunu biliyorsun, sevgilim." Arkamdaki musluktan bardağını doldurmak için hareket ettiğimde sesindeki tını beni gülümsetiyor.

Dolu bardağı barın üzerinden ona doğru kaydırıyorum, işim bittiğinde ellerimi bir havluya silerek temizliyorum. "Al bakalım, Greg."

"Teşekkür . Bufalo tavuk sürgülerinden de alabilir miyim lütfen?"

"Tabii ki. Tatlı patates kızartması mı yoksa normal mi?" Siparişini girmek için bilgisayara doğru soruyorum.

"Biliyor musun, bu akşam tatlı patates yapalım. Kendimi maceracı hissediyorum."

Kıkırdıyorum. "." Siparişi mutfağa geri gönderiyorum ve her ihtimale karşı yanındaki bara bir şişe ketçap koyuyorum.

Bira fabrikasının etrafındaki birkaç masayı ve müşteriyi kontrol ederken kalbimin karmakarışık olduğu gerçeğini neredeyse , ta ki Janise bölmenin kapısından içeri girip doğruca Wyatt'a yönelene kadar. Üzerinde benim bir hafta önce giydiğimden pek de farklı olmayan pembe bir güneş elbisesi ve yüzünde sinsi bir gülümseme var. Wyatt'ın dikkatini çekme amacı apaçık ortada ve tek , daha önce kendimi yemeye zorladığım yarım hamburgeri mideme indirmekten başka bir şey değil.

Wyatt'ın önünde durduğunda midem bulanıyor. Onu gördüğüne şaşırılmış gibi davranıyor ama onunla konuşmaya başladığında cömert bir gülümseme sunuyor. Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum, arkamda devam eden etkileşim dışında herhangi bir şeye odaklanıyorum ve tüm bu insanların önünde yıkılmamayı umuyorum.

"Kelsea." Walker'ın sesi dikkatimi çekiyor ve başımı kaldırdığımda onu barda otururken ve başından çıkarırken görüyorum. Beni incelerken gözleri endişe ve pişmanlık dolu.

Ona birkaç adım daha yaklaştıktan sonra tezgâhın üzerinden eğilerek fısıldıyorum: "Walker, gerçekten şu anda burada iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Kardeşim ve onun ne düşündüğü umurumda değil. Burada, kendi iş yerinde hiçbir şey yapmayacak. Sadece seni kontrol etmek istedim."

"Son iki gündür mesajlarını görmezden geldiğime göre, ipucunu almadığını söyleyebilirim." "Bana kızma."

Hızlıca Wyatt'a bakıyorum, gözlerinin Walker ve bana kilitlendiğini fark ediyorum ve sonra bizi bu belaya bulaştıran kardeşime bakıyorum. "Seni dinlediğim için kendime kızıyorum. Lütfen Walker, bu işin peşini bırak. Olan oldu."

Bana seslendiğinde ondan uzaklaşıyorum ama onu duymazdan geliyorum. Restoranda tekrar dolaşıyorum, masalardaki kirli tabakları temizliyorum, içecekleri dolduruyorum ve yemek servis edenlere yardım ediyorum, aklımı bu cehennemden ve kalbimin şu anda göğsümden kaçmaya çalışıyormuş gibi hissetmesinden uzaklaştırmak için her şeyi yapıyorum.

Birkaç saat sonra, çalışan odasında soluklanırken arkamdan gelen bir ses tüylerimi diken ediyor.

"Kelsea."

O kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse dengemi kaybedeceğim, Wyatt'kapıyı kapattığını görüyorum, elleri yanında, gözleri hala öfkeyle parlıyor.

"Öyle mi?"

"Ben ..." Boğazını temizliyor ve sonra devam ediyor. "Çıkmak üzereyim. Sadece bu geceyi konusunda hâlâ sorun yaşamadığından emin istedim."

"Evet. Güzel." Ona sadece bir saniye süren gergin bir gülümseme gösteriyorum.

"Tamam. Beau hâlâ burada olacak, yani işin bittiğinde dışarı çıkarabilir." "Ne

yapacağımı biliyorum Wyatt. Bunu daha önce de yaptım."

Kaşları birbirine kenetleniyor ve söylediği sert sözler canını yakıyor. "Evet, biliyorum. Ben sadece-"

"Sadece ne?" Devam etmesini istediğimden emin olmasam da soruyorum. Ama sonra yanağındaki pembe ruju fark ediyorum, Janise'in bu gece içeri girdiğinde sürdüğü pembe tonuyla aynı.

Onunla çıkıyor mu? Randevuları mı var? Bu yüzden mi daha önce geldi, onu görmek ve o gitmeden önce ilişkilerini benim önümde sergilemek için mi?

Bu pisliğin temizlenebileceğine dair umutlarım bir kez daha sönerken Wyatt devam etmeyi daha uygun buluyor ve duruşunu yumuşatırken başını sallıyor. "Özür dilerim. Bir şey değil. Teşekkür ederim ve iyi geceler."

"Sen de."

Gidişini ve sonra tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakıyorum. sonra olacak, değil mi? Rahatsız edici bir sessizlik, kısa cümleler, sınırlı iletişim.

Ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Gittiğinden emin olduktan sonra ön tarafa geri dönüyorum ve personelin son birkaç müşteriye hizmet etmesine yardımcı oluyorum. Sonra Wyatt'ın ofisinde oturup çekmeceyi dengelemeyi de içeren alışlagelmiş kapanış prosedürlerini yerine getiriyorum.

ellerimi masasının üzerinde gezdirdiğimde sandalyesinin derisi tenime yapışıyor. Forrest tarafından onun için el yapımı olarak üretilmişti - kardeşleri sergilediğini gördüğüm tek gerçek gurur ifadelerinden biri. Sessiz bir adam, seçimleriyle ve koşullarıyla savaş halinde ama Wyatt bu bira fabrikasını açtığında, Forrest ona tüm sıkı çalışmasının olarak bu masayı hediye eden ilk kişi oldu.

Kokuyu çekerken Wyatt'ın vücut yıkayıcısının kokusu hala havada dolaşıyor ve bu kokunun taşıyacağı anıların artık her zaman iyi anılar olmayabileceğini düşünerek acı içinde iç çekiyorum. Ofisinin çevresine bakarken, burada geç saatlere kadar süren konuşmaları ve alınan zor kararları hatırlayarak gözlerimin yeniden nemlendiğini hissediyorum. Wyatt'ın her gece kapanışta yaptığı hesap çizelgesini doldururken ve rakamların birbiriyle uyuştüğundan emin olmak için hesap yaparken gözyaşlarımın sessizce akmasına izin veriyorum.

Bütün gece kendimi tuttum. Birkaç dakikalığına barajın yıkılmasına izin vermeyi hak ediyorum.

Her şeyin tamamlandığından emin olarak -ve kanıtlarının çok belirgin olmadığından emin olarak- Beau'yu son bulaşıkları bulmak için köşeyi dönüyorum.

"Gitmeye hazır mısınız, Bayan Kelsea?" Güneyli ağzı çok sevimliydi. Çok tatlı bir adam, yıllar boyunca tanımaktan keyif aldığım ve gittiğimde çok özleyeceğim bir çalışan.

Çünkü şu anda gitmek en iyi seçenek gibi geliyor.

"Evet, efendim."

Dev çelik lavabonun hortumunu tekrar duvara asıyor ve her gece bizim için bulaşık yıkadığı nemli köşeden dışarı çıkıyor. "Ben de. Hadi gidelim."

Kapıyı kilitledikten sonra kolumu onunkinden geçiriyorum ve o da bana dışarıda kamyonetime kadar eşlik ediyor, koltuğuma yerleşmemi bekledikten sonra arabasına doğru ilerliyor ve el sallıyor. Eve doğru yola çıkıyorum, düşüncelerimle ve Pazar gününden beri göğsümde dinlenen acıyla tekrar yalnız kalmak için endişeleniyorum. İş yerinde Wyatt'ın yanında olmak da acı verici olsa da, dikkatimi dağıtan pek çok şey var ve bu da beni çok fazla dibe batmaktan alıkoyuyor. Ancak evde yalnız olduğumda, özellikle de babam hala evde olmadığı için, kendimi koltuktan kaldırmaya çalıştığım her seferde kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor.

Henüz boş bir eve dönmek , eve gidip gelmeme birkaç dakika daha ekleyeceğini bildiğim toprak bir yola sapıyorum.

Telefonumun hoparlöründen Maddie and Tae'nin "Friends Don't" şarkısı çalarken gökyüzünde yıldızlar parlıyor ve şarkıyı her duyduğumda Wyatt'ı ve beni düşünüyorum - ondan gelen her tesadüfi dokunuşun beni nasıl ürperttiğini, geleceğimin her zaman içinde nasıl olduğunu, sadece gözlerimizle nasıl sohbet - onsuz bir hayatın nasıl bir olasılık gibi görünmediğini.

Ama sonra şarkı kesiliyor, cep telefonum çekmediğinde hep böyle oluyor ve bunu evrenin arkadaşlığımızın da bitmek üzere olduğuna bir işareti olarak almamaya çalışıyorum.

İç çekerek yolcu koltuğundaki fotoğraf makineme bakıyorum, birkaç fotoğraf çekmenin akşamın gerginliğini azaltmaya yardımcı olacağını biliyorum. Yolun kenarında yer buluyorum, kamyoneti park ediyorum ve çimlerin üzerine inerek fotoğraf makinemin ayarını değiştiriyorum. Siyah gökyüzüne karşı yıldızların ışıltısını ve etrafımdaki dünyayı aydınlatan ayın yumuşak parıltısını mükemmel bir şekilde yakalamak istiyorum.

Fark ettiğimden daha fazla zaman geçiyor, kameramın objektifinin arkasındayken hep böyle olur, bu yüzden birkaç saatin geçtiğini gördüğümde kamyonete geri dönüyorum ve evime doğru yola çıkıyorum.

Garaj yoluna girdiğimde, verandada birinin gölgesi beliriyor ve beni uyarıyor. Sonra ön bahçeye park etmiş, gölgede kaldığı için sadece dış hatları görünen bir kamyonet fark ediyorum. Kalbim hızla çarpıyor, sırtım sertleşiyor ve bir anlığına, bir şeyler gördüğüme dair küçük bir dua ediyorum.

Ama ben kamyonetimi geri takamadan Wyatt karanlıktan çıkıp kendini gösteriyor ve yüzündeki ifade hiç de beklemediğim bir ifade.

BÖLÜM T E R T E N

Wyatt

G Kelsea'yı bira fabrikasında bırakıp gittiğimde yüzünde beliren ifadeyi hatırladıkça içime bininci kez suçluluk duygusu çöküyor. Kalbim bir şeyler söylemek istiyordu, onu benimle ikna *herhangi* bir şey.

ama beynim bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığını savundu.

Bunun yerine, her şey yolundaymış gibi davranarak, hatta normalde Salı geceleri yaptığı gibi benim için kapanışı yapmak isteyeceğini varsayarak gecenin hareketlerini sürdürdüm. Ama eve geldiğimde, hissettiğim son şey rahatlamış olduğumdu. Hayır. Kalbim, bira fabrikamı kapatan kadınla bağlantılı ipler tarafından çekiliyormuş gibi hissediyordum ve şu anda bu somurtkan ruh halimle etrafımda olmak bile istemiyorum.

İçimi çekerek koltuğuma uzanıyorum, saçlarımı tutuyor ve tavana bakarken saç tellerimi çekiştiriyorum. Buraya nasıl geldiğimize hala inanamıyorum ve bu ıstırapın bir sonu olduğunu .

Kelsea'ya bir özür borçluyum ama ondan sonra ne diyeceğim? Dürüst olmak gerekirse, bunun cevabını bildiğimden emin değilim. Tüm bunların nasıl olduğunu her düşündüğümde, Kelsea ve benim duygularımızı birbirimize itiraf ettiğimize dair her zaman sahip olduğum hayallerimi bulandırıyor.

İnanın bana, olacağını hiç düşünmemiştim.

Bir içeceğe ihtiyacım var, mutfağıma yöneliyorum, bir kola alıyorum ve mikrodalgamın üzerindeki saate bakarken fişini çekiyorum. Kelsea şimdiye kadar bira fabrikasından ayrılmış olmalıydı. Muhtemelen evde tek başına, Pazar gününden beri içinde bulunduğumuz bu tuhaf normal olmayan durumun içinde debeleniyordur.

Onu arayabilirim. Evine gidebilirim. Eğer gerçekten isteseydim bu gece tüm bu saçmalıklara bir son verebilirdim. Aklımdan neler geçtiğini öğrenmenin tek yolu ona sormak, ki ailemin evinde ona çıkıştığımdaya bunu yapmamıştım. Ve bu duygusal ne kadar çok sallanırsam, o kadar çok buna bir son vermek istiyorum.

Ama telefonu elime alamadan ya da kararımı daha fazla tartışmadan cebimdeki telefonum titriyor. Telefonumda programlı olmayan yerel bir numara ekranda yanıp sönüyor ve normalde yaptığım gibi elemek yerine, bir şey bana cevap vermemi söylüyor. Ben de öyle yaptım.

"Wyatt Gibson."

"Merhaba, Bay Gibson. Ben Newberry Springs Şerif Departmanı'ndan Şerif Vernon." Ensemdeki tüyler diken oluyor ve gergin omuzlar da onu takip ediyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim? Şerif?"

"Bira fabrikanıza çünkü alarm sisteminiz tetiklendi. Görünüşe göre bir hırsızlık olmuş." Telefonuma baktığımda, alarm sisteminden hiç bildirim almadığımı fark ettim.

güvenlik uygulaması. Bu beni daha da sinirlendiriyor ve endişem artık öfkemle karışıyor.

saniye bile kaybetmeden tezgâhın üzerindeki anahtarlarımı alıp hızla kapıdan çıkıyorum. "Orada kimse var mıydı? Yaralanan var mı?"

Yemin ederim Kelsea'ya bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğim. düzeltme, ona sarılma, onu öpme, onunla evlenme şansını asla elde edemezsem, pişmanlık benim yeni en iyi arkadaşım olacak.

Hay sikeyim. Böyle bir olamaz.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Gururumun onu benim yapmama engel olmasına nasıl izin verdim? Ya şimdi bunu yapma şansım hiç olmazsa?

Bence bu pişmanlıkla yaşamak, Walker'a gerçekten aşık olmasından daha kötü olurdu.

"Hayır, görünüşe göre mekan boştu ama adamı yakaladık." Nefes veriyorum, onun sözlerini işlerken sarmal zihnimin gevşemesine izin veriyorum. "Kendisi kelepçeli ama buraya gelip bazı evrakları imzalamanız gerekiyor. Ve bil diye , bir pencereyi değiştirmen gerekecek."

Kamyonetime atlayıp park ettiğim yerden hızla çıkarken içimi bir rahatlama kaplıyor, hâlâ telefonla konuşuyorum. "Yola çıkıyorum."

"Mükemmel. Birazdan görüşürüz."

Arama bitiyor ve ellerimi vurmada önce telefonumu koltuğa . "Siktir!" Gaz pedalına çığlık atıyorum.

Ve sonra, bira fabrikası görüldüğünde, kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıklarıyla tek bir polis arabası bana hırsızlık sonrası yaşananların kıyasla çok küçük olduğunu hatırlatıyor - işte o zaman aklıma geliyor.

Hayat kızgın kalmak için çok kısa. Hiçbir şeyin garantisi yoktur ve koşullar bir anda değişebilir. Yolculuğumuzun her önemli parçası değişmekten bir an uzakta - bir kayıp, bir kalp ağrısı, bir ders.

Ve az önce büyük bir şey öğrendim.

Şimdiye kadar yaptığım hataları düzeltmek için çok geç olmamasını umuyorum.

Şerifle her şeyi açıklığa kavuşturduktan ve hasarı değerlendirdikten sonra, güneş doğana kadar yapabileceğim başka bir şey olmadığını bilerek pencereyi kapattım. Ayrıca, görmem gereken bir kadın var ve onun hâlâ burada olduğundan emin olmak için biraz yalvarmam gerekiyor. Ona hâlâ dokunabileceğimi, sesini duyabileceğimi ve o mavi gözlerindeki ışıltıyı görebileceğimi bilmem gerekiyor.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Kelsea' evinin önüne kamyonu orada değildi. Kalbim küt küt atarken telefonuma ama hat bağlanır bağlanmaz telesekreteri açılıyor. Onu tekrar tekrar aramaya , her ne kadar sinir bozucu olsam da sonunda cevap vereceğini umuyorum. Ama her seferinde arama doğrudan telesekretere .

Hay sikeyim. Neden ?

Muhtemelen ikiniz en son konuştuğunuzda bir pislik olduğun içindir, Wyatt.

Yine ... eğer burada değilse ve uyuyorsa, aramama cevap verecektir. Sadece gecenin bir vakti bile ona acil bir durum olduğunu söyleyebilir, ancak bazen işten sonra uzun bir vardiya hakkında dertleşmek için birbirimizi ararız ve sonra saatlerce konuşuruz.

Ama bu o biri değil ve eğer şu anda yatakta güvende değilse, zaman soru kalır: Nerede o?

Kamyonetimden inip ön verandaya yöneldiğimde kalbim yeniden çarpmaya başlıyor, perdenin arkasını görmeye çalışarak içeriye bakıyorum. Ama ev tamamen karanlıktı.

Neyse ki, sadece birkaç saniye sonra, arkamdaki verandayı aydınlatan farları izlemek için döndüğümde

Kelsea eve yanaştı.

Bu akşam lanet bir maraton koşmuşum gibi hissederken, onun motoru kapatmasını, taksiden inmesini ve yavaşça bana doğru yürümesini izlerken kalbim çarpıyor. Tereddütü, arkadaşlığımızı ve geleceğimizin olasılığını kurtarmak için herhangi bir an varsa, bunun şimdi olduğunu bilmeme izin veriyor.

Bu yüzden düşünmeyi bıraktım.

Ve bir kez olsun, sadece rol yapıyorum.

BÖLÜM T E R E L E V E N

Kelsea

"Wyatt?" Kamyondan iniyorum, her adımımın altında çakılların çıtırtısı duyulurken kapıyı arkamdan çarpıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Hâlâ ceketini giyiyor. Gibson Brewery polosu, lacivert kot pantolonu ve kahverengi çizmeleri... Ama beni büyüleyen şey yüzündeki mutlak sıkıntı.

"Kelsea," diye nefes alıyor ve sonra merdivenlerden aşağı koşuyor, çakıllı araba yolunu geçiyor ve dudaklarını benimkilere öyle bir yapıştırıyor ki ne anlamam bir an alıyor.

Wyatt beni öpüyor ve *aman Tanrım*, dudakları hatırladığımdan da yumuşak, hatta daha yumuşak. Elleri yüzümü çevreliyor ve beni değerli bir eşyasıymışım gibi, güneş, ay ve yıldızlarmışım gibi, onun dünyasını var eden ve dönmeye devam etmesini sağlayan her şeymişim gibi tutuyor.

Bizi birbirimize yaklaştıırken gömleğini yumrukluyorum, dudakları ağzımın üzerinde geziniyor, dili dışarı fırlıyor ve sanki ikimiz de bu öpücüğün derinliklerinde cevaplar arıyormuşuz gibi benimkine dolanıyor. İnliyoruz, birbirimizi daha da , kendimizi bir ömür boyu süren bir ana kaptırırken hava ve kontrol için savaşıyoruz.

Vücudumun her santimi onun dokunuşuyla titriyor. Bu hayat değiştiren, galaksiyi donduran, bundan sonra asla aynı olmayacağım türden bir öpücük. Çaresizliği ve karşılıksız duyguların sonunda açığa çıktığını anlatan türden.

Uzun zamandır beklediğim bir şey.

Wyatt bizi kamyonetime doğru geri götürüyor ve omurgam ön tampona çarpıyor ama onun beni kavrayışı hiç gevşemiyor. Kollarımı boynuna dolayana kadar benimki de gevşemiyor, rüya görüyorsam ve bu gerçekten yaşanmıyorsa diye canımı kurtarmak için tutunuyorum.

Ama öyle. Ve her ne kadar nedenini bilmek istesem de, bunu durduran kişi ben olursam lanetleneceğim.

Dışarı.

İkimiz de o kadar çılgın, o kadar derin bir bağ içindeyiz ki dünyanın geri kalanı yok oluyor. Bizi buraya getiren yalanlar, geri alamayacağımız sözler, ne olsun hissettiklerimizle savaşamayacağımız gerçeği.

Wyatt yavaşça beni tutmaktan vazgeçiyor, bana sahip olmaktan ve kontrol etmekten, tadını çıkarmaya ve beni duygusal bir şekilde tutmaya dönüşüyor. Ve sonra dudaklarımız ayrılıyor. Gözlerimiz açılıyor.

Ve kalbimde hissettiğim her şeyi onunkinde de görüyorum. "Wyatt . . ."

Alnını benimkine yaslıyor. "Tanrım, Kelsea."

" oluyor?"

"Bana bir dakika ver," nefes alıyor ve nabzım hızla atarken, devam etmesini beklerken bizi sessizce orada bırakıyor. Sonunda, "İyi olmana çok sevindim" dedi.

"Neden- neden iyi olmayayım ki?"

"Neden telefonuna cevap vermiyorsun? Seni yüzlerce kez aradım."

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum arka cebimde titremeye başladı. Geri almak için uzandığımda ondan gelen yirmi cevapsız aramayı fark ediyorum. "Ölü bir bölgedeydim ve eve dönerken birkaç fotoğraf çekmek için durdum, zihnimi çalıştım."

"Lanet olsun. Sana bir şey oldu sandım, sen-" "Ne?

Neden?"

"Bir hırsızlık oldu," diyor alnını benimkinden kaldırıp gözlerimin içine bakarak, çikolata havuzları ruhuma , "bira fabrikasında."

Nefes nefese, ağzımı kapatmak için elimi kaldırıyorum ve daha fazla boşluk yaratıyorum. "Ne zaman?" "Sen gittikten hemen sonra olmalı."

"Aman Tanrım."

"Telefonu aldığımda tek yapabildiğim senin orada olduğunu düşünmekti. O kişi seni korkutuyor, incitiyor. . . Siktir." Kendini toparlamak için bir anlığına gözlerini kapatıyor. "Onu yakaladılar ama ben deliriyordum, özellikle de sen telefonunu açmadığında." Başını sallıyor, derin bir nefes alıyor ve sonra yavaşça üfleyerek vücudundaki gerginliğin kısmını hafifletiyor.

"Demek buraya geldin?"

Başını sallıyor. "Seni burada bulacağımı umarak aradım ama . Telefonuna da cevap vermedin, bu yüzden aklım en kötü yere ..."

"Ben . . . Özür dilerim."

"Hayır. *Özür dilerim*. Pek çok şey için özür dilerim, ama en çok-" Gözlerini kapatıyor, tekrar açmadan önce sıkıca sıkıyor ve yoğun bir şekilde benimkilere bakıyor. "Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim. Sana bağırdığım için. Birbirimize karşı hissettiğimizi bildiğim ama itiraf edemeyecek kadar inatçı olduğum şeylerden şüphe ettiğim için."

İtirafı alt dudağımla titretiyor. "Ben de çok üzgünüm Wyatt. Doğru olmadığını biliyorum ama bunu geri alamam."

"Biliyorum, Kels. Ve bunu sana karşı kullanmam çok aptalca."

Yalvararak başımı sallıyorum. "Asla kabul etmemeliydim. Keşke sadece seninle konuşsaydım."

Boynumun arkasını kavırıyor. "Ben de, Kelsea. Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Bu gece bana bunu gün gibi gösterdi."

"Bira fabrikası iyi mi?" Konuşmamız gereken daha önemli şeyler olduğunu bilerek soruyorum ama onun da iyi olduğundan emin olmak .

"Şu bu hiç umurumda değil. Önemli olan tek şey biziz." Elleri tekrar yüzümü çevrelerken, dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, vücudumu az önce keşfettiğimiz bu fiziksel bağlantıya bir kez daha için hafifçe ısıtıyor. Ve bu öpücüğün vücudumu ısıttığı kesin. "Buradan sonra ilerlemek konusunda anlaşılmı, tamam mı? Bu korku bana ne kadar inatçı olduğumu, sana bir şey olabileceğini ve üniversiteden eve döndüğüm andan beri istediğim gibi seni öpemeyeceğimi ve sana sarılamayacağımı fark ettirdi."

Kollarımı boynuna dolayarak alnımı bir kez daha onunkine yaslıyorum. "Sen her zaman kalbimin sahibi oldun Wyatt. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ellerimden birini tutuyor ve göğsünün ortasında gezdiriyor. "Şu anda benimkinin ne kadar sert attığını musun? Hepsi senin için. Sen benim kahvaltımın şurubusun, Kelsea. Hep öyleydin ve

Her zaman olacak."

Bir an için orada durur, sözlerimizin içimize işlemesine izin verir, etrafımızdaki havaya nüfuz ettiklerini ve evrene yayıldıklarını hisseder, zamanın bu anına, hayatlarımızda her şeyi değiştiren bu ana bir iz bırakırız.

Nabzım çok hızlı atıyor, tüm vücudum uyuşmuş gibi hissediyor ve zihnim bu gecenin ne kadar çalkantılı geçtiğini, hatta geçtiğimiz *haftanın* ne kadar çılgınca geçtiğini düşünüyor. Ama en azından artık aynı fikirdeyiz. Diğer her şeyi daha sonra çözebiliriz.

"İçeri girmek ister misin?" Gecenin burada bitmeyeceğini umarak ama onun aklının da benim aklımın olduğu yerde olup olmadığını merak ederek soruyorum.

Eliyle kalçamı kavrayarak homurdanıyor. " Kelsea. Hem de çok istiyorum. Ama sana sarılmaktan başka bir şey yapmak için değil."

Ben anahtarlarımı , ellerim o kadar şiddetli titriyor ki Wyatt onları sabitlemek için ellerini benimkilerin üzerinde kenetliyor.

"Bu gece hiçbir şey yapmayacağız, Kelsea. Bunun için çok uzun süre bekledik."

"Biliyorum. Ben sadece ..." Uzun bir nefes veriyorum. "Bunun olduğuna inanamıyorum," diye itiraf ediyorum, sinirlerimin arasından kıkırdarak.

Gülümsemesi geniş bir alana yayılır. "Biliyorum, Kelsea. Ben de biliyorum. Ama artık kendini tutmak yok, tamam mı?" Dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor ve sonra anahtarları benden alıp kapımın kilidini açıyor ve beni içeri buyur ediyor.

Bu kez Wyatt evime adım atmak farklı, çünkü o sadece en iyi arkadaşım olarak . O daha *fazlası* olarak burada - ne kadar fazlası, emin değilim. Ama bu gece için buna izin vereceğim.

"Sakıncası yoksa üstümü değiştireceğim," diyorum koridorda ilerlerken. "Acele etme," diye sesleniyor arkamdan ve ben uzaklaşırken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Yatak odamın kapısını kapatır kapatmaz, dudaklarımdan kaçmak isteyen çılgınlıkla ve yine rüya görüp görmediğimi sorgulamama neden olan hızlı nefes alışım ile savaşıyorum. Kıyafetlerimi değiştirmek için acele ediyorum, bunun gerçek olduğundan emin olmak için birkaç dakikada bir kendimi çimdikliyorum. Üstümü değiştirmek için bir çift bol kırmızı pamuklu şort ve beyaz bir bluz alıyorum, ona tamamen açıkta kalmamak için altıma sporcu sütyeni giymeyi tercih . İstediğim her şeyin bu olduğunu biliyorum ve henüz o çizgiyi geçmemeye karar vermiştik ama ona yanlış sinyaller de göndermek istemiyorum.

Dişlerimi saçlarımı at kuyruğu yaptıktan sonra kapımı açtığımda Wyatt'ı hâlâ oturma odasında buluyorum. Şu anda kanepede oturmuş, dizlerinin üzerine çökmüş düşünceli bir haldeydi.

"Wyatt?"

Başını kaldırıp benimkini buluyor beni içine alıp kalkarken dudakları takdirle aralanıyor. Ona bakarken gözlerine yansıyan hayranlık beni titretiyor. "Kahretsin." Bana doğru yürümeye başladı. "Şimdi bunu söylemeye iznim var mı?"

"Sanırım." Dudağımı ısıriyorum, bir kilometre genişliğindeki sırtışımla savaşıyorum.

"değil. Sadece pijama giydiğini biliyorum ama sana şu anda istediğim şekilde dokunmayı kaç kez düşündüğümü bilemezsin Kelsea. Ve lanet olsun, sonunda bunu söylemek iyi hissettiriyor."

"Tahmin edebiliyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Bu gece sadece sana sarılmak istiyorum Kelsea. Bu konuda ciddiğim." Yanından geçmesi yer açtığımda odamın kapısından içeri adım .

"Biliyorum. Sadece daha rahat edeceğimi düşündüm."

"Biraz daha rahat edersem, boxer külotumla ve üstsüz olacağım ve bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Babamda ödünç alabileceğin bir şey var mı diye bakabilirim," diye öneriyorum.

"Hayır. Sorun değil. Gömleğimi çıkaracağım ama kot pantolonumla da uyuyabilirim. Bu ilk defa olmaz." Gömleğini vücudundan çıkarmak için hareket ediyor, göğsünü ve karın kaslarını bana gösterirken siyah kumaş zahmetsizce başının üzerinden kayıyor. Wyatt'ın her zaman düzgün bir vücudu vardı ama üniversiteden eve döndükten sonra kas yaptığını söyleyebilirim ve bu kaslar son iki yılda daha da arttı. Ama o zamandan beri onu ilk kez tişörtü olmadan görüyorum ve aman tanrım, bu bir manzara.

Geniş omuzları onun en sevdiğim yanlarından biri ama tişörsüz kolları da kesinlikle bu listeye ekleniyor. Kot pantolonu ince belinden ve tişörtü karnına doğru indiğinde bir iki kez hayran kaldığım kot pantolonunun bel bandının altına uzanan seksi v'yi vurguluyor. Ve karın kasları - Wyatt'karın kasları yalanmak ve tırmalanmak için yaratılmış, içime girip çıkarken esnemek için yapılmış. Kendi gözlerimle görmek sabırsızlandığım bir manzara.

Şu anda her yerinde iyi bir kovboy olduğu yazılı, sıkı çalışma ve el emeği ile şekillendirilmiş bir vücudu var ve libidom kaslarının her kıvrımını takdir ediyor. Ama sonra gözlerim göğüs kafesindeki bir dövmeyle takılıyor, üniversiteye önce bildiğim bir sanat eseri.

"Kelsea. Gözlerim burada." Yüzünü işaret ediyor ve ben anında kızarıyorum.

"Özür dilerim." Ona bir adım daha yaklaşarak tenine kazınmış resmin izini sürüyorum ve gözlerim görüntüyü özümserken nefesim kesiliyor. "Wyatt-"

"Üniversitede almıştım." Sözümü kesti. "Ayrıldıktan yaklaşık iki ay sonra. Seni edemiyordum ama eve dönemeyeceğimi de biliyordum. Başarmak için bıraktığım görmek zorundaydım. Onun yerine, seni hatırlatması bunu aldım; seni hep yanımda tutmanın bir yolu."

Göğüs kafesinin solunda, koltukaltının altında ve kaburgalarının hemen üzerinde güzel bir fotoğraf makinesi taslağı duruyor. Tıpkı benimkine benziyor, ne zaman dünyayı kaydetme ihtiyacı hissetsem yanımda taşıdığım fotoğraf makinesine, ama kayışı taşlardan yapılmış bir kalp; tıpkı ailesinin arazisindeki derenin kenarında otururken benim yaptığım gibi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Şu anda bir şey söylemek zorunda değilsin ama şunu bil ki bu benim için anlık bir aydınlanma değil, Kels. Sen her zaman kalbime kazındın. Artık tenime de kazındın."

Orada öylece duruyoruz, gözlerimiz birbirimize dikilmiş, benimki gözyaşlarıyla gölgelenmiş.

Wyatt beni göğsüne çekiyor ve birkaç dakika boyunca sessiz kalıyor. Ama sonra esnememi daha fazla tutamıyorum ve o anın içinden geçip gidiyor. Kalbim onun bu hareketi yüzünden hâlâ küt küt atıyor. "Yatağa gitmeliyiz," diyorum.

Başını salladığını hissediyorum. "Tamam. Fazladan bir diş fırçası kullanmamın sakıncası var mı?" "Hiç de değil. Sanırım lavabonun altında bir tane var."

"Teşekkürler."

Ben koridordan mutfağa ilerlerken Wyatt banyoya yöneliyor, bir bardağa uzanıyor ve suyla doldurmak için hareket ediyor.

Sadece benim için bir dövmesi var.

Sanki ona zaten aşık olduğumdan daha fazla aşık olamazmışım gibi.

Ama sonra unuttuğum küçük bir ayrıntı kafama dank ediyor. Son birkaç saattir unuttuğum kâğıt parçasını bulmak için yavaşça dönüyorum, Wyatt'ın görmemiş olmasını umuyor ve dua ediyorum. Hâlâ buradaysa görmemiş olmalı.

Çünkü olsaydı, çoktan gitmiş olurdu.

Kağıda bakıyorum ve bu konuyu ona nasıl açacağımı düşünüyorum. Bu gece beni öpmeden önce, ikimiz için bir gelecek düşündüğümde, geleceğim hakkında bir karar verdiğimi ona nasıl söyleyeceğim?

Ama bekleyebilir. Henüz ona söylememe gerek yok. İşler tekrar ve o zaman bu bir sorun bile olmaz.

Ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyorum.

Bayan Baker,

Sizi 5 Ocak^{ta} başlayacak olan Amatör Fotoğrafçılık Programımıza seçildiğiniz konusunda bilgilendirmekten memnuniyet duyuyoruz. Portfolyonuzdan çok etkilendik ve sizinle birlikte sanatınız üzerinde çalışmayı dört gözle bekliyoruz. Lütfen yerinizi güvence altına almak için en kısa sürede telefon veya e-posta yoluyla kayıt ofisimize yanıt verin.

Saygılarımla,

New York Life Fotoğrafçılık Enstitüsü

Telefonu yeterince hızlı açamadım. Bunu bir işaret olarak gördüm. Hanımefendinin katılıp katılmayacağıma dair sorusuna cevap verebildiğim anda onlara evet dedim.

Ama bu gece Wyatt o hırsızlık olayını bir işaret olarak aldı, hayatın kısa olduğunu ve benimle sadece arkadaş olarak kalmak istemediğini gösteren bir işaret.

Ve ben de bunu istiyorum.

Mektubu en yakın çekmeceye itiyorum, doğru zaman geldiğinde bununla ilgileneceğime söz veriyorum ve bunun yerine artık sadece arkadaş olmadığımızı bilerek en iyi arkadaşımın yanında uyuduğum bu anın tadını çıkarıyorum.

Bu, fotoğrafçılık becerilerimi geliştirmek için bir şans istemeden önce bile hayatımda istediğim ilk şeydi. Bu yüzden bu fırsatı ve bu kez pişmanlık duymadan ya da karşılıksız özlem duymadan kendimi buna .

"Susadın mı?" Odama döndüğümde bir bardak suyu Wyatt'a uzatıyorum.

"Teşekkürler." Yarısını yudumluyor ve sonra yatağıma oturuyor.

Bardağı komodinin üzerine koyduktan sonra kendimi yorganın altına, sırtımı onun önüne gelecek şekilde yerleştiriyorum. Beni kendine çekerken eli kalçamda duruyor.

Sert fiziği yumuşak kıvrımlarıma baskı yapıyor ve ben eriyorum, dokunuşunun tenimde şimşekler çaktırmasına bayılıyorum. Ondaki gelen sıcaklığı hissedebiliyorum, bu da vücudumun rahatlamasına yardımcı olmuyor, ama şikayet etmeye cesaret edemem. Bunun için çok uzun süre bekledim.

"Rahat mısın?" diye fısıldıyor kulağıma, lobumu usulca ısıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Evet. Sen?"

"Tam olarak olmak istediğim ," diyor karşılığında, elini tişörtümle şortum arasında açıkta kalan çıplak karnıma bastırıyor ve sıcak nefesini boynuma bırakmadan önce derin bir nefes alıyor. Kendimi hiç bu kadar evimde hissetmemiştim.

"Ben de Wyatt. Ben de."

BÖLÜM T E R T W E L V E

Wyatt

Göz kapaklarımın arasından sızan parlak ışığın beni derin bir uykudan çektiğini hissediyorum. Gözlerimi kırptırıp tek gözümü açtığımda gördüğüm ilk şey sarı bukleler yumağı oluyor.

Kelsea.

Farkına vardım ve anında gülümseyerek kalçasına uzandım ve onu kendime doğru çektim.

Be

n. Bir inilti çıkardı ve aletim bu kadar erken saatlerde olduğundan daha acı verici bir şekilde sertleşti. Sabah. Onun da bunu hissedebildiğini biliyorum, özellikle de kıpırdanıp kıcını kasıklarına hafifçe sürttüğünde.

"Günaydın," fısıldıyorum kulağına, sonra doğrulup omzunun üzerinden eğilerek yüzünü görmeye çalışıyorum. Benimle yüzleşmeye çalışırken tüm vücudu bükülüyor. Ve bana bakan o mavi gözleri gördüğümde kalbim küt küt atıyor.

Her şeyin böyle olması gerekiyordu. Ve lanet olsun, sonunda kalbimizi dinlemek iyi hissettiriyor.

"Günaydın." Utangaç cevabı, yanakları pembenin bir tonuyla renklenirken kaçır.

Kalçasının açıkta kalan derisinde bir parmağımı gezdiriyorum, şortunu aşağı itme ve ikimizin de istediği şeyi yapma ihtiyacıyla savaşıyorum. "Nasıl uyudun?"

"Gerçekten iyi."

"Ben de."

"Vücudun bir fırın gibi. Bunu unutmuşum."

Kelsea ve ben ilk kez yan yana uyumuyor ya da vücut ısınısını emecek kadar yakın olmuyoruz. Ama bunu ilk kez kasıtlı olarak yaptık.

"En azından üşümene asla izin vermeyeceğimi

biliyorsun." "Bu doğru."

Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken ben de aynısını yapıyorum ve kendime bunun gerçek olduğunu hatırlatıyorum. Dün gece gerçekten yaşandı. Ama konuşmak yerine, sadece eğilip dudaklarımı yumuşak bir öpücük için onunkilere bastırıyorum, onu tekrar tatmak istiyorum, kendimi yüzüncü kez ikinci kez tahmin etmeden bu hareketi çok zahmetsizce yapmak istiyorum. Ama onunkini tatmak için dilimi çıkarmıyorum çünkü bilirsiniz, sabah nefesi.

"Seni öpmeye alışabilecek bilmiyorum," diyor ayrıldığımızda, yüzümü avucunun içine alarak.

"Öyle olsa iyi olur, çünkü sonra her fırsatta bunu yapmayı planlıyorum." Derin bir nefes alıyor ve sonra . "Yine de konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Katılıyorum, ama belki dişlerimizi fırçaladıktan, işedikten ve bir fincan kahve içtikten sonra." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Kulağa hoş geliyor."

İşimizi yapmak için ayrılıyor ve hatta duşuna girme fırsatını bile değerlendiriyorum. İçerideyken vücut losyonunu koklamış olabilirim ya da olmayabilirim, çünkü bu koku her zaman birbirimizin yanındayken benimle alay etmiştir, ama şimdi içinde boğulacağımı bilmek bana muazzam bir neşe veriyor.

Dün gece en iyi arkadaşımı öptüm. Onu kaybedebileceğimi fark ettikten sonra bir inanç sıçraması yaptım ve bunun düşüncesi sonunda önemli olmayan diğer tüm şeyleri geçersiz kılmamı sağladı.

Kardeşim planıyla risk aldı ve Kelsea da bunu kabul ederek risk aldı. Ama onların seçimleri , şu anda burada onunla birlikte olamazdım. gereken şey de bu.

Suyun altında aydınlanmamı tekrar gözden geçirmeyi bitirdiğimde, dünkü kıyafetlerimi üzerime geçiriyorum ve ardından Kelsea'yı kahve, pastırma ve yumurta kokularının burnuma çarptığı mutfakta buluyorum.

Arkasından yaklaşıp kollarımı beline doluyorum ve eğilip kulağına fısıldıyorum. "Güzel kokuyor." Daha iyi için başını eğdiğinde boynuna bir öpücük konduruyorum ama sonra kollarımın arasında dönüp dudağını ısıyor. "Ne oldu?"

"Sanırım sadece kafam karışık." Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Dün gece-" "-bir uyandırma çağrısıydı, Kels," diye bitiriyorum onun yerine.

"Emin misin?" Ocağın düğmesine bir fiske ocağı kapatıyor ve sonra tekrar bana . "Yani, bu konuda mutluyum. Hem de . O kadar ki, utanç verici," diyor kıkırdayarak. "Ama Walker'la olan her şeyi kafamın üzerinde tutmanı ve daha sonra bir kızdığında bunu gündeme getirmeni istemiyorum."

"Bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Yani, biz sadece arkadaştık Wyatt. Hiç-" "-çıkmadık," bitiriyorum yine. "Bir ilişkimiz oldu."

"Şimdi de bu mu oldu?"

"Evet," diyorum hiç tereddüt etmeden. Gözlerimiz aynı seviyede olacak şekilde dizlerimi bükerek devam ediyorum. "Hissettiğimiz bu çekimle savaşmaktan yoruldum. İki yıldır birbirimizin etrafında dans ediyoruz ve ben seni çok daha beri istiyorum. Artık geçmek yok, Kels. Sadece birlikte olalım."

Sırıttırıyor, bu yüzden açıklamamın onu mutlu ettiğini biliyorum. "Tamam ama de biraz hızlı değil mi? Sıfırdan altmışa gidiyormuşuz gibi hissediyorum Wyatt. Bu çılgınca, çünkü senden tek istediğim buydu ve şimdi bu beni ."

Elini alıp onu kanepeye götürüyorum ve de aramızda hiç boşluk olmadan oturuyoruz. "Biliyorum. Çok hızlı. Ama zamanımı kızgınlıkla, harcamaktan bıktım. Sadece *seni* istiyorum. . Arkadaşlığımızın diğer tarafını keşfetmek istiyorum. Biz her zaman arkadaş olacağız Kelsea, çünkü sen benim için her şeyden önce busun ve bence bu her ilişki için sağlam bir temeldir. Ama şimdi seni öpmek, sana sarılmak, seninle çıkmak ve hazır olduğumuzda seninle sevişmek istiyorum. Geleceğimiz hakkında konuşmak ve zor konuşmaların etrafından dolaşarak kendimize işkence etmekten vazgeçmek istiyorum. Bak bu bizi nereye getirdi."

Başparmağıyla ellerimin üstünü okşarken gülümsüyor. "Tamam. Yine de her şey için özür dilerim Wyatt. Sadece her şeyin kafamda olmadığını bilmiyordum."

"Ne?"

"Bakışmalar, karıncalanmalar, birbirimizin yanında olduğumuz her an kalbimin göğsümden fırlayacakmış hissetmem."

Elini kaldırıyorum ve kendi kalbimin üzerine koyuyorum. Çılgınca çırpınıyor ama bu

mutluluk içinde, özlem içinde değil. "Kalbim senin yanında hep böyle hissediyor, Kelsea. Bu asla değişmeyecek." *Ve sonra, sana aletimin de senin yanında nasıl hissettiğini göstereceğim.* "Hadi yapalım şunu. Balıklama dalalım. Birlikte olalım ve diğer her şeyi sonra düşünürüz."

Gülümsemesi artıyor ve sonra kendini bana atıyor, dudaklarını yerleştirmeden önce kollarını boynuma doluyor. O üzerime tırmanıp kalçalarımı kavrarırken, ben de kot pantolonumun arkasında acı verici bir şekilde sertleşirken kanepeye geri düşüyorum. Sanırım buna alışmalıyım çünkü yapmak istediğim son şey Kelsea'ya hazır olmadan önce o çizgiyi geçmesi için baskı yapmak.

Ve dürüst olmak gerekirse, buna yüzde yüz hazır olduğumu sanmıyorum. Yani, bu kadının sikime sarıldığını hissetmeye hazır mıyım? Kahretsin, evet. Ama Kelsea ile seks yapmanın başka hiçbir deneyime benzemeyeceğini de biliyorum. İkimiz için de çok şey ifade edecek. Bu çok büyük bir baskı ve gerçekleştiğinde doğru hissettirdiğinden emin olmak istiyorum, onun için mümkün olduğunca mükemmel hale getiriyorum.

Dillerimiz birbirine karışırken ve nefes alış verişlerimiz ağırlaşırken, Kelsea'nın kalçalarını döndürmeye başladığını hissediyorum. Vücudunu kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve ellerimi kıcını avuçlamak için aşağı doğru hareket ettiriyorum.

"Kelsea," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Durmamız gerek bebeğim."

"İstemiyorum," diye yanıtlıyor hafifçe arkasına yaslanmadan önce, göz kapakları şehvetle ağırlaşıyor. "Biliyorum. Ama bu işe başlamadan önce seni bir randevuya götürmek istiyorum."

Kaşları kalktı. "Randevu mu?"

Onu göğsüme bastırarak kendimi tekrar yukarı itiyorum. "Tabii ki evet. Artık müsait herkesin bilmesini istiyorum. Onlara senin seçtiğin şanslı piçin ben olduğumu göstereceğim ve ."

"O zaman beni gerçek bir randevuya çıkar, Wyatt." Gözleri buğulanıyor ve bir yanımdan neden duygusallaştığını çok iyi biliyor.

Bu ikimizin de çok uzun zamandır istediği bir şeydi, muhtemelen ailemin onu öptüğüm o geceden beri. Göğsünüzün derinliklerinde yaşadığınız bir özlem sonunda çözüldüğünde, coşku o kadar yoğundur ki, geldiği kadar çabuk kaybolmayacağına güvenemezsiniz.

"Bu çok gerçek, Kelsea. Bu konuda bana güven." Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve sonra elimi ensesine götürüp parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Cumartesi gecesine ne dersin? Pazar günü çok erken gerek yok çünkü o gün çiftlikte olacağız, bu da bize bütün geceyi birlikte geçirme fırsatı verir."

"Ama Cumartesi günü bira fabrikasında çalışıyoruz."

"Evet, ama Beni müdürlüğe terfi ettirmeyi düşünüyorum, böylece ikimizin daha fazla hayatı olabilir." Bu doğru. Son birkaç hafta içinde yaşananlardan önce de aklımın bir köşesinde bu düşünce vardı. "Tüm hafta boyunca onu eğitmek için çalışabilirim ve Cumartesi gecesine kadar işleri kendi başına halledebilecek duruma gelir."

"Emin misin?"

"Evet." Elini tutuyorum ve sanki dokunuşu beni hayatta tutuyormuş gibi ağzımı tenine bastırıyorum. Ve belki de öyle olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ya da belki daha önce yaşadığımı ama aslında ve şimdi gerçekten eminim.

Başını sallıyor ve sonra bana doğru eğilerek dudaklarının benimkilerden bir santimetre uzakta olmasını sağlıyor. "Peki, Wyatt. İşte sana fırsat. Bana her zaman ilk randevumuzun nasıl hayal ettiğini göster."

"Wyatt. Durmamız gerek." Bira fabrikasındaki ofisime saklanıp kapalı kapılar ardında birbirimize dokunmak için yanıp tutuşurken dudaklarım Kelsea'dan gelen itirazı kesiyor.

Öpüşmemize ara verip şöyle diyorum: "Siktir git kadın. Sadece birkaç dakika daha." Sonra dudaklarım tekrar onunkilere yapışıyor, kalçalarımız kot pantolonumuzun altında gıcırıyor.

İlişki durumumuzu nihayet kararlaştırdığımız Çarşamba sabahından bu yana her günümüzü böyle geçirdik.

Kelsea ve ben kahvaltı ettikten sonra ayrı ayrı bira fabrikasına giderek hırsızlık sonucu oluşan hasarı kontrol ettik. Cam şirketi yeni pencereyi takarken bana eşlik etti, ancak hasarı gerçekten görmenin onu biraz sarstığını söyleyebilirim. O gün, bir daha asla başına kapanmak üzere burada bırakılmayacağını ilan ettiğim gündü.

Çünkü ona bir şey olursa ben hayatta kalamam. Ve duygularımızı itiraf ettikten sonra, kalbimde daha önce hiç olmayan bir berraklık hissediyorum.

Kelsea şimdi her zamankinden daha fazla benim korumam altında ve bu konuda başarısız olursam lanetleneceğim.

"Mmm." İnemeleri beni teşvik ediyor, ofisimin kapısına doğru bastırmamı ve kıvrımlarında boğulmamı sağlıyor. Ellerim kalçaları boyunca ve avuçlamak için uzanıyor, şimdiye kadar görmezden geldiğim her yerine dokunuyor ve sıkıyor.

Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyormuşuz gibi hissediyorum, bu da mümkün olan her yerde bol bol öpüşme seanslarını içeriyor. hiç fırsat bulamadığımız gibi gençler gibi gizlice dolaşıyoruz.

"Tamam. Durmamız gerekiyor." Ayrıldığımızda nefesimi tutmak için savaşıyorum ve kendimi ondan uzaklaşmaya zorluyorum. Dudakları şişmiş, gözleri şehvetle dolmuş ve taş gibi sertleşmiş ereksiyonum burada kesinlikle sadece konuşmadığımızı gösteriyor.

Sert bir nefes veriyor. "Evet, haklısın. Haklısın. Lanet olsun sana Wyatt Allen Gibson ve o mükemmel dudaklarına." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve benim tek yapabildiğim, tekrar ona doğru kendi dudaklarımla onu susturmak oluyor.

"Kelsea Anne Baker, içimde *çok* kötü şeyler yapma isteği uyandırırıyorsun. Uzun zamandır aklımda olan düşünceler gerçeğe dönüşmek için can atıyor." Bu onun neden oldu. Ona doğru yürüyorum ve onu kollarımın arasına çekip dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Ama her şeyin bir zamanı var, bebeğim."

Bana karşı iç hissediyorum ve sonra kollarımdan çekiliyor. "Tamam. Önce ben çıkacağım."

"İyi fikir, çünkü hâlâ kaya gibi sertim," diyorum ve aletimin dış hatlarının açıkça görülebildiği kot pantolonumu işaret ediyorum.

Kıkırıyor ve sonra ofisin kapısını açıyor. "Bunu yakında halletsen iyi olur." "Sen benim için halledene kadar bekleyemem."

"Ben de." Dudağını ısıırıyor, sikime bir kez daha bakıyor ve ardından kapıyı arkasından kapatarak ofisten çıkıyor.

"Siktir." Ellerimi saçlarımla arasında gezdiriyorum, boktan sırtışımla savaşıyorum ve sonra bira fabrikasının ana katına geri dönmeden önce kendimi sarkık hale getirmek için aklıma gelebilecek her türlü ereksiyon öldürücü görüntüyü çağırıştırıyorum.

Bugün Cuma gecesi, yani ikimiz de çalışıyoruz ve belli ki ellerimizi birbirimizden uzak tutma konusunda çok başarısızız. Dünü Ben'le geçirdim, onu yeni müdürlük pozisyonu için eğittim ve Walker'ın çalışması gerektiğinden Kelsea'yı çiftçi pazarını tek başına yönetmesi için bıraktım. Zaman önemli, çünkü yarınki randevumuzda onu yalnız bırakacak kadar kendime güvenmem gerekiyor.

Çarşamba günü Kelsea'dan ayrıldıktan sonra Ben'i aradım ve terfi ile ilgilenip ilgilenmediğini sordum, o da büyük bir evet cevabını verdi. Ona açılış ve kapanış prosedürlerini anlattıktan sonra, vardiyası boyunca bana gölge olmasını sağladım. Zaman zaman konsantre olmak zor oluyordu, örneğin Kelsea yanımdan hızla geçerken kokusu burnuma çarpıyordu. Hiçbir şey yokmuş gibi davranmak daha da zordu ama şimdilik böyle anlaşıştık.

Tabii ki bu, gizlice kaçıp ofisimde öpüşemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu.

bir ya da iki kez şımartıldım ve şimdi gerçekten yaşıyorum.

Evinden ayrılmadan önce, ilişkimizdeki değişim hakkında, özellikle de iş yerinde açık olmamayı konuştuk - en azından hemen değil. Cumartesi gününden sonra, randevumuza gittiğimizde, şehirdeki insanların bizi göreceğini ve kaçınılmaz olarak dedikodu yayacaklarını biliyoruz. Ama o zamana kadar, kendi küçük sırrımızla kendi küçük balonumuzda yaşamak eğlenceli.

Ayrıca, ikimiz de burada yetki sahibi olduğumuzdan, çıkmamızın işin dinamiklerini değiştirmeyeceğinden emin olmak için bunu çalışanlara birlikte söylememiz konusunda da kararlıydım. Ona da tam olarak bu işe girmeden önce Walker'la bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istediğimi söyledim. O da kabul etti.

Şansıma, kardeşim her zaman olduğu gibi bu Cuma gecesi de bira fabrikasına giriyor, ancak bara doğru yürürken tereddütlü görünüyor. Salı gününden beri ikimiz de onunla konuşmadık, bu yüzden ne olduğunu bilmediği açık.

"Hey, Kelsea," diyor ben birkaç metre öteden onu dinlerken, başka bir müşteriye yardım ederken. Kelsea barın üzerine eğiliyor, ayak parmaklarının üzerinde yükselip önündeki bardak altlığını kaydırırken mükemmel poposunu bana gösteriyor.

"Selam Walker. Her zamankinden mi?" Bir bardak sarı birayı doldurmak için arkasına geçiyor ve sonra onun önüne koyuyor.

Yüzündeki ifadeden kızın hafif ve rahat tavrına şaşırdığını anlayabiliyorum. "Teşekkürler. Mutlu görünüyorsun." Dudaklarının kıvrımlarının göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşmesini izlerken, "Mutlu görünüyorsun.

Aynen bebeğim. Ben gülümsemeden duramıyorum.

"Öyleyim. Sadece iyi bir gün geçiriyorum," diye cevap veriyor ve bakışlarını bana çevirip kaşlarını kaldırıyor. Walker onun görüş açısını takip ediyor ve sonra kendi dudaklarını bir mil genişliğinde bir sırtışa bölüyor.

"Ah, siktir." Sandalyesinde arkasına yaslanır ve birasından bir yudum alırken gülümser.

Bunu işaret kabul edip gittim ve konuşmayı kestim. "Hey, Walker. Benimle hemen ofisime gelebilir misin? Bir konuda fikrini istiyorum."

Bardan birasını alıp taburesinden kalkıyor ve bir yudum daha aldıktan sonra, "Evet, eminim öyledir," diyor.

Başımı sallıyorum ve onu ofisime geri götürüyorum, mutfağı ve mayalama tanklarını geçip binanın en arkasına giden koridordan aşağı iniyorum. Kapıyı kapatıp güvenli bir şekilde içeri girdiğimizde, hala birasını tutarak kollarını kavuşturuyor ve bana verdiği bilmiş sırtış sadece kendinden memnun olduğunu kanıtlıyor.

"Ee... bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Gözlerimi deviriyorum ve deri koltuğuma oturup başımdaki şapkayı düzeltiyorum. "Kelsea ve ben birlikteyiz."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Öyle mi?"

"Evet." Şimdi aptal gibi gülümseme sırası

bende. "Peki bu ne zaman oldu?"

"Salı gecesi haneye tecavüz girişiminden sonra. O gece kapalı olduğu için iyi olduğundan emin olmak için hemen evine gittim."

Yüzü bir anda ciddileşiyor. "Hırsızlık mı oldu?"

"Denendi. Sadece kırık bir cam. Kimse yaralanmadı ve kişi içeri bile girmedi." Ağır bir nefes üflüyor. "Yine de bu çok korkutucu."

"Bir bana sor. Kelsea burada Beau ile birlikteydi ve olay onlar ayrıldıktan hemen sonra olmuş olmalı." "Tanrım. Peki sen ne yaptın?"

"Polislerle buluşmak için buraya geldim, tutanak tuttum, pencereyi kapattım ve sonra iyi

olduğundan emin olmak için evine koştum."

"Ve . . . ?"

"Ve onu öptüm."

"İşte bu!" Birasını tutan havaya kaldırarak kehribar rengi sıvıyı yere döküyor. "Kahretsin, özür dilerim."

Kahkahalarım arasında uzanıyorum, henüz katlamadığım havlu yığınının temiz bir bulaşık bezi alıyorum ve yerdeki sıvıyı emmeye başlıyorum. Walker bardağını masama ve sonra kolunu temizliyor. "Bunu görmezden geleceğim çünkü gerçekten teşekkür etmem ."

Tekrar dik duruyor ve bana sırtıyor. "Ah, öyle mi? Ne için?" Belli ki bu olaydaki rolünden keyif alıyor ve her kadar söylemekten nefret de, bu işe karıştığı için memnunum. Ama sanırım artık Kelsea'yla bademcik hokeyi oynadığımızı ve içinde o kızın her fantezimi görmek benim için daha kolay.

"belası olduğun için."

Başını bir ileri bir geri sallıyor. "Tam olarak beklediğim teşekkür değil ama kabul ediyorum." Tekrar birasına uzanarak, "Tam zamanında." diye mırıldandı.

"Bir de bana sor," diyorum gülerек. "Yarın onu dışarı çıkaracağım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ben artık bir menajer, yani bizim için kaleyi o koruyacak."

"Vay anasını. Gergin misin?" Kıçını diğer masaya ve biranın yere dökülmeyen kalanını boşaltıyor.

"Biraz. Ama her şeyden çok heyecanlıyım. Kahretsin, bunu ne kadar uzun zamandır beklediğimi anlatamam." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Tahmin edebiliyorum."

"Bu Kelsea. Ona asla unutamayacağı bir gece yaşatmak istiyorum."

Walker bir süre tavana bakar. "Yine de çok zorlama. Onu herkesten daha iyi tanıyorsun. Bunu kişiselleştir. İkinizin yapacağı şey olsun, süslü püslü bir şey değil çünkü yapman *gerekenin* bu olduğunu hissediyorsun."

Kardeşimin bir kez daha haklı çıkmasından nefret ediyorum. Ama tavsiyesinin doğru olduğunu biliyorum.

"Birkaç fikrim var. Bir yolunu bulacağım." Birkaç dakika bir plan üzerinde düşündüm ve sonra onunla tartışmak istediğim bir şeyi sordum. "Demek Evelyn ve Schmitti, ha?"

Tüm vücudu bir anlığına gerildi ama ben onu yakaladım. "Evet, sanırım."

"Tahmin mi ediyorsun?"

"Yani, doğum gününün olduğu gece takıldıklarını biliyorum ama birlikte olduklarını bilmiyorum. Onu dışarı çıkarmak istediğinden bahsetti ama başka bir şey söylemedi."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Neden bundan rahatsız olmuş görünüyorsun?"

Ayağa kalkar ve gözlerini sola kaydırır. "Ben . Schmitti benim en iyi arkadaşım. Evelyn harika bir kız.

Neden ki?"

Şimdi ayağa kalkıp ona bok atma sırası bende. İşler tersine döndüğü için çok mutluyum. Belki Walker için de küçük bir hassas nokta bulmuşumdur. "Kıskandın mı?"

Alnının tamamı kaşlarındaki yükselmeden dolayı çatılıyor. "Schmitti ve Evelyn'den mi?"

Hayır." "Evet, sana inanmıyorum."

Nefesini üflüyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bakın, kimsenin istediği kişiyle çıkmasıyla ilgili bir sorunuz yok, tamam mı?"

"Sanırım kendini dışlanmış hissediyorsun Walker," diye takılıyorum, hatta dudaklarımı büzerek ona bakıyorum.

Ve sonra şakacı bir şekilde göğsümü itiyor. "Kapa çeneni. Ben iyiyim, tamam mı? Arkadaşlarım için mutluyum. Sen ve Kelsea için mutluyum."

Omzunu kavradım ve sonra kapıya uzandım, söyleyeceğimi söylediğim için işe geri dönmeye

hazırdım.

söylemesi gerekiyordu. "Merak etme Walker. Yakında bir gün kız arkadaşını bulacaksın."

"Evet, artık bundan o kadar emin değilim," diye mırıldanıyor, ben onu ana kata kadar takip ederken, ağabeyimin bu konuda neden bu kadar kararsız göründüğünü merak ediyorum.

Ama sonra sallanan kapıdan içeri girip mutlu müşterilerle dolu iş yerimi, Gibson adını gerçek güney ve müşteri hizmetleriyle pekiştiren çalışanlarımı ve biramı servis eden ve piyango kazanmış gibi gülümseyen *kızımı* görür görmez, hayatımdaki her şeyin nihayet yerine oturmaya başladığını anlıyorum.

Ve gecenin ilerleyen saatlerinde, son müşteri gittikten sonra, her zaman yapmak istediğim başka bir şeyi yapıyorum.

Dün gece Ben'e çekmeceleri nasıl dengeleyeceğini öğretmekle o kadar meşguldüm ki Kelsea'nın müzik kutusundan bir şarkı seçip tabureleri dizmesini izlemeyi kaçırdım; bu alışkanlık bana keyif verdiği kadar işkence de ediyordu.

Ama bu gece, onu her izlediğimde yapmayı hayal ettiğim şeyi yapacağım.

Ben ofiste, ben doğruluğunu kontrol etmeden önce rakamları kendi başına hesaplıyor ve Kelsea ile beni bira fabrikasının ana bölümünde yalnız bırakıyor. Müzik kutusunun önünde durmuş gece için seçeceği şarkıyı tartışırken ayaklarım beni ona doğru götürüyor.

"Bu sefer ben seçebilir miyim?"

Göğsümü ve kalçalarımı sırtına bastırıp beni hissettiğinde rahatlmasına yardımcı olduğumda vücudu zıplıyor. Orada durup onu kollarımın arasında tutarken ellerimi kalçalarına, dudaklarımı da şakağına koymaktan kendimi alamıyorum.

Omzunun üzerinden bir bakış atarak bana gülümsüyor, floresan ışıkları güzel mavi gözlerini vurguluyor. "Şarkıyı seçmek ister misin?"

"Evet. Aklımda bir tane vardı. Ama bakamazsın." Yüzü bana dönük olacak şekilde onu kollarımda döndürüyorum ve ekrandaki iki düğmeye basıp ilk birkaç notanın çalmasını bekliyorum.

"Vay canına. Gerçekten mi?" Elini elime alıp onu yerde açık bir alana gülümsüyor, bir kolumu beline diğerini ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde tutuyorum. Birlikte hafifçe sallanırken hoparlörlerden Lee Ann Womack'ın "I Hope You Dance" şarkısı çalıyor. "Annen bize yemek yaparken hep bu şarkıyı çalardı."

"Biliyorum."

"Mutfakta şarkı söylerken onu dinlemeyi çok severdim." "Ben de öyle."

"Peki neden benimle bu şarkıda dans etmek istiyorsun?"

Uzanıp buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Çünkü bir gece, biz on altı yaşındayken, seni mutfakta onunla izlediğimi hatırlıyorum. İkiniz birlikte şarkı söylüyordunuz ve kalbimin göğsümde oldukça hızlı çarptığını hatırlıyorum."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet. Sonra tek , babamın daha önce defalarca yaptığı gibi seninle dans etmek oldu."

"Neden ?"

Ah, bir noktada tam olarak cevaplamam gerekeceğinden emin olduğum soru, ama bu gece bunun için zaman kaybetmek istemiyorum. "Gençtik. Gergindim. Bunu isteyeceğinden emin değildim. İstersem bunun ne anlama geleceğinden emin değildim."

Başını salladı. "Anladım."

"Ama sözler her zaman bende yankı uyandırdı. Düşünmeye devam ettim ... bu şarkı risk almakla, ayağa kalkıp hamle yapmakla, hayatınızda risk almakla ilgili, böylece geriye pişmanlıklarla bakmazsınız."

Yutkunuşunu izliyorum, gözleri hafif bir korkuyla canlanıyor.

"Ve sonunda yaptığımız şeyin bu olduğunu hissediyorum, Kelsea. Dans ediyoruz. Yaşıyoruz. Her zaman yapmak istediğimiz şeyi yapıyoruz." Alnımı onunkine yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve onu içime çekiyorum.

"Ben de." Ellerinin beni daha sıkı kavradığını hissediyorum, başı artık göğsümde duruyor ve sonra şarkının geri kalanını kendi , kendi hikayemizle dans ederek bitiriyoruz.

Şarkı bittiğinde "Yarın için sabırsızlanıyorum" diyor. Benden hafifçe geri çekiliyor ama ben henüz ona tutunmaktan vazgeçmiyorum.

"Ben de."

"Ne giymeliyim?"

"Rahat bir şey olsun. Çok süslü bir şey olmasın. Ve kesinlikle Jameson'da giydiğin o kırmızı elbise olmasın."

Bu yorum onu sırtıtmaya itiyor. "Peki neden?"

"Çünkü eğer durum buysa bütün gece ereksiyon olacağım. Ve tüm kasabanın aletimin ne kadar büyük olduğunu bilmesini istemem."

Gülmekten başı geriye düşüyor ve sonra kızarıyor. "Tanrım, Wyatt. Lütfen sakin hakkında böyle konuşma." Başını benden çeviriyor, açıkça utanmış, ama çenesini tutuyorum ve onu tekrar bana zorluyorum. Gözleri açılıyor, dudakları aralanıyor ve ben bakışlarını sıkıca kendime kilitleyip onu saygıyla tutarken ama aynı zamanda dikkatine hükmederken boynunda attığını hissedebiliyorum.

"Aletimi görmenin ve ona dokunmanın ilişkimizdeki bu değişimin bir parçası olduğunu biliyorsun, değil mi?" Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Evet."

"Ve buna amını görmem de dahil mi?"

Yanakları daha da pembeleşti. "Uh-huh."

"Düşündüğün şeyleri söylemekten de korkma Kelsea, çünkü hepsini duymak istiyorum. Sana nasıl hissettirdiğimi, aletimin içinde ne kadar büyük hissettirdiğini, sonunda o çizgiyi geçtiğimizde ne kadar yakın olduğunu duymak istiyorum."

"Wyatt ..." diye nefes alıyor, gözlerini kapatıyor ve kolumu sıkıyor.

"Seni çok istiyorum, Kelsea. Ve aletim de istiyor. Buna alış." Burnuna nazik bir öpücük , az önce söylediğim iğrenç sözlerle bir tezat oluşturuyor. Şu anda ve zihnim bu kıza değerli bir hazineymiş gibi davranmak ve onun hissettiğim her hayvani içgüdüye teslim olmak konusunda savaş halinde. O benim farklı bir yönümü ortaya çıkarıyor, bir kadına sahip bir erkek gibi hissettiğim, ona dokunabilmeyi ve ona her zaman içten içe istediğim şekilde sahip olmayı yönümü.

Ve sonunda o parçamı serbest bırakıyorum.

"Tamam."

Tabureleri istiflemeyi bitirdiğimizde ve görevini başarıyla tamamlayan Ben'i kontrol ettiğimde, kapıyı kilitliyorum ve üçümüz doğru yola çıkıyoruz. Ben, ona anahtarları verdikten sonra hiç vakit kaybetmeden Kelsea ve beni yalnız bırakarak yola koyuluyor.

"Yani sabah Rose's yok mu?" diye soruyor.

"Hayır. Birbirimizi görmenin tüm heyecanını yarın geceye saklamak istiyorum."

Dudaklarımız buluşuyor ve işleri daha ileri götürmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama zamanımız var. Daha önce de oldukça ağır bir elleme seansı yaptık ve anısı beni saniyeler içinde sertleştirdi.

Ayrıldığımızda ona "Seni altıda alırım," dedim.

". İyi geceler Wyatt." Kapısını açtım, kamyonetini çalıştırmasını bekledim ve sonra kapattım.

Arkasında.

"İyi geceler, Kelsea." Ve sonra park yerinden çıkıyor, bana yarının daha da erken gelmesini diletiyor.

"Yani kahvaltı için Rose'a gidemedik ama akşam yemeği için beni buraya mı götürüyorsun?"

Arabayı park yerine çektim ve Kelsea'ya . Walker randevumuzu fazla düşünmememizi söylediğinde, Kelsea'yi yemek için götürebileceğim tek yerin burası olduğunu biliyordum. Her ne kadar haftada bir kez burada birlikte kahvaltı ediyor olsak da, ilk kez bir çift olarak aynı sofrayı paylaşıyoruz.

Burası bizim yerimiz. Arkadaşlığımız için anlamlı bir yer. Ve inanç sıçramamızı anmak için alışkanlıklarımızı da burada değiştirmekten daha iyi bir yol olabilir mi?

"Evet, hanımefendi. Akşam yemeği için kahvaltı. Ama içeri girdiğimizde bir sürprizim var."

Gülümserken yüzü aydınlanıyor ve beni da büyülüyor, tıpkı onu evinden aldığımda kapıyı açtığı andan beri yaptığı gibi.

Kelsea lacivert askılı bir üst ve haki renkte elbise şortu ile onu birkaç santim daha uzun gösteren ve güzel ve bronz bacaklarını ortaya çıkaran kahverengi takozlar giyiyor. Buklelerini başının üstüne çekmeyi tercih ederek ince omuzlarını ve köprücük kemiğini bana gösterdi. Tam bir alay konusu. Sanki bütün gece en iyi davranışımı sergilemem gerekiyormuş gibi. Evet, o kadar ten ortadayken böyle bir şey olmayacak.

"Şimdi, henüz dışarı çıkma. Senin için kapını açayım." Kamyonetimden inip yanına doğru ilerledim ve kapısını açtıktan sonra hevesle inmesine yardım ettim.

"Tam bir centilmen."

"Annemin bana iyi öğrettiğini biliyorsun."

"Evet, gerçekten biliyorum."

Elim belinde, derin bir nefes aldığını hissediyorum ve sonra kapıya doğru yürüyoruz, bu sefer sadece arkadaş olarak değil, bir çift olarak yürüyoruz.

Ve sanki gerçek yeterince çarpıcı değilmiş gibi, içeri girdiğimiz anda tüm gözler doğrudan bize çevriliyor

-Daha doğrusu Kelsea'yı yanımda tutuş şeklime. "Artık geri dönüş yok," diye fısıldıyorum kulağına.

Her zamanki garsonumuz Beth kapıya geldiğinde "Hayır," diye onaylıyor.

"Senin için her şey hazır Wyatt." Bana doğru göz kırptıyor ve sonra kolları tabaklarla dolu bir şekilde uzaklaşıyor.

"Neden bu?" Onu standımıza geri götürürken Kelsea soruyor. Beth iyi iş çıkardı. Ona iyi bahşiş borçluyum.

Normalde sade olan sunta masa beyaz keten bir masa örtüsüyle kaplanmış. Ortada Chelsea'nin sevdiği sarı güllerden oluşan bir vazo duruyor. Sarı keten peçetelerin üzerinde duran iki yer takımı, kabinin aynı tarafında yer alıyor çünkü bu gece onun oturursam lanetleneceğim. Onunla olabildiğince çok temas kuracağım.

"Wyatt ..." Masayı inceliyor ve sonra gözlerinde ile bana bakıyor. "Bu çok sevimli." "kelime tam olarak bu değildi ama beğenmene sevindim." Elimi tutuyorum

Ben onu takip etmeden önce kabine girmesi için onu zorluyorum. Rahatladığımızda, Beth köşeden geliyor.

"İkinize de merhaba." Bize arsızca gülümsüyor. "Bunun bir sürpriz olduğunu söylemek ama yalan söylemiş olurum."

arasında daha fazlası olduğunu düşünmediğimi söyleseydim."

Başını omzuma yaslayan Kelsea'nın şakağına eğilip öpücük konduruyorum. "Sonunda itiraf ettik, Beth."

"Ve çok sevindim. Peki bu akşam ne yiyeceğiz?"

Onaylamak için Kelsea'ya dönmeden önce " zamankinden lütfen," diye yanıtlıyorum. O başını sallayarak cevap veriyor ve Beth koşarak uzaklaşıyor.

"Birazdan dönerim."

"Bu gerçekten çok tatlı, Wyatt." Gümüş çatal bıçak takımını peçetenin kaldırıyor ve bezi kucağına yerleştiriyor.

"Beğendiğine sevindim." Parmaklarımı kaldırarak yüzünün yan tarafını nazikçe okşuyorum ve artık yerleştiğimize onu gerçekten içime çekmeme izin veriyorum. "Tanrım, Kelsea. Bu gece çok muhteşem görünüyorsun."

Anında kızarıyor ve dudaklarımı vücudunda aşağı yukarı gezdirirken teninin de aynı pembe tona dönüşüp dönüşmediğini görmek için sabırsızlanıyorum. "Teşekkür . Sen çok yakışıklı görünüyorsun."

Normal kıyafetlerimden biraz farklı ama yine de gündelik olan düz zeytin yeşili bir gömlek ve kot pantolon ile siyah botları tercih .

"Peki aklından neler geçiyor?"

Beth gelip iki fincan kahve ve iki bardak su koydu. Günün hangi saati olursa olsun, Kelsea ve ben her zaman kahvaltımızın yanında kahve içeriz.

İç çekiyor ama ağır bir iç çekiş değil, daha çok heyecanını serbest bırakıyor gibi. "Çok fazla. Sanırım en çok bundan sonra ne planladığını merak ediyorum."

Bu kız nasıl cazibemi konuşturacağını bilmiyor bile. "Göreceksin ve eminim hayal kırıklığına uğramayacaksın."

"Dürüst olmak gerekirse, bu gece beni hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Sonunda birlikte bir randevuya çıkmış olmamız bile yeterli."

Avucumla kolunu okşuyorum. "Senin için yaptığım hiçbir şey yeterli olmayacakmış gibi hissediyorum, Kelsea. Benim için ne ifade ettiğini sana bir kerede göstermemin imkânı , bu yüzden her bulduğumda elimden geleni yapacağım."

Eğilip beni usulca öpüyor ve dudaklarının az önceki sözlerime verdiği yanıtı anlatmasına izin veriyor. "Biliyor musun, henüz konuşmadığımız bir şey var," diyor ayrıldığımızda.

"O da ne?"

"Yarın ailene ne söyleyeceğiz?"

Kahretsin, haklı. Bira fabrikasındaki çalışanlar için endişelenmekle ve Walkerla konuşmakla o kadar meşguldüm ki ailemi, Forrest'ı ya da çiftlikte çalışan herkesi düşünmedim.

"Yarın ikimizin de orada olması gerektiğine göre, onlara söyleyelim derim. Babam zaten seninle çıkmak istediğimi biliyor."

"Gerçekten mi?"

Bunu daha fazla açıklamak için konuşmaya gidiyorum ama Beth o anda elinde yemeğimizle geliyor. ", ikiniz de." İki tabak yumurta ve domuz pastırması, bir yığın krep, bir tabak Fransız tostı ve ihtiyacımız olan tüm çeşnileri önümüze koyuyor. "Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı?"

Kelsea'nın gözleri masayı tarar. "Hayır. Mükemmel görünüyor, Beth.

Teşekkür ." "Bir şey değil. İkinize de afiyet olsun."

Kelsea yemeğini düzenlemeye ve kreplerinin üzerine şurup dökmeye başlarken onun uzaklaşmasını izliyorum. "Şimdi, orada dur, Missy."

Dondu kaldı. "Affedersiniz?"

"İçeri girdiğimizde sana bir sürprizim olduğunu söylemiştim."

Bir kez daha masaya baktığını görüyorum. "Yani bu düzeneğin hepsi değil miydi?"

"Hayır. Ben de şöyle düşünüyordum..." Onun kreplerini alıp benim yumurtalı ekmeğimle değiştiriyorum. "Hangisinin daha iyi olduğu konusunda her zaman anlaşılamadığımız için, diğerinin favorisini deneyelim derim, çünkü uzlaşma her ilişkinin önemli bir bileşenidir."

Çenesi düşer. "Sen ciddi misin?"

"Evet." Gözlerimi ona dikip kaşlarımı kaldırarak, "Korkuyor musun?" diye soruyorum.

Başını bana doğru sallıyor ama gülümsüyor. "Asla olmaz. Hadi bakalım, Wyatt. Seni karanlık tarafa çekmek üzereyim."

"Tavuklarını yumurtadan çıkmadan sayma, Kelsea."

Her birimiz diğerinin en sevdiği yemekten bir ısırık koparıyor ve çatallarımızı havada tutuyoruz. "Hazır mısınız?" diye soruyor bana sırtarak.

"Evet."

"Üç deyince mi?" "Bir."

"İki."

"Üç," diyoruz hep bir ağızdan ve sonra yiyeceklerimizi ağızımıza atıyoruz. Çiğnerken gözlerimiz kilitli kalıyor, ikimiz de yenilgiyi kabul etmek istemiyormuşuz gibi gülümsüyoruz.

Ve dürüst olacağım, krepler bu dünyanın dışında. Anneminkinden bile daha iyi olabilirler, ama bu kelimeleri asla yüksek sesle söylemeyeceğim.

Kelsea aynı anda çiğnemeyi bitiriyor. "Ne olmuş yani?"

Omuz silkiyorum. "Fena değil. Peki ya sen?"

"Aynı. Güzel bir şey. Sadece-" "-

senin favorin değil," diye

bitiriyorum onun yerine.

"Benim gözümde hiçbir şey kreplerle kıyaslanamaz."

"Demek istediğim, krep için de bir zaman ve ruh hali var. Ben sadece buradaki Fransız tostuna bayılıyorum." "Yer değiştirebilir miyiz lütfen?" diye soruyor, bu da beni kıkırdatıyor.

"Elbette." Tabakları taşımasına yardım ediyorum ve Kelsea sessizliği bozmadan önce yemeye devam ediyoruz.

"Tamam, bir itirafta ." "Ah, öyle mi?

Neymiş o?"

Gözleri yana kayıyor ve çatalını bırakıyor. "Daha önce burada Fransız tostunu yemiştin." Dudağını ısırarak bakışlarını tekrar bana çeviriyor ama ben şaşırmıyorum.

"Ve bana hiç söylemedin mi?"

Başını sallıyor, şimdi de kıkırdıyor. "Hayır."

sadece onun duyabileceği şekilde alçaltarak, "Ne zaman? Bunu benden ne kadar zamandır sakladığını bilmem gerekiyor ki seni nasıl cezalandıracağımı bileyim."

Verdiğim söz yüzünden tüyleri diken diken oldu. Ağızının kenarını peçetesiyle siliyor ve sonra konuşuyor. "Sen . Seni özlüyordum, o yüzden bu telaşın nedenini öğreneyim dedim." Omuz silkiyor ama gözleri bulutlu. Ve aniden, artık sinirlenmiyorum. "İyiymiş. Kesinlikle krep değildi ama bir şekilde kendimi sana daha yakın hissetmemi sağladı."

Eğer bu kız çoktan kalbimin derinliklerine gömülmemiş olsaydı, bu küçük itirafla gömülmüş olacaktı. "Kahretsin, Kelsea." Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, tarçın ve şurup tadında yumuşak bir ısırık,

ve her zaman istediğim kadın. Elim kolundan aşağı iniyor, ağızımı onunkinin üzerinde gezdirirken teninde güçlü bir akım dolaşıyor. Ve birkaç saniye içinde, ısıklar ve alkışlar

lokantada patlayacak.

Kelsea'dan dönüp içerideki herkesin bizi , az önce paylaştığımız sevgi gösterisini kutladığını görüyorum. Kelsea'ya bakmak için döndüğümde kıpkırmızı olmuş, yüzünü göğsüme gömmüştü.

Ve anında gülüyorum.

"Tam zamanında, Wyatt!" diye sesleniyor bir adam. "Düğün ne zaman?" diye bağıyor başka bir kadın.

"şunu, millet!" Beth'in sesi gürültüyü bastırarak yavaşça durmasını sağlıyor. Fincanlarımızı doldurmak için elinde kahve cezvesiyle masamızda duraklıyor. "Kedi çantadan çıktı, değil mi?" diye soruyor ikimize sırtarak.

"Evet." Beth aceleyle uzaklaşırken dönüp tekrar Kelsea'ya bakıyorum. "Ve çok memnunum."

"Burada ne işimiz var? Alınma ama beni bir randevuya götüreceğini düşündüğüm son yer ailenin evi."

Kamyonetime yolcu kapısını kapatıyorum ve getirdiğim her şeyi almak için arka kapıyı açıyorum: bir yığın battaniye ve yastık, onun en sevdiği kaşarlı ve karamelli patlamış mısır karışımından bir paket ve birkaç elektrikli çay lambası mumu. Güneş çoktan batmış ve gün ışığının son kırıntısı da ufkun dibinde duruyor - hayatımız boyunca sayamayacağımız kadar çok kez baktığımız aynı ufuk. "Teknik olarak onların evinde değiliz. Sadece onların topraklarındayız." Ona doğru göz kırparak yürüyorum. Boştaki elimle bagaj kapağını indirmek için uzanıyordum.

"Yardım ister misin?" diye soruyor ben kamyonetin kasasına atlayıp her şeyi yerleştirirken. "Hayır. Sen burada kal. Uzun sür."

Kelsea ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirirken kendine . "Sadece biraz üşüdüm." "Merak etme.

Bir dakika içinde seni ısıtacağım." Elimden geldiğince hızlı çalışarak, üzerine bir battaniye serdim.

Altımıza sermek için getirdiğim hafızalı köpük üstüneKamyonun çelik kasası sertti ve rahatsız olmamızı istemedim.

Ardından, birkaç yastık yerleştiriyorum ve elektrikli mumları yakıp yatağın kenarına yerleştirerek etrafımızda yumuşak bir ışıltı yaratıyorum.

". Kalkmana yardım edeyim." Elini tutup dikkatlice yukarı kaldırdım.

"Oh, Wyatt." Yaptığım işe bakarken yüzü aydınlanıyor. Süslü değil ama biziz. Ve gençken bunu onunla yapmayı hayal ettiğim o kadar çok zaman oldu ki, özellikle de bu ağacın yanında ne kadar çok zaman geçirdiğimiz düşünülürken. "Bu çok romantik."

Bu doğru. Kelsea'yı ailemin arazisinde, çocukken oynadığımız derenin ağacın altındaki yerimize götürdüm. Burada çok fazla anı var ve onlara yenilerini ekleyebileceğimizi düşündüm.

Babam ne planladığını biliyordu ve bana mahremiyetimiz olacağına dair güvence verdi - Kelsea'nın oturup ayakkabılarının bağlarını çözmeye başlamasını izlerken çok mutlu olduğum bir ayrıntı. Ayakkabılarını düzgünce bagaj kapağının kenarına yerleştiriyor ve ardından kamyonetin arkasına doğru ilerleyerek yastık yığınının üzerinde rahatlıyor. Uzun, bronzlaşmış bacaklarını birbiri üzerine atıyor ve parlak pembeye boyanmış ayak parmaklarını oynatıyor.

"Ayakkabılarını da çıkaracak mısın?"

Ayaklarıma bakıyorum. "Muhtemelen iyi bir fikir." Onları hızlıca çıkardıktan sonra

Onları Kelsea'nın ayak kabıllarının yanına koyarak, gökyüzü tamamen kararırken yatağın köşesinde ona katılıyorum. Kolumu ona dolayarak, başını göğsüme yaslarırken onu yanıma çekiyorum ve sonra yedek battaniyelerden birine onu sıcak tutmak için üzerimize çekiyorum. Hava gerçekten soğuk değil ama mevsim değışikligini müjdeleyen ilk serinlik bu gece havadan süzölüyor.

"Rahat mısın?"

Mırıldanıyor. "Son derece. Bunun için teşekkür ederim."

" ederim. Bunu hep seninle yapmak istemişim." "Gerçekten mi?" Bana bakmak için başını arkaya yatırdı.

"Evet. Duygularım değışmeye başladığından beri, seninle çıkma şansım olursa ne yapacağımı düşünüp duruyorum."

"Ne zaman değıştiler?"

"Duygularım mı?"

Başını sallıyor. "Evet. İşlerin senin için ne zaman değışmeye başladığını merak ediyorum."

değıştirmekten bahsetmişken, daha fazla yan yatmak için hafifçe ve birbirimize bakana kadar beni yansıtıyor. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken Kelsea ellerini başının altında hareket ettiriyor.

"Sanırım birinci . Ben azgın bir gençtim ve sen havuza sarı bikiniyle gitmiştin.

Schmitti'nin evindeki partiye gittik."

Vücudu kahkahalarla zıplıyor. "Bunu hatırlamıyorum."

"Oh, hatırlıyorum. "Kelsea'nın ne zaman memeleri oldu?" diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Şimdi tam anlamıyla gülüyor ve bu ses tüm bedenimi canlandırıyor. "Bir daha düşündüm de, sanırım hangi günden biliyorum. Kendimi çok rahatsız hissettim. O yaz ilk kez birlikte takılıyorduk ve yaz tatilinin ilk birkaç haftasında vücudum kesinlikle değışti."

"İnan bana, fark ettim. Ama sonra dikkatimi çeken sadece vücudun değildi; gülüşün, kahkahaların, annemle mutfakta takılırken gözlerinin ışıldamasıydı." Çenesini kavırıyorum. "Çiftlikte ata binmeye yüzündeki heyecandı. Yavaş yavaş sadece arkadaşım olmayan bir kıza dönüştün. Her zaman öpmek ve sarılmak istediğim bir kız oldun."

Çenemdeki kirli sakalı okşamak için uzanıyor. "Keşke bir şey söyleseydin."

"Bunu şimdi biliyorum ama o zamanlar korkuyordum. Bir şeylerin değışmesini istemedim. Seni hayatımda o kadar çok istiyordum ki her şeyi mahvetmek istemiyordum. Son sınıfta neredeyse bir şey ."

"Öyle mi?"

"Evet, ama babam yapmamam konusunda beni uyardı."

Gövdesini yukarı itip üzerimde gezinirken yüzü düşüyor. "Ne? Neden?"

Derin bir nefes alıp ona her şeyi anlatmaya hazırlanıyorum. "Janise'den belli sebeplerden dolayı yeni ayrılmıştım, en önemlisi de onun sen olmadığını ve kimsenin de fark etmemdi."

Devam etmemi beklerken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Ve sonra, okul yılının bitmesine yaklaşık bir ay kala, babam bir gün evimizde beni sana bakarken yakaladı ve beni kenara çekti."

"Ne dedi?"

"Bana hissettiklerime hareket etmememi söyledi çünkü sonbaharda üniversiteye ve beni istemek senin için adil olmazdı."

Gözlerinde farkındalık belirir. "Vay canına." Tekrar yan yatar. "Buna inanamıyorum. Bunca zaman ..."

"Evet." Yanağını okşuyorum, başparmağımı aşağı doğru sürükleyerek alt dudağıyla oynuyorum.

"Bu

beni öldürdü, ama haklı olduğunu biliyordum. Yine de bu dudakların tadına bakmadan gidemezdin." "Yani bana veda öpücüğü verdin," diye bitiriyor, ben de başımı sallayarak onaylıyorum.

"Öptüm. Seni gerçekten öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmem gerekiyordu, Kelsea. Ve o öpücüğü asla unutmayacağım." Ağzının köşesi kalktı. "Sanırım ilk öpücüğümüz gerçek bir öpücük değildi, değil mi?"

"On yaşındaki bir çift arasındaki öpüşme ancak öpüşme olarak sınıflandırılabilir."

"O gün duygularım değişmeye başladı," diyerek beni şaşırtıyor. "Gerçekten mi? O kadar uzun zaman önce mi?"

"Demek istediğim, bunlar güçlü duygular değildi. Onlar çok daha sonra ortaya çıktı. Ama bir gün en iyi arkadaş olduğumuz için evlenmekten ve bu ağacın altında pratik yaptığımızı hatırlıyorum. Dudaklarımız birbirine değdiği anda bir tuhaflık hissetmişim ama o kadar kısa bir andı ki bunu çalıştım. Ama zamanla artmaya devam etti."

O anlattıkça bu anı zihnimde bulanık bir şekilde yeniden canlanıyor. Onu öptüğümü hatırlıyorum ama o noktaya nasıl tam olarak hatırlamıyorum.

"Yani kaslarım ve patlayan bir işim olmadan önce benden hoşlanıyor muydun?"

"Evet, benim için asıl önemli olan çetrefilli uzuvlar ve diş telleri idi," diye dalga geçerek kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor.

"Sence bu komik mi?" Parmaklarım kaburgalarını buluyor ve altında kıvranırken onu gıdıklamaya başlıyorum.

Be

n. "Sen çok pis, kokan bir çocuktun!" diye bağıyor kahkahaları arasında. "Dayanamadım!"

Ona birkaç saniye işkence ettikten sonra, sonunda bileklerini birbirine kenetleyip üzerinde durduğumda nefesinin kesilmesine ve kocaman gözlerle bana bakmasına neden oldu.

"Şu anda *sana* karşı koyamayacağımdan eminim," diye homurdanıyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalamak için mümkün olan son saniyeye kadar bekliyorum.

Onun cevabı benim felaketim oldu. "*Sana* nasıl bu kadar uzun süre direndim bilmiyorum."

Bir an bile tereddüt etmeden dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, onu yutuyorum, diline bir miktar daha şurup damlatıyorum ve hissinin tadını çıkarıyorum. Bir elimle ellerini başının üzerinde tutarken diğer elimle onu çılgına çeviriyorum. Parmağımın ucunu yavaşça yüzünden boynuna, da köprücük kemiği ve omuzlarına doğru gezdiriyorum ve battaniyeyi üzerinden iterek parmağımın etine her vuruşunda göğsünün inip izliyorum.

"Çok güzelsin Kelsea," diye mırıldanıyorum öpücüklerimin arasında, bir sonraki dokunuşumu nereye yapmak istediğimi düşünürken. Parmağımı boynunun arkasında bağlı gömleğin askısının üzerinden dibine, oradan da aşağıya, göğüslerinin kabarıklığına doğru hareket ettiriyorum.

Gırtlaktan gelen inlemeleri devam etmem için beni cesaretlendiriyor ama ben tüm vücudunu içine çekmek için can atıyorum. Öpüşmeyi kesip ağzımı boğazına götürüyorum, bronz tenini yalayıp kemirirken göğüslerine doğru iniyorum ve her hareketimde daha da hızlı alçalan her bir kambur boyunca dilimi nazikçe sürüklüyorum.

"Sana dokunmak istiyorum Wyatt." "Henüz değil. Keşfetmeyi bitirmedim."

İnliyor, kalçalarını birbirine sürtüyor, bacaklarının arasında oluştuğuna emin olduğum ağrıyı umutsuzca bastırmaya çalışıyor. Benimki de aletimde nabız gibi atıyor. Şu anda kaya gibi sert ve tek yaptığım bu kızı öpmek.

Dilimi altına daldırıp meme ucunu , sutyen giymediğini görünce memnun oluyorum. Islak dilim gergin tomurcuğunu buluyor ve etrafında birkaç kez dönüyor. Ve hafifçe yaslandığımda, her iki meme

ucunun da sert ve tetikte durduğunu görüyorum.

Bacağımı onunkilerin arasına sokuyorum, uyluklarının birleştiği yere bastırarak

ona biraz sürtünme. Şanslıyım ki anında bacağıma sürtünmeye başladı.

"Siktir, Kelsea. Sana dokunmak istiyorum. Seni boşaltmak istiyorum," diye fısıldıyorum kulağına, kabuğunu yaladıktan sonra lobunu , "ama seninle seks yapmayacağım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü dışarıdayız. Yalnız ve gözlerden uzak değiliz, böylece sikime boşaldığında adımları haykırdığını duyacak tek kişi ben oluyorum."

"Aman Tanrım, Wyatt. Ağzın." Dudaklarıyla onu buluyor ve beni derinden öpüyor.

"Peki ya benim ağzım?" Hafifçe geri çekilerek soruyorum.

"Bana söylediğin sözler ... Benimle böyle konuşacağını hiç düşünmemiştim." Nefes nefese ayrıldık.

"Ama bunu seviyorum."

"Merak etme. Eninde sonunda sana söylemeyi planladığım daha çok şey var." Boştaki elim altında geziniyor, karnının yumuşak derisini okşuyor. Kelsea'nın gözlerini ve ellerimi bağımlılık kıvrımları var. Bana göre tam kıvamında ve onun vücuduna dokunmak kendi tenimi ateşe veriyor.

Parmaklarımı karnında gezdirirken "Gerginim," diye fısıldıyor.

"Olmamalısın."

"Ben sadece ..." Gözleri yana kayıyor. "Çok fazla deneyimim yok ..." Cümlesinin söylenmemiş sonu canlanıyor: *seks*.

Birinin ona ilk dokunmasından ne kadar nefret etsem de, kendimi ona saklamadığım için de kızamıyorum. Şu anda önemli olan tek şey birbirimizin sonuncusu olabilmemiz. Çünkü Kelsea ile herhangi bir birlikte olmak asla hafife almayacağım bir ayrıcalık.

"Kelsea, önemli olan tek şey birlikte yaşadıklarımız." Elini tutup sikime doğıru götürüyorum ve kot pantolonumun üzerinden ne kadar sert olduğımu hissetmesini sağıyorum. "Bedenim, kalbim seni istiyor. Birlikte yapacağımız her şey inanılmaz olacak çünkü biziz ve bu çizgiyi birlikte geçmenin eğılenceli yanlarından biri de ikimizi de neyin bulmamız." Eğildim ve alt dudağını ısırdım. "Seni boşaltmanın her yolunu bilmek istiyorum Kelsea. Ve bunu yapana kadar da durmayacağım."

Titrek bir nefesle, "O zaman beni boşalt, Wyatt. Lütfen." Sesindeki gerginlik bana kontrolünü kaybetmenin eşiğinde olduğınu, vücudunun da benimki kadar gergin olduğınu söylüyor.

"Seni nasıl boşaltmamı istiyorsun, Kelsea? Söyle bana. Kelimeleri dudaklarından duymama izin ver."

Yutkunduğınu ve bir an tereddüt ettiğini görüyorum. Sonra: "Parmaklarınla."

Dudaklarım tekrar onunkileri buluyor ve sonra yavaşça şortunun bel bandındaki bağı gevşetiyorum. Kumaş açılıyor ve bana kolay erişim sağıyor, böylece elimi kumaşın altına kaydırıp bacaklarının arasındaki o tatlı noktayı arayabiliyorum.

Hay sikeyim. En iyi arkadaşımı parmaklamak üzereyim. Onun amını hissetmek üzereyim. Paralandığında neye benzediğini görmek üzereyim.

Ve .

Son amacım ona işkence etmek, ama parmaklarım karnının pürüzsüz derisi üzerinde aşağı inip iç amaşının eteğini bulduğunda kelimenin tam anlamıyla titriyorum. Bir parmağımlı bandın altına daldırıp suları test ediyorum ve Kelsea' gözlerini kapatıp sırtını izlerken bir nefes nefese kalıyorum.

"Sana dokunmam gerek Wyatt."

Ellerini hâlâ başının üzerinde tuttuğımu ve patladığında tırnaklarını sırtıma ve omuzlarıma geçirmesini çaresizce hissetmek istediğimi fark ederek bileklerini nazikçe bırakıyorum gözlerinin açılıp benimkileri bulmasına neden oluyorum. Parmağım aşağıya inip yarığının üstünü ve yeni tıraş edilmiş amını bulduğunda mavi gözlerinin şehvetle parlamışını izliyorum. Daha da aşağı itiyorum, bulduğumda inliyorum

kıvrımlarını ayırıp onu neyin çıldırttığını keşfetmeye başladığımda ne kadar ıslak olduğunu.

"Aman Tanrım," diye ağır ağır nefes alıyor, omuzlarımı kavrarken benimle göz temasını sürdürüyor. Elim işe koyuluyor, hareketlerimi kısıtlayan kumaşın izin verdiği ölçüde aşağı doğru itiyor, ancak bir parmağımı girişine götürmek ve yavaşça içine itmek için yeterli yerim var.

"Çok ıslaksın, Kelsea."

Elime karşı hareket ediyor ve parmağımı yavaşça amına sokup çıkarıyorum, sabit bir hız tutturmaya çalışıyorum.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Ne istiyorsun?" Elimi yeniden başparmağım klitorisini buluyor ve ona dokunmama izin veriyor.

"Bunu yapmaya devam et. Bu mükemmel."

Parmaklarımla amını okşarken onu tekrar öpmek için eğiliyorum, ıslandığını ve daha da hissettiğimde bir parmak daha ekliyorum.

"Siktir." Başımı boynuna gömüyor, omurgamdan aşağıya inen ve şu anda lanet olası bir ergen gibi pantolonuma boşalabileceğimi düşündüren her karıncalanmayla savaşıyorum.

Ama Kelsea'nın bana yaptığı şey bu, şimdi bedenimin kendini küçümsemeden ve korkmadan onun için hissetmesine izin veriyorum. Ergenliğimden beri bu fanteziye sahibim ve aletimi zar zor kontrol edebiliyordum. Şimdi onu kontrol etmekte uygun görünüyor.

"Wyatt," diye uyarıyor parmaklarımla etrafındaki kaslarının ilk hissettiğimde, orgazmını ondan almak için klitorisini nazikçe ovmaya devam etmemi istiyor. Ve sonra patlıyor, çözülüşünü izlemek için başımı kaldırdığımda gözlerini sıkarak kapatıyor. Yüzü gerilmiş, tüm vücudu sıkışmış, elime karşı ileri geri sallanırken göğsü bana karşı kemerli. İnemeleri kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ağır nefeslerinin sıcaklığı yüzüme vuruyor ve kendimi onunla birlikte nefes nefese buluyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından gözle görülür bir şekilde rahatlıyor, battaniyenin ve yumuşak dolgunun içinde eriyor, gözlerini açmadan önce kolumu sıkıyor.

"Vay anasını, bu çok ."

Ve sonra kıkırdıyor, utanç içinde yüzünü koluma gömüyor. "Aman Tanrım, az önce oldu."

"Kahretsin, evet, öyle oldu. Tanrım, seninle birlikte boşalmadığıma şaşırdım." Elimi şortunun altından çıkarıyorum ve sonra parmaklarımla ağızma götürüyorum, onun uyarılmasıyla kaplı olanları emiyorum. *Tanrım, daha tek bir tadımla bu kıza bağımlı oldum bile.*

"Aman Tanrım ..." Bana şakacı bir şekilde vuruyor ve sonra yuvarlanmak için mücadele ediyor, ama onu tekrar sırt üstü ve vücudumla onu sıkıştırıyorum.

"Utanma, Kelsea. Lütfen." Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Bunun her saniyesine bayıldım. Az önce binlerce hayalimi gerçeğe dönüştürdün."

Yüzü yumuşuyor ve dudakları yukarı kıvrılıyor. "Ben de sevdim. Ben de sevdim. Sadece... çok fazla çizgiyi aşıyoruz."

"Artık orada olmayan ve asla gereken çizgiler. Az önce yaptığımız şeyde yanlış bir şey yok." Parmağım elmacık kemiği boyunca ilerliyor. "Bu bir ilişkide olmanın parçası ve bizim için sadece bir başlangıç, Kels."

"Şimdi sana dokunabilir miyim?" diye fısıldıyor.

Bu düşünceyle irkildiğimi hissediyorum; bunu yapmasını istemediğim için değil, bana dokunursa beş saniye içinde bildiğim için. "Bunu çok isterdim ama kendimi utandırmaktan korkuyorum tatlım."

Eli kotumun arkasındaki çıkıntıyı buluyor, aşağı yukarı okşayarak aletimin yeniden seğirmesine neden oluyor. "Senin beni boşalırken görmen ama benim seni görememem pek adil görünmüyor."

Hay sikeyim. . "Haklı olmandan nefret ediyorum."

"Alış buna." Göğsüme bastırmadan önce sırtıyor ve pozisyonlarımızı değiştirerek şimdi üstümde duruyor. Parmaklarıyla kot pantolonumun düğmesini açıyor ve ben parmakları bana değdiği anda boşalma içgüdüsüyle savaşıırken yavaşça fermuarı indiriyor. Gözleri pantolonumun üstünü açtığı ve parmağını külotumun bel bandında dans ettirdiği kasıklarımına dalıyor.

"Siktir." Gözlerimi kapattım ve burnumdan derin bir nefes aldım.

"İyi misin?"

"Uh-huh." Başımı salladım. "Sadece söylediklerimi hatırla: Bu iş çabuk

bitebilir." "Neden?"

"Çünkü sikime dokunduğunu düşünmek kendimi kontrol etmek için çok uğraşmama neden oluyor."

Gözlerimi açtığımda Kelsea bana bakıyordu. "Ne?"

"Senin üzerinde böyle bir etkim olduğuna

inanamıyorum." "İnan o zaman, tatlım."

"Hep merak etmişimdir-"

Sözünü kestim. " kadar yeter. Şimdi ne istiyorsan al, Kelsea. Daha fazla tereddüt etme. Ve unutma, bu utanç verici bir şekilde hızlı bittiğinde, önemli olduğunda daha uzun süre dayanamayacağım anlamına gelmez."

Sırtıyor ve sonra bu kez eliyle külotumun bel bandının altına uzanıyor, parmaklarını shaftımın etrafında kıvrıyor ve kumaşı aşağı iterek her yerimi ona gösteriyor.

"Wyatt . . " Eli yukarı aşağı hareket ederek beni yavaşça okşuyor.

"Siktir," sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum, minik elinin sikimin etrafına sarılmış halini seviyorum. Onu izliyorum, nasıl hissettiğimi, birbirimize bu şekilde dokunmamızın nasıl hissettirdiğini keşfediyorum.

Eğilip ağzını sikime yaklaştırıyor. "Çok kalınsın Wyatt. Seni tatmak istiyorum."

"Eğer yaparsan, boğazından aşağı inerim."

"Daha önce hiç yutkunmamıştım," itiraf ediyor ve beynimin ilkel kısmı ilk olarak benimle yapabileceği bir şey bulduğumuza seviniyor.

"Ne istersen yap, Kelsea. Ben seninim." Hızını artırırken elimi saçlarına gömüyorum, elinde ustaca ovuşturduğu sikimin ucunu tatmak için dilini dışarı çıkarıyor.

Ve lanet olsun, sadece dili bile bir sonraki saniyede yüzüne patlayacağımdan endişelenmeme neden oluyor.

Orgazmımı uzaklaştırmak için mücadele ediyorum. "Siktir. . . siktir . . "

"Bu iyi mi?" diye soruyor, dilini başının etrafında döndürüyor, beni tekrar tekrar daha derine götürürken bana . Ve dudaklarının sikimin etrafına sarılmış görüntüsü, mavi gözlerinin beni bu kadar savunmasız bir şekilde sorgulaması, saniyeler içinde yükümü patlatmak üzereyim.

"Siktir, evet. , boşalacağım."

Lanet bir kraliçe gibi, ben boğazına boşalırken ağzını aletimin üzerine indiriyor ve hiçbir şey kalmayana kadar beni emerek temizliyor. Bu görüntü ölene kadar aklımdan çıkmayacak.

Tekrar ayağa kalktığında, bir elinin tersiyle ağzını siliyor ve diğer sikimi serbest bırakıyor. "Şey, bu-"

"-amazing," nefes alıyorum, sadece bir orgazmdan tamamen tükenmiş hissediyorum. Bacaklarım uyuşmuş durumda ve bu kadar çabuk bittiği için utanıyorum ama Kelsea beni mutlu bir adam yaptı.

Gülümsüyor ve sonra kucağıma tırmanıyor, aletim hala pantolonumdan dışarı sarkarken bana sarılıyor. "Beğendiğine sevindim. Umarım seni iyi hissettirmişimdir..."

"Bayıldım, Kelsea."

Sırtıyor. "Güzel, çünkü bunu tekrar yapmak istiyorum."

"Yapacağız. Kahretsin, keşfedecek çok şeyimiz var bebeğim." Yüzünü ellerimle çerçeveleyerek onu dudaklarıma doğru çekiyorum. "Hazır olduğunda ne istersen yapacağız." Derin bir nefes alarak devam ediyorum. "Sana ne kadar güvendiğimi daha önce de söylediğimi biliyorum ama mutluluğunun benim için de çok önemli olduğunu bilmeni istiyorum Kelsea. Lütfen birbirimizle her konuda konuşamayacağımızı düşünme, tamam mı? Lütfen şu anda bir ilişkimiz diye arkadaşlığımızın bittiğini düşünme. Ben her zaman senin arkadaşın olacağım ve seninle fiziksel birlikte olmak sadece bir bonus. Çok ciddiym, tamam mı?"

Durakladığını ve sonra hafifçe başını salladığını görüyorum, sanki bu fikir onu hala korkutuyormuş gibi. Ama yemin ederim, bunun sürmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Ve bunun olması gerektiğini biliyorum.

Kendimi toparlıyorum ve sonra battaniyeyi tekrar üzerimize çekiyoruz, yıldızları sayarken ve çocukluğumuzu anımsarken birbirimize sarılıyoruz. Zamanın geri kalanı bulanık bir şekilde geçiyor, ama ikimizin birlikte olmasının en güzel yanı da bu - daha fazla olmadan önce en iyi arkadaştık. Bu kadınla hemen hemen her konuda konuşabiliyorum, keşke duygularımı itiraf etmeyi tartışırken bunu hatırlamış olsaydım.

İkimizden biri saatin ne kadar geç olduğunu kontrol etmeyi düşündüğünde, saat sabahın birini geçmişti. "Seni eve götürmem gerek."

"Evet, muhtemelen iyi bir fikir." Kelsea ağzına bir avuç patlamış mısır daha atıyor ve sonra her şeyi toplayıp kamyonetin içine koymama yardım ediyor.

Evine , adrenalinin damarlarımdan çıkıp uykuya dalmamın biraz zaman alacağını bilsem de, ikimiz de esnemelerimizi bastırıyoruz.

"Bu gece için teşekkür ederim," diyor verandasında dururken hüzünle.

"Hayır, ben teşekkür ederim. Umarım ilk randevumuz için istediğin her şey olmuştur."

Ellerini göğsümde gezdiriyor ve sonra kollarını boynuma doluyor. "Daha fazlasıydı."

Kelsea'yı öpmek hayal ettiğim her şeydi ve daha fazlası. Onu toplum içinde tutmak bir hayalin gerçekleşmesiydi. Parmaklarıma boşalmasını sağlamak ise pastanın üzerindeki krema gibiydi. Ve şimdi onu uyuması için yalnız bırakmak göğsümü ağrıtıyor.

"Sabah çiftlikte görüşür müyüz?" Ayrıldığımızda ona sordum. "Evet.

Orada olacağım."

"Ve herkese birlikte anlatabiliriz."

"Tabii zaten bilmiyorlarsa." Gülüyor.

"Bu doğru. İyi geceler, Kelsea." Dudaklarını bir kez daha öpüyorum ve sonra burnunun ucunu. "İyi geceler Wyatt." Evine girmek için dönüyor, kapı açılana kadar benimle göz temasını sürdürüyor. arkasından kapanıyor. Kamyonetime geri dönüp evime doğru yola çıkmadan önce kapı kilidinin döndüğünü duyana kadar bekliyorum.

O kadın benim için her şey. Her zaman . Ve şimdi her şeyi onunla yaşamak için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM T E R T H I R T E N

Kelsea

Hayatımda hiç bu kadar uyumakta zorlandığımı hatırlamıyorum. Kabus gördüğümünden ya da rahat edemediğimden değil.

Hayır. Çünkü vücudum heyecan ve adrenalinle o kadar canlı ki dinlenmek istemiyor

İçimden tek düşünebildiğim, bir dahaki sefere Wyatt'ı göreceğim, Wyatt'a dokunacağım, ı öpeceğim.

Şu anda her gün Noel arifesiymiş gibi geliyor ve ağacın altında beni nelerin beklediğini görmek sabırsızlanıyorum.

Bugün Pazar sabahı, ilk buluşmamızın ertesi günü ve bugün tüm ailesine söyleyeceğim için gergin olsam da, tam anlamıyla ayrılmak için dakikaları sayıyorum ve bugün işe makul olmayan bir şekilde istekli görünmüyorum.

Ama saati kontrol etmek için telefonuma baktığımda, ekranda Evelyn'in adı yanıyor. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

Sesindeki sersemliği duyabiliyorum. "Önemli olmasaydı bu kadar erken kalkmazdım, biliyorsun."

Bu beni kıkırdattı. "Tamam."

"Dün gecedan sonra senden bir telefon ya da en azından bir mesaj bekliyordum ama ne yazık ki telefonum sessiz kaldı. Bu yüzden randevun hakkında bilgi toplamayı kendime görev edindim."

İşte yine gülümsemekten yanaklarım acıdı. "Dün gece çok geç geldim, yüzden aramanın iyi bir fikir olduğunu düşünmedim."

"Peki dün gece eve *neden* geç geldin Kelsea? Seninle güvenli seks konuşmasının üzerinden tekrar geçmem gerekiyor mu?"

Gözlerimi devirerek cevap veriyorum, "Hayır, teşekkür . Ama kamyonetinin arkasında uzanmış, yıldızlara bakıp saatlerce konuşuyorduk ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadık."

"Sadece yıldızlara mı bakıyordun?" diye soruyor imalı bir şekilde. "Çok fazla bakma ve ... dokunma vardı."

"Evet, kızım! Al !" İkimiz de kıkırdamaya başladık. "Harika mıydı?"

"Sonuna kadar gitmedik ama merakımın çoğunu giderecek kadarını yaptık. Ve evet, inanılmazdı."

Gülümsememden yanaklarım yanıyor, bu noktada alışmam gerektiğini hissettiğim bir acı.

"Senin adına çok mutluyum, Kels."

"Teşekkürler, Evelyn. Ama bugün ikimiz de çiftliğe gitmek zorundayız, bu da ailesine haber vermek anlamına geliyor." "Gergin misin? Çünkü olmamalısın."

"Hem evet hem hayır. Bence bu, biz de dahil olmak üzere herkesin gereken büyük bir değişiklik."

"Ailesi seni seviyor ve eminim ikinizin de sonunda kafalarınızı toplayabildiğiniz için rahatlayacaklardır.

düz."

"Evet, sanırım haklısın. Hâlâ her şeyi kabullenmekte zorlanıyorum ama mutluyum. Gerçekten mutluyum." Bir nefes alıyorum. "Peki Schmitti ile işler nasıl gidiyor?"

Telefonun içinden gülümsemesini duyabildiğime yemin edebilirim. "Güzel. Harika. Burada da çok fazla dokunuş oluyor."

"Aman Tanrım, Evelyn."

"Çok seksi, Kels. İtfaiyecilerin bu kadar harika vücutları olduğunu hiç fark etmemiştim." "Bu iyi, sanırım. Ciddi bir şey mi?"

"Bilmiyorum ve sormaya da niyetim yok. Tek bildiğim, biriyle uzun zaman olduğu ve ben de sadece gezintiye çıktım, kelime oyunu yapıyorum."

Bu kız beni gülümsetiyor. "O zaman senin adına mutluyum."

"Wyatt'la sevişmeye başladığınızda sen de mutlu olacaksın."

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. "Yine de bunun için gerginim. Dün gece ona bu fazla deneyimim söyledim." Bazen Evelyn'in seks hakkında bu kadar içten konuşabilmesini çok kıskanıyorum.

"Peki o nasıl karşılık verdi?"

"Sevdiğim adam gibi. Bana hiçbir şeyin önemli olmadığını ve önemli olanın birlikte yaşadıklarımız olduğunu söyledi. Bana bir şeyler yapmak zorundaymışım gibi hissettirmede, bu da çok istememi sağladı."

"Doğal olarak."

"Ama hala korkuyorum. Ya bunca yıl boyunca kafamda kurduğum kadar iyi değilse?"

"Kelsea, olacak, güven bana. Neden biliyor musun?"

"Neden mi?"

"Çünkü siz ikiniz birbirinizi seviyorsunuz. Henüz kelimeleri söylememiş olabilirsiniz ama nadir görülen bir bağınız var. Çocukluk arkadaşlığından sevgililiğe mi? karşı cinsten biriyle arkadaşlığı, kaç kişi dürüstçe bu kadar uzun süre arkadaş kalabildiğini söyleyebilir?"

"Şey ..."

"Karşınızdaki kişinin nelerden hoşlandığını öğrendiğiniz bir alışma dönemi olacaktır. Bu normal bir şey. Geçen gece Schmitti'ye doğrudan kıcıma şaplak atmasını söylemek zorunda kaldım çünkü ondan istedim ve o benim aklımı okuyamıyor."

"Aman Tanrım, Evelyn!" Telefonda olmamıza rağmen ona bakamıyormuşum gibi gözlerimi kapatıyorum. "Hey, denemedi eleştirme, Kels."

"Pekala, sanırım bu benim buradan gitmem için bir işaret."

"Utanmayın. Seks doğal bir şeydir ve kız arkadaşlar bu konuda birbirleriyle konuşabilmelidir."

"Utanmıyorum. Bakire değilim, biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Ama bekaretini o adama kaptırdıktan sonra doğru kişiyi beklemediğin için pişmanlık duyup ağladığında sana sarıldığımı da biliyorum. O sırada kişinin Wyatt olduğunu ."

"Biliyorum," yanıtlıyorum, hatırlatması karşısında birden heyecanım azalıyor.

"Ama dinleyin, Wyatt'ın ilk çocuğunuz olmaması bunun muhteşem olmayacağı anlamına gelmez. Harika olacak çünkü siz ikinizsiniz."

Ağzımın kenarının tekrar yükseldiğini hissedebiliyorum. "Teşekkürler, Evelyn."

"Bugün iyi eğlenceler, hafta bir ara dükkana uğra da öğle yemeği yiyelim ve sana bir

"Erkeğinizi çıldırtacak birkaç yeni kıyafet."

"Jameson'dan aldığım o kırmızı elbiseyi bir daha dışarıda giyemeyeceğimi söyledi zaten."

Kahkahası . "Gördün mü? Sana bu elbisenin onu delirteceğini söylemişim!"

"Evet. Haklıydın. Yakında görüşürüz."

"Sonra konuşuruz, Kels."

Telefonu kapattığımda, artık çiftliğe gitmem için makul bir zaman olduğunu fark ediyorum. Aradığı için ona minnettar olsam da Evelyn, bundan sonra olacaklar karşısında sinirlerimin daha da gerilmesine neden oluyor.

Her seferinde bir adım, Kelsea. Unutma, istediğin her şeye sahip .

Ama aklımın bir köşesinde, birkaç ay içinde hayatımın başka bir ayrıntısının daha çıkacağını da biliyorum ve Wyatt'la bu konuya nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum.

Fotoğrafçılık programını şimdi, her şey yeniyken mi gündeme getirmeliyim? Yoksa bekleyip yolun aşağısındaki her şeyi mahvetme riskini mi alayım? Yıllar süren hayallerin heyecanını bastırayım mı yoksa daha sonra Wyatt'ın kendim için bir şeyler yapma arzumu anlayacağını mı umayım?

Gibson Çiftliği'ne giderken bir karara yaklaşmış değilim ama Wyatt'a bir adım daha yaklaşmış durumdayım ve şu anda odaklanmak istediğim tek şey de bu.

"Bunun için hazır mısın?" Gibson çiftliğindeki tuvaletten çıktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve Wyatt'ı orada beni beklerken, yüzümü görünce kıkırdarken buluyorum. "Özür dilerim. Seni korkuttum mu?"

"Uh, evet. . Buraya ne zaman geldin?"

"Sadece birkaç dakika önce. Seni görmedim, ben de seni aramaya . Seni korkuttuğum için özür dilerim, Kels."

Kalp atış hızımı sabitlemek için derin bir nefes aldıktan sonra, " değil, ama hayatımdan beş yıl çalmış olabilirsin" diye cevap veriyorum. Gülüyor. "Ve herkese söylemeye gelince, olabileceğim hazırım."

" ama. Her şey yoluna . Eminim herkes bizimle birlikte kutlama yapacaktır.

Ama yalan söylemeyeceğim, onlara söyleme fikri beni lanet bir mağara adamı gibi hissettiriyor." "Gerçekten mi?"

"Evet, Kelsea. Sen benimsin ve sonunda bunu insanlara söyleyebileceğim. Bu anlatamayacağım bir heyecan."

Onun bu açıklamasıyla damarlarımda bir şeyler dalgalanıyor. "sandığınızdan daha iyi anlıyor olabilirim."

Elimi tutuyor, alnıma bir öpücük konduruyor ve sonra beni G Anne'nin tüm lezzetli yemeklerini pişirdiği muhteşem çiftlik evi mutfağına götürüyor. Yemin ederim, biri bu mutfakta bir yemek programı çekebilir ve tüm ekibe ve yaklaşık yirmi kişiye daha yer açabilir.

Şansımıza, her zamankinden biraz daha erken için etrafta o kadar çok insan yok. Birkaç B & B misafiri solumuzdaki odadaki çiftlik masasında yemek yiyor, Bay Gibson kahve termosunu dolduruyor, Walker bir yaban mersinli kek alıyor ve hatta Forrest bile kollarını kavuşturmuş, elinde hala buharı tüten kahve fincanıyla tezgahın karşısında duruyor.

Wyatt herkesin dikkatini toplayarak, "Herkese günaydın," diye konuştu.

"Günaydın Wyatt," cevap veriyor G Anne, sırtı hâlâ bize dönük olarak. Aslında Wyatt konuştuğunda kimse dikkatini bize yöneltmedi bile.

"Kelsea ve benim bazı haberlerimiz var."

Oh, bu. Wyatt ellerimizi ağzına götürüp benimkinin arkasına bir öpücük kondururken dört çift göz bize doğru kayıyor. Momma G'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor, Bay Gibson gururla gülümsüyor, Walker onaylarcasına başını sallıyor ve Forrest bir kenarda öylece duruyor, ama ben dudaklarının kalkışını yakalıyorum.

Anne G bir çığlık atıyor ve ocakta karıştırdığı şeyi bırakıp bize doğru koşuyor. "Aman Tanrım! Nihayet!"

"Doğru mu?" Walker .

Annemin kolları de sarıyor. "Yüce Tanrım, ikinizin bunu asla düşünmüştüm." bırakmadan önce daha sıkı sıkarken gülüyorum. "Ama çözdük."

Walker boğazını temizler. "Biraz yardımla tabii ki." Odanın diğer ucundan bize göz kırpmıyor.

"Evet, Kelsea ve ben resmen birlikteyiz ve hepinize haber vermek istedik." Wyatt bana bakıyor, gözlerinde sevgi ve hürmet parlıyor, ardından içimde hissettiğim bir şehvet dalgası geliyor. "Ve lanet olsun, çok mutluyum."

Ben de ona aynı şekilde ve geleceğimin bu adamla olduğunu biliyorum. Ve buna sahip olmak için canımı dişime takarak savaşacağım - ama bu, istediğim başka bir şeyi de feda etmek anlamına gelebilir.

"Peki düğün ne zaman?" Forrest köşedeki duruşundan sesini yükselterek şaşırtıcı bir ilgiyle bize doğru ilerliyor.

"Kes şunu Forrest. Onlara biraz zaman ver. Ama çok fazla değil." Anne G bana sırtıyor ve kalbim heyecan ve endişeyle çarparken ocağa geri dönüyor.

"Sadece merak ettim. İkinizin çoktan evlenmiş olacağını düşünmüştüm ama ben ne bilirim ki?" Sepetten bir bisküvi aldı ve arka verandaya açılan kapıya doğru ilerledi. "Yine de tebrikler. Kelsea, sen her zaman bu ailenin bir parçası oldun. Şimdi tek mesele bunu resmileştirmek." Başını sallayarak ayrılıyor ve bedenim daha fazla sinirle uğulduyor.

Bir parçam ilişkimizi duyurduktan sonra hissedeceğimiz baskı konusunda endişeliydi, ancak nihayetinde Wyatt ve benim bunun kontrolünde olduğumuzu biliyorum.

"Forrest için endişelenme. Bilirsin, saldırgan ve huysuz biri olarak karşımıza çıkabilir." Bay Gibson yanıma geldi, beni büyük göğsüne çekip sıkıca kavrarken Wyatt'la tuttuğum eli kırmak zorunda kaldım. "Sen benim hiç sahip olamadığım kızımsın ve oğlumla birlikte mutlu olacağınızı biliyorum."

Sözleri tüm bedenimi eritiyor, düşmesine izin vermeyi reddettiğim gözyaşlarımın sızlamasına neden oluyor. Çünkü o haklı, ben kendimi hep onların kızı gibi hissettim. Ama bu daha fazlası. Bu daha fazlası demek. Bu, Wyatt'a aşık olan bu ailenin bir üyesi olarak bir gelecek inşa etmek.

"Teşekkür , Hank."

"Her zaman." Şakağımı öpüyor ve sonra beni bırakıyor.

Anne G ocaktaki yerinden konuşuyor. "Biliyor musun, ben de hep Shauna'ya bisküvi tarifimi vereceğimi düşünmüştüm ama en azından Kelsea'nın ona iyi bakacağını biliyorum."

"Shauna ve Forrest'tan umudunuzu kesmeyin. Eğer Wyatt ve Kelsea kendi durumlarını çözebildilerse, belki onlar da ," diye yanıtlıyor Bay Gibson.

Anne G başını sallar. "Binlerce kilometre uzaktayken bunu yapmak kolay değil, Hank. Ve bilmiyorum. O çocuk için endişeleniyorum."

"Ben de, Elaine. Ama en azından şimdi birini indirdik. Sadece iki tane kaldı." Elaine'in şakağını öpüyor ve onu bırakıp kapıya doğru ilerlemeden önce sıkıca sarılıyor. "Dışarıda görüşürüz çocuklar. Çok geç kalmayın." Ve sonra gitti.

"Sence şaşırmış gibi mi davranmalıyım?" Walker, G Anne duymasın diye bize fısıldıyor ama ben

gölmekten kendimi alamıyorum.

Wyatt, Walker ve benim aramıza bakarak, "Sanırım olanları üçümüzün arasında tutmak güvenli olabilir," diyor.

"Anlaştık," diyoruz hep bir ağızdan.

"Pekâlâ çocuklar. Kelsea ve benim yapacak çok işimiz var, o yüzden istiyorum." Ellerini önünde sallıyor.

Wyatt bana dönerek, "Gidiyoruz anne," diyor. "İyi günler bebeğim." Bana gülümsüyor, belli ki gitmeyi erteliyor.

"Sen de."

"Seni annemin önünde öpsem kızar mısın?" diye sorar.

"O veda öpücüğü vermezsen çok kızarım," diye araya giriyor annesi, ikimizi de şaşırtarak. "Sadece annenin önünde PG'yi koru, tamam mı?"

Kahkahalarımı elimle bastırırken yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum. "Sanırım annenin dediğini yapsak iyi olacak."

"Evet, ama yalnız olduğumuzda yetki bende, tamam mı?"

Bu sözleri söylerken gözleri kararıyor ve tüm vücudum daha sonra bana patronluk izin verme fikrine ısınıyor. "Sanırım bununla yaşayabilirim."

Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce tekrar "İyi günler," diyor ve tenim onun dokunuşuyla canlanıyor. Onunla her öpüşmem bir öncekinden daha yoğun oluyor çünkü her biri daha anlamlı görünüyor.

Ayrıldığımızda ve gözlerimin buğulandığından emin olduğumda burnumun ucunu öpüyor ve sonra benden uzaklaşıyor. "Sana da iyi günler."

", aşık çocuk. Hadi gidelim." Walker Wyatt'ı omzundan tutup götürüyor ve ben de arkalarından kapıyı kapatmalarını izledikten sonra arkamı döndüğümde G Anne'nin bir diğerine sırtıttığını görüyorum.

"Buraya gel Kelsea," diyor kollarını yana açarak. Emrini yerine getiriyorum ve bana daha çok annelik yapan kadın beni kollarına derin iç çekiyorum. "Oğlum için daha iyi bir kadın seçemezdim, umarım bunu biliyorsundur."

"Bunun anlamı büyük, Momma G."

"İçten içe sizin de birlikte olmanız gerektiğini hep biliyordum."

"Gerçekten mi?" Ayrılırken sordum.

"Oh, evet. Daha önce görmüştüm. Sonra Wyatt gitti ve belki de gitmez diye düşündüm. Belki Dallas'ta kalır ya da başka birini bulur diye düşündüm. Ama eve geldiğinde ve hala sana nasıl baktığını gördüğümde, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu."

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. "Yine de o çizgiyi geçmek korkutucu."

"Oh, hayal edebiliyorum. Ama ikinizin de başına gelebilecek en iyi şey olmadığı anlamına gelmez. Sağlam bir arkadaşlık temeli üzerine kurulu bir ilişkiye sahip olmak nadirdir. Çoğu zaman tam tersi olur: Cazibe ve şehvete dayalı ilişki kaybolur ve ardından arkadaşlık kurulur, ancak bunu yalnızca siz teşvik ederseniz. Pek çok insan heyecanın ve yeniliğin kaybolmasına izin verir ve ardından o kişiden artık etkilenmediklerini veya daha iyi birinin olduğunu varsayar. Günün sonunda, bu kişi yalnızca yol arkadaşınız değil, aynı zamanda, eğer doğru yapıyorsanız, her şey için başvuru. En iyi arkadaşınız *olmalıdır*. Onlarla yatak odası dışında vakit geçirmek. Ve siz ve Wyatt zaten buna sahipsiniz."

Yatak odasından bahsettiğinde yanaklarımın yeniden hissediyorum, ama söylediği diğer her şeyi duymak içimi ferahlatıyor. "Umarım öyledir."

"Aptal değilim ve sizi rahatsız istemiyorum, ama lütfen, Tanrı aşkına, korunun, tamam mı? Büyükanne olmaya hazır değilim ve siz ikiniz biraz zaman geçirmeyi hak ediyorsunuz."

birlikte."

"Momma G!" Günün ikinci seks yaptığım için utanıyorum.

Ellerini havaya kaldırır. "Sadece söylüyorum ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Ama inan bana," diye ekliyor yüzü yumuşarken, "ikinizin bir çocuğu olduğunda -ki çünkü birlikte olmanız gerekiyor- o küçük insanı varlığımın her zerresiyle seveceğim."

Ve şimdi ağlamak istiyorum. "Ağlayacağını biliyorum, Momma G."

Benden uzaklaşırken burnunu çektiğini duyuyorum. ". Hadi işe koyulalım, genç bayan. Doldurmamız gereken reçel kavanozları, paketlememiz gereken baharat karışımları var ve belki bu sefer bisküviler için bana yardım etmene izin veririm."

"Bisküvi tarifini bana aktarma konusunda ciddi misin?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Tabii ki. Her zaman bunu bir gün gelinlerime vermeyi planlamıştım - tabii ki sevdiğim kadınlar oldukları sürece" diye şaka yapıyor.

"Shauna ve Forrest'ın bir gün evleneceklerini gerçekten düşünüyor muydun?"

Reçel tenceresini diğer tezgâha taşıırken uzun bir iç geçiriyor. ". Ama sonra üniversiteye gittiklerinde ondan ayrıldı. Yani, uzun mesafeli ilişkilerin zor olduğunu biliyorum ama belki bir gün birbirlerine geri döneceklerini umdum. Sonra Forrest futbol oynarken sakatlandı ve eve gözlerinde acı ve karanlıkla döndü. O zamandan beri hiç eskisi gibi olmadı. Bu duruma mu üzülüyor yoksa kalbi onarılamayacak kadar kırıldı mı bilmiyorum. O kızı seviyordu."

"Hatırlıyorum," diyorum, çiftlikte ne kadar çok zaman geçirdiğini düşünerek. Forrest hepimizden büyük olduğu için Shauna'yla biz daha çok gençken çıkmışlardı. Ama onu gördüğünde gözlerinin nasıl parladığını, yaptığı her şeyin nasıl onun etrafında döndüğünü hatırlıyorum. Yaşlandıkça, Wyatt'ın da bana Forrest'ın Shauna'ya baktığı gibi bakmasını diledim. "Yakın zamanda geri geleceğini sanmıyorum."

"Evet, sanırım haklısın." Annem yeni temiz kavanoz kutusunu tezgâha getiriyor, böylece onları doldurmaya başlayabiliyoruz. "Her neyse, gelecek ay şenlik ateşi için yardımına ihtiyacım olabilir."

"Gerçekten bunun zamanı mı?" Yazın sona eriyor olması mümkün görünmüyor, ancak geçen duygusal bir belirsizlik içinde geçirdim, bu yüzden takvimi takip etmemem mantıklı.

"Evet. Sonbahar yakında gelecek ve biliyorsun her sezon sonunda bir tane yapıyoruz."

Her Gibson şenlik ateşi özeldir. Annem harika yemekler pişirir, Bay Gibson yüzlerce kilo et tütsüler, müzik çalarlar ve Wyatt'ın birası ve viskisi özgürce akar, herkes ertesi gün iş ve yükümlülükleri olmadan birlikte bir gece geçirir. Her zaman iyi vakit geçiriyoruz ve bu seferki benim için daha da heyecan verici çünkü Wyatt'ın koluna girebiliyorum. *Sonunda.*

Ateşin karşısında ona bakmak yerine kucağında oturmanın nasıl bir şey hep merak ederdim ve onunla dans etmeyi ve orada sadece o ve ben gibi hissetmeyi arzularım.

"Elbette yardım edebilirim. Pişirme mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Cupcake yapacağız ve onları buzlamak her zaman çok zaman alır."

"Endişelenmeyin. Ben de orada olacağım. Meşgul değilse belki Evelyn'i de yardım etmesi için buraya sürüklerim."

"Oh, Evelyn nasıl? Onu yıllardır görmedim! Butiğine uğrayıp bu iyi beslenmiş vücuduma uyacak bir şeyler var mı diye bakmam lazım." Momma G kalçalarını sallıyor ve büyük göğsü hareketle birlikte zıplıyor.

"Eminim öyledir. Orada herkes için bir şeyler var. Ama iyi gidiyor. Dükkânı harika işliyor. Ve aslında Schmitti ile görüşüyor."

"Söylemiyor musun?" Bana doğru meraklı bir bakış fırlatıyor.

"Ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum ama hep birlikte gittiğimiz doğum günü kutlamasında tanıştılar."

Jameson ve bir şekilde ."

Tek söylediği "Hmm" oldu, bana başka bir tepki vermedi. "Tamam, hadi işe koyulalım Kelsea. Yapacak çok işimiz var ve sanırım bugün benim dışımda başka biriyle vakit geçirmeyi tercih edersin." Kaşlarını çatarak benden bir gülümseme kopardı.

"Seninle geçirilen zaman her zaman iyi bir zamandır, G Anne. Ama evet, ben de biraz erkek arkadaşımı görmek istiyorum."

"Gerçi siz ikiniz birbirinizi her zaman görmüyor değilsiniz."

"Doğru. Ama şimdi durum farklı."

"Dedikoduları ve spekülasyonları önlemek için hepimize birlikte söylemek istedik." Wyatt kolunu belime doluyor ve beni daha sıkı çekiyor. "Kelsea ve ben çıkıyoruz."

Bira fabrikasının tüm çalışanları ifadesiz yüzlerle bize bakıyor.

"Sonunda!" Ben, sesinin gerçekten yankılanması için arkasına yaslanarak bağırıyor ve ardından herkes katılırken yüksek sesle alkışlıyor.

"! karşı hisleriniz olduğunu biliyordum!" Sally yerinde kıpırdanıyor.

Beau yanımıza geldi ve gruba doğru döndü. "Üzücü olan ki, ikinizin duygularınızı itiraf etmeniz ne kadar süreceği üzerine girdiğimiz iddiayı buradaki herkes kaybetti."

Kalabalık başını sallıyor, ben sadece başımı sallıyorum. "İddiaya mı girdiniz?"

"Daha çok bir havuza benziyor. Ama hepimiz bunun bu kadar uzun sürmeyeceğini düşünmüştük." Omuz silkiyor. "Görünüşe göre hepimiz paramızı geri alacağız."

Mırıldanmalar başlarken herkesin kafası aşağı sallanır.

"Pekâlâ!" Wyatt gürültünün üzerine bağırarak herkesin dikkatini yeniden topladı. "de bizi bildiğimize göre, bunun işle ilgili hiçbir şeyi değiştirmediğini bilmenizi isteriz, tamam mı? Biz de dahil olmak üzere herkes profesyonel davranmaya devam edecek. Akıl sağlığımız için ilişkimiz gizli kalacak ama ..." Yüzünü bana dönüp gözlerimin içine bakıyor. "Eğer beni bu kadının dudaklarına bir öpücük kondururken görürseniz, telaşlanmayın. Elimde değil. Uzun onu öpmek için bekliyordum."

Ve sonra toplu yuhalamalar ve çınlarken yapar.

Ayrıldığımızda domates rengine dönmüş olmalıyım ama herkes dağılırken çoğu yanımıza gelip yeni ilişki durumumuz için bizi tebrik ediyor.

Birkaç saat sonra ayrılmaya hazırlanmak için gizlice arka tarafa geçtim ve arkamdan gelen bir sesle irkildim. "Hazır mısın?" Wyatt çalışan salonunun kapısından içeri giriyor ve ben de dönüp Onu.

"Hemen hemen." Çantamı alıp omzuma atıyorum ve kirli önlüğümü çamaşır kutusuna atıyorum. "Cuma akşamı bu kadar erken ayrılmak yanlış geliyor."

"Katılıyorum, ama bu Ben'in elinde. Ve unutmayın, bu gece buraya gelmemizin tek nedeni o doğum günü ." Bira fabrikasının çatı katı, büyük grupların partiler için kiralayabileceği kadar büyük ve bu gece saatlerce doluydu. Wyatt ve ben, normal personel ilgilenirken Cuma gecesi olağan işlerin yürütülmesine yardımcı olmak için geldik, ancak bana tüm zaman boyunca kalmayacağımızı söyledi. Buna sevindim çünkü bu gece evime geliyor, böylece birlikte daha fazla zaman geçirebileceğiz.

İlk bu yana neredeyse bir hafta geçti ve her geçen gün daha fazla yaşadığımı hissediyorum.

ve daha çok rüya gibi bir mutluluk içinde. Ayrıca birbirimizin etrafında olduğumuz her giderek daha fazla tahrik oluyorum. Wyatt, hazır olmadığım bir şeyi yapmam bana baskı mükemmel bir beyefendi olmak ile bana gerçekten istediği şekilde dokunma arzusuyla savaşmak arasındaki çizgide ilerliyor.

Her halükarda ben de başladım ve bu sabah uyandığımda daha fazla beklemek istemediğimi biliyordum. Yeterince bekledik. Onu, her şeyini hissetmek ve arafta geçirdiğimiz bunca zamanın boşa gitmediğini bilmek istiyorum - bağlandığımız an, düşündüğüm hayat değiştirici olacak.

"Biliyorum. Yine de eski alışkanlıklar zor ölür." Omuz silktim ve ona doğru yürüdüm.

Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor, kahverengi gözleri içime işliyor ve beni esir alıyor. Ama onun tarafından olduğum yerde dondurulmak bir yük değil. "Tanrım, çok güzelsin."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Teşekkür . Sen inanılmaz derecede yakışıklısın," diye cevap veriyorum ve dudaklarımı hafifçe dudaklarına bastırmadan önce alnından öne düşen birkaç tutam saçını taramak için uzanıyorum.

"Hadi gidelim." Sözleriyle ve hareketleriyle bana emrederek elime uzandı ve beni arkasından çekti, bira fabrikasının arkasından gizlice çıkıp kamyonetlerimize giderken kimseye veda etme zahmetine girmedim. Evime kadar beni takip etmek için kendi aracına koşmadan önce benim aracımı çalıştırmamı ve kemerimi bağlamamı bekliyorGeceyi birlikte geçirmek istedik ve bira fabrikasına daha yakın olduğu için bu sefer benim evimde kalmayı tercih ettik.

Yolda tutarken ellerim titriyor. Bu çok mu hızlı? Bu gece Wyatt'la seks istediğimden emin miyim?

Ama aklımı ne kadar vazgeçirmeye çalışsam da kalbim ne istediğini biliyor. Onu istiyor.

Evime vardığımızda Wyatt beni içeri kadar takip ediyor ve içeri girer klimanın serin havası yüzümüze çarpıyor.

"Burası iyi hissettiriyor."

"Biliyorum. Eve bu kadar soğuk gelmeyi seviyorum, özellikle de çalıştıktan sonra." Yüzümü ona dönüyorum ve omzunda bir çanta olduğunu fark ediyorum. "Yine de kesinlikle bir duşa ihtiyacım var. Sen de almak ister misin? Babaminkini kullanabilirsin ya da ben onunkini kullanabilirim, sen de benimkini kullanabilirsin?"

"Evet, muhtemelen iyi bir fikir. Bütün gece bira ve patates kızartması kokmak istemiyorum."

"Öyle değil mi? Bazen koku o kadar güçlü oluyor ki, yemin ederim bira fabrikasının yakınında olmadığım zamanlarda bile hissediyorum."

"İşin bir parçası. On beş dakika sonra burada buluşalım mı?" "Muhtemelen yirmiye yakın."

Banyomdan şampuanımı ve sabunumu aldıktan sonra, babamın odasına giriyorum -ki bu oda neredeyse hiç kullanılmıyor- ve doğruca onun duşuna gidiyorum. Vücudumun her santimini temizleyip tıraş ederken, bunun nasıl sonuçlanacağına dair yüzlerce hayal kuruyorum.

Ona dizginleri ele mi alayım? Onu istediğimi beni almasına izin mi vereyim? Yoksa bekleyip onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini mi görmeliyim? Ya da daha fazlasına dönüşebilecek masum bir hareket yaparsa?

Bu kadar gergin olmamalıyım. Yani, bu Wyatt. Onun yanında kendimi hep rahat hissetmişimdir ve zaten o da ellerini bacaklarımın arasına sokmuştu. Ama ikimiz de o kadar meşguldük ki, o zamandan beri fazla takılma fırsatımız olmadı - Pazar günü hariç, ailesinin çiftliğinde çalıştıktan sonra. Beni ağacın altındaki yerimize geri götürdü ve kamyonetinin ön koltuğunda ateşli ve ağır bir öpüşme seansı sırasında parmaklarıyla bana yoğun bir orgazm daha yaşattı.

Ama bu gece gerçekten her şeyi değiştirecek ve biliyorum nasıl olursa olsun

ne istediğimi. Ve mükemmel olacak çünkü bu bizim.

"Tamamen temiz mi?" Saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaparak koridorda ve onu ıslak saçları, düz beyaz bir tişörtü ve siyah spor şortuyla kanepede görüyorum.

"Evet. Ve açım." Koltuktan kalkıyor ve mutfakta buluşuyoruz. "Bira fabrikasından eve bir şeyler getirmeliydik ama ben gerçekten sadece oradan çıkmak istedim."

"Sanırım dondurucuda donmuş bir pizzam var." doğru yürüyorum ve alt çekmeceyi açıp yiyecek bir şeyler Wyatt arkamdan geliyor.

"Tam bir baş belası Kelsea," diye homurdanırken elleri kalçalarımı buluyor ve bana doğru bastırıyor. Onu biraz kızdırmak niyetiyle bulabildiğim en kısa şortu giymiştim. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve kolumu arkamdan boynuna doluyorum.

"Öyle olmak istemedim," diyorum nazikçe.

"Seni daha da seksi yapan da bu," diye kulağıma homurdanıyor ve boynumun kenarını öpüyor. "Seni beslememe izin ver, sonra bu anı tekrar gözden geçirebiliriz."

Şakacı bir şekilde kışıma şaplak atıyor ve sonra geri . "Açlıktan ölüyorum, yoksa pizza umurumda olmazdı."

Gülümseyerek fırını önceden ısıtıyorum ve ardından yanında yiyebileceğimiz bir salata için buzdolabını karıştırıyorum. Süslü bir şey değil ama öncesinde sağlıklı bir kase sebze yersem tüm o karbonhidratları yediğim için kendimi her zaman daha az suçlu hissederim.

Pizza pişerken, Wyatt ve ben salatalarımızı yudumluyor ve günümüzü gözden geçiriyoruz; bira fabrikası için yeni menü fikirlerinden ve belki de Cuma veya Cumartesi geceleri gelip çalması için canlı bir grup kiralamaktan . Pizza hazır olduğunda tabaklarımızı dolduruyorum ve Wyatt izleyecek bir şeyler bulmak için kanallar arasında gezinirken biz de kanepeye uzanıyoruz.

"Bundan daha mükemmel olamazdı." *The Sandlot*'un açılış jeneriği ekranda kayarken uzaktan kumandayı bırakır.

"Bu şu anda televizyonda mı?"

"Evet. Kısmetmiş."

"Tanrım, bunu birlikte izlemeyeli çok uzun zaman oldu."

"Sanırım üniversiteye gitmeden hemen önceydi," diyor, bir parça ekmeği ağzına hemen bir sonraki parçaya dalıyor. "Ama bu filmi hayatımız boyunca kaç kez birlikte izlediğimizin sayısını unuttum, Kels."

"Biliyorum." Peçetemle ağzımı siliyorum ve dilimim bittikten sonra boş tabağı kenara koyuyorum. " evinde film gecesi için onu seçerdim çünkü en sevdiğin olduğunu biliyordum."

Bana bakıyor ve sırtıyor. "Hep merak etmişimdir."

"Şey, o ve çok kızsı bir şey seçersem Walker'ın kriz geçireceğini biliyordum."

Wyatt gülüyor. "Kulağa doğru geliyor." Gözleri kanepenin üzerindeki boşluğa kayıyor. "Hey, orada ne yapıyorsun? Kışını buraya getir de sana sarılabileyim." Başını geriye atıyor ve ben de vakit kaybetmeden ona yaklaşıyorum.

Kokusu anında burnuma çarpıyor ve onu . Kolunu bana dolayarak beni olabildiğince yakın tutarken başımı omzuna yaslıyorum. Bundan -onun dokunuşundan- ve bana kendimi korunmuş, el üstünde tutulmuş ... evde hissettirmesinden asla sanmıyorum.

Film oynarken, Wyatt ve ben kendimizi ayarlıyoruz, böylece o dönüyor, kanepenin köşesine yaslanıyor ve ben de göğsüne, bacaklarının arasına uzanıyorum. Parmakları kollarımda aşağı yukarı geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Boynuma geçtiğinde utanç verici bir inilti çıkarıyorum. Sonra eli uzanıyor ve ıslak saç bağımın kurtarıyor ve parmaklarını yumuşak buklelerimin arasında gezdiriyor.

"Wyatt . . ."

"Öyle mi?"

"Ne yapıyorsun?"

"Sana dokunuyorum."

"Tamam." Her iki eli de kafa derime masaj yapmaya boynuma, omuzlarıma ve kollarıma doğru ilerlerken gözlerimi kapatıyorum, ancak geri dönerken işlemi tersten tekrarlıyor. Hareketler rahatlatıcı ve kışkırtıcı bir kombinasyon çünkü aynı yola her devam ettiğinde arkamda sertleştiğini hissedebiliyorum, ancak her saniye kucağında bir su birikintisi olana kadar beni daha da eritiyor.

Elleri daha sonra göğsümde geziniyor, çıplak karnımın üzerinde dans etmeden önce göğüslerimin dış kısmında geziniyor. Wyatt da bunlardan hoşlanıyor gibi görüldüğü için başka bir crop top giyiyorum, bu da ona daha fazla tene erişim sağlıyor. Başparmağı meme ucumu okşarken inliyorum ve daha fazlasını ararken sırtımı dikleştirip göğsümü öne bastırıyorum.

Sanırım Wyatt'ın akli benimkiyle aynı yerde olduğu için ilk hamleyi yapma konusunda endişelenmeme gerek yok.

"Hoşuna gitti

mi?" "Evet."

Wyatt bana en iyi şekilde işkence etmeye devam ediyor, meme uçlarımdan üzerinden geçiyor, karnıma doğru iniyor, şortumun bandı boyunca alay ediyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor.

Yemin ederim nefes nefese kalıyorum, nefesimin kontrolünü kaybediyorum ve ellerinin vücudumdaki her geçişinde bunu yavaştan alma arzusu duyuyorum.

Ve eminim ki bundan sonra olacıklara da hazırım.

"Wyatt." Doğrulup arkamı dönüyorum ve sırtını televizyona dönmesi için ona rehberlik ediyorum. Dudağımı ısırarak kucağına çöküyorum ve bir sonraki sözlerimi beklerken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Seni istiyorum."

"Ben varım, Kelsea."

"Hayır. Hepinizi istiyorum." Cesaretle derin bir nefes alıyorum. "Beklemekten bıktım. Yeterince bekledik, sence de öyle değil mi? Ve eğer bu gece seni içimde hissetmezsem, sanırım paramparça olabilirim."

Gözleri önümde kararıyor, o kadar hızlı renk değiştiriyor ki başka tarafa baksam fark edemeyecektim. Ağzından çıkan sonraki sözcükler omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Beni her santiminde hissetmeni sağlayacağım, Kelsea. Buna söz veriyorum."

"Evet, lütfen," diye inleyerek kabul ediyorum.

"Siktir, tatlım. Bir kez başladığımda duramayacağım." Gömleğimin içinden meme uçlarımdan birini ağzına almadan önce derin bir nefes alıyor.

Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatıyorum ve bedenimin kontrolü ele almasına izin veriyorum, arzu içimde öyle bir şimşek hızıyla ki tenim yanıyormuş gibi hissediyorum. "Sakın buna cüret etme," diye iç geçiriyorum ve onu orada tutmak için başının kavriyorum. Ama gömleğimi göğsümün üzerinden itiyor ve bu kez çıplak meme ucuma , yoğun bir zevk dalgasını tam merkezime gönderiyor.

"Tanrım, kadın. Sana her şeyi yapmak istiyorum." Ağzını göğsümden çeker çekmez bana bakıyor ve ikimiz de nefes almakta zorlanıyoruz. Bedenlerimiz bastırılmış bir ihtiyaçla sımsıkı sarılmış durumda ve sonunda serbest bıraktığımızda patlayıcı dair bir his var içimde.

"Ben de bunu istiyorum." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarımı onunkilere bir santim yaklaştırıyorum. "Seni çok istiyorum Wyatt."

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda ve ellerimiz birbirimizin vücudunda dolaşmaya başladığında ikimiz de titriyor ve gerginiz. Wyatt acınası tişört bahanemi başımın üzerinden yukarı itip

Beni öpmeye devam ederken her bir göğsümü elleriyle avuçlamadan önce yere yatırdı. Dilinin benimkine hareket etmesi ve başparmaklarının meme uçlarımı tıngırdatmasının birleşimi, amımı utanmadan sikine doğru sürtmemi sağlıyor.

Bu sefer hamlemi yapıyorum, düz beyaz gömleğini kaldırıyorum, ağzımı tekrar onunkine yapıştırmadan önce kumaşı vücudundan çıkaracak kadar uzun süre ondan ayrılıyorum. Ağızlarımız senkronize bir şekilde hareket ederken el yordamıyla dokunuyor, sıkıyor ve birbirimize daha sıkı sarılıyoruz.

"Ayağa kalk," diyor, elimi tutarken üzerinden kalkmama yardım ediyor. Şortunun kumaşından ne kadar sert olduğunu görebiliyorum. Ama sonra öne doğru eğiliyor ve köprücük kemiğimi öpmeye başlıyor, göğsümün ortasını yalıyor. Yere dizlerinin üzerine çöküyor, dilini iki meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve sonra ucuyla göbek deliğimin etrafında dolaşıyor. Başparmakları şortumun bel bandına giriyor, yavaşça şortumu ve iç çamaşırimi aşağı çekerek beni ilk kez onun önünde tamamen çıplak bırakıyor.

Sinirden ve uyarılmaktan titriyor olsam da Wyatt'ın gördüklerini sevdiğini ve beni kabul ettiğini biliyorum. Endişeli bir şekilde gergin değilim, beklentiyle gerginim.

Sonunda ona baktığımda, hâlâ dizlerinin üzerinde duruyor ve gözleri vücudumda gezinip bacaklarımın arasına gelmeden önce bana takdirle bakıyor.

"Tanrım, çok güzelsin Kelsea." Kasık kemiğime bir öpücük kondurarak beni titretiyor. "Seni hissetmek için sabırsızlanıyorum, her . Seni sahiplenmek için sabırsızlanıyorum. Bir bunu daha önce yapabilmeyi diliyor."

"Ben de öyle. İlkim olmamanızdan nefret ediyorum..."

"Ama ben senin sonuncun olacağım, bebeğim. Bu da bir söz." Dudakları tümseğimi buluyor ve sonra dilini yarığımdan geçiriyor, dokunuşuyla nefes nefese kalıp öne doğru eğilmemi sağlıyor. Başka hiçbir erkek üzerime boşalmamıştı. Yattığım sadece iki erkek olağanüstü cinsel deneyimler sunmadı ve kaçamaklarımız ön sevişmeyi neredeyse hiç içermiyordu. İlk kez yaşadığım bu deneyimi Wyatt'la paylaştığım için minnettarım.

Dilini içimden birkaç kez daha geçiriyor, ama sonra aniden ayağa kalkıyor, tekrar ayağa kalkmadan önce şortunu ve boxer külotunu yumuşak bir hareketle aşağı itiyor, siki göbek deliğine doğru gururla dışarı çıkıyor.

"Beni öldürüyorsun, Smalls!"

Kafalarımız tekrar televizyona döndü. Filmin hâlâ oynadığından tamamen habersizdim.

"Pantolonumu çıkarır çıkarmaz bu repliğin söylenmesindeki ironi nedir?"

Elimi ağzımla kapatarak içimden yükselen kahkahayı bastırıyorum. "Oldukça ironik." Kendimi toparladıktan sonra Wyatt'ın yanına sokuluyorum.

"Ama inan bana," diyorum, sikine uzanıp yavaşça okşayarak, "sende küçük şey yok, Wyatt."

"Siktir, bebeğim. Gel buraya."

Beni bir kez daha öpüyor ve sonra koridorda tökezleyerek ilerliyoruz, yatak odamı bulup yatağıma yuvarlanırken bacaklarımız ve dudaklarımız birbirine karışıyor. Ağızı tekrar vücudumda geziniyor, diliyle ulaşabildiği her noktayla alay ediyor, sonra tekrar bacaklarımı ayırıyor ve başını bacaklarımın arasına sokuyor. Dilinin bir hareketiyle inliyorum, beni aşağıdan yukarıya doğru yalarken her hissi almak için gözlerimi kapatıyorum, dilini klitorisimin üzerinde hafifçe gezdiriyor ve sonra işlemi tekrarlamak için aşağı iniyor.

"Lanet olsun. Bunca zamandır *seni* kahvaltıda yemeliydim, Kelsea."

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Muhtemelen iştahını tatmin etmezdi."

"Burada farklı türde bir iştaktan bahsediyoruz tatlım. Artık bir daha

Her sana bunu yapacak olsam bile tatmin ol."

"Wyatt." Yüzünü bana daha sert bastırırken saçlarını kavıyorum, dilinin her yalayışı ve beni yutuyor. Sırılsıklam , vücudum şehvetle uğulduyor ve ayaklarımı omuzlarına dayayıp sırtımı yatağa yaslariken bacaklarım titriyor. Orgazmım artıyor, bedenim içimden akacak zevk patlamasına hazırlanıyor ve beni oraya getiren Wyatt olduğu için inanılmaz olacağını biliyorum.

"Aman Tanrım. Evet, tam orası." Wyatt bir parmağını içime sokup çıkarırken kıvırıyor ve orgazmımın kıyısında sallanan içimdeki noktaya sürtünüyor. Ağzının üzerimde ne kadar harika hissettirdiğinden başka bir şey düşünemiyorum. Başım dönüyor ve gözlerim kapanıyor, beni vuracak zevke hazırlanıyorum.

Hem parmağının hem de dilinin birkaç darbesiyle yanıyorum, utanmadan yüzüne binerken ve yatağın her yerinde kıvranırken doruk noktamda çığlık atıyorum. Uyluklarımın tepe her uzvuma beyaz-sıcak ecstasy içimden geçiyor.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazm. O kadar uzun süre boşalıyorum ki sanırım nefes almayı . Ama sonra yavaşça yeryüzüne geri dönüyorum ve gözlerimi açtığım anda Wyatt'ı üzerimde gezinirken buluyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, gözleri endişe ve arzu dolu. İç çekiyorum. "Hem evet hem hayır."

Gülümsüyor. "Bu çok ateşliydi, Kelsea. Seni böyle zevk alırken görmenin nasıl bir his olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Bu inanılmazdı."

"Seni izlerken ve dinlerken neredeyse boşalıyordum." Dürüstlüğü yüzümü kızarttı. Ama sonra aşağı uzanıyor ve sikini yarığımdan geçiriyor. "Hâlâ her şeyimi hissetmek istiyor musun bebeğim?"

Başımı salladım. "Evet."

"Sadece hazır olduğundan emin olmaya çalışıyorum, çünkü şu anda tek düşünebildiğim bu amcığın sikimin etrafına sarılmış hissetmek." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve sonra yataktan fırlayıp gece çantasına uzanıyor ve birkaç prezervatif çıkarıyor. Fazlalıkları komodininin üzerine yerleştiriyor ve sonra bir tanesini yırtarak açıyor ve üzerini örtüyor. Burada uzanmış onu izliyorum, umutsuzca nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum.

Yatağa geri süründüğünde, tüm yüzü seks ihtimalinden duyduğu heyecandan, altında yatan kadına saygıya dönüşmüştü. Bacaklarımın arasına uzanıp bir eliyle yüzümün yan tarafını okşarken diğer eliyle onu desteklediğinde kalbimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum.

"Kelsea," diye başladı, "sen benim her şeyimsin." Yanağımı avucunun içine alıyor ve sonra beni yumuşak ve yavaşça öpüyor, sözlerinden içime akan duyguyla eşleşiyor. "Bunu bilmeni istiyorum..." Gözlerimin içine bakarak, on yaşındayken beni ilk öptüğünden beri kalbimde hissettiğim ve her geçen gün daha da güçlenen duyguları söylemeden önce bir anlık sessizlik oluyor. "Seni seviyorum. Hem de çok."

İtirafını özümserken içimden şaşkınlık ve memnuniyet akıyor, bu anı tam bir döngüye beyanını. boşluk, ikimizin de uzun zamandır savaştığı duygularla dolup taşıyor. "Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum titreyen bir nefesle, bunca zaman sonra bu kelimeleri adama gerçekten söyleyebildiğim gerçeğinin havada yankılanmasına izin vererek.

Karşılığında bana verdiği gülümseme gökyüzünü aydınlatabilir ve sonra başını sallayarak alt ısıyor. Parmakları vücudumda gezinirken, "Bunu sana sadece seks yapmak üzere olduğumuz için söylemiyorum," diye devam ediyor. ". Sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni her zaman sevdim. Ama bu farklı. Bu, hayatta yaşayabilecek kadar şanslı olmayı umduğun türden bir aşk ve ben bunu seninle yaşayacağım." Titrek bir nefesle, "Seni çok seviyorum," diye tekrarlıyor.

Uzanıp yüzünün yan tarafını avuçluyorum. "Ben de seni seviyorum Wyatt. Bunların hepsi çok gerçeküstü. Sen ve ben.

Birlikte."

"Öyleyiz. Bu aşkı birlikte yaşayacağız." Beni tekrar öpmek için öne doğru eğiliyor ve ben onun girişime doğru yaklaştığını hissediyorum. Ve ileri doğru itmeye başladığında, bu anın ağırlığı beni daha da sert vuruyor.

"Rahatla, Kels. Bırak gireyim, tatlım." Tekrar ileri doğru bastırıyor, beni öpüyor ve her itişinde sözleriyle beni cesaretlendiriyor. İlki beni şaşırtıyor. İkincisinde teslimiyet içinde inliyorum. Ve sonuncusunda, sonuna kadar içeri girip başını göğsüme bıraktığında gülümsüyor ve yüksek sesle iç çekiyorum. "Çok iyi . . . Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

"Sen de öyle."

"Lanet olsun. Şu anda senin içindeyim." Yavaş hareketlerle vücudumda var olduğunu bilmediğim sinirleri harekete geçirirken bana bakıyor. Titrediğini hissedebiliyorum, bu yüzden onun da bu anın çekimine kapıldığını biliyorum. Bunun nasıl bir his hep merak ama gerçek, rüyadan çok daha yoğun. "Beni çok iyi Kelsea, sanki benim için yaratılmışsın."

"Wyatt ..." Omuzlarına tutunurken nefes nefese kalıyorum, bedenlerimiz mükemmel bir ritimle birlikte sallanıyor. "Sakin durma."

"Asla durmayacağım." Ağzını kulağıma doğru indirdi. "Seni istemekten ve seninle sevişmekten asla vazgeçmeyeceğim, Kelsea." Sözlerini kalçalarıyla nokt alıyor. "Ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Sonsuza dek benimsin."

Ağzını tekrar kendime yönlendiriyorum, onu ve dudaklarımla ona sahip oluyorum, her saniyesini asla unutmamak için ezberlemeye çalışıyorum.

Wyatt bir elini kışırma götürüyor, kalçalarımı hafifçe kaldırıyor ve şimdi biraz daha hızlı girip çıkarken açıyı değiştiriyor.

"Oh . . ."

"Bu iyi hissettiriyor mu?"

Başımı sallıyorum. Bir sonraki hamlesinde daha derine ve daha sert itiyor, bu da uzun bir sağlıyor.

"Siktir, amının beni sıktığını hissedebiliyorum." Sikinin tabanını klitorisime sürüyor, bizim Pelvisler birbirine çarpıyor. "Buna ne dersin?" Dilinin boynumda gezindiğini hissediyorum.

"Daha fazla."

Kalçaları geri çekiliyor ve öyle bir güçle tekrar tekrar ileri itiyor ki, her dibe daha da ıslandığımı hissediyorum.

Gerçekliğimi özümserken zaman durdu. Bu adam -güçlü, sadık, dirençli ve şefkatli- hayatımın demirbaşı oldu. Ama şimdi yeni bir rol üstleniyor: koruyucu, sevgili ve geleceğimi birlikte geçirmek istediğim kişi. Beni görüyor. Beni seviyor. Beni istiyor. Ve şimdi birbirimizle şeyimizi paylaşıyoruz.

Ruhumun diğer yarısına, sonsuzluğuma bakıyormuşum gibi hissediyorum. Bunun farkına beni gözyaşlarının eşğine getirdi. Sahip olduğumuz şey özel. Nadir. Başka bir insanla hayat değiştiren bir bağ.

Ve o insan tamamen benim.

"Siktir, Kelsea. Neredeyse ." "Ben de."

Elinin aşağı doğru hareket ettiğini, klitorisimi bulduğunu ve üzerinde küçük daireler çizerken orgazmımın zirvesini karıştırdığını hissedebiliyorum. Basınç artıyor, bedenim geriliyor ve birkaç dakika içinde ikimiz de çılgınca patlıyoruz, tamamen senkronize oluyoruz, orgazmlarımızın her dalgası üzerimize hücum ederken birbirimize .

Wyatt beni kalçalarımızdan tutarak kendine yaklaştırıyor, orgazmlarımız azalırken bizi birlikte sallıyor ve sonra duruyor. Gözlerimi açtığımda onu nefes nefese bana bakarken buluyorum.

"Tanrım, Kelsea."

"Wyatt. Bu ..."

Üstüme yığıldı ve ben tırnaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdirip geçen her duygu molekülünü işlemeye çalışırken, o benim düşüncemi tamamladı. "Hayat değiştirici, Kelsea. Bu hayat değiştiren bir şeydi."

Vücudunun sıcaklığı ondan yayılıyor ve ben az önce olanları düşünürken birkaç dakika boyunca hareket etmiyoruz.

Wyatt ile seks yaptım. En iyi arkadaşım ile seks yaptım. İnanılmazdı. Olağanüstü. Dünya bükücü. Ve o beni seviyor.

Birkaç dakika sonra üzerimden yuvarlandı ve başını bir kolunun üzerine koydu. "İyi misin?" Burnumun ucunu öpüyor ve sonra beni kendine doğru çekerek yüzünü saçlarıma gömüyor.

"Ben mükemmelim."

"Evet, . Ve söylediğimde ciddiydim, seni seviyorum." Başını tekrar kaldırıyor, gözlerimiz kilitleniyor.

"Ben de seni seviyorum." Üstümde duran ona tüm geleceğimi görüyorum, her zaman hayal ettiğim ama asla sahip olabileceğimi bilmediğim bir geleceği.

Wyatt yataktan kalkıp prezervatifle uğraşmak için banyoya doğru ilerlemeden önce dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor ve onu çıplak görmek tüm bunları çok daha gerçek kılıyor.

Ama sonra zihnimin gerisinde başka bir görüntü beliriyor -Newberry Springs'ten uzak ve içinde Wyatt'ın olmadığı bir görüntü- öylesine açık ve parlak ki, iki seçenek seçilmeyi bekleyen ödül kapıları gibi yan yana duruyor

Birinci seçenek: Newberry Springs'de kal. Wyatt'la evlen. Bir sürü bebeğiniz olsun ve gülünç derecede mutlu olun ama pişmanlıklarla yaşama riskini göze alın.

İkinci Seçenek: New York'a git. Fotoğrafçılık programını tamamla. Newberry Springs'ten mümkün olduğunca uzakta olabilecek pek çok fırsat yakalayın. Ayrıca sevdiğiniz adamdan hayatınızı pişmanlıklarla yaşayın.

"Ne düşünüyorsun?" Wyatt dönüp tekrar yanıma uzandığında soruyor ve beni iç çatışmamdan çekip çıkarıyor.

"Gelecek."

"Ben de gelecek hakkında çok düşünüyorum, Kels." "Gerçekten mi?"

"Evet. Her türlü planım var. Ve yakında seninle bunlar hakkında konuşmak istiyorum. Ama şu anda ilk işimiz seninle tekrar seks yapmak çünkü bu ikimizin de istediği bir şey." Parmaklarını yarığımın içinde gezdiriyor. "Kendimi sana gömmek yeni favori eğlencem olacak, bundan eminim."

Dudaklarım sevinçli bir gülümsemeye dönüşüyor, kalbimin kontrol ettiği bir gülümseme çünkü Wyatt her zaman ona sahip olacak.

"Bu fikri sevdim. Hem de çok. Ama önce tatlı bir şeye ihtiyacım var."

"Ben tatlımı çoktan yedim." Wyatt kaşlarını çatıyor ve sonra gözlerini bacaklarımin arasına indiriyor. "Çok pis bir ağız var Wyatt Allen."

"Evet, ama sen seviyorsun."

Yataktan fırlayıp oturma odasındaki kıyafetlerimi bulmadan önce yastığımı ona fırlatıyorum. Wyatt'ın güçlü kollarının kalçalarımı kavradığını ve yüzümü ona döndüğümü hissettiğimde mutfığa geçip dondurucudan bir kutu dondurma alıyorum.

"Bana kızma. Tadını seviyorum." Alt dudağımı ısıırıyor. "Ve seni yiyip bitireceğim"

ve her sana tapıyorum."

Yanaklarımın alev aldığını hissedebiliyorum. "Kızgın değilim. Sadece . . . Hâlâ böyle konuştuğunu duymaya alışmaya çalışıyorum."

"Kelsea, bu sadece başlangıç. Yakın gelecekte tek odak seni parçalara ayırmanın her yolunu bulmak, beni ne kadar sana göstermek, seni ne kadar çok istediğimi söylemek ve ikimiz arasında en yoğun fiziksel zevki yaratmak." Yüzümü elleriyle çerçeveleyiyor, sesinin derin çakılları yankılanıyor. "Ve asla durmayacağım."

Kollarına atlıyorum ve beni tezgâhın etrafına taşıyor, ayrılmadan önce bir dakika boyunca ağzıma saldırıyor, göğüslerimiz kabarıyor.

"Bana dondurma yedir ve sonra beni yatağa geri götür, Wyatt," mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Bir kahkaha atar. "Tamamdır." Dondurucuya geri dönüyor, naneli çikolata parçacıklı dondurma kutusunu çıkarıyor, kapağını açıyor ve bana bir kaşık uzatıyor. bakarken ikimiz de afiyetle yiyoruz.

"Neden fotoğrafçılığını benimle hiç paylaşmadın?" Sorusu

aniden ortaya çıkmış gibi. "Ne?"

Sözleri yerine otururken gözlerinin tezgahın üzerinde duran fotoğraf makineme kayışını izliyorum. "Biliyor musun, birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca benimle paylaşmadığını düşündüğüm tek şey bu."

Dudaklarımı büküp sorusunu düşündükten sonra omuzlarımı silkiyorum. "Bilmiyorum. Fotoğrafçılığım her zaman sadece benim için bir şey olmuştur, sanırım."

"Bunu anlıyorum. Ama ben de senin bu yönünü bilmek istiyorum, Kels. Seni mutlu eden şeyleri kutlamak ve seni cesaretlendirmek istiyorum. Bunu benim için yapıyorsun. Neden benim de senin için yapmama izin vermiyorsun?"

Omuzlarım çöktü. "Bu farklı. İşiniz, insanların sanatta olduğu gibi arkalarına yaslanıp yargıladıkları bir şey değil. Resimlerimin bana hissettirdiği savunmasız hissettirmiyor."

"Neden seni savunmasız hissettiriyorlar?" diye soruyor bir ısırik daha alarak.

"Çünkü resimlerimin iyi olduğunu düşünmüyorum." *Hayatımda bir tema görünüyor.*

"Bebeğim." Kaşığını tezgâha bırakıyor ve elimi tutup dudaklarına götürüyor. "Eğer seni düşündüğüm gibi , yakalayabildiğin güzelliği ancak hayal edebilirim. Çünkü her gün dünyaya nasıl baktığını görüyorum ve keşke ben de senin bakış açından ."

Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurarak, Wyatt'ın hayatımın bu kısmına, yani o programa başvurma şansını kısmına izin vermemin sorun olmayacağı konusunda beni rahatlatıyor. Ben zaten taahhüt olsa bile ben ile gidiyor olabilir ya da olmayabilir bir program.

"Lütfen kendinden şüphe etme, Kelsea. Onlardan nefret etsem bile bunu kendime saklayacağıma söz veriyorum." İkimiz de gülerken onun göğsüne vuruyorum. Sonra o benden uzaklaştı. "Peki. Sana göstereceğim." Derin bir nefes alıp donduramandan bir ısırik daha aldıktan sonra onu bilgisayarımın olduğu odama götürüyorum.

öyle. Oda hala seks kokuyor.

Dizüstü bilgisayarımın başına oturup açıyorum ve birkaç hafta önce çektiğim düzenlenmiş fotoğraflardan oluşan klasörlerden birine tıklıyorum. Nehir yürüyüşünden, Wyattın beni öptüğü gece uğradığım tarladan ve çiftlikten birkaç kare var.

"Nazik ol," diyorum sandalyeden kalkıp yerime oturmasını ederken. Yerleşmesini ve ardından tıklamasını izliyorum, bazı fotoğraflarda diğerlerinden daha uzun süre duraklıyor, birkaç dakika boyunca tek kelime etmiyor.

Tıklamaya devam ederken alnındaki sızı beni tedirgin ediyor. Sessizlik beni adeta bitiriyor.

Tırnağımı çiğneyerek odada volta atıyor, eleştirisinin ne konusunda dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Fotoğraflarımın New York'taki o programa girecek kadar iyi olduğunu biliyorum ama bir

şekilde

Wyatt'ın fikirleri benim için biraz daha önemli. Tamam, çok daha fazla.

Sonunda Wyatt sandalyede dönüp bana bakıyor ve dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Kels, bunlar inanılmaz. Dergilere layık. İnsanların evlerinde ya da bir galeride sergilemekten gurur duyacakları türden, çerçevenlenmiş aile layık." Ayağa kalkıyor ve bana doğru koşuyor, beni kollarının arasına alıyor, kızımdan yakalıyor ve bacaklarımı beline dolaması için kaldırıyor.

Kocaman gözlerle ona bakıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Dudakları önce burnumun ucunu, sonra ağzımı buluyor. "Bunları kimseyle paylaşmadığına inanamıyorum. Yeteneğin var, Kelsea. Tanrı şahidim olsun, gerçekten yeteneklisin. Fotoğraflarından dünyaya bakışını neredeyse . İnanılmaz bir şey."

Başımı onunkine doğru eğip gülümsemeye karşı koyarak iç geçiriyorum. "Teşekkür ."

"Bir daha asla bu konuda kendinden şüphe etmeni istemiyorum, tamam mı?" Çenemi yukarı kaldırarak beni gözlerine bakmaya zorluyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Burada ona fotoğrafçılık programından bahsetmelisin, Kelsea. Ona ne kadar çok gitmek istediğini söyle.

Ama bir mıknatısın uçları gibi, dudaklarımız tekrar birbirini buluyor ve Wyatt'ın öpücüğü düşündüğüm tüm kelimeleri kesiyor.

Ayrıldığımızda bana bakıyor, bedenim adrenalinle titriyor. Bütün gece bir kasırga gibiydi. "Lütfen bana çocukluğumuzdan kalma fotoğrafların olduğunu söyle. O lanet kamerayı her zaman her yerde yanında taşırdın."

Dudaklarım bir sırtışa dönüşüyor. "Belki."

"Şimdi bunları görmeliyim. Senin at kuyruğun, benim diş tellerim, derede geçirdiğimiz onca zaman. Bunlar mücevher gibi olmalı."

"Bunlar oldukça utanç verici, bu yüzden sana şantaj yapacağımı unutma." "Öyle mi?"

Kollarında kıvranırken beni tekrar gıdıklamaya başlıyor ve yatağa doğru geri çekiliyor.

İkimiz de şiltenin üzerine uzuvlarımızdan oluşan bir yığının içine düşerken çığlık atıyorum. "Wyatt! Dur!"

Elleri vücudumdaki her gıdıklayıcı noktaya iniyor ve beni o kadar güldürüyor ki nefes almak için savaşıyorum. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda ellerimi başımın üzerinde kenetliyor ve vücutlarımız mükemmel bir şekilde hizalanacak şekilde üzerime . Bacaklarımı beline doluyorum ve ereksiyonunun tam göbeğime baskı yaptığını hissediyorum.

"Asla durmayacağım, Kelsea," diyor, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. "Seni desteklemekten, seni istemekten. . . seni sevmekten."

"Seni çok seviyorum," fısıldıyorum. "Seni hayatım boyunca sevdim, ama şimdi bu sözleri söylemek her şeyi gerçek kılıyor."

"Bu çok gerçek." Kalçalarını öne doğru itiyor, leğen kemiğini kalçalarımın arasına mükemmel bir şekilde yerleştiriyor ve bir kez daha onun tarafından doldurulmak için acı çekmeme neden oluyor. "Ve bütün gece boyunca bunun ne kadar gerçek olduğunu anlamamı sağlamak üzereyim."

Dudaklarımız buluşuyor, Wyatt kollarımı serbest bırakıyor ve kendimi ona sarıp bir kez daha vücudunda kayboluyorum - bu sefer daha istekli, daha kasıtlı, *daha her şeyiyle*. Dünyayı sarsan zevk bizi tüketiyor ve Wyatt bütün gece sevişirken, her ana , cehennem gibi tutunacak sadece anılarım olmayacağını umuyorum.

BÖLÜM T E R F O U R T E N

Kelsea

"Y tam orada." Arkama uzanıp Wyatt'ın boynunu kavriyorum, o da içime daha derin ve daha sert giriyor. Yatağımda yan yana uzanmış, göğsünü sırtıma yaslamış, sabahın tadını çıkarıyorduk. çiftçi pazarına gitmeye hazırlanmadan önce.

"Kelsea." Kalçamı daha sıkı kavriyor ve temposunu artırarak tüm yatağın sallanmasına neden oluyor.

Diyelim ki son iki haftada yavaş sevişmenin de en az sert ve kaba sevişme kadar iyi olduğunu öğrendim.

Elleri saçlarıma dolanıyor ve dudaklarımı dudaklarıyla yakalayabilmek beni yüzüne çeviriyor.

"Bundan asla bıkmayacağım. Vücudundan. Amından. Lanet olası kalbinden."

"Ben öyle."

"Sen benim için tek kadınsın, Kelsea. ."

"Biliyorum." Vücutlarımız birlikte hareket ederken öpüşüyor ve birbirimizi kavriyoruz. Sonra Wyatt duruyor, içimden kayarak çıkıyor ve ona sarılmam için bana rehberlik ediyor. Saniyeler içinde yeniden bir araya geliyoruz ve onu bir kez daha içimde hissederken kendimi kaybediyorum.

Wyatt'la o çizgiyi aştığımızdan beri sekse bağlı bir bulanıklık içindeyim. Tek düşünebildiğim o. Tek istediğim o. Şimdi ona dokunabilmek ve vücudunu öğrenebilmek, yemek için yeni favori yerimi keşfetmek gibi. O kadar çok seçenek var ki en iyi saklanmış gizli sırları kaçıracağımdan korkuyorum.

Pek çok pozisyon, pek çok yer denedik - hatta dün gece bira fabrikasındaki ofisinde bile hızlıca seviştik. Onu yalnız bırakmak için sabırsızlanıyordum ve görünüşe göre o da aynı şekilde hissediyordu.

Yirmi altı yaşında, bunun şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim ve seksin böyle olabileceğini bile bilmiyordum. Karşılaştıracak çok az olduğu , diğer insanların ne kadar iyi olabileceği konusunda abarttıklarını düşünüyordum.

Artık biliyorum.

Wyatt kıcıma şaplak atarak beni daha hızlı hareket etmeye teşvik etti.

Oh, ve görünüşe göre şaplaklanmayı seviyorum. Evelyn'in bu konuda doğru söylediğini kim bilebilirdi?

Wyatt'ın eli karnımdan aşağı inip klitorisime konuyor. Kısa süre sonra, sevdiğimi öğrendiği şekilde, ona ihtiyaç şekilde yumrunun etrafında dönüyor. "Boşalacağım Kelsea."

"Ben de öyle. Bunu yapmaya devam et."

"Sikimi ıslatman için her şeyi yaparım." Başını arkaya yatırıp gözlerini kapatıyor. "Ah, siktir.

Siktir!" Basınç artıyor, coşku tırmanıyor ve sonra ikimiz de aynı anda doruğa ulaşıyoruz

göğsüne yığılmadan önce zevkle haykırıyorum. dudaklarımı dövmesine bastırıyorum, benim için yaptırdığı ve her gördüğümde hâlâ gözlerimi yaşartan dövmesine.

Memnun bir iç çekişle, kalp atışlarımın hızlanmasını dileyerek ve ona bu kadar yakın olmanın verdiği hissi severek uzanıyorum.

"Tam da daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda ..."

"Değil mi?" Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakarken gülerek soruyorum. "Kendimi seks düşkünü gibi hissediyorum."

Kıçıma tekrar vurarak beni zıplattı. "Ama sen *benim* küçük seks düşkünüksün." Dudakları, neredeyse bir tur daha atabileceğini düşündüren şehvetli bir öpücükle benimkilerle buluşuyor, ama ne yazık ki yeterli zaman yok.

"Hazırlanmamız gerek."

"Evet, biliyorum," diye sızlanıyor ben inerken. "Biliyor musun, Walker'arayıp bizi idare edip edemeyeceğini sorabilirim, böylece bütün gün yatakta kalabiliriz?"

Omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Bunu iki hafta üst üste yapamayız Wyatt."

Evet, geçen hafta okulu astık. Bununla gurur duymuyorum çünkü hasta olmadığım sürece bir gün bile işe gitmedim. Ama Wyatt'ın aleti ayrılmak için çok cazipti. Ve vücuduma yaptığı şeyler suçluluk duygusuna değdi.

Yataktan kalkıp iç çamaşırını bulup yukarı çekmeden önce şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Biliyorum. Haklısın. Sanırım bundan sonra sana ne yapacağımı düşünmek zaman ayırmam gerekecek."

Nasıl olur da bedenim sadece o birkaç umut verici sözle yeniden harekete geçmeye hazır hale gelebilir?

"Belki bu gece işten çıktığımızda bana gösterebilirsin."

Bana doğru yürüyor, hala ve saçlarını çekiştirdiğim için dağınık. "Senin evinde mi benimkinde mi?" "Senin kalmayı seviyorum." Odasına bakıyorum. "Çok fazla vakit geçirmişiz gibi hissetmiyorum.

burada zaman."

"Anlaştık." Burnuma bir öpücük kondurduktan sonra ayrıldık ve yeni normal günümüze hazırlandık: erkek ve kız arkadaş olmak.

"Oh, o bakışı biliyorum." "Ne bakışı?"

"İyice seksileşmiş ve aşık olmuş bir kadının bakışı."

Yüzüm domates gibi kızarıyor ama gülümsememi saklamak için dudağımı yeterince ısıramıyorum. "Haksız değilsin."

Evelyn çılgılık atıyor ve butiğindeki tezgahın arkasındaki pozisyonundan bana doğru koşuyor. Bana sıkıca sarılıyor, bir yandan iç geçiriyor bir yandan da aptal gibi gülümsüyor. "Seni özledim, Kels. Artık bir *erkek arkadaşın* olduğu için seni hiç göremeyecekmişim gibi hissediyorum."

"Hafızam beni , senin de şu anda vaktini alan bir oğlun var." Ona meydan okurken ellerim kalçalarımı buluyor.

"Evet, ama Schmitt ve ben sen ve Wyatt kadar ciddi değiliz. Yani, o iyi bir adam. Göze hoş geliyor. Nasıl düzüşüleceğini biliyor. Ama . . ."

"Ama ne?" Üç kızdan oluşan grup dükkâna girip kapının üstündeki zili çalmaya başladığında onu

kasaya kadar takip ediyorum.

"Bilmiyorum," diye devam ediyor, sadece duyabileceği şekilde sesini alçaltarak. "Ondan hoşlanıyorum. Onunla flört etmek eğlenceli ve seks de ..." Kendini yelpazelerken gözlerini deviriyor. Kıkırdıyorum ve sonra

onu devam etmeye zorluyor. "Ama hiçbir şeyi çok ciddiye aldığını düşünmüyorum." "Şey, o hala genç. Her erkek Wyatt gibi değildir."

"Oh, biliyorum. Sana bakarken başının üstünde çalan düğün çanlarını görebiliyorum."

Onun bu yorumu göğsümü gerdi ve bana bugün onunla ne hakkında konuşmam gerektiğini hatırlattı. "Evet, sanırım. Bu konuyu hiç konuşmadık."

"Gerçekten mi? Şimdiye kadar koridorun yarısını geçmişsinizdir diye düşünmüştüm."

"Evelyn," diye başlıyorum ama yere bakarken ellerimin titrediğini fark ediyorum. "Fotoğrafçılık programına ."

"Ne?" diye bağırarak çevredeki kızların dikkatini çekti. Beni yanına çekmeden önce onlara "Özür dilerim," diyor. "Kelsea, bu harika! Neden bana söylemedin?"

"Kimseye söylemedim. Wyatt'a bile."

Gözleri farkına vardığını görüyorum. "Ah." "Evet."

"Gidiyorsun, değil mi?"

"Mektubu alır almaz onları aradım ve katılacağımı teyit ettim." "İşte benim kızım."

"Ama bu Wyatt'ın duygularını itiraf etmesinden önceydi."

"Kahretsin."

"Evet. O gece beni öpmeden saatler önce o mektubu almıştım. Onunla olan şansımı mahvetme düşüncesi içimi acıtiyordu ve bu program kabulünü belki de Newberry Springs'ten ayrılmam gerektiğine dair bir işaret olarak aldım."

"Peki, neden hala gidemiyorsun?"

"Program dört ay sürecek, Evelyn. Ancak ilk bölümden sonra profesyonel fotoğrafçıların yanında staj yapma fırsatları var, bu da işin beni nereye götüreceğine bağlı olarak dünyayı dolaşmak ve muhtemelen eve hiç dönmek anlamına gelebilir. Yıllarca uzakta kalabilirim. Dünya üzerindeki en mucizevi yerlerden bazılarının fotoğraflarını çekme şansına sahip olabilirim. National Geographic ya da bir seyahat dergisi için çalıştığınızı hayal edebiliyor musunuz? Birinin bu gezegende yeni bir yeri ziyaret etmeye karar vermesinin nedeninin benim fotoğrafım olduğunu? Bunu düşündükçe kalbim küt küt atıyor."

"Buradan senin kadın ereksiyonunu açıkça görebiliyorum," diye alay ediyor.

"Peki ya Wyatt?" Onun tepkisini düşününce gözlerim doluyor. "Wyatt ne olacak?"

"Yeni çıkmaya başladık. Sonunda her zaman istediğim erkeğe sahibim. Bana her zaman istediğim bakıyor. Onunla burada, Newberry Springs'de bir gelecek görebiliyorum. Ve o gidemez. Ailesi ve işi buradayken beni dünyanın dört bir yanında takip edecek değil ya."

"Lanet olsun. Bu-"

"Bu imkânsız, Evelyn." Sonunda bir damla gözyaşının kaçmasına izin verdim ve onu silmeden önce yanağımdan aşağı yuvarlandı. "Ne yapacağıma nasıl karar verebilirim ?"

", Kelsea." Elini kaldırıyor. "Burada ne sorun olduğunu anlamıyorum. Sen git." "Ne?"

İç geçiriyor ve sonra beni çekiyor, omuzlarımı kavıyor ve dikkatime hükmediyor. "Seni tanıdığımdan beri bu fotoğrafçılık programından bahsediyorsun. Uğruna çok çalıştığın bu fırsatı değerlendirmedığın için pişman olduğunu görmek istemiyorum."

"Bu sıradan bir adam değil, Evelyn. Bu benim hayatımın aşkı. Ya bu süreçte Wyatt'ı kaybedersem?" , kelimeleri yeterince yüksek sesle konuşursam evrenin beni duyacağından korkuyorum.

Kapının üstündeki zil tekrar çalıyor ve bizi bölüyor. Ancak kapıdan giren kişi, bana ayrılırken karşılaşacağım engelleri daha da hatırlatıyor.

"Merhaba kızlar." Janise tezgâha doğru yürürken saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve sanki buranın Evelyn'in dükkânı olduğunu bilmiyormuş davranıyor.

Evelyn ve ben henüz ona bir şey söylemeye zahmet etmiyoruz.

Janise çenesini havaya kaldırarak mağazayı tarıyor ve her bir giysiyi gözleriyle değerlendiriyor. "Biliyor musun, buraya hiç girmedim. Defalarca önünden geçtim ama hiçbirini içeri girecek kadar cezbetmedi." Tişörtler, şapkalar ve mücevherlerle dolu masalardan birinin etrafında yavaşça dönüyor. "Ama tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu görebileceğimi düşündüm. Sanırım pek bir şey kaçırmamışım." Önündeki vitrinden bir tişört alıyor, önündeki yazıları okumak için havaya kaldırıyor, sonra da bulduğu yerden uzağa fırlatıp .

"Yardımcı olabilir miyim?" Evelyn soğukkanlılığını korumaya çalışarak dişlerini sıkıyor. Eminim burada başka müşteriler olmasaydı, dilini bırakacaktı.

"Aradığım şeyin sende olduğunu sanmıyorum." Gözlerini bedenimden aşağı indirip tekrar yukarı kaldırıyor ve sonra sırtıyor. "En azından kıyafet olarak." Kapıya yönelmeden önce gözleri bir kez daha etrafta geziniyor. "Evet, bu mağaza kesinlikle zamanımı harcamaya değmez. Wyattta benden selam söyle, Kelsea. Küçük ilişkiniz sona erdiğinde onu bekliyor olacağımı hatırlat ona." Göz kırıyor, güneş gözlüklerini yüzüne itiyor ve sonra kapıdan çıkıp gidiyor.

Genç kızlar alışveriş yapmak için kasaya geldiklerinde Evelyn, "Sanırım başka bir insanı yumruklamak istediğim kadar onu yumruklamak ," diye homurdanıyor. Onları teker teker sayıyor ve sonra çantalarını veriyor, tekrar yüzüne bakmadan önce gitmelerini bekliyor. "Bu kızın nesi var böyle?"

"O hep böyleydi; kendini beğenmiş, başkalarını aşağılayan, narsist ve . Ve Tanrım, Evelyn. İkimiz de biliyoruz ki, eğer ayrılacak olsaydım, Wyatt'a tırnaklarını geçirmenin bir yolunu bulurdu."

"Deneyebilir ama başaramaz. Adam seni seviyor, Kels."

"Biliyorum. Beni aldatacağını sanmıyorum ama sürekli onun duyguları hakkında endişeleniyorum. Gittiğim için hayal kırıklığına uğrar mıydı? Eve dönmek yerine hayatımın stajını yaparsam bana kızar ? Janise ile hayatın daha kolay olacağına kendini ikna edip benden ayrılır mıydı?"

Evelyn dudaklarını büzer. "Kelsea, bu sorulardan herhangi birine cevap verebilmenin tek yolu Wyatt'la konuda konuşman. Bakalım o ne düşünüyor. Bunun düşündüğün kadar büyük bir engel olup olmadığını gör. Ve Wyatt'ın seninle olmaktansa onu geri almasına imkan yok, yani bu konuda endişelenmene bile gerek yok."

Derin nefes alarak gözlerimi kapatıyorum. "Haklısın. Sadece onunla konuşmam gerekiyor."

"Evet. İstiyorsun. Ve sen Janise'le dövüşebilmek için kickboks dersleri almam gerekiyorsa, alırım. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, o sürtük en iyi arkadaşımın erkeğine dokunamayacak." Yumruklarını benimle boks yapacakmış gibi havaya kaldırıyor ve birkaç yumruk atıyor.

Bir kahkaha patlatıyorum, en azından Evelyn ikilemimi bildiği için kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyorum. Daha Eylül ayının sonundayız. Program Ocak ayında başlıyor, yani o zamana kadar New York da donmuş olacak. Teksas'ta doğup büyüyen bu kızın kuzeydoğu kışına hazır olduğundan emin değilim. Ama sonra karla kaplı ağaçların, kalabalık kaldırımların, gökdelenlerin ve korna çalan taksilerin görüntüleri kalbimi bu deneyim için sıçratıyor.

Sonunda hayalini kurduğum, hayatımda deneyimleyebileceğimi hiç şeye kavuştum ve şimdi bir seçim yapmam gerekiyor. Tutkumla, en çok istediğim diğer şey arasında karar vermek .

kendim ve Wyatt için var. Ama şimdi ona sahibim. Her gece yanımda yatmasını istediğim her şeye sahibim. Neden gideyim ki?

"Ne yapacağıma karar vermek için hala biraz zamanım var. Bir yolunu ."

"Evet, yapacaksın. Sen bu dünyaya sunacak çok şeyi olan zeki, yetenekli, güzel bir kadınsın. Bunu kanıtlama şansını hak ediyorsun."

"Hadi çocuklar! Haydi çocuklar!" Sahaya koşan Newberry Springs Erkek Futbol takımını alkışlayıp tezahürat yaparken içimde adrenalin yükseliyor. Bugün Wyatt'ın sezonun ilk maçı ve ben de ilk kez kız arkadaşı olarak ona tezahürat yapacağım.

İçimdeki genç kız heyecandan çılgılık atıyor.

Wyatt ve kasabadaki diğer bir grup erkek geçen sonbaharda birkaçı sarhoş olup lise ve hatta üniversite futbolu oynadıkları günleri yad ettikten sonra ligi . Bu küçük kasabadaki pek çok insanın ya hayatları boyunca burada yaşadığını ya da Wyatt gibi kasabadan ayrılp geri döndüğünü düşünürsek, Cuma gecesi ışıkları altında yeniden domuz derisiyle oynamanın nostaljisi o kadar cazip geldi ki, alkolden fazlasıyla etkilenen bu kararlı adamlar bunu gerçekleştirmeye karar verdi. Cuma günleri hâlâ lise maçlarına ayrılmış durumda, dolayısıyla Cumartesi geceleri daha yaşlı erkeklere ayrılmış durumda.

Ve işte ikinci sezondayız.

Sadece otuz dakika güneyimizde bulunan Lexington Futbol takımı bu akşamki rakibimiz. Wyatt ve arkadaşları komşu kasabalara ulaşarak oynamak isteyen olup olmadığını sordular ve yemin hayatlarında bir şeye kaydolmak bu kadar hevesli erkekler görmedim.

Lisedeyken bu rolü üstlenmeyi hayal ettiğim sonsuz sayıda zamanı hatırlıyorum: tribünlerde Wyatt'ın kız arkadaşı olmak, onun ceketini giymek ve kazandıktan sonra sahaya koşup kollarına atlamak ve dudaklarımı onunkilere dikmek. Ne yazık ki Janise o zamanlar o kişi olma onuruna sahipti. Bu gece, arkasında Wyatt'ın soyadı ve numarasının yazılı olduğu lacivert bir tişörtle tribünde dururken bana dik dik baktığını hissedebiliyorum. Hava onun ceketini giyecek kadar soğuk değil ama her ihtimale karşı yanımdaki bankta duruyor.

Eşlerin ve kız arkadaşların çoğu erkeklerinin numaralarını tişörtlerine ya da ceketlerine yazıyor; bu da sangria içerken bir araya gelerek oluşturduğumuz bir şey. Çiftçi pazarında çiçeklerini satan Bayan Aguilar bile tüm eşler ve kız arkadaşlar için lacivert, beyaz ve gümüş flamalarla ponponlar yaptı ve bu yıl bazılarını sallamaktan gurur duyuyorum.

Doğal olarak, şehrimiz takımımızı temsil etmesi için Dallas Cowboys'un renklerini seçti. Ancak kadınlar olarak amigo üniforması giyip erkeklere tezahürat yapmak için piste inmeye cesaret edemeyeceğimiz hemen anlaştık, ancak birlikte koordine ettiğimiz ve tribünlerden haykıracağımız birkaç tezahürat bulduk.

Lig maçlarının sadece erkekler için nostaljik olduğunu düşünmüyorum; kadınlar da bundan gurur duyuyor. Sizi başka bir zamana götürebilen ve küçük bir kasabada yaşamının avantajlarını bir eğlenceye katılmak göğsünüze hafif bir yüreklilik getiriyor. Size bir aidiyet duygusu verir. Size komşularınızın ve memleketinizdeki insanların da en az kasabanın kendisi kadar önemli ve hayati olduğunu hatırlatır. Ve dostluğu, aileyi ve futbolu kutlamak bir araya gelmek için oldukça harika bir nedendir.

Ta ki birileri yaralanana kadar, sonra bir sürü azar ve *sana çok yaşlı* olduğunu *söyledim*.

hala bu işi yapıyor olmak.

Cumartesi gecesi için kasabanın çoğu burada. Wyatt, Ben'in müdür olmasından daha da mutlu çünkü bu sayede bu işe daha fazla zaman ayırabilecek. Geçen yıl her şeyi nasıl koordine edeceğini ve bira fabrikasını nasıl işleteceğini bulmaya çalışırken çok yorulmuştu. Söylemeye gerek yok, onun yerine biraz ben devreye girdim, bu da geçen sezon sadece bir maça çıkamadığım anlamına geliyordu.

Ama artık ilişkimiz kamuya açık olduğuna ve ikimiz de burada olduğumuza göre, Wyatt'ın kime ait olduğuna dair bir açıklama yapmak başka bir fırsatı boşa harcamak istemiyorum, özellikle de Janise'in birkaç gün önce Evelyn'in dükkanındaki küçük gösterisinden sonra.

O gittikten ve ben gününe devam ettikten sonra, gözlerindeki meydan okuma sinirlerimi bozmaya devam etti - sanki o daha ortada yokken beni seçen adama layık olduğumu kanıtlamak gibi. Bir süreliğine ayrılma ihtimalim için kendimi güvensiz hissetmekle kalmıyorum, onun davranışları hakkında düşündükçe daha da öfkeleniyorum. Wyatt geçen gece bulaşıkları öfkeyle bana iyi olup bile sordu

Gözlerim yana kayıyor ve Janise'in gözlerine takılıyor, çünkü bana doğru öfkelenmekten vazgeçmiş gibi görünmüyor.

"Bu doğru. Bu gece tişörtünde onun adını taşıyan kim? Benim. Sen değil," diye homurdandım kendi kendime. Ama anlaşılan sesim biraz fazla çıkmıştı.

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?" Evelyn yüzünü benimkinin önüne kaydırıyor. "Ne?"

"Az mırıldanıyordun."

"Oh. Önemli bir şey değildi." Janise'e bir kez daha ters ters bakıp sırtarak el salladıktan sonra kameramı göğsüme bastırarak gözlerimi tekrar sahaya odaklıyorum. Doğal olarak bu gece fotoğraf çekmeyi planlıyorum. Bazı kareler için tribünlerin dibine yaklaşmam gerekebilir ama lensim uzaktan da oldukça iyi iş çıkarıyor. "Peki neden tişörtünde Schmitti'nin adını taşımıyorsun?"

Evelyn bana gözlerini . "Sana söyledim. Biz ciddi değiliz. Bence bunu yaparsam muhtemelen onu korkuturum."

"Yanlış anlama ama bunu nasıl yaptığını bilmiyorum." "Neyi nasıl?"

"Tesadüfen biriyle yatmak."

Umursamazca omuz silkiyor. "Bu tartışmayı yapmıştık. Bütün kadınlar bunu yapamaz ama ben onlardan biriyim. Sekse duygu bağlamamayı uzun zaman önce öğrendim. Genelde çoğu insana bağlanmam, sen hariç," diye dalga geçerek kolumu çimdikliyor.

"Biliyorum. Bana buraya neden taşındığını söylediğini hatırlıyorum." Onu bu kadar savunmasız gördüğüm tek olan o geceyi düşünüyorum.

Evelyn diğer insanların yanında kendine güvenen güçlü bir maske takıyor. Eskiden onu çok kıskanırdım. Bunu neden ben de yapamadığımı anlamıyordum. Ama sonra bana neler olduğunu, neden Newberry Springs'e taşındığını anlattı ve hepimizin dışarıdan görünmesine izin verdiğimiz şeylerin altında yaralar sakladığımızı fark ettim. Ve o gece, kendi ailesinin yaptığı gibi onu hayal kırıklığına uğratan bir insan olmak istemediğimi anladım.

"Yani şimdilik sadece eğlence. Senin şefkatli bir kız arkadaş olmana izin vereceğim, ben de senin şımarık yardımcın olacağım." Omuzlarını oynatıyor.

Kolumu ona doladım. "Sen de bir kızın isteyebileceği en iyi kişisin."

Sahadaki adamların yazı tura atışını izlerken o da bana sarılıyor. Görünüşe göre Newberry Springs topu önce savunmayı .

"çocuklar," diye bağıriyorum. "Hadi gidelim!"

Adamlar yerlerini alırken ve Schmitt'yı topu sahaya atmak için sıraya girerken tüm kalabalık alkışlıyor.

havada uçup rakip takımın gol alanına inişini izlerken Evelyn, "En azından adam futbol topuna vurabiliyor," diyor.

Erkekler girmiş, diğer takımın ilk oyununa hazırlanıyor, bellerindeki kemerlerin turuncu bayraklar rüzgârda sallanıyor. Doğal olarak, bu yaşta futbol oynayan erkekler birbirleriyle mücadele etmemelidir, bu nedenle yaralanmaları en aza indirmek için bayrak futbolunun bir varyasyonunu seçtiler.

Lexington topla fazla bir şey yapamıyor ve pas tamamlamakta zorlanıyor, bu yüzden topu sahanın sağısına atarak Newberry'ye sayı yapma şansı veriyorlar.

Diğerleri sıraya girerken Forrest oyun kurucu olarak yerini alır. Kariyerini bitiren bir sakatlıktan sonra bile ligde oynamayı kabul etmesi ironik. Wyatt' bana, oyunla olan geçmişini göz önünde bulundurarak kardeşinden katılmasını isteyip istemeyeceğini sorduğunu hatırlıyorum. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, Forrest'ın kabul etmesi için Wyatt'ın çok fazla ikna olması gerekmedi. Oyunun temassız olacağı gerçeği göz önüne alındığında, dizinin bir sorun teşkil etmeyeceğini ve oynamasına engel olmayacağını biliyorduk.

"Hike!" Adamlar çizgiden koşarak çıkarken derin sesi kalabalığın gürültüsünü bastırıyor. Forrest topu yüksekte , pas vermek için mükemmel fırsatı bekliyor. Geriye çekilerek sahayı değerlendiriyor ve ardından topu Wyatt'ın beklediği diğer uca doğru fırlatıyor. Topu kapmak için sıçırıyor ve rakip takımdan bir adam ayakları yere değdiğinde bayrağını kapıyor.

"Evet!" Sesim tezahüratlara karışıyor ve sahada koşarken ona bir öpücük konduruyorum. Tanrım, çok seksi. Daha sonra ona ne kadar seksi olduğunu göstermek için sabırsızlanıyorum.

Takım tekrar set kuruyor ve bu kez Forrest topu Walker'a veriyor, Walker da çizgiyi bir ilk hak daha kazanıyor.

"Walker hareket edebiliyor," diye itiraf ediyor Evelyn, adamlar bir sonraki oyun için hazırlanırken yavaşça alkışlıyor.

"Evet. Üç çocuk da büyürken oynadı. Forrest oyun kurucu olarak oynadı. Wyatt top tutardı ve Walker da koşucuydu. Üçü de çiftlikteki işlerin arasında ve sürekli ."

"Güneyli bir kızın nefes almasını zorlaştıran yetişkin erkeklerin futbol oynaması da neyin nesi?" Evelyn yüzünü dramatik bir şekilde yelpazeleyerek çekiliyor.

"Bilmiyorum ama inanın bana Wyatt'a daha sonra ne kadar ateşli ve rahatsız olduğumu göstereceğim için biraz heyecanlıyım."

"Kelsea Anne Baker! Bunu gerçekten söyledin mi?"

Gülerek, pembeleştiğini bildiğim yanaklarımı örtmek için uzanıyorum. "Bana sürtünüyorsun, Evelyn."

"Hayır, kızım. Bu sadece gerçekten iyi bir sakin sana yapacağı şey."

Adamlar bitiş birkaç metre kala sıraya girerken kahkahalarımızı paylaşıyoruz. Forrest topu yakalıyor ve birkaç saniye bekledikten sonra kısa mesafeyi geçip Wyatt'ın bekleyen kollarına doğru fırlatıyor.

"Touchdown!" Janise'in babası belediye başkanı olan spiker hoparlörden skoru haykırırken eşler ve kız arkadaşlar ponponlarımızı alıp sallıyoruz.

"Lisedeyken Wyatt'la birlikte onun her golünü nasıl kutladığımızı hatırlıyorum." Janise aniden yanımda belirliyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Az önceki neşem kaybolurken çılgınca alkışlıyor.

"Bu çok hoş," diyor Evelyn, başını çevirip ona doğru bakarak.

"Öyleydi. O kadar iyi öpüşüyordu ki, dudaklarımı öpmediği zamanlarda bile, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Yemin ederim," homurdanıyor Evelyn, yumruk atacakmış gibi kolunu geriye atıyor, ama ben On durmak için dönüyorum u.

" yok. Ben ." Kaşlarını kaldırdı ve ben de ona kendinden emin bir şekilde başımı salladım. Janise'le yüzleşmek için dönüyorum. "Biliyor musun Janise, senin yanıdayken güneyli dilber korumak için çok uğraştım çünkü kadınca olan buydu," diyorum, daha etkili olması için aksanımı daha da vurguladığımdan emin olarak. "Ama senin saçmalıklarına katlanmaktan bıktım."

Ona doğru iki adım atıyorum, alanını daraltıyorum, onu bana bakmaya zorluyorum çünkü özellikle botlarımla ondan birkaç santim öndeyim.

"Wyatt *benimle* birlikte. Seninle neredeyse on yıl önce çıktı ve bunu bir daha yapmayı planlamıyor, bu yüzden hayatına devam etme zamanın geldi tatlım. Ayrıca bana seninle çıkmanın hayatında yaptığı en büyük hatalardan biri olduğunu söyledi, bana karşı gerçek hislerini söylememenin dışında. Biz birbirimize aşığız. Ve bir gün evleneceğiz, bu yüzden onu geri kazanmak ya da güvensizliğimi için yaptığın zavallı girişim zaman kaybı." Ona o kadar sahte bir gülümseme gösteriyorum ki, bunu anlayabileceğini biliyorum. Gözle görülür bir şekilde yutkunduğunu görüyorum. "Şimdi ikimize de bir iyilik yap ve benden uzaklaş, Wyatt'ın varlığını unut ve peşinden koşacak başka talihsiz bir adam bul."

Gözleri açılıyor ve sonra geri adım atıyor, benden kaçmadan önce söylediğim hiçbir şeyi çürütme zahmetine bile girmiyor.

Evelyn arkamda aşağı bir yukarı zıplayıp tüm tribünleri titretirken, tuttuğum ağır nefesi dışarı üflüyorum, ellerim nemli ve iki yanımda titriyor. "Aman Tanrım, Kelsea! Seninle çok gurur duyuyorum. böyle bir şey olduğunu bilmiyordum, tatlım!"

Sert nefes vererek, "O kız beni çok kızdırdı," diyorum.

"Bu, bir penis olduğunu ve bacaklarının arasında sallanmaktan daha fazlasını yaptığını fark izlemek gibiydi."

"Evelyn!" Güldüğümü saklayarak ona doğru dönüyorum.

"Ne?" Ellerini havaya kaldırdı. "Şu anda sana karşı bir tür ereksiyon halindeyim."

"Çok gülünçsünüz." Birkaç kişi bize şaşkın şaşkın bakarken gözlerim etrafımızı tarıyor.

Sesimi alçaltarak, "Şu penis muhabbetini biraz , olur mu?" diyorum.

"İyi. Ama olsun, beni gururlandırdın evlat." Yüzündeki bir damla gözyaşını siliyormuş gibi yapıyor.

Onu şakacı şekilde kenara itiyorum ve sonra tekrar oyuna odaklanıyorum, ben Janise'i bir iki çentik aşağı indirirken Lexington'ın gol atmış olması gerektiğini fark ediyorum. "Lanet olsun. Berabere."

"Merak etmeyin. Bizim çocuklar kazanacak," diyor kendinden emin bir şekilde ve sonra ikimiz de tribünden elimizden geleni yaparak Newberry Springs'li erkekleri sakatlıklardan kaçınarak ellerinden geleni yapmaları için cesaretlendiriyoruz.

"İşte benim kızım!"

Sanki iki gençmişiz gibi sahada koşuyorum, her zaman gibi Wyatt'ın kollarına atlıyorum, dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum ve bu adamla ilgili bir fantezimi daha gerçekleştiriyorum.

"Çok seksiydin," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Ve şimdi tamamen kirli ve , bu yüzden bir duşa ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Ne öneriyorsun bebeğim?" "Belki şimdi benim bir taneye ihtiyacım vardır."

Gözleri arzuyla kararıyor ve sonra bacaklarım hala açık olduğu için kalçalarımı sıkıca kavırıyor.

beline sarılmıştı. "Siktir, Kelsea. O zaman eve gitsek iyi olur."

"Wyatt!" Newberry Springs'teki hırdavat dükkânının sahibi Earl Vance yanımıza geliyor, Wyatt ayaklarımı nazikçe yere koyuyor, elleri hâlâ üzerimde. "İyi oyundu, evlat."

"Teşekkür."

"Tıpkı sizi izlemek gibiydi."

"Lise kadar sert değildi ama de adrenalin pompalamamı sağladı." Wyatt elini sıkıyor ve sonra beni yanına çekiyor. "Kelsea Baker'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Earl başını sallar. "Elbette. , tatlım?"

Başımı Wyatt'ın omzuna yaslıyorum. "Gerçekten iyi, aslında."

"İkinizi bir arada görmenin doğru bir his olduğunu söylemeliyim. Her zaman bağlıydınız, bu yüzden daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum."

"İtiraf etmemiz biraz zaman aldı ama evet.. ve gerçekten mutluyuz," diye yanıtlıyor Wyatt, gözlerinde tüm dünyasını kollarında tuttuğunu anlatan o aynı bakışla bana bakarak.

"Anlayabiliyorum. Söyle bakalım, baban ?" Earl devam ediyor ve ben anında Wyatt'ın yüzünün düştüğünü görüyorum ve vücudunun sertleştiğini hissediyorum.

"İyi gidiyor. İşler harika. Çok çalışıyor."

"Ona şimdi çok çalışmamasını söyleyin. Bizim yaşımıza geldiğinizde, işleri gibi yapamayacağınızı fark ediyorsunuz. Vücudun seni terk etmeye başlar." Bira göbeğini okşuyor ve gülümsüyor.

"Evet, ben de öyle duydum," diye onaylıyor Wyatt ama vücudu hâlâ kaskatı. İçimden bir endişe geçiyor. "Ben asla o sahaya çıkıp sizin gibi . Ama bu kesinlikle çok iyi bir eğlence." Wyatt'ın omzunu sıkar. "Babana selamımı söyle, eminim yakında görüşürüz. Bira fabrikasına gitmeyeli uzun zaman oldu, o yüzden bir ziyarete ihtiyacım var zaten."

"Teşekkürler, Earl. Görüşürüz." İnsanlar etrafımızda dolanırken Earl'ün uzaklaşmasını izliyoruz. Ama Wyatt'ın yüzü değişmiyor.

"Hey. İyi misin?"

"Ne?" Bana bakıyor. "Ah, evet. Ben iyiyim." "Emin misin?"

"Evet. Çocuklarla vedalaşalım ve sonra eve gidelim." Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Daha önceki duş yorumunu unutmadım ve eğer dikkatli olmazsak herkes konuda ne kadar heyecanlı olduğumu görecek" diyor.

"O zaman vedalaşsak iyi olur."

"Abi! Harika oyundu!" Walker Wyatt'ın omzuna bir tokat atıyor, o da terden sırılsıklam olmuş. Alnına çamur bulaşmış ama çok mutlu görünüyor. "Lexington'lı çocuklar iyi mücadele ettiler."

"Evet, yaptılar."

"Gibson üçlü tehdidiyle kimse boy ölçüşemez," diyor Forrest ve kolunu her iki kardeşinin boynuna ikisini de boğma pozisyonuna getiriyor. "Ha? Size iyi , değil mi?" Walker ve Wyatt ona karşı mücadele ederken ben de üçünün hâlâ birlikte büyüdüğüm çocuklar gibi davranmasına gülüyorum. Forrest'ın şakacı olduğunu, üniversiteye gitmeden ve bambaşka bir adam olarak dönmeden önceki çocukluğunu hatırladığım kişi olduğunu görmek daha da güzel.

"Tanrım. Ağabeyin şu anda futbolla kafayı bozmuş, değil mi?" Forrest onu ve Wyatt'ı serbest bırakıp ağzına su fişkırtırken Walker soruyor.

"Evet, öyleyim." Derin derin nefes alıyor. "Kahretsin, bu iyi hissettirdi. Bunu ne kadar özlediğimi unutmuşum." Forrest

Koyu renk, terden sırlıslıkla olmuş saçlarını eliyle geriye tarıyor ve gözlerini alanda gezdiriyor. "Dizin de seni çok fazla rahatsız ediyor gibi görünmüyordu," diye ekliyorum Forrest'ın gözleri Ben.

Bacağına bakıyor, uyluğunu esnetiyor ve bir yandan diğer çeviriyor. "Hayır. . . gayet iyi hissettim, Aslında."

"Bu iyi, Forrest. Bu şekilde devam et, tamam mı? Bu şekilde sezonu kazanabiliriz." Wyatt bu kez elini onun omzuna koyar.

"Yaşlı adam futbol şampiyonluk maçı da var mı? Super Bowl gibi, ama kazandığınızda Icy Hot tüpleri ve şu bel bantlarından dağıtıyorlar?" Evelyn bize doğru yürürken Schmitti de arkasından geliyor.

Göz ucuyla Walker'görüyorum ama sonra tekrar rahatlıyor ve alnını gömleğinin altıyla silmeden önce bir yudum daha su içerek karın kaslarını küçük çemberimize gösteriyor. Adamı gömleğini çıkarmış halde birçok kez görmüştüm ama Evelyn'in şu anda gözlerinin yuvalarından fırladığına bakılırsa, görmediğini söylemek olmaz.

"Hardy har har," diye bağıyor Forrest. "Otuz bir yaşında olabilirim ama hâlâ bu çocukların etrafında daireler çizerim."

"Dikkat et ihtiyar. Bu tür boş laflar, karmanın gelip seni kışından ısırmasını istemekten başka bir işe yaramaz," diye şaka yapıyor Schmitti.

"İyi olacağım," Forrest, ellerini birbirine sürterek ve kiri . "Pekâlâ, bir duşa, soğuk bir biraya ve yatağıma ihtiyacım var. Yarın anne ve babamda görüşürüz." Kimse cevap vermeden o uzaklaşır.

"Evet, biz de yola çıkıyoruz, değil mi bebeğim?" Schmitti Evelyn'in beline uzanır ve onu kendine doğru çeker.

"Evet. Ama bir duşa ihtiyacın var."

"Belki birlikte bir tane alabiliriz?" onun kulağına konuşuyor.

"Ben çıkıyorum. Sonra görüşürüz," der Walker ve Forrest'ın yaptığı gibi hızla oradan ayrılır, kamyonetine yönelir ve bir daha arkasına bakmaz.

"Beni sonra arar mısın?" Gözleri Walker'ı takip edip tekrar bana odaklanırken Evelyn'e soruyorum.

"Oh. Evet. Biliyorsun, kanka." Bana bir öpücük konduruyor ve benimle birlikte geldiği için Schmitti ile birlikte kamyonetine doğru yürüyor.

"Gitmeye hazır mısın?" Wyatt uzanıp saçlarımı çekerek odağıma tekrar ona, yani kutlamayı birlikte yapmak istediğim kişiye çeviriyor.

"Evet."

Kamyonlarımıza yerleştikten sonra, lise sahasına benim evimden daha yakın olduğu için onu evine takip ediyorum.

"Neden Walker'ın Evelyn'e karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyorum?" İçeri girdiğimizde soruyorum. Wyatt kirli kıyafetlerini çamaşır makinesine atıyor ve sonra çırlıçıplak bana doğru yürüyor.

"Şu anda gerçekten kardeşim ve arkadaşın hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Boyunu okşamak için uzanıyor ve bana birkaç dakika önce sahada fark ettiğimi düşündüğüm şeyi çabucak unutturuyor.

"Um, hayır. Hiç de değil." Kafamı şakacı bir tokatlayarak, "Aptal ben. Ne düşünüyordum ki?"

Bir an gözlerimi tüm vücudunda gezdirdikten sonra bana attığı sırtışta karar kılıyorum. "Sanırım sana çok kirli bir duş borçluyum." Gömleğimi için uzanıp yere atıyorum.

kot şortumun düğmelerini açıp onları da yere bırakmadan önce. Kupları dantelli siyah sütyenim ve ona uygun tangamla orada dururken, gözleri vücuduma dalıyor ve elinin sertleştiğini görüyorum.

"Ben zaten kirliyim."

"Ama ben ." Geriye uzanıp sütyenimin düğmelerini açıyorum ve düşmesine izin vermeden önce yana doğru tutuyorum. "Bence kabul ettiğinden biraz daha kirli , Kelsea."

"Sadece seninleyken Wyatt. Sadece seninle kendimi güvende ve tatmin olmuş hissediyorum."

"Tanrım, bu kulaklarıma müzik gibi geldi, bebeğim." Tangamı indirip beni de çıplak bırakırken bana doğru yaklaşıyor. Dudaklarımız buluştuğunda ve kollarımız birbirimize dolandığında, beni duşa götürmesi ve bana sadece onun verebileceğini bildiğim zevki vermesi için ona güveniyorum.

BÖLÜM T E R F E Ğ E R T E N

Wyatt

"Y Hoşuna gitti mi?" Kelsea'nın saçlarını nazikçe çekiştiriyorum, onu duş duvarına doğru bastırıyorum ve içine girip çıkarken elimi kıcının üzerinde gezdiriyorum. Yanağına küçük bir şaplak atıyorum, Bunu yapmamı sevdiğini biliyorum ve onu tekrar tokatlamak için baskımı artırıyorum. "Tanrım, Wyatt. Evet . . ."

"Siktir, çok seksisin Kelsea." Boynunu kemiriyorum, inlemelerini dinliyorum. "Seni görmeye bayılıyorum. Sikimi alışını izlemeye bayılıyorum. Ve ben de senin çözülmeni izlemeye bayılıyorum."

"Durma. Lütfen, durma." Maçtan sonra kendimi dünyanın tepesinde, hayatın ve rekabetçi ruhun zirvesinde hissediyordum ama hiçbir şey Kelsea ile yakınlaşmakla kıyaslanamaz. Bu her zaman hepsinden daha iyi .

Sabit bir ritim tutturuyorum. Her seks yaptığımızda kendimi ona daha yakın, sınırlarımızı zorlamak için daha cesur, onunla her şeyi deneyimlemeye ve nelerden hoşlanacağını görmeye hissetmeyi seviyorum. Şimdiye kadar, o da benimle birlikte, savunmasız ve denemeye hazır, sınırlarımızı zorlamaya ve var olan her türlü zevki hissetmeye istekli oldu.

Aslında keşfettiğimiz şeylerden biri de Kelsea'nın kıcıyla oynanmasından hoşlandığı. Bu yüzden saçlarını serbest bırakıyorum, kayganlaştırmak için başparmağımı ağzımda emiyorum ve sonra büzülmüş girişine itiyorum ve rızasını bekliyorum. titrek bir baş sallamasıyla, başparmağım şimdi kıcında, sikimle çıkmaya devam ederken ileri doğru bastırıyorum.

Ve lanet olsun, orgazmımı rekor sürede geliştiriyor.

"Tanrım, beni boşaltacaksın."

"Kahretsin, ben de oradayım. Sırılsıklam et beni, Kels," diye kulağına homurdanıyorum, diğer elimi bacaklarının arasına götürüyorum, su vücutlarımızdan aşağı düşerken onu yumuşakça klitorisini buluyorum.

Adımı dudaklarında bir çığlık olarak duyduğunda, orgazmının ilk çırpınışlarının sikimin etrafında döndüğünü hissediyorum. Dudaklarım kulağının kabuğunu fırçalıyor, tam da orgazmın eşiğine geldiğinde. "Lanet olsun, sana asla doyamayacağım." Ve sonra onun orgazmının gücü beni daha hızlı hareket ettiriyor, kendi orgazmımı kovalıyorum.

Duşta temizliğimizi tamamlayıp giyindikten sonra yatağıma giriyoruz. Kelsea kolumun altında mükemmel şekilde sıkışmışken yastıklı yatak başlığına yaslanıyorum, televizyon arka planda *Friends*'in tekrarını çalıyor.

"Bir şey itiraf edebilir miyim?" Kelsea sessizliği bozarak soruyor. "Oh, sulu mu?" Ona takılıyorum.

Bir kahkaha atıyor. " sayılmaz. Sadece daha önce düşündüğüm bir şeydi."

"Anlat."

Benim tarafımdan bana bakıyor. "Bu gece sana tezahürat yapmak, adını ve numaranı ve sonra çimlere koşup kollarına atlamak... Bu benim pek çok fantezimin gerçeğe dönüşmesiydi Wyatt."

"Öyle mi?" Ona gülümserken dudaklarım usulca titriyor, gözlerinin mavisi daha koyu, sadece televizyonun ışığıyla aydınlanıyor.

"Evet. bunu ne kadar çok istediğimi anlatamam."

Elim kalkıp bir parmağımı yumuşak yanağında gezdiriyor, kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor. "Bunu ben de istedim, Kels."

"Tanrım, çok zaman kaybettik." Ağır ağır iç geçiriyor.

"Hey, hayır, yapmadık." Çenesini çeviriyorum, böylece gözlerimiz birleşiyor ve beni dinlediğinden emin oluyorum. "Her şey olması gerektiği gibi oldu, tamam mı? Artık geriye bakamayız. Artık gelecekte başka bir şeyimiz yok."

" bir gelecek görüyorsun?" diye soruyor, yanıtları beklerken zorlukla yutkunuyor. Ve ölene kadar istediğim tek kadının o olduğunu ona söylemekten çekinmemiş olsam da, henüz oraya ulaşmak için atacağımız adımları konuşmadık.

Sanırım şimdiki zaman gibisi yok.

Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve ayrılmadan önce birkaç dakika boyunca dillerimizin nazik hareketinde kayboluyorum. "Bütün hayatımı seninle geçirmek istiyorum."

" bir hayat? Bana bir resim çiz..." Tırnaklarını karın gezdiriyor, bakışlarını kaçırıyor.

"Bir takım olmamızı istiyorum," diye başlıyorum, çenesinden hafifçe çekştirerek tekrar bana bakmasını sağlıyorum. "Annemle babam gibi. Birbirlerine yaslanırlar çünkü bilirler. Tıpkı benim seninle yapabileceğimi bildiğim gibi."

"Ben de aynısını hissediyorum."

"Evleneceğimizi - dürüst olmak gerekirse, er ya da geç." Kaşları kalkıyor. "Ve mahremiyetimizin olabileceği ama yine de bira fabrikasına ve çiftliğe yeterince yakın olabileceğimiz bir arazi parçası üzerinde büyük bir ev satın alıyoruz."

"Bebeğimiz var mı?"

"Sana ne kadar vermeme izin verirsen. Senin gibi sarı bukleli küçük kızlar ve benim ve kardeşlerimin büyüdüğü gibi büyüyecek oğlanlar istiyorum. Onlara sıkı çalışmanın değerini ve nasıl terbiyeli olunacağını, bir kadına, özellikle de sevdiklerine nasıl davranılacağını öğretmek istiyorum." Burnunun ucunu öpüyorum. "Hayatın sunduğu her şeyi istiyorum ama sen yanımdayken Kelsea. Her şeyin mükemmel olduğu türden mutluluk değil, birlikte yaşamayı seçtiğin kişi sayesinde mükemmel olan bir hayat istiyorum."

Gözlerinin ve kaşlarının çatıldığını izliyorum, bu da anında göğsümde endişe yaratıyor. Çok mu şey söyledim? Az önce anlattığım her şey onu korkuttu mu? Duygularımız ve birlikte olmamızın ne anlama geldiği konusunda açıkça aynı sayfada olduğumuzu düşünürken bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum.

Kelsea benim için o. Bana kendimi onun gibi hissettirebilecek, beni ben olduğum için tanıyan ve tüm hatalarıma rağmen beni seven başka bir kadın asla olmayacak. Hayatımın her vizyonu her zaman onu içerdi ve bu asla değişmeyecek.

"Ben de bunu istiyorum Wyatt," diyor sonunda, gözlerinde yaşlarla bana bakarak. "Az önce söylediğin her şeyi istiyorum."

Tuttuğum nefesi dışarı verirken ciğerlerim rahatlıyor, bir anlık korkumun sadece bir anlık olduğuna şükrediyorum. Ancak, göğsümdeki korku sancıları daha önce maçtan sonra aynı hissi yaşadığım zamanı hatırlatıyor.

Earl yanıma gelip babamı sorduğunda donup kaldım. O anda babamın sağlık durumu hakkında bir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum ama bu bana durumun ciddiyetini hatırlattı. Kelsea'ya o kadar kaptırmıştım ki tomografi sonuçlarını görmezden gelmek ve sonrasında her şeyin nasıl etkileneceğini göz ardı etmek kolay oldu. Ama şimdi yalnız olduğumuz ve gelecek hakkında konuştuğumuz için ona güvenmem gerektiğini biliyorum.

Korkularımı, onları bilmeyi hak eden ve tüm bunları aşmamda bana yardımcı olabilecek tek kişiyle paylaşmalıyım.

"Wyatt ..." diye başladı ama sözünü kestim.

"Sana söylemem gereken bir şey var Kelsea," diyorum, ses tonumu anladığında dudakları donuyor. Kabaca yutkunarak dudaklarını yalıyor. "Tamam..."

"Ama kimseye şey söylemeyeceğine söz vermelisin. Sana söylememeliydim bile çünkü babam istedi ama artık içimde tutamıyorum." Elini derin bir nefes alıyorum. "Sen benim kız arkadaşısın, en iyi arkadaşısın, sana söylemem gerek çünkü bu seni de etkileyecek."

Yataktan kalkıp çarşafı göğsünün üzerine çekiyor. "Wyatt, beni korkutuyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de korkuyorum Kelsea. Aslında dehşete düştüm." hissettiğim bastırarak elini tekrar alıyorum ve güven vermek için sıkıyorum. "Babam son zamanlarda görmekte zorlanıyor."

"Ne?" Şimdi daha uzun oturuyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

Boştaki elimi saçlarımda gezdirerek başımı sallıyorum. "Evet. Birkaç hafta önce bana içini döktü ve doktoruyla görüşmek için randevu alma aşamasındaydı. Optik sinirine baskı yapan bir tümör olduğunu düşünüyorlar."

"Aman Tanrım." Eliyle ağzını kapattı.

"Annem biliyor, tabii ki, ben de biliyorum. Ama Walker ve Forrest henüz bilmiyor, çiftlikteki diğer çalışanlar da bilmiyor. Babam, ameliyat olması ve ardından gerektiğinde bana güvenebileceğini söyledi. Ama ..." İçimi çekiyorum, elini tekrar sıkıyorum. "Bu çok bir baskı. Çiftliği ve bira fabrikasını idare edebilir miyim bilmiyorum. Babam orada çok şey yapıyor, bunu biliyorsun. Ve kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Ama lanet olsun. Hayat daha da çılgınlaşmak üzere, Kels, ve senin olacağını bilmem gerek. Bunu sensiz yapamam."

Sadece beni dinlerkenki varlığı bile bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor, o yanımdayken her şeyin üstesinden gelebileceğimi. Kahretsin, ona babamdan haftalar önce bahsetmeliydim ama o zamanlar durumu hakkında şimdiki çok şey bilmiyorduk.

"Sen kimseyi hayal kırıklığına uğratamazsın Wyatt," beni rahatlatıyor, gözlerinde yaşlar olmasına rağmen. "Ve yalnız . Elbette ben varım."

Başımı sallıyorum ve sonra alnımı onunkine yaslıyorum, haftalardır ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum.

Bunu düşünmemeye ve kendimi boş yere endişelendirmemeye çalışıyorum, ancak babam itiraf ettiğinden beri neler olabileceğine dair endişenin göğsümün derinliklerinde dinlendiğini biliyorum. Henüz temize çıkmadığımı biliyorum ama Kelsea'nın artık bunu bildiğini bilmek - konuda ona güvenebileceğimi ve korkularımı itiraf edebileceğimi bilmek - göğsümdeki endişe ve korku tuğlasını kaldırdı.

"Bunu atlatacağız Wyatt."

"Biliyorum bebeğim. Sadece iyi olacağını umuyorum. Onu kaybetme düşüncesi, eğer anneme ne olacağı ..." Duygularım boğazımı tıkıyor, ama onları temizliyorum.

"Hey." Yüzümün yan tutuyor ve gözlerini bana diyor. "düşünme, tamam mı? Pozitif kalmaya çalışalım ve her seferinde adım atalım."

Başımı salladım, birkaç derin nefes aldım. Sonra onu kucağıma çekip göğsüme bastırıyorum ve

Sıcaklığı ve onunla ilgili her şey çarpan kalbimi sakinleştiriyor. Çarşaf aramızda dolaşıyor, ama onu henüz bırakmamın imkanı yok.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diyor ve önce boynumu, sonra da şakağımı öpüyor.

". Özellikle de Earl bugün onu sorduğunda. Daha gerçekçi oldu, anlıyor musun?" Başını salladığını hissedince başımı kaldırıyorum. "Diğer insanların da eninde sonunda öğreneceği gibi, babamın hayatı bir süreliğine büyük ölçüde değişecek ve benim günlük hayatım da değişecek."

"O konuşurken sertleştiğini hissediyordum ama kafamda olduğunu sanıyordum."

Onun gözlemi ağzımın kenarının kalkmasına neden oluyor. Kahretsin, onu seviyorum. "Gördün mü? Beni çok iyi tanıyorsun."

Dudaklarının yumuşak kıvrımı onu öpmek için can atmama neden oluyor, ben de öpüyorum. "Evet, ama bazen işe yarıyor." Zihnindeki çarkların dönüşünü izlerken gözleri düşüyor.

Buklelerini sıyırarak onu inceliyorum, itirafım konusunda kendimi daha iyi hissediyorum ama onun da konuşmak istediğini hatırlıyorum. "Ben sözünü kesmeden önce bir şey , değil mi?"

"Oh." çarşafı oynuyor. "Önemli bir şey değildi. Önemli bir şey değil."

Çenesini kaldırıyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. "Emin misin?"

"Evet. Eminim."

Cevabından tam olarak tatmin olmasam da tartışamayacak kadar yorgun olduğum için bir esnemeyi bastırıyorum. "O zaman yatağa gidelim.

Yenildim."

"Aynen." Dudaklarımı saygıyla öpüyor ve sonra her zamanki uyku pozisyonumuza geçiyoruz. "Seni seviyorum Wyatt."

"Ben de seni seviyorum, Kelsea. Ve teşekkür

." "Ne için?"

Kokusunu içime çekerek saçlarına doğru mırıldanıyorum. "Sana ihtiyacım olduğunda hep burada olduğun için."

Bir an sessiz kalıyor ve çoktan uykuya daldığını düşünüyorum. Ama sonra konuşuyor, sesi ancak bir fısıltı. "Ben hep burada olacağım."

"Hey! Şu kaçak içkiyi buraya uzatsana!" Çiftlik çalışanlarından Tim, Gibson Çiftliğindeki ahırın hemen dışında kurulan dans pistinin üzerinden sesleniyor.

Ailemin her sezon düzenlediği şenlik ateşinin gecesi ve parti tüm hızıyla devam ediyor. Daha önce ligimiz için bir futbol maçı oynadık, bir saha golüyle zar zor kazandık ve ardından kutlama yapmak ve geleneği yaşatmak için çiftliğe .

İnsanlar babamın Walker ve benden daha genç olduğu zamanlardan beri yaptığı kaçak içkinin keyfini çıkarırken alkışlar müziğin üzerinde yankılanıyor.

Gözlerimi babama çeviriyorum, gururlu gülümsemesini ve kalabalığın kenarındaki sandalyesinde duruşunu inceliyorum. Annem onun arkasında duruyor, omzunu tutuyor.

Tomografi ve biyopsi sonuçlarını dün aldılar ve en iyi durum senaryoları arasında onunki de . Tümör küçük, ameliyat edilebilir ve kanserli değil. Doktor ameliyatla hepsini alabileceklerini düşünüyor ve bunu daha sonra değil daha erken yapmak istiyor. Ekim ayının ortasına geldiğimize ve düğün turizm sezonu göre ameliyatı planlamanın tam .

Annem dün gece kollarımda ağladı, sanırım hem rahatlama hem de korkudan, o ve babam bana prognozu söylediğinde. Şimdi, kardeşlerime ve çiftlik çalışanlarına önümüzdeki birkaç ay meydana

değişiklikleri anlatmamız gerekiyor. Ama hepimiz, herkesin bir tane almasına izin vermeyi kabul ettik.

ağır bir gerçeklik dozunu boşaltmadan önce son gece eğlencesi.

"Hey. İyi misin?" Kelsea kucağıma oturuyor, sandalyemi benimle paylaşıyor, kolunu boynuma ve omuzlarıma doluyor. Başımı kaldırdığımda mavi gözlerinin üzerimize asılı ışıkların parıltısında ışıldadığını görüyorum. Havada hafif bir serinliğin olduğu güzel bir gece. Onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarıyor olmalıydım ama zihnim çok dağınık.

"Evet, ben ." Onu rahatlatmak için gülümsemeye çalışıyorum ama gözlerime tam olarak ulaşmadığını söyleyebilirim. Şu anda herhangi bir mutluluk titreşimi zorlama gibi geliyor, sorumluluk ve tedirginlik tarafından boğuluyor.

"O iyi olacak Wyatt. Annenin ne dediğini duydun. Bu en iyi senaryo. Sadece pozitif kalacağız, dua edeceğiz ve onlara yardım etmek için elimizden geleni yapacağız, tamam mı?"

Derin bir nefes vererek başımı göğsüne yaslıyorum. "Sana sahip olduğum için çok mutluyum, Kelsea. Hay sikeyim. Bu süreçte yanımda olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Elleri başımın okşuyor, tam o sırada üstümde tanıdık bir ses duyuyorum.

"Siz ikiniz artık çok sıkıcısınız."

Başımı kaldırdığımda ikiz kardeşimi ayaklarının üzerinde mutlu bir şekilde sallanırken buluyorum.

"Affedersiniz?"

"Siz ikiniz artık yaşlı evli bir çift gibi davranıyorsunuz. Artık dışarı çıktığımızda bize , sürekli bağlısınız ..."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Karışarak başarmak istediğin şey bu değil miydi Walker?"

Dudaklarından bir hıçkırık kaçıyor. "Evet, ama bu hâlâ eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor." Gözlerini devirirken birasından bir yudum alıyor ve sonra Kelsea'nın eline uzanarak onu kucağımdan çekip alıyor. "Hadi, Kels. Dans edelim."

Ayağa kalkarak onu itiyorum ve kolumu beline doluyorum. "Hey. Artık dokunmak yok diye anlaştığımızı sanıyordum."

Hâlâ gülümseyerek ellerini kaldırıyor. "Haklısın. Özür dilerim. Biraz sarhoş ." Yüzünü buruşturuyor ve sonra başparmağıyla işaret parmağını neredeyse hiç boşluk kalmayacak şekilde kaldırıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kelsea gülüyor. "Yine de eğleniyor gibi görünüyorsun."

Ayaklarının üzerinde iki adım atarak başını sallıyor. "Ben eğlenceliyim. Ve işte zor bir hafta geçirdim. Bu gece rahatladığım için minnettarım."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Kendi . Yine de iyi olacağım." Kadehini kaldırıp kalabalığı taradıktan sonra bakışlarını bir şeye kilitliyor ve olduğu yerde donup kalıyor. Kelsea beni dans pistine doğru çekmeden önce dikkatini neyin çektiğini görme fırsatım olmuyor.

Morgan Wallen'dan "Spin You Around" tam ritmimizi bulduğumuz anda başlıyor. "Bu şarkıya bayılıyorum," diye mırıldanıyor hareket etmeye başlarken. Ellerim onu göğsüme çekmek için uzanıyor.

"Ve seni seviyorum."

Onu kendime yakın tutarak, kollarımda onunla dans etme anının tadını çıkarıyorum. Bir araya geldiğimizden beri bunu defalarca yaptık, özellikle de gece geç saatlerde bira fabrikasında birlikte kapanırken. Ama bunu hayatımın geri kalanında onunla yapabileceğimi bilmenin verdiği hissin hiç eskimeyeceğini düşünüyorum.

Bu kadın benim huzur kaynağım. O ışık ve cennet, bana göre dünyanın büyük hazinesi.

Ve o benim.

"İşte " Evelyn yanıma doğru kayıyor, Schmitti de hemen arkasından onu takip ediyor.

Kelsea, Evelyn'in sarhoş haline bakarak, "İşte " diye cevap verir. "Sanırım rüzgâra karşı üç yaprak olmayan bir tek biz varız bebeğim," diye mırıldanıyor ağzının kenarından.

Evelyn Kelsea'nın omuzlarına yapıştı. "Bay G'nin kaçak içkisinden biraz içtim."

"Biraz ne kadar?" Kelsea, Evelyn'in gevelemesiyle eğlenerek sorar.

Evelyn gözlerini genişletir. "Çok fazla."

"Öyle görünüyor." Schmitt'y'e dönüp elimi uzatıyorum. "Nasıl gidiyor, John?"

"Bilirsin işte... çalış, seviş, uyu, tekrarla. Bu sırayla olması şart değil." Sırıttıyor ve sonra Evelyn'i kendine çekiyor. "Walker'ı gördün mü?"

Kelsea ve ben onu aramak için dönüyoruz. Bir saniye önce tam burada olduğunu biliyorum ama şimdi görünürde yok. "Az önce buradaydı. Belki tuvalete falan gitmiştir."

"Evet." Schmitty kaşlarını çatı. "Bu gece rahatlamaya ihtiyacı var gibi görünüyor. Bütün hafta boyunca iş yerinde keyfi yerindeydi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Benim alışık olduğum Walker değil, orası kesin." Omuz silkerek Evelyn'in kulağına eğiliyor. "Bir içki daha içmeye ve sonra sessiz bir yer bulmaya hazır mısın bebeğim?"

Evelyn omzunun üzerinden ona gülümsüyor. "Evet, efendim." Schmitty kulağına bir şeyler kıkırdamaları kesiliyor ve sonra gözlerini Kelsea'ya . "Sonra görüşürüz kızım."

"İyi eğlenceler. Dikkatli olun."

"Eğleniyor gibi görünüyorlar," diyorum dansa devam ederken. "Evet, ama hepsi bu. Ona göre sadece eğlence."

"Schmitty yuva kuracak tipte bir adam değil, en azından henüz değil. Şimdiye kadar ciddi bir ilişkisi oldu bilmiyorum."

"Evelyn'in bunu istediğini , ama iyi anlaştıklarını söylüyor, yani en azından bu var. Ben sadece onun için endişeleniyorum."

"Ben de kardeşim için biraz endişeleniyorum." Walker'ın en iyileriyle birlikte içip parti yapabildiğini biliyorum ama son zamanlarda bunu daha çok gerçekliği unutmak ya da ondan kaçınmak için yaptığını hissediyorum.

Müzik çalmaya, içkiler akmaya devam ediyor ve parti, babam mikrofonu bulup herkesi dikkatle dinlemesini istemeden önce yaklaşık bir saat daha devam ediyor.

"Bu gece hepimizin kutlayacak bir şeyleri var, değil mi?" Dans pistinin etrafında toplanan ve köşedeki platformda babama odaklanan kalabalıktan onay sesleri yükseliyor. "Elaine ve ben her sezon bu insan grubuna daha fazla minnettar olamazdık. Yardımlarınız, sıkı çalışmanız ve çiftliğe olan bağlılığınız olmasaydı, burası var olamazdı."

Gülümsüyor. "Eşimin hayali olarak başladı," diyor, onun konuşmasını izlerken kendinden geçen anneme bakarak. "Ama sonra hızla benim de hayalime dönüştü; ev rahatlığı, macera atmosferi ve yoğun bir sevgi hissi sunan bir yer. Birlikte bir yarattık, başkalarının kendi maceralarına başlayabilecekleri bir yer ve bu topraklara ayak basan herkes için bir deneyim. Eşim ve ben size tüm kalbimizle teşekkür ediyoruz ve burada uzun yıllar boyunca refah ve başka bir şey görmemeyi umuyoruz." Kadehini kaldırıyor ve kalabalık da onu izliyor. "Size. Bize. Hayallere ve onları gerçekleştirme riskini almaya." Herkes onaylarcasına bağırır ve sonra içkilerini geri atar.

Babam annemin elini tutuyor ve onu dans pistine götürüyor, etrafında döndürüyor ve daha önce birçok kez yaptığını izlediğim gibi onu kendisine yaklaştırıyor.

Onların aşkı benim Kelsea ile yaşamayı arzuladığım türden; zamansız, koşulsuz ve sonsuz.

Anında ben de onu kollarıma almak istiyorum, ama onu içeri almak için döndüğümde duraklıyorum, yüzünden aşağı akan bir gözyaşı yakalıyorum.

"İyi misin?"

"Evet."

"Öyle görünüyorsun."

"Sadece ... çok fazla." Bana bakıyor, gözleri üzerimizdeki yumuşak ışıkta çok daha karanlık görünüyor, hüzün dolu. Bir an için zihninde dönen bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum. Ama sonra şöyle diyor: "Bazen böyle bir şeyin parçası olmanın ne kadar inanılmaz olduğunu unutuyorum."

"Çiftlik mi?"

"Çiftlik. Ailen. Bu kasaba." İç çekiyor. "Burası türünün tek örneği, Wyatt. Burası ... evim."

Göğsüme çarpması için onu döndürüyorum, saçlarını yüzünden çekiyorum ve parmağımı yanağında gezdiriyorum, kalbimin atışını ne kadar sertleştirdiğini özömsüyorum. "*Sen* türünün tek örneğisin. *Sen* benim evimsin. Ve bu sevdiğin için seni seviyorum, Kelsea Anne Baker." Başımı aşağı eğip dudaklarını arıyorum. Ve dillerimiz birleştiği anda yumuşak bir iniltiyle ödöllandiriliyorum.

Öpüşürken etrafımızda başka kimse yok. O kollarımdayken hiçbir şey baloncuğumuza giremezmiş gibi hissediyorum.

Ve yarınki konuşma ve gerçeklik bir kez daha içime çökerken, babam iyileşir iyileşmez Kelsea'yı benim yapma kararı da öyle.

Bu kızla evleneceğim. Sadece önümüzdeki birkaç ayı gerekiyor ve sonra hayallerimizi gerçekleştirme sırası bize gelecek

"şaka yapıyorsun."

"Bu kulağa şaka gibi mi geliyor Walker?" Sandalyemden kalkıp babamın durarak tersliyorum.

"Ben sadece ... siktir." Kanepenin minderine çöküp ellerinin arasına . Muhtemelen akşamdan kalma olduğu için yüzü soluk gri. Ama annemle babamın az önce patlattığı bomba da yardımcı olmuyor.

"Doktor prognozunu iyi olduğunu söyledi, değil mi?" Forrest araya giriyor, duvara yaslanmış Kollarını göğsünde kavuşturmuş. Yüzü gergin ve çenesinin sıkıştığını görebiliyorum ama zamanki sidikli tavrı güvenli bir şekilde saklanmış.

Babam boğazını temizliyor. "Evet. En iyi senaryo. Tümör küçük ve ameliyatla alınması için mükemmel bir noktada. Bir hafta hastanede kalacağım ve sonra tekrar normal hissetmem yaklaşık iki ay sürecek. Bir süre kendimde olmayacağım, başım dönmeden yürüyemeyeceğim, bulanık göreceğim. Ama büyük bir var. Bu da demek oluyor ki, ben tekrar ayağa kalkıp işlerimi yapana kadar size ihtiyaçım olacak."

"izin verirsem," diye mırıldandı annem. "Sanırım daha fazla kişiye işe almayı tartışmamız gerekiyor çünkü bu hızla nasıl devam edebileceğini anlamıyorum Randy. Artık genç bir delikanlı değilsin."

"Beynimde tümör çıktı. Bacağımı kırmadım, Elaine."

Ona kaşlarını çatıyor, bu da benim sırtımda engelliyor. "Her iki durumda da, bu bir uyandırma çağırısı. Her şeyi yapamayacağını kabul etmelisin."

Babam iç geçirdi. "Biliyorum."

şimdi araya girip gerginliği azaltmak için mükemmel bir zaman. "Biz buradayız baba. Yapabileceğimiz ve yapmamız gereken ne varsa yapacağız." Dönüp kardeşlerime ve destekleri her zamankinden daha önemli olan Kelsea'ya bakıyorum.

"Elbette," diyor Walker, sonunda başını kaldırarak. "Vardiyada olduğum zamanlarda pek yardımcı olamayacağım ama boşluğu ."

"Ekstra para için can atacaklarından emin olduğum bazı çalışanlarım var. Belki herhangi birine sorarım

en yoğun olduğumuz hafta sonlarında çiftlikte çalışmak mı?" Forrest ekliyor. İnşaat şirketini ve bordrosunda çalıştırdığı adamları düşünmemiştim bile. Haklıydı. Elinin altında bol miktarda insan gücü var.

Kelsea coşkuyla gülümseyerek ellerini birbirine kenetler. "Bu harika bir fikir Forrest. Evelyn ve ben de yemek ve temizlik konusunda yardımcı olabiliriz, G Anne," diyor anneme dönerken. "Bana ihtiyacın olursa her sabah erkenden burada ."

Annemin gözleri yaşlarla doluyor. Genelde çok güçlü, inatçı ve yardım istemekten acizdir. Her zaman her şeyin üstesinden gelebileceği konusunda ısrarcı olmuştur. Ve o her zaman ailemizin gerçek reisi, tanıdığım en sadık ve sevgi dolu kadın olmuştur. Bunun onun için zor olduğunu biliyorum, özellikle de babamı kaybetme korkusuyla birleşince. Ancak yüzündeki ifadeden, önümüzdeki birkaç ay boyunca hepimize yaslanacağı için ne kadar minnettar olduğunu anlayabiliyorum.

"Sizi seviyorum çocuklar."

"Biliyoruz anne." Walker ona sarılmak için yaklaşır.

"Siz çocuklar annenizi beni her gün gururlandırırıyorsunuz. Umarım bunu biliyorsunuzdur," diye ekliyor babam, kendi sesi de duygu dolu. "Ve sen de, Kelsea."

Kızım gülümsüyor ve sarılma sırası anneme ve sonra eğilip babama da sarılıyor.

Gözyaşlarını yanaklarından silen annem, "O bisküvi tarifini sana er ya da geç vermek zorunda kalabilirim, Kels," diyor.

"Ona iyi bakacağıma söz veriyorum."

"Yapacağını biliyorum." Derin bir nefes alıyor ve ardından takvim gibi düzenlenmiş kuru tahtaya uzanıyor. "Pekâlâ. Haydi hep birlikte programa uyalım ve bu zorluğun üstesinden biz Gibsonlar gibi gelelim."

ALTINCI BÖLÜM

Kelsea

"G od, ne kadar oldu?" Wyatt daha sert iterek yatağı duvara çarpıyor.

Omuzlarına tutunuyorum, her sürüşte inliyorum, bunun bitmesini asla istemiyorum çünkü gerçekliğin bu orgazmın diğer tarafında beklediğini biliyorum. Ama bu rahatlamaya ihtiyacım var. Sanırım şu anda ikimizin de her şeyden çok ihtiyacı var. "Bilmiyorum bile. Sadece devam et."

"Bu yataktan bir daha asla çıkmayacağız, Kelsea. Her şey normale dönene kadar burada saklanıp uyuyacak, yemek yiyecek ve sevişeceğiz."

Wyatt o noktaya vurdukça inliyorum, hassas bir şekilde okşayarak orgazmımı inşa ediyorum. "Oh Tanrım..."

"Siktir."

Kollarımı yatak başlığına dayıyorum, ona doğru itiyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve göğsümü havaya kaldırıyorum. Wyatt eğiliyor ve içime girmeye devam ederken ağzını meme ucuma dayıyor ve her hissi içime çekerken gözlerim kapanıyor.

Bay Gibson'ın ameliyatından bu yana bir ay geçti ve şu anda Aralık ayının başındayız. Ameliyatı Kasım ayının ilk haftasıydı ve doktorun öngördüğü gibi mükemmel geçti. Hastanede G Anne ve çocuklarla birlikte oturduğumu hatırlıyorum ve yemin ederim hepsi duvarları yıkmak üzereydi ve doktorun ameliyat sonuçlarını açıklamasını . İşte o an, aylar önce kabul etmeme ve kabulümü iptal etmememe rağmen Ocak ayında fotoğrafçılık programıma gidemeyeceğimi anladım.

Ailemin bana ihtiyacı ve kendimi iyi hissetmem.

Belki Bay Gibson tamamen iyileştiğinde umuduna tutunmaya çalışıyordum. Ama sonra Newberry Springs'in girdabı ve Wyatt ile buradaki hayatım beni içine çekmeye devam etti, bana burada kaç kişinin bana güvendiğini, tüm hayatımın bu kasabada var olduğunu ve insanları hayal kırıklığına uğratmadan ve sorumluluklarımı yerine getirmeden gidemeyeceğimi hatırlattı.

Geçtiğimiz ay boyunca Wyatt ve ben çiftlik ve bira fabrikası arasında kafası kesilmiş tavuklar gibi . Walker'dan yardım istememe rağmen çiftçi pazarında tek çalışıyordum, ancak o dair bir bahane buldu. Bununla birlikte, çiftlikte müsait olduğu zamanlarda geldiğinde yardım ediyordu, bu yüzden bunu yeterli buldum. Forrest hafta sonları fazladan çalışmaya hevesli birkaç çalışan buldu, onlar da hayvan ağıllarını temizlemeye, saman balyalarını taşımaya ve sezonun son birkaç düğün ve etkinliği için hazırlık yapmaya yardımcı oluyorlar.

Evelyn ve ben her sabah erkenden kalkıp G Anne'nin yemek ve temizlik yapmasına yardım ediyoruz, böylece gün ilerledikçe yapacak daha az işi oluyor. Pazar sabahları ben eve gelmeden önce o kadının ne kadar çok yemek fark ve her misafir gittikten sonra yıkanan çamaşırlar da dağ gibi. Ama şimdi her gün orada olduğum için, kendi başına başardığı şeyler beni şaşkına çeviriyor - üstelik yüzünde bir gülümsemeyle.

Bay Gibson'ın iyileşme süreci iyi gidiyor, ancak dışarı çıkıp yardım edemediği için eve tıklıp kalmaktan rahatsız olmaya başladı. Anne G, çiftliği işletmek için üstlendiği tüm sorumlulukları yerine getirmek yerine onu içeride tutmakta ve dinlenmesini sağlamakta zorlanıyor, bu da bana Gibson oğlanlarının ne kadar inatçı olabileceğini gösteriyor.

Kişisel deneyimlerimden bunu zaten bilmediğimden değil.

Şaşırtıcı bir şekilde, işler yolunda gidiyor, ama hepimiz yorgunuz. Ve Wyatt ve ben tüm bunlar başladığından beri neredeyse hiç seks yapmadık.

İşte tam da bu nedenle, hem uyanık hem de işlevselken kısa bir moladan yararlanıyoruz.

"Siktir, Kelsea. Boşalacağım."

"Evet, oradayım." Birlikte orgazm olurken orgazmım bana çarpıyor, zevk kıvılcımları tüm vücudumuzu dolaşüyor ve sonra bir an için yatakta uzanıyoruz, ikimizin de kalkıp bir yere gitmek zorunda olmadığımız gerçeğinin tadını çıkarıyoruz.

Babam bugün eve geliyor. Onu görmeyeli neredeyse bir ay oldu, bu yüzden Wyatt bu gece bira fabrikasına varmadan önce sabahı boş ayarladı. G Anne bu sabah pişirme işini halledebileceği konusunda ısrar etti ama Evelyn yine de ona yardım etmek için gelecek, bu sabah izin aldığım kendimi biraz daha az suçlu hissetmemi sağladı.

"Tanrım, şu anda tekrar uykuya dalabilirim," diyorum hülyalı bir şekilde, gözlerimi kapatıp Wyatt'ın yanımdaki bedenine daha da sokularak.

"Aynen bebeğim. Ama babanı görme fırsatını kaçırmayı istemiyorum." Wyatt tam bunu söylerken, dışarıda bir arabanın kapısı çarpıyor.

"Aman Tanrım! Erken mi geldi?" Yataktan fırlayıp pencereye doğru koşuyorum, panjurdan baktığımda onu kamyonetinden inerken görüyorum. "Kahretsin! Üstüne bir şeyler giy!"

Wyatt ayağa fırlayıp prezervatifle uğraşırken gülüyor, sonra da eşofmanını ve uzun kollu gömleğini buluyor. "Tanrım, küfretmene bayılıyorum."

"Ben ciddiym Wyatt. Babam birlikte olduğumuzu biliyor ama az önce onun evinde seks yaptığımızı yüzüne karşı söylemek istemiyorum."

"Eminim baban aptal değildir, Kelsea. Yirmi altı ."

"Biliyorum. Ama bu çok garip, tamam mı?" Gömleğimi başımın üzerine atıyorum ve ardından pazen pijama pantolonumu da giyiyorum.

Wyatt bana doğru yürüyüp şakağımı öpüyor. "Anladım. Hadi, babanla biraz vakit geçirelim."

"Siz ikiniz iyi misiniz?" Koridorda yürürken duyuyorum. Babamın ön kapıdan kafasını uzattığını görüyorum.

"Baba!" Ben yanaklarımın kızarmasına karşı koymaya çalışırken o kapı aralığından içeri girip kollarıyla beni yakaladığında ona doğru koşuyorum.

"Hey, krep! , seni özledim." İri cüssesiyle bana bir babanın sarılabileceği gibi sarıldığında kendimi hep güvende hissederim. Wyatt odada bize katılırken omzumun üzerinden bakıyor. "Ben Wyatt sana iyi baksa iyi olur."

"Bunu biliyorsunuz, efendim." Wyatt, ayrıldığımızda babamın elini sıkmak için öne çıkıyor. "Sizi gördüğüme sevindim,

Bay Baker."

"Lütfen evlat. Bana Hank de." Dudaklarında bilmiş bir sırıtışla gözleri aramızda geziniyor. "Siz ikiniz yeni mi uyandınız?"

"Evet," diye biraz fazla hızlı cevap veriyorum ve Wyatt bana sırıtıyor. "Randy ameliyat olduğundan beri uyuyamadık, o yüzden sabahın tadını ."

"O nasıl?" Babam etrafımdan dolanarak mutfığa doğru ilerliyor, muhtemelen kahve dolu bir cezvenin kokusunu alabiliyor. Dün gece uyandığımızda hazır diye zamanlayıcı .

Wyatt beni tezgâhtaki tabureye götürüyor ve ardından babamı mutfığa kadar takip ediyor. "Gerçekten iyi. Dışarıda eskisi kadar aktif olamadığı için biraz deliriyor ama annem onu yerinde tutuyor."

Babam dolaptan üç kahve fincanı alıyor ve doldurmak için harekete geçiyor. "Kulağa doğru geliyor. Randy'yi hizada tutabilen tek kişi Elaine'di."

Wyatt, "İşini çok iyi yapıyor," diye yanıtlıyor.

"En son ameliyatından hemen önce görebildiğim için gidip onu görmem ." ağzına götürüyor ve dudaklarını onaylarcasına şapırdatıyor.

"Eminim buna bayılırdı."

"Siz ikiniz aç mısınız? Kahvaltı ," diye teklif ettim ve taburemden atlayıp buzdolabında pastırma ve yumurta aramaya başladım.

Wyatt arkamdan geliyor ve beni döndürerek yüzünü ona çeviriyor. "Ben yemek yapsam, sen de gidip sıcak bir duş alsan, hatta istersen banyo yapsan nasıl olur? Zamanımız var."

"Emin misin?"

"Evet, Kels. Babana eşlik edebilirim ve işin bittiğinde yemek hazır olur." Onunla dövüşmek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama banyo kulağa harika geliyor. "Tamam. Madem ısrar ediyorsun."

Wyatt dudaklarımı öpüyor. ". Şimdi git."

Mutfaktan çıkarken "Geri döneceğim o zaman," diyorum. "Ben siz ikiniz uslu durun, mı?"

"Acele etme, pancake. Biz burada olacağız." Babam fincanını güvenle havaya kaldırıyor.

Koridordan geçip banyoya giriyorum, küvet giysilerimi atıyorum. Bacaklarımı kaynar suya daldırdığımda eriyorum ve su omuzlarımı kaplayana kadar yavaşça küvetin içine batıyorum, ağrıyan kaslarımı ve ağrıyan eklemlerimi anında ısıtıyor.

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladığımda, babamla Wyatt'ın mutfakta konuştuklarını belli belirsiz duyduğumda -hayatımdaki en önemli iki adam aynı yerde- içimi büyük bir hüznün kaplıyor.

Şu çamura batmış bir domuzdan daha mutlu olmalıyım. Şu anda hayatımda her şeyin tam da olması gerektiği gibi olduğunu söyleyen bir güvenceyle dolup taşmalıyım.

Ama ben .

Yüzde seksen olduğumu söyleyebilirim ama tamamen değil.

Çünkü diğer yüzde yirmi? O diğer yüzde yirmi sürekli "ya şimdi" ve "eğer" sorularını gündeme getiriyor.

Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum ve bu panik, özellikle fotoğrafçılık programı yaklaştıkça ve kararımı dışa vurmadıkça, geçen hafta göğsümde çok daha fazla dinleniyor. Programın bildiği kadarıyla bir ay içinde orada olacağım. Ancak zihnim bana ne kadar çok de gidemeyeceğimi söyleyip duruyor.

Newberry Springs'ten hiç ayrılmayacakmışım gibi hissediyorum. Bu küçük kasabanın dışındaki dünyayı asla gibi hissediyorum.

Wyatt aylar önce bana babasından bahsettiğinde bir yanımda bu gerçeği çoktan kabullenmişti ama sanırım bir yanımda hâlâ programa katılabileceğime dair umudunu koruyordu. Fotoğraflarımı Wyatt'a ilk kez gösterdiğimde ve o da beni desteklediğinde, şehirden ayrılmamın ama de birlikte olmamızın bir yolunu bulabileceğimiz iyimserdim.

Ona hala söylememişken bunu nasıl yapabilirsin?

Ben de karşı çıktım. *Hiçbir zaman doğru zaman gibi gelmedi.*

Gerçekten mi? Yani onu her gün gördüğünüzde, onunla konuşacak bir an bile bulamadınız mı?

O

m Geçtiğimiz ay boyunca her şeyi biz yönetirken .

u? O gece ona resimlerimi gösterdiğimde, tam o anda söylemeliydim ki bilsin benim için ne kadar önemli olduğunu.

Ama şimdi tek merak ettiğim, bu fırsatın tamamen ortadan kalkıp kalkmadığı. Sahip olabileceğim ya da olabileceğim tek şey bu mu?

Yeterli olacak mı?

Bazı günler öyle hissediyorum. Bazı günler, diğer hayallerimi tamamen unutuyorum ve etrafta koşuşturan ve Wyatt'ın kollarına atlayan küçük sarı saçlı çocukların görüntülerine odaklanıyorum.

Ama bugün gibi bazı günler yas tutuyorum, şu anda yaşadığım hayatı sevmeme rağmen başka bir hayatın kaybıyla yüzleşmekten korkuyorum. Ve bir yandan da her şeye sahip olmanın gerçekten mümkün olup merak ediyorum.

BÖLÜM SE VE N T E N

Wyatt

"S "Ne düşünüyorsun?" Forrest'ı evi incelerken izliyorum, tavanı incelerken başı geriye eğik. Doğal olarak, inşaat şirketinin sahibi olan kardeşimin evimi değerlendirmesini istedim.

Şu anda sadece daha fazla konfor için emanette.

"Temel sağlam görünüyor. Tavanda bir çatlak var ama bu sadece alçıpanın ayrılmasından kaynaklanıyor olabilir. Eğer öyleyse, bu kolay bir çözüm."

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bacakları onu evin içinde dolaştırırken ve ben onun kapıları, tesisat hatlarını ve elektriği kontrol etmesini izlerken, tek görebildiğim Kelsea'nın mutfakta, yemek odasındaki dev çiftlik masasının etrafına sıkışmış birkaç küçük çocukla birlikte olduğu. Çocuklarımız kucağımızda film izlerken ve yavrularımız devasa arka bahçede ve arazinin geri kalanında koştururkenki görüntüler de rüyalarım giriyor.

İşte . Hayatımızın geri kalanını birlikte yaşayacağımız ev .

"Isıtıcıyı açmadın mı daha?" Forrest bana doğru gelirken fanilasının üzerinden kollarını ovuşturuyor. Aralık ayının ortasındayız ve sert bir Teksas kışı tam anlamıyla etkisini gösteriyor.

"Evet, teftiş sırasında söylediler. Ama muhtemelen çoğu zaman odun sobasını kullanacağız."

"Kelsea'nın evden henüz haberi yok mu?"

Dudaklarım sırtarak yukarı kalkarken başımı sallıyorum. "Hayır. Bunu da bilmiyor," diyorum ve cebimin derinliklerine uzanıp son bir haftadır yanımda taşıdığım siyah kadife kutuyu çıkarıyorum.

"Ah, . Yüzük , değil mi?" diye takılıyor kardeşim, kutuyu elimden almak için uzanıyor. Kutuyu açtığında, gözlerindeki onayla birlikte biraz da pişmanlığı görebiliyorum.

"Yaptım ve babasından izin istedim." Düşüncelerim geçen hafta Kelsea banyodayken mutfağında onunla yaptığım geri dönüyor. Onun onayını almak için mükemmel bir fırsattı ve artık beni engelleyen başka bir şey yok. "Onunla olabildiğince çabuk evleneceğim Forrest. Yeterince bekledim."

Kapağı kapatıp kutuyu bana doğru fırlatıyor ve bir elini saçlarında gezdirerek dönüp gidiyor. "Senin adına sevindim."

Gerçekten mi? Çünkü pek görünmüyorsun. "Teşekkürler. İstedğim her şeyi elde ediyorum."

Cesareti kırılmış bir kahkaha attı. "Evet, öyle."

"Senin de istediğinin peşinden gitmek için çok geç değil Forrest." Kardeşimi böyle görmekten nefret ediyorum,

Acı ve pişmanlığı asık suratlı bir tavırla maskeliyor ve kendini işe gömüyor.

Başını bana doğru çeviriyor. "Evet, öyle Wyatt."

"Ama . . . ?"

"Bu işin peşini bırak, tamam mı?" diye soruyor, avucunu bana doğru kaldırarak. "Bu benimle ilgili değil. Sen ve Kelsea ile ilgili. Ve ben seninle gurur duyuyorum. Bu büyük bir adım ama sen hazır görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Peki Kelsea?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Ah, evet. Neden ki?"

"Öyle olmadığını söylemiyorum. Sanırım sadece ikinizin tüm bunlar hakkında konuşup konuşmadığınızı merak ediyorum."

Savunmasızlık göğsümde kök salıyor. "Elbette öyle. Aynı . İkimizin de istediği her şey bu."

Yavaşça başını sallıyor, bizim için aldığım eve, hayatımızın geri kalanında tüm barındıracak olan eve bir kez daha bakıyor. " zaman değerini bil. Bir an bile kıymetini ."

" bir planım yok."

"İyi. Ev iyi durumda. Sağlam bir satın alma. Bir şeyleri yenilemek istersen bana haber ver, bir anlaşma yapabiliriz. Ama iyi bir seçim yaptın Wyatt. Bu evle ve Kelsea ile."

"Evet, biliyorum."

"Hey, bebeğim." Bira fabrikasında arkasından yaklaşıyorum, kollarımı beline doluyorum, sertleşiyor ve sonra ben olduğumu anlayınca rahatlıyor. Şu anda stok odasında, ana kat için daha fazla malzeme topluyor.

"Selam. Günün nasıl geçti?" "İyiydi."

Meşguldüm."

"Öyle mi?"

Nerelerdeydiniz?" "Sadece ... yerlerde."

Kollarımın arasında dönüyor, merakla bana bakıyor. Birkaç sarı buklesi yüzünü ; geri kalanı atkuyruğu şeklinde toplanmış.

Kahretsin, onunla evlenmek için

sabırsızlanıyorum. "Yerler mi?"

Bu biraz belirsiz."

soyup bu erzak dolabında sahiplenme isteğimle savaşıyor, onunla paylaşmak zorunda olduğum şey çok da önemli değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Seninle daha sonra konuşmam gereken bir şey var, tamam mı? Bu vardiyayı bitirdikten sonra."

Dudakları yavaşça bir gülümsemeye dönüştü. "Tamam.."

"bir şey yok, Kels. Her şey yolunda. Sonra konuşuruz, söz veriyorum." Önce dudaklarına, sonra burnuna bir öpücük konduruyorum ve sonra ona söylemek istediğim her şeyi ağzımdan kaçırmadan önce yavaşça geri çekiliyorum - ya da aslında yalnız olduğumuz için onu hırpalamadan önce.

". işler çığırından çıkıyor. Az önce ön taraf için daha fazla peçete almaya geldim ve kağıt havlular boş."

Elinden kağıt havluları aldım. "Ben bunlarla ilgilenirim o zaman. görüşürüz."

"Seni seviyorum Wyatt," diyor, sanki kendini bu gerçeğe ikna ediyormuş gibi. Ve ses tonunun

kalbimi heyecandan ziyade endişeyle çarptırmasından nefret ediyorum.

"Ben de seni seviyorum, Kels." Bir kez daha öpmek için eğildim ve sonra endişemi üzerimden atarak odadan çıktım.

ve işime geri dönüyorum, zamanın çabuk umuyorum, böylece bu gece onunla yaptığım her şey hakkında konuşabilirim.

Hayat baş döndürücü bir hızla ilerliyor ama tam da hayal ettiğim gibi geliyor. Her gün bir rüyada yaşıyormuşum gibi geliyor, uzun zamandır hayalini kurduğum ama sadece zihnimde var olabileceğine inandığım bir dünya. Ama artık bu bir gerçek ve yine de parmaklarımın arasından kayıp gitmesini, yıllarca süren duygusal çalkantılardan sonra son birkaç ayın bana verdiği tatmini elimden almasını bekliyormuşum gibi hissediyorum.

Kelsea ve ben onun evine girdiğimizde saat on biri geçmişti. Nedense Perşembe günü gece geç saatlere kadar süren bir koşuşturmamız vardı ve ikimiz de bunun ortasında ayrılmamızı engelleyecek kadar suçlu hissediyorduk. Aşçıların yemekleri zamanında çıkarmasına yardım etmek için mutfığa geri dönmek zorunda kaldım, bu yüzden yağ içindeyim ve çizburger ve patates kızartması gibi kokuyorum.

"Tanrım, bir duşa ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum ön kapıdan geçerken.

"Ben de," diye yanıtlıyor mutfığa girdiğimizde ve ayaklarımızın altından bir su şırıltısı yükseliyor. "Bu da ne-?" Işığı yakıyor ve yerdeki suyun parlaklığı anında gözümüze çarpıyor.

"Kahretsin." Anahtarlarımı tezgâhın üzerine fırlatıp hemen mutfak lavabosuna yöneldim ve dolapların altından su aktığını fark ettim. Dolapları açtığımda borunun sızıntı yaptığını görüyorum. "Baban aletlerini nerede saklıyor?"

"Garajda. Kötü mü?"

"Herhangi bir sızıntı iyi değildir." Ayağa kalkıp olabildiğince hızlı bir şekilde garaja yöneliyorum ve iki boruyu birbirine bağlayan halkanın gevşemiş olmasını umarak bir anahtar arıyorum. Aradığım şeyi bulduğumda içeri koşuyorum ve sorunu değerlendirmek için lavabonun altına çömeliyorum. "Hasarın boyutunu bilmiyorum ama önce bunu deneyeceğim." İki borunun etrafındaki metal halkayı sıkınca su bir durdu. "Şükürler olsun. Sanırım bu kadardı."

"Bu nasıl serbest kaldı?"

"Olur böyle şeyler," diye cevap veriyorum lavabonun altından çıkarken ve suyun tezgahın üzerinde de olduğunu fark ederken. "Kahretsin, belki burada da bir bağlantı kopukluğu vardır." Musluğa uzandığımda yerinde döndüğünü fark ediyorum. Su, etrafındaki tüm yüzeye ve lavaboyu çevreleyen çekmecelere sızmış.

"Bu harika." Bu akşam için yaptığım ve bu pisliği temizlemeyi içermeyen planları düşündüğümde, onun yenik sesi beni de sinirlendiriyor.

"Kolay bir çözüm." Musluğu tekrar yerine çevirerek daha fazla su sızmayacağını görmek için bekliyorum. "Ama olur ne olmaz, belki de yarın yeni bir tane almalıyız. Sabah ilk iş olarak çiftliğe gidip bira fabrikasında çalışmaya başlamadan önce takabilirim."

Ağır, hayal kırıklığına uğramış bir iç geçiriyor. "Bu hiç bitmeyecek, değil mi?" "Ne?"

"Şu anda hayatımızdaki kaos."

"Hey." İngiliz anahtarını tezgâhın üzerine koydum ve onu kollarıma çektim. "Evet, olacak. Göreceksin."

Yılın başında her şey normale dönmeye başlayacak."

Gözlerini yere diyor. "Sanırım. Duş almam lazım. Duş almak benim için güvenli olur mu?"

Musluğa bir bakış fırlatıyorum. "Evet, iyi olmalısın. Ben burayı temizlemeye başlayayım."

"Teşekkür ," diyor, dudaklarımı önce bakışlarımı kaçırmaya devam ediyor ve sonra mutfaktan çıkıp koridora doğru ilerliyor. Ama onun gidişini izlemek garip bir şekilde benden uzaklaşıyormuş gibi hissettiriyor ve bu sadece aramızdaki fiziksel mesafeyle değil.

Mutfaktaki su baskınına geri döndüğümde, bazı çekmecelerin muhtemelen

Tezgâhtan dökülen suyun boşaltılması gerekiyor. Koridordaki dolaptan havlu bulduktan sonra ayaklarım beni odaya geri ve yerdeki ve tezgahdaki suyu emmeye başlıyorum. Çekmece üstüne çekmece açıyorum, bazıları diğerlerinden daha kötü olsa hepsinde su olmadığına şükrediyorum. İvrir zıvır çekmeceğine -çünkü herkeste bunlardan bir tane vardır- arkada katlanmış bir yığın kağıt da dahil olmak üzere ufak tefek şeyleri çekip çıkarmaya başlıyorum ve her şeyi kuru tezgahların üzerine yayıyorum.

Ama sonra gözüm adres satırında Kelsea'nın adı bir mektuba takılıyor. Mektubu elime aldığımda kafamda bir şeylerin dönmeye başladığını hissediyorum.

Bayan Baker,

Sizi 5 Ocak'ta başlayacak olan Amatör Fotoğrafçılık Programımıza seçildiğiniz konusunda bilgilendirmekten memnuniyet duyuyoruz. Portfolyonuzdan çok etkilendik ve sizinle birlikte sanatınız üzerinde çalışmayı dört gözle bekliyoruz. Lütfen yerinizi güvence altına almak için en kısa sürede telefon veya e-posta yoluyla kayıt ofisimize yanıt verin.

Saygılarımla,

New York Life Fotoğrafçılık Enstitüsü

"Bu da ne böyle?" Kelsea'nın hala duşta emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ederek kendi kendime yüksek sesle mırıldanıyorum. Sanki tekrar endişem geçecekmiş gibi kelimelere bakmaya devam ediyorum ve bunun ne anlama geldiğini düşünüyorum.

Sonra tarihi kontrol ettim. Bu, Kelsea ve ben birlikte olmadan hemen önce, kafamı kıcımdan çıkarıp her zaman sahip olduğum duygularla hareket etmezsem onu birine ya da bir şeye kaybedeceğimi fark etmeden önce gönderilmişti.

Kabul etti mi? Yoksa bu mektubu bir kenara itip gibi mi davrandı? Daha da önemlisi, neden bana söylemedi?

Aklımdan milyonlarca soru geçerken göğsümde vahşi bir at sürüsü dörtlüyle koşuyor.

Ama özellikle bir tanesine dönüp duruyorum: *Neden bana söylemedi?*

Onun mutfığa girdiğini hissediyorum. Duştan yeni çıkmış görmek için gözlerimi kaldırdığımda, tüm çehresi dehşete kapılmıştı.

"Wyatt?"

Öfkemin tepkimi körüklemesine izin vermemeye dikkat ederek, bir sonraki adımda ne bilmek düşünmek için bir an duruyorum. "Yani birkaç hafta içinde gidiyor musun?" Mektubu elimde tutarken soruyorum.

Başını sallıyor, ellerini göğsüne götürürken titriyor ve bana doğru yürüyor. "Hayır. Gidecektim ama artık gitmeyeceğim."

"Ne demek ?" *Tanrım, gitmeyi planlıyormuş. Bu bizim için ne anlama geliyor?*

Alt dudağını ısıırıyor, bir sonraki sözlerini düşünüyor, ama tek düşünebildiğim, tam durup bana aksini söylemesine rağmen bu konuşmanın onu kaybetmek gibi hissettirdiği.

"İlk başta aradım ve kabul ettim ama fikrimi değiştirdim."

"Bunu biliyorlar mı?"

Gözleri düşüyor ve birden kararsız olduğunu fark ediyorum - sadece bu fotoğrafçılık programı hakkında değil, pek çok şey hakkında.

Kâğıdı tekrar elime alıyorum, kendimle savaşıyorum. Bir risk aldığı ve kendini ortaya koyduğu için gurur duyuyor, özellikle de tutkusuyla.

Ama diğerk yanım, onun benden uzaklaştığına dair sezginin sadece benim kafamda olmadığı konusunda dehşete düşüyor; çünkü onun bir parçası gerçekten de kendini geri çekiyor. Sebebi bu olmalı.

Nefes vererek, kelimelerimi dikkatle seçmek için bir dakika bekliyorum. "Neden bunu benimle paylaşmadın, Kels? Bu riski aldığın için, hayallerinin peşinden gittiğin için seninle gurur duyuyorum. Ama . . ." Başımı sallıyorum, çenemi sıkıp açıyorum. "Gidiyor olabileceğine inanamıyorum. Bunu benden sakladın ve bu çok acıtıyor."

Gelecek hakkında yaptığımız tüm konuşmaları, şu anda satın alma sürecinde olduğum evi, Newberry Springs'te birlikte geçireceğimiz hayata dair her geçen saniye daha da bulanıklaşan düşünüyorum.

Sonra yüzü değişiyor, daha önce birçok kez maskesini düşürdüğünü gördüğüm öfke, kafesten çıkan bir aslan gibi ortaya çıkıyor. "Senden *birçok* kez bir şeyler sakladım Wyatt. Ne zaman başka bir çocuğa aşık olup olmadığımı sorsan. Ne zaman yanlışlıkla ya da dikkatsizce bana dokunsan özür diledin ve ben de sana sorun olmadığını söyledim - çünkü kendime sana karşı bir şeyler hissettiğim için deli olduğumu söyledim. Sonsuza kadar en iyi arkadaş olup olamayacağımızı her sorduğunda - çünkü sana sahip olmak ve *olmamak* arasında bir seçim yapmak zorunda kalmayı hiç istemedim. Ama şimdi nihayet sana sahibim. *İşte bu* yüzden sana söylemedim."

Bana bakıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Nasıl seçim yapacağım?" diye haykırıyor şimdi, keder ve öfke dolu sözcüklerle. "Sen ve yıllardır hayalini kurduğum bir şey arasında nasıl seçim yapacağım? Newberry Springs'teki bu hayattan çok uzakta başka bir hayat mı?"

Onun itirafı beni kalbimden vuruyor, bıçağı büküyor, içimi acı ve pişmanlıkla kanatıyor. Gitmek istiyor ama gitmeli mi bilmiyor.

Kalbim ne yapmam gerektiğini bilse de, aklım onu öptüğümünden beri planladığım her şey için savaşıyor - onunla evlenmek, bir aile , birlikte bir hayat kurmak için büyük bir ev satın almak.

Bana bir adım daha yaklaşıırken gözlerinde korku canlanıyor. "Gitmiyorum Wyatt. Sen, ailen ve bira fabrikası için burada kalıyorum. Burada sorumluluklarım var, bir hayatım var. Öylece kalkıp gidemem, istesem bile."

"Ne dediğini duyuyor musun?" Birden duvarların kapandığını hissederek ondan uzaklaşıyorum. "Gitmelisin, Kelsea. Eğer bana kızmanı istemiyorum. Sen-"

"Wyatt, lütfen," diye yalvarıyor, keserek. "Bu hiç gibi davranabilir miyiz?" Bana uzanmaya çalıştığını hissediyorum ama dokunamadan yolundan çekiliyorum. "Seni kaybedemem."

Gitmek istemesinin acısı göğsümde bir delik açıyor. Onun için bu kadar önemli olan bir şeyi benden saklamaya karar vermesi bu deliği daha da genişletiyor. Ve bu olmamış gibi davranmak istediğini, o mektubu görmediğimi, burada kapana kısılmış gibi hissettiğini duymak, kalbimdeki çatlağı sadece uzatıyor.

Bu da kaybedecek bir şey olduğu anlamına geliyor ve bu da tam korktuğumuz gibi *biziz*.

Tezgâhtan anahtarlarımı alıp ön kapıya yöneliyorum. "Sanırım bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Wyatt, hayır! Lütfen, gitme!" Bana sesleniyor ama ben verandanın merdivenlerinden kamyonetime doğru ilerlemeye devam ediyorum. "Benden ayrılıyor musun?" diye bağılıyor gecenin karanlığında.

Omzumun üzerinden ona bakarak, "Hayır, Kelsea. Seni seviyorum. Ama şu anda . . . Bir dakikaya ihtiyacım var. Seni tekrar kaybedebileceğim gerçeğiyle yüzleşmem gerekiyor. Ve bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

Evime dönerken, vücudumda Kelsea ile asla hissetmeyeceğimi umduğum bir huzursuzluk, aklımda hala net olan bir şey var.

O kadın ruh eşim, birlikte olmam gereken kişi.

Ama o ayrılmak istiyor ve ben şu anda bu konudaki duygularımı nasıl yöneteceğimi bilmiyorum.

"Saat çok erken Wyatt. Burada ne işin var senin?"

Dün gece neredeyse hiç uyumadığım için koşuşturarak, bir Cuma sabahı için çok erken bir saatte ailemin evine varıyorum. "Uyuyamadım."

"Neden?"

Anneme bakarken, her şey davranmaktansa ona karşı dürüst olmamın daha iyi olacağını biliyorum. Çünkü değil. Ve dün gecedan sonra Kelsea'nın bu sabah çiftliğe gelip gelhakkında hiçbir fikrim yok.

Tanrım, onun için bu kadar önemli bir şeyi saklaması beni kadar incitmişti ki, bu incinme öfkeye dönüşmeden oradan ayrılmak *zorunda kaldım*. Ama eve gider gitmez, kalıp onunla daha fazla konuşmam gerektiğini fark ettim.

O zamanlar biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

Ben bırakıp gidecek bir adam değilim, özellikle de ikimizi de etkileyen kararı konusunda açıkça çelişkideyken. Dürüst olmak gerekirse, benim ve işi yüzünden gidemeyeceğini düşünüyor. Gerçekten istediği bir şey olan hayatının macerasına atılmaktansa burada kalmayı tercih ediyor. iç savaşı hissedebiliyor, gözlerindeki umut ve korku görebiliyordum.

Ama şimdi sadece üzgünüm, gitme fikri beni kahrediyor, benden yüzlerce kilometre uzakta olacağı düşüncesi içimi boşaltıyor ve henüz gitmemiş olmasına rağmen onu şimdiden özleyorum.

Ama biliyorum çünkü bunu hak ediyor ve birlikte yaşadığımız hayata pişmanlıklarla bakarsa lanetleneceğim. Bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Uzun mesafe yapmak mı? Temiz bir ara vermek ve benimle bir hayata dönmelerini ummak daha mı iyi olur? O oradayken birlikte olabilmemiz için evden çıkıp New York'ta bir daire mi almalıyım?

Ya da oradayken biriyle tanışır ya da onu Teksas'tan tamamen uzaklaştıracak bir iş fırsatı yakalarsa?

Aklımda o kadar çok soru dönüp duruyor ki, başım dönüyor ve bir daha kendime gelemiyorum.

"Kelsea ve ben dün gece kavga ettik," diye itiraf ediyorum, annemin tepkisini bekliyorum. "Yani aslında tam olarak bir kavga değildi, sanırım bir anlaşmazlıktı."

"Şey, bu bir ilişkide olur. Annenle konuşabileceğin bir şey mi, yoksa benim kulaklarım için uygun değil mi?" diye takılıyor.

"Hayır, uygunsuz bir şey yok." Tezgâhtaki taburelerden birine oturuyorum ve sepetten bir bisküvi alıyorum. "O ..." Nefes veriyorum ve sonra kaçırıyorum. "New York'ta Ocak ayında başlayacak bir fotoğrafçılık programına girdi ve gitmek istiyor."

Annemin kaşları havaya kalktı. "Vay canına! Bu inanılmaz, Wyatt. Peki neden bu konuda kavga ediyordunuz?"

"Bana hiç söylemedi. Dün gece kabul mektubunu buldum ve kabul edildikten sonra bile gitmemeye karar verdiğini söyledi."

Annemin kaşlarının düşünceli bir şekilde çatılmasını izliyorum. "Bu Kelsea'nın yapacağı bir şey gibi görünmüyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Lanet olsun, anne. Birbirimize her şeyi anlatırız. Bunu neden saklasın ki?"

Ben mi?" Bu soru bozuk bir plak gibi tekrar tekrar çalıyor. "Sana yalan söylediyse ya da bunu senden sakladıysa bir sebebi olmalı."

"Bunu yüzünden okuyabiliyorum anne. Gitmek istiyor ama yapabileceğini düşünmüyor."

"Peki neden?" Ellerini kalçalarına koydu.

"Benim yüzümden," diye homurdanıyorum, kendini bundan alıkoymasının nedeni ben olabileceğim için ıldıırıyorum. Duvarı delme dürtüsüne karşı yumruklarımı sıkıyorum çünkü hayallerinin peşinden gitmesini engelleyen ben olursam lanetleneceğim.

"Sana bir şey soracağım Wyatt." Kepesini eline alıyor ve bir yandan konuşurken bir yandan da kek kalıplarını doldurmaya başlıyor. "Newberry Springs'ten ayrılıp diploma aldığına hiç pişman oldun mu?"

Sorusu düşüncelerimde tkezememe neden oldu. "Ne? Hayır."

"Gittiniz, yapmanız gerekeni yaptınız, bir macera yaşıdınız ve sonra geri döndünüz, değil mi?"

"Evet ..." Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, hiç devam etmiyor. Ve sonra geldi. "Kelsea hiç yapmadı." "Bingo," diyor kepçesini bana doğrultarak. "Bu kız hayatı boyunca buradaydı. "O kız hayatı boyunca

seni sevdi ama yine de gerçek anlamda yaşamadı."

"Kahretsin." Başımlı ellerimin arasına alıyorum, şimdi buna her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyorum. "Ama ya hiç geri dönmezse anne?"

"Bu sadece almanız gereken bir risk. O kız her gün burada, bize - sana, bana ve babana - işlerimizi kurmamızda, hayallerimizi gerekleştirmemizde yardımcı oldu. Ve şimdi, sıra onda. Eğer aranızdaki şey gerçek aşksa, bunun üstesinden geleceksiniz. İkinizin de istediğini elde etmesi için bir yol bulursunuz."

"Sadece *onu* istiyorum."

"Biliyorum, tatlım. Ama o kızın biraz uçmaya ihtiyacı var. Kanatlarını açmalı, bu kasabadan başka bir şeylerin tadını çıkarmalı. Bunu asla gerçekten yaşayamayacak ve yüzde yüz mutlu olamayacak."

Kahretsin, sonunda bana , evimize kızmasını, bu kk kasaba hayatından daha fazlasını istediğini fark ettiğinde annesinin yaptığı gibi gitmesini istemiyorum.

Ona sunduğum her şeyle mutlu olmadığını ya da sessizce ayrılmayı düşünüp düşünmediğini, pişmanlık ve kızgınlığın benim yerime onun yeni en iyi arkadaşları olup olmayacağını sürekli merak etmek beni öldürür.

"Biliyorum anne. Ama bu habere pek de iyi tepki vermedim."

Bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış fırlatıyor. "Burada somurttuğun ve Kelsea bu sabah gelmeyeceğini söylemek için bana mesaj attığı için tahmin etmiştim. İyİ haber ş ki, birkaç hafta sonra baban ve ben ikinize daha fazla ihtiyaç duymayacağız. Gelecek hafta son kez doktor kontrolünden geçecek, Noel ve Yeni Yıl bittikten sonra da işine geri dönmesine izin . Ancak, işleri eskisi gibi yapmayacağı da kesin."

Sorumluluk üstlenen tavrı karşısında glmsememek elde değil. "Bence bu iyi bir hamle, her ne kadar bundan pek olmayacağını bilsem de."

Birden gözleri buğulandı. "Hayatın çok çabuk sona erebileceğini fark etmek için birini kaybetmeye bir kez yaklaşmak yeter, her günü değerlendirmemek aptallık olur. Sevdığın birini korumak, güvende tutmak için ona çok doğal ama bu da boğucu . Beni ne kadar korkutsa , babanın çiftlikte çalışmadığı için kalbinin bir parçasını biliyorum. Her ne kadar tüm bu olanlar hayatın bir anda ne kadar hızlı değişebileceğini anlamamı sağlasa da, onu bundan alıkoyan kişi olmak istemiyorum."

Ve böylece, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Kelsea'nın ne kadar özür dilediğimi, onu ne kadar sevdiğimi, onu istediği her konuda desteklemek istediğimi bilmesini istiyorum çünkü o

her zaman benim için yaptı.

Bu kadın her zaman benim dayanağım ve en büyük amigo kızım oldu, ama şimdi onun olma sırası bende. Tabureden kalkıp bir bisküvi daha alıyorum. "Bu sabah bana gerçekten ihtiyacın var mı anne?"

Gülümsemesi anında kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. "Hayır Wyatt. Sanırım burayı hallettik. Git kızını getir. Bunu doğru yap. Kelsea ikinizin yaşayacağı her kavgaya ve iletişimsizliğe değer. Sadece bunların üstesinden geldiğinizden emin olmalısınız, hepsi bu."

"Bilmiyor ?" Kapıdan çıkıp kamyonetime binmeden önce annemi yanağından öpüyorum ve benimle konuşmasını, özür dilememe ve açıklama yapmama izin vermesini umarak ve dua ederek evine koşuyorum.

Arabayı sürerken torpido gözüne uzanıp yüzük kutusunu çıkarıyorum, açıyorum ve onu görür görmez sormalı mıyım diye düşünüyorum - burada onu bekleyeceğimi ve ne karar verirse versin onu destekleyeceğimi bildiği anda yani.

Bu fikre pek sıcak bakmıyorum ama her ihtimale karşı yüzüğün cebimde olmasından zarar gelmez diye düşündüm.

Evine vardığımda vücudum adrenalinle zıplıyordu. Bunu düzeltebilirim. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ondan uzaklaşmakla hata ettim ve şimdi ona söz verdiğim gibi bir adam olma zamanı.

Kapıyı çalıyorum, kamyonetin hâlâ burada olduğunu görmek için arkama bakıyorum. Ama birkaç dakika sonra cevap vermiyor. Verandada dolaşıp içeriye bakmaya çalışıyorum ama tüm panjurlar kapalı ve pencerelerin üzerindeki perdeler kapalı, yüzden ön kapıyı kontrol edip kilitli olduğunu görüyorum.

Arka cebime uzanıp numarasını bulup gönder tuşuna bastığımda aklım onu aramaya gidiyor. Ama arama doğrudan sesli mesaja .

"Merhaba! Kelsea'ya ulaştınız! Şu anda cevap veremiyorum. Lütfen mesaj bırakın, en kısa sürede size geri döneceğim."

Bip sesini bekliyorum ve sonra çılgınca konuşuyorum. "Hey, bebeğim. Benim. Neredesin? Senin evindeyim ve ben sadece ... Siktir, Kelsea. Çok özür dilerim. Seninle konuşmak istiyorum, bunu çözmek için, ama telefonda değil. Bunu alır almaz beni ara lütfen. Seni seviyorum."

Telefonu kapatıp ne olur ne olmaz diye tekrar arıyorum ama arama yine sesli mesaja düşüyor.

"Siktir!" Ellerim saçlarıma uzanıyor, hayal kırıklığıyla çekiştiriyorum ve evin kenarına bir yumruk indiriyorum. Ama sonra öylece oturup onu fark ettim. Onu hemen bulmalıyım.

Kişi listemden kardeşimin ismini çekiyorum ve açmasını bekliyorum, her bir zil sesi kopacakmışım gibi hissedene kadar uzayıp gidiyor.

"Alo?"

"Walker, Kelsea'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Nerede olduğunu neden bileyim ki? O *senin* kız arkadaşın," diye karşı çıkıyor, arka planda itfaiye binasından gelen gürültü.

"Farkındayım, ahmak. onu bulamıyorum."

"Ne? Neden?"

"Bu konuya girecek zamanım yok."

"Üzgünüm dostum. Nerede olduğunu bilmiyorum. Evelyn'i aramayı denedin mi?"

Kahretsin. Evelyn, en iyi arkadaş. Tabii ki arayacağım ilk kişi o .

"Hayır, ama kapattıktan sonra onu arayacağım.

Teşekkürler." "Umarım her şey , Wyatt."

"Olacak." *Umarım.*

Aramayı sonlandırıyorum ve Evelyn'in numarasını bulmak için hemen yukarı kaydırıyorum, parmağımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde düğmeye basıyorum.

Cevap vermeden önce üç kez çalmasını beklemek zorundayım. "Alo?"

"Evelyn. Hey. Kelsea'nın nerede olduğunu biliyor musun?" Sessizliği nabzımı hızlandırdı. "Evelyn? Beni duydun mu?"

Sonunda boğazını temizledi ve bana cevap verdi. "Evet, seni duydum."

"Peki ... nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tanrım, Wyatt. Dün gece neden bu kadar aptal olmak zorundaydın?"

Soruma cevap vermediği gerçeği kaçmadı ama bunu kabul edemeyecek kadar telaşlıydım. "Aptallık ettim, Evelyn. Gafil avlandım, Kelsea'nın odak noktası olması gerekirken sadece kendimi düşündüm. Ama onunla konuşmam gerek, bu yüzden nerede olduğunu biliyorsan bana söylemelisin."

Ağır bir iç çekişle homurdanıyor. "Teknik olarak sana bir söylemek zorunda değilim Wyatt. Ama şunu söyleyeyim, onunla en az üç saat konuşamayacaksın."

"Üç saat mi? Neden?"

"Çünkü kız arkadaşın şu anda New York'a giden bir uçakta."

Midem serbest düşüşe geçti. "Ne oluyor lan?" Gözlerimi hızla kırıştırıp Kelsea'nın evini çevreleyen tarlaya bakarken mide bulantısı içimde dönüp duruyor.

Çok geç kaldım.

"O gitti, Wyatt. New York'a gidiyor. Erken bir uçuş için onu az önce havaalanına bıraktım."

Yaşadığım şok hızla öfkeye dönüşüyor. "Bu ne, Evelyn? Bunu neden yaptın?"

Ateşi ortaya çıkıyor. "Çünkü o benim en iyi arkadaşım Wyatt ve o kızın vermesi gereken kararlar var, senin onu desteklemeyerek vermesine yardımcı olmadığın kararlar!"

"Ama onu destekliyorum. Gitmesini istiyorum!" Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. ", onunla konuda konuşmak, bir plan yapmak için evine kadar , böylece ve suçluluk hissetçünkü hissetmesi gereken son şey bu."

"Dün geceki tepkine bakarak bunu nasıl bilebilir ki? Ona kendini korkunç hissettirdin."

"Biliyorum. Her şeyi berbat ettim, tamam mı? Kahretsin! Gerçekten gitti mi?" Aynı anda kusma ve çığlık atma isteği güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Evet, gitti. Ama sadece iki günlüğüne. Daha fazla kalmasına izin veremezdim. Ona, iki gün içinde dönmezse, oraya kendim uçacağımı ve onu eve geri getireceğimi söyledim."

"Fotoğrafçılık programının beş Ocak'a kadar başlamadığını sanıyordum?"

"değil. Ama kafasını boşaltmak istedi ve ben de hayalini her şeyin olup olmadığını görmek için şehre bir gezi önerdim." Nefes alıp verdiğini duyuyorum. "O kız için hayallerinin peşinden gidebilmek için seni burada bırakıp bırakmamaya karar vermenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin Wyatt. *Hiçbir* fikrin yok."

Burnumun kenarını çimdiklerken, pişmanlık zihnime sızıyor. "Sanırım şimdi biliyorum, çünkü gitme düşüncesi beni mahvediyor, ama buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. O bunu hak ediyor. Bu beni öldürüyor ama bunu onun için istiyorum. Hayallerinin peşinden gitmeyi hak ediyor, Evelyn."

"Evet, öyle. Gördün mü? Dangalak olmadığını biliyordum!" diye

bağırıyor. "Benden nefret ediyor mu?" Cevaptan korkarak .

Sesi yumuşar. "Hayır. Seni çok seviyor. Ama bir seçim yapması gerektiğini ve giderse herkesi hayal kırıklığına uğratacağını düşünüyor. Keşke için bir şey istemenin sorun olmadığını, bir süre burada olmazsa bu kasabanın ve içindeki insanların dağılmayacağını görebilse."

"Onun da bunu görmesini istiyorum. Kahretsin, bunu bilmeli, değil mi?"

"Sanırım öyle. Ama bu arada ona biraz zaman ver. Bırakın heyecanına kapılsın ve bırakın kalbi onu doğru olduğunu bildiği şeye yönlendirsin. Ve sonra,

"Eve döndüğünde yalvar Wyatt. Daha önce hiç yalvarmadığın gibi yalvar." Yarı rahatlama yarı üzüntü bir kahkaha . "Yapacağım. Söz veriyorum."

"Güzel. Şimdi, yürütmem gereken kendi işim var, bu yüzden buradan çıkmalı ve bunu yapmak için tatlı küçük kasabamıza geri odaklanmalıyım."

"Tamam. Nerede olduğunu bana bildirdiğin için teşekkürler Evelyn."

"Her zaman onun güvenliğini gözeteyeğim Wyatt. Güvende olduğunu bilmeseydin çıldıracağını da biliyorum."

"Minnettarım."

Evelyn'le telefonu kapattığımda bedenim, bu işin nasıl gideceğine dair idealist görüşlerimin ardından yenilgiye bir şekilde evinin sundurma basamaklarına doğru sarkıyor.

Gitti. New York'a kaçtı ve dün gece onu terk ettikten sonra onu suçlayamam. Şimdi tek yapabileceğim beklemek ve döndüğünde beni affedecek bir kalp ummak.

İki gün içinde döneceğini bilsem de, Ocak ayında gerçekten ayrıldığında aylarca ayrı kalacağız. Onun yanında uyuyamadığımız, onunla uyanamadığımız, onu her gün bira fabrikasında ya da Rose's'daki haftalık kahvaltılarımızda göremediğimiz aylar. Döndüğüm her yerde ışık kaynağım olmadan tamamen farklı bir dünya olacak.

Çünkü Kelsea dünyamı akla gelebilecek her şekilde aydınlatıyor.

Umarım geri döndüğünde de bunu yapmaya devam etmek ister.

BÖLÜM T E R E Ğ İ

Kelsea

Hayatımda hiç böyle acele bir karar verdiğimi sanmıyorum ama uçaktan indiğim anda nefes alabileceğimi hissettim.

Wyatt gittikten sonra Evelyn'i hıçkırarak hıçkırarak aradığımda, beni bu fırsatı değerlendirip biraz düşünmeye ikna etti ve bunu New York'ta yapmamı önerdi. Ben de onun yardımını ve kredi kartımdan yaptığım harcamayla, rüyalarımdayken beni çağıran şehre bir uçuş rezervasyonu yaptım.

Havaalanında yürürken dışarıda kar taneleri uçuşuyor, insanlar yanımdan geçip giderken bagaj alımına giden yolu bulmaya çalışıyorum, gidecekleri yere doğru ilerlerken etraflarındaki herkesi görmezden geliyorlar.

Artık kesinlikle Teksas'ta değilim.

Çantamı banttan indirdikten sonra sipariş ettiğim Uber'i beklemek üzere dışarı çıkıyorum. Havanın serinliği yüzüme vururken montumu vücuduma daha sıkı sarıyorum.

O kadar çok ses, o kadar çok ışık, o kadar çok insan ve araba var ki, kendimi başka bir gezegendeymişim gibi bir şehre nakledilmiş gibi hissediyorum.

Uber'im geldiğinde aceleyle arabaya , şoför valizimi bagaja koyarken ceketimdeki kırıntıyı silkeliyorum.

"Times Meydanı'ndaki Manhattan, değil mi?" diye onaylıyor

şoför. "Evet, lütfen."

"Sorun değil."

Ben koltuğa gömülüp telefonumda bekleyen mesajlar için kendimi hazırlarken şoförüm trafiğe . Ama henüz onlarla yüzleşmeye hazır değilim ve yaklaşan kıyamet kalbime ağır geliyor. Bunun yerine, yolculuğumu etrafımdaki şehir manzarasını incelemek ve yeni çevremi özümsemek için kullanıyorum.

Havaalanına giderken, Evelyn otel rezervasyonu yapmama yardımcı oldu ve ona bir gece önce olanları anlattığımda iki gün uzak kaldıktan sonra Newberry Springs'e dönmem gerektiği konusunda beni sert bir şekilde uyardı. Ona döneceğime dair güvence vermek kolaydı çünkü zaten bu hayat için biçilmiş kaftan olduğumdan emin değilim. Ama sorunlarımdan kaçmanın hiçbir şeyi çözmeyeceğini biliyordum. İşleri daha da kötüleştirmeden önce biraz mesafe almam, konuya biraz açıklık getirmem gerekiyordu.

Wyatt düşünmek için zamana ve boşluğa ihtiyacı söyledi, ben de aynısını kendim için yapmanın dünyanın sonu olmayacağına karar verdim. Ancak, Wyatt'ın dün gece kabul mektubunu bulduğunda verdiği tepki - ki bu mektup hakkında onunla en başta konuşmam gerekirdi - korktuğum her şeyin olmasına neden oldu.

Ona söylemem gerektiğini biliyorum ve neden hâlâ çözebilmiş değilim. Ama her şeyi konuşmadan gideceğini, incinmişliğinin ilişkimizin tüm temelini sarsacak kadar bariz olacağını hiç düşünmemiştim.

Bu yüzden panikledim. Birkaç günlüğüne de olsa kaçmam gerekiyordu. Karmakarışık bir farkındalık denizinde yüzmek yerine kafamı toplamaya, duygularımı ve düşüncelerimi çözmeye ihtiyacım vardı. Ve en iyi arkadaşımdan gelen küçük bir öneri, bu çekime teslim olmam için gereken itici güç oldu.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, kimseye haber vermeden ani bir kararla çekip gitmiştim. Babam bile gittiğimi bilmiyor. Sırrımı açtığım tek kişi Evelyn'di çünkü *o* biliyordu - nasıl *biliyordu*, yaptığım şeyi neden yaptığımı biliyordu ve tüm bunlarla yüzleşmek için bu yolculuğa çıkmam gerektiğini *biliyordu*.

Ayrıca, New York'u gözlerimle görmeliydim. Hayal ettiğim her şeyin gerçekte de muhteşem olup olmadığını ya da burada okuma fikrini kafamda oluşturmadığımı bilmem gerekiyordu.

Binalar gri gökyüzüne doğru uzanıyor, arabanın gittiği her yerde kırmızı fren lambaları yanıp sönüyor ve hayatımda daha önce bir yerden bir yere yürüyen bu kadar çok insan görmemişim. Newberry Springs'te rahatlıkla yürüyebileceğiniz tek cadde Main Street ve bunun nedeni de düzinelerce dükkanın burada yer alması. Başka bir yere gitmek için kamyon ya da araba gerekiyor.

Otelime yerleştikten sonra uçağın pis kokusundan kurtulmak ve rahatlamak için sıcak bir duş . Fazla uyumadan geçirdiğim uzun bir geceydi ve ilk kez hevesle uçuyor olmanın verdiği endişe vücudumu gerginlikten delik deşik etmişti.

Yatağıma gömüldüğümde derin bir nefes alıyorum ve telefonumu tekrar açıyorum; en Wyatt'tan gelen cevapsız aramalar ve sesli mesajlar olan bildirimlerin çalmasını heyecanla izliyorum. Dinlemek için düğmeye basıyorum ve evde olmadığımı fark ettiğinde paniği duyuyorum, endişesi gözlerimden yaşlar akıtıyor.

Onu incitmek istemiyorum. Bu yapmak istediğim son şey. Bu yüzden bu kadar kararsızdım, bu yüzden bir tür fedakarlık yapmadan bu fırsatı değerlendirmenin bir yolunu bulamadım.

Ama beni de incitti. umudu doğradı. Sözleriyle geleceğimizi karmakarışık bir hale getirdi. Benimle konuşmak yerine kaçtı.

Gözyaşlarımı silerken mesajlarıma tıklıyorum. Evelyn'den iner inmez onu aramamı isteyen bir mesaj var, ama bunun yerine ona bir mesaj göndereceğim.

Walker'dan beni aradığı için Wyatt'ı aramamı isteyen bir tane var. Ve bir tane de Wyatt'ın kendisinden.

Evelyn'le konuştum. New York'ta olduğunu biliyorum. Kızgın değilim. Sadece çok üzgünüm, Kelsea. Seni çok seviyorum. Ve döndüğünde burada olacağım. Söz veriyorum, bunun üstesinden gelebiliriz. Sadece lütfen, bizden vazgeçme. İyi vakit geçirin. Yakında konuşuruz. Ve lütfen, bana güvende olduğunu söyle.

Güvende olduğum iki kelimeyi yazıyorum. Ve sonra, gönder tuşuna basmadan önce, iyi bir önlem olarak, ben *de seni seviyorum*. Ve sonra telefonumu tekrar kapatıyorum.

Sözleri kalbimdeki acıyı biraz olsun hafifletiyor ama aklım hâlâ sorular ve olasılıklarla dolu. Ama ayrılma sebebim , değil mi? Gerçekten istediğimin bu olup olmadığını görmek için?

Ben de öyle yapacağım. Yarın program başkanıyla bir randevum var, son dakikada randevu almak kolay değildi, özellikle de tatilden önce, ama sekreterini güneyli aksanımla büyüledim ve acil bir durum hakkında yalan söylemiş olabilirim. Sorularım var ve umarım cevapları vardır, kendi kararlarımı çok hızlı bir şekilde vermeme yardımcı olacak cevaplar.

"Bayan Baker. Sizinle şahsen tanışmak büyük bir zevk." Enstitü'nün Amatör Fotoğrafçılık Programı Başkanı Alice Clayton'ın elini sıkarken, içimde yüzen sınırları yutkunarak bastırıyorum.

"Bugün benimle görüşmek için zaman ayırdığınız için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Tatilin yaklaştığını biliyorum ama içinde bulunduğum durumla ilgili ne yapacağımı bilemiyorum."

İkimiz de yerimize kaşlarını çatıyor, benimki masasının karşı tarafında. "Anlaşmazlık nedir?"

"Birkaç hafta içinde programa fırsatını kabul ettiğimi biliyorum, ancak evde işler değişti ve sanırım şu anda hala gelip gelemeyeceğim konusunda kararsızım."

Endişe çizgileri yumuşar. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Bu programın çok rekabetçi olduğunu ve katılımcılarımızın zorlu bir süreçte dikkatle seçildiğini söyleyebilirim."

Omuzlarım çöktü. "Sadece hayal edebilirim. Ama-"

"Seni neden seçtiğimizi biliyor musun?" diye araya girerek beni şaşırtıyor. "Şey, tam olarak değil."

Masasındaki bir çekmeceyi karıştırırken vücudum istemsizce titriyor. "İşte " Masanın üzerine lacivert bir klasör koyup açıyor ve bana başvurumla birlikte gönderdiğim fotoğrafların çıktılarını gösteriyor. "Benim için fark yaratan fotoğraf buydu." Doğru şekilde görebilmem için fotoğrafı çeviriyor ve o an nefesim kesiliyor.

Wyatt'ın çiftlikte, bir ayağını ve ön kollarını at ağıllarını çevreleyen çelik çitlere dayadığı bir fotoğraf. Kardeşleri, Bay Gibson ve Anne G etrafta dururken o her zaman kalbimi eriten rahat, zahmetsiz gülümsemesiyle gülümsüyor. Hatırlamadığım bir şey hakkında konuşuyorlardı ama tek gördüğüm aralarındaki bağdı - benim de bir parçası olduğum aile, kalpleri ve ruhları dünyaya akıyordu. Wyatt'ın sanki bağın ne kadar eşsiz olduğunu biliyormuşçasına ailesine attığı o saygılı bakış... Hepsi önce gözlerim tarafından, sonra da kameram tarafından kaydedildi.

"Bu mu?"

Başını sallıyor, gülümsemesi birkaç saniye içinde artıyor. "Evet. Gördüğünüz gibi binlerce başvuru alıyoruz, ancak nadiren fotoğraflar alıyoruz. Burada bir hikaye var, bir mesaj var, bir aile arasında zamanda donmuş bir an var. Bu fotoğrafta beni daha fazla detay için kaşıdıran bir dünya var. Bu yüzlerde neşe ve iyi yaşanmış bir hayattan söz eden gülme çizgileri ve kırıksıklıklar var. Bu fotoğraftaki güzellik, çok az kişinin yaşayabildiği bir dünyaya ait. Burada, büyük şehirde bunu göremiyoruz, şaşırtıcı bir şekilde," diye şaka yapıyor, ben bir kahkaha atarken ve onun sözleri karşısında gözyaşlarımla savaşıırken. "Ama o fotoğrafı *sen* çektin Kelsea. Sıklıkla görmediğimiz bir şeye taze bir bakış açınız var ve bu yüzden sizi istedik."

"Vay canına. Çok teşekkür ederim. Nutkum tutuldu." Kaçmak isteyen hıçkırığımı bastırarak, "Fotoğraflarımın böyle bir etki yaratabileceğini hiç düşünmemiştim" diyorum.

"Öyle. Hem benim için hem de tüm kabul heyeti için öyle oldu."

Önümdeki resmin üzerinde gezinerek bir itirafta . "Sanırım eşyalarımın buraya ait olmadığından, fotoğrafçılığımın olmak istediğim yerden çok uzakta bir şeyin peşinde koştuğumdan korkuyordum."

Alice masasının diğer tarafında ellerini birbirine kenetler. "Bu program istediğiniz her şey olabilir

olmasını istiyorum. Bu, aniden model ve moda reklamları çekmeye veya bir dergi için çalışmaya karar vermeniz gerektiği anlamına gelmez. Bu, iş olarak dünyayı dolaşmanız gerektiği anlamına da gelmiyor. Bu, zanaatınızı geliştirmeniz, vizyonunuzu ve çalışmalarınızı hayata geçirmeniz . Siz sadece bunu hiç uyumayan bir şehirde yapıyorsunuz."

Ağzım açık kalırken bir damla gözyaşı düşüyor ve ardından bir iç çekiş geliyor. "Teşekkür . Bunu duymaya ihtiyacım vardı." "Bunu söyleyebilirim. Şimdi, vermeniz gereken bir karar olduğunu biliyorum, bu yüzden tekrar edeceğim - bu program çok rekabetçi. takdirde yeriniz doldurulacaktır, ancak sizi daha da iyi olmaya zorlayabilmemiz katılmanızı gerçekten tercih ederim."

"Burada olacağım," diye ilan ediyorum büyük bir güven ve onaylamayla. Ne olursa olsun, sonuçları ne olsun bu fırsatı yakalamaya kararlıyım.

"Bunu duyduğuma sevindim. O zaman tatilden sonra görüşürüz?" Ayağa kalkıyor ve elini bir kez daha bana uzatıyor.

Ben de memnuniyetle kabul ettim. "Evet, hanımefendi. Zaman ayırdığınız için tekrar çok teşekkür ederim."

"Benim için zevk, Kelsea. Yeteneğine sahip çık. Onunla gurur . Herkesten önce olması gereken ilk kişi sensin."

Evelyn ertesi gece saat sekizde garaj yoluna giriyor ve arabasını park ediyor. Ben yaşadığım tek evin verandasına , "Evim güzel ," diyor.

"Evet, öyle."

"Arabaya ilk bindiğinde sana sormaya korktum ama şimdi bilmek zorundayım: Düşündüğün her şey oldu mu?"

Ağzımın kenarı yukarı kalkıyor. "Evet. Harikaydı. Buradan çok farklı, Evelyn. Görülecek çok şey olan tamamen yeni bir dünya. Yüzeyi zar zor çizmişim gibi hissediyorum."

"Yani iki hafta içinde geri mi dönüyorsun?"

Derin bir nefes alarak yüzümü ona dönüyorum.

". "

"Tanrıya şükür, Kelsea." Omzumu ovuyor. "Yap . Buradaki hiçbir şeyin seni izin verme."

Az önce çektiğim nefesi dışarı verdim. "Gidiyorum ama bu o kadar basit değil Evelyn. Hâlâ gereken çok şey var." Kalbimin ne istediğini biliyorum, ama hâlâ bağlamam gereken birkaç ip var.

"Neye karar verirsen ver, arkanda olduğumu biliyorsun."

Uzanıp elini sıkıyorum. "Bunu biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum."

Tam o sırada, tanıdık bir kamyon garaj yoluna girerken farlar sekiyor. Farlar sönerken gözlerim beyaz küreleri takip ediyor ve göğsüm sıkışıyor. "Bu mı? ?"

"Wyatt," diye bitiriyor Evelyn. "Seni havaalanından almasını istemediğini biliyorum ama eve ne zaman geleceğini ona söylemeden Kels. İkinizin konuşması gerek."

"Biliyorum." Cesaretimi toplayıp kapıyı açarken ellerime bakıyorum. "bıraktığın ve aldığın için tekrar teşekkür ederim kızım."

"Ne zaman istersen. Umarım geceniz iyi geçer."

Bu gece konuşacağımız her şeyin kolay olacağı fikriyle alay ederek, "Ben de," diye cevap veriyorum.

Bavulumu bagajından çıkarırken Wyatt kamyonetinden atlayıp bana doğru geliyor. "Hey," diyor durduğum yerden birkaç adım öteye vardığında, bir tedirginlik var. Ondan yayılan gerginlik, birlikte olduğumuzda sahip olmasına alıştığım ukala güven ve saygının yerini alıyor.

"Merhaba."

"Yolculuğun nasıldı?" Ellerini ceplerine sokuyor, sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibi.

Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi bilmiyorum.

"İnanılmazdı," diyorum sert bir nefesle, nasıl hissettiğimi yüksek sesle itiraf ederek. Nasıl hissettiğim konusunda ona tekrar yalan söylemek istemiyorum. Bunun bizi getirdiği bir bakın.

"Konuşabilmemiz için içeri girmek ister misin?"

Ellerini çözüp bavuluma uzanırken ve onu arkasından çekerken sadece başımı sallıyorum.

Kapının kilidini açtıktan sonra evin içindeki soğuk havadan ürperiyorum. İki gündür yoktum, babam yola çıktığından beri evi ısıtmak için kimse Wyatt bavulumu kapının yanında durduruyor, kapıyı arkamızdan kapatıyor ve odun sobasının yanına gidip elinden hızlı bir şekilde ateş yakıyor. Ben de salona doğru ısıtıcının düğmesine basıyorum ve kısa sürede burayı ısıtacağımızı umuyorum. konuştuktan sonra kalıp kalmayacağını bile bilmiyorum.

Beni sevdiğini ve bunu çözeceğimizi söylediğini biliyorum ama onun da benim gibi düşünmek için iki günü vardı. Fikrini değiştirebilirdi ve değiştirirse ne emin .

"Susadın mı?" Sobada alevlerin canlandığını gördüğümde oturma odasına ilerliyorum. "Hayır. Ben iyiyim." kalktı ve bana doğru döndü. "Buraya gel, Kelsea." Bir eli uzandı
Kalbim göğsümde çarparken ona doğru attığım her adımda titriyorum. Ama sonra beni vücuduna çekiyor, sıkıyor ve öyle sıkı sarılıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

İşin aslı, o hışımla çekip gittiği geceden beri nefes almakta zorlanıyorum.

"Çok üzgünüm, Kelsea. Tanrım, çok üzgünüm." Dudakları kulağımın hemen , böylece nefesinin kesik kesik sesini, sesindeki titremeyi ve sözlerinin ardındaki acıyı duyabiliyorum. Tüm vücudu dolayı titriyor ve elleri titriyor ama bana öyle kararlı sarılıyor ki anında huzur buluyorum.

"Ben de üzgünüm Wyatt." Başımı boynuna gömüp onu sıkıyorum, sanki dokunuşumla onca hatayı telafi ediyormuşum gibi onu kucaklıyorum. Sanki o da aynısını yapıyormuş gibi hissediyorum.

"Sakin özür dilemeye kalkma. Yanlış tepki verdim, bebeğim. Kızgın olduğum için kaçmadım. Sadece o kadar şaşırmış ve korkmuştum ki ne düşüneceğimi bilemedim. Bunu bana söylemek yerine neden benden sakladığını bilmiyordum, çünkü normalde birbirimize her şeyi anlatırız. Ama seninle konuşmak yerine kaçtım. Kalmalıydım. Ve söz , bir daha asla böyle gitmeyeceğim."

Şimdi arkama yaslanıp onun koyu kahverengi gözlerine bakabiliyorum, New York'tan döndüğümde hâlâ etrafta olacağını umduğum gözlerine. Gözlerinin sütlü çikolatasında pişmanlık dolanıyor ve o anda her şeyin yoluna gireceğini kabul ediyorum. "Biliyorum ama hazırlıksız yakalanman benim hatam. Sana söylemem gerekirdi. En başından beri ne istediğim konusunda dürüst olmalıydım. Seni kaybetmekten çok korktum. Sen benim her Wyatt. Bildiğim ve arzuladığım tek şey. Bundan nasıl vazgeçeceğimi bilemedim."

" de bu: zorunda değilsin. Benden vazgeçmek zorunda değilsin, Kels. Ama ne yazık ki, bir şekilde gitmene izin vermek zorundayım ..." Birden yüzü ciddileşiyor ve aramızdaki mesafeyi . "Ve eğer bunu , doğru şekilde yapmalıyım."

"Ne demek istiyorsun?" Panik omurgama tırmanırken soruyorum.

"Bana bir dakika izin verin. Kamyonetimden bir şey almam gerekiyor." Ben daha tek kelime ön kapıdan uçarak girdi ve aynı hızla geri döndü, arkasında bir bavul sürüklüyordu.

üzerindeki altın süslemeler ışığa yakalandıkça parıldar ve dış taraftaki kumaşın güzel ten rengini vurgular.

Bana yeni bir bavul mu aldı?

"Senin için bir şeyim var." Bavulu koltuğun üzerine kaldırıyor ve yıldırım hızıyla fermuarını açıyor,

ve sonra üstünü açar.

İçindekileri gördüğümde nefesim kesildi.

"Eğer kızım New York'a gidiyorsa, birkaç şeye ihtiyacı olacak." Fotoğraf makinem için deri bir kılıf tutuyor. "Her fotoğrafçının ekipmanı için profesyonel bir kılıfa ihtiyacı vardır." *Bir Turistin New York Rehberi* adlı bir kitap aldı. "Ve oradayken tüm gizli mücevherleri yakalamanıza yardımcı olacak bir kitap."

O eşyaları kenara koyup, kürk astarlı kapüşonlu, en kabarık, en güzel lacivert paltosunu kaldırıp bana göstermek için havaya kaldırdığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Ve Teksaslı kızımın orada donmasına izin veremem, bu yüzden seni kendim ısıtamadığım günler için bulabildiğim en montu aldım."

Gözlerim akmayan yaşlarla doluyor. "Wyatt . . ."

Paltoyu kanepeye fırlatıyor ve sonra bana doğru koşarak beni göğsüne çekiyor. "Başka neye ihtiyacın varsa getirebilirim tatlım. Sadece söyle yeter. Gitmene izin vermek berbat olacak ama destekliyorum. Neye karar verirsen ver. Kalbim bunu senin için istiyor, Kelsea. Ayrıntıları birlikte çözebiliriz ama gitmezsen sonunda pişman olacaksın."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sana söylemem gereken başka bir şey var."

"Tamam..."

Yüzü bir hürmetten ciddiyete dönüşüyor. "Kovuldun." Tüm oksijen ciğerlerimi terk ediyor. "Wyatt ... ne?"

"Beni duydun. *Sen. Kovuldun. Kovuldun.*" Vücudu o kadar gergin ki hareket bile edemiyorum çünkü parçalanmaktan korkuyorum. Ve onun da bana izin vermesinden korkuyorum. "Bu şekilde," diye duraklıyor, dudakları yavaşça gülümsemeye başlıyor ve kalbim nefes nefese kalıyor, "bundan zevk almana engel olacak hiçbir şey yok." Zihnim ve kalbim dengesini kaybederken bana tekrar uzanıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Tüm sorularım onun öpücüğüyle kesiliyor ve açıklama aramak yerine, dilinin benimkine sürtünmesiyle boğuluyorum - sadece birkaç dakika önce bir daha deneyimleyebileceğimden emin olmadığım bir öpücük.

Ayrıldığımızda, oksijen ve berraklık için savaşıyor ona bakıyorum. "Wyatt? Ben sadece Ne haltlar döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok."

Yüzümdeki saçları ve yanaklarımdaki gözyaşlarını fırçalayarak sesini yumuşatıyor ve devam ediyor. "Eğer gidersen herkesi hayal kırıklığına uğratabacmıydın gibi suçlu hissettiğini biliyorum. Ama *ya sen*, Kels? Ne istediğin hakkında? Onlara yardım etmişken ve *hâlâ* onların hayallerini inşa etmelerine yardım ederken neden ailemin seni hayallerinin peşinden gitmen için desteklemeyeceğini ve cesaretlendirmeyeceğini düşündün? Neden benim de aynı şeyi yapmayacağımı düşündün bebeğim?"

Az önce söylediği her şeyin kafamda oturması bir dakika sürdü. "Korkuyordum. Gitmekten, insanları hayal kırıklığına uğratmaktan, istediğim bir şeyin peşinden gittiğim için bencil gibi görünmekten. Ailen hayallerinin peşinden gitti, sen de kendi hayallerinin peşinden gittin, Walker ve

Forrest da öyle. Ama hep sıranın bana ne zaman geleceğini merak ettim."

Kıkırdıyor, elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor. "Şimdi senin sıran, bebeğim. *Şimdi senin sıran.*"

"Nereye gidiyoruz?" Wyatt ve ben konuştuğumuz için zihnim ve bedenim daha rahat olabilir ama

Bu küçük macera beni yine endişelendiriyor.

Wyatt geceyi geçirmek üzere yerleşmeden önce bana bir şey göstermek istediğini söyledi, ama gideceğimiz yol daha önce çok fazla gittiğim bir yol değil.

Küçük bir kasabada yaşadığım için her şeyin nerede olduğunu ve herkesin nerede yaşadığını az çok biliyorum. Bölgeye aşına olsam da Wyatt'ın yaşadığı ev bana pek fazla anı hatırlatmıyor.

"Neredeyiz biz?"

"Benimle gel," diyerek sorumu geçiştiriyor ve kamyonundan aşağı atlıyor. Ön tarafa doğru koşarak yanımdan inmeme yardım ediyor. Eli elimde, verandanın merdivenlerinden yukarı çıkıyoruz ve Wyatt eğilip kilitli bir kutudan bir anahtar çıkarıyor.

"Anahtar kilitliyse bu eve girmemiz gerektiğini sanmıyorum Wyatt." "O zaman şifreyi nereden bileyim, Kelsea?" diye alaycı bir şekilde çıkıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. kilide bir kez soktuktan sonra içeri giriyoruz, havada rüzgârdan kaçıyoruz. Tek görebildiğim önümdeki gölgeler ve karanlık, ama Wyatt yanımdaki ışığı yaktığında nefesim kesiliyor.

Sağımızda, kırmızı tuğlaların üzerinde duran odun sobasının etrafında gömme rafların bulunduğu dev bir oturma odası yer alıyor. Solda resmi bir yemek odası ve onun hemen ötesinde koyu ahşap dolapları ve açık tahta mermeriyle neredeyse annesininkine rakip bir mutfak var. merdiven muhtemelen yatak odalarına çıkıyor ama evin sadece kadarıyla bile gözlerim yerinden fırlıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Wyatt'ı, içinde durduğumuz alan ile yemek odası arasındaki kemerli girişe yaslanmış halde bulmak için dönüyorum.

"Bu ev çok güzel Wyatt. Ama neden buradayız?"

Kendini duvardan itip bana doğru yürürken, söyleyeceği şey için kendimi hazırlıyorum. "Burası *bizim* evimiz, Kelsea."

"Ne?" Bağırlıyorum ve sonra kendimi tutuyorum.

Wyatt elimi tutup beni mutfaka götürürken gülüyor. "Burayı bizim için satın aldım. Şu anda emanet aşamasındayım ama beğenmezsen ya da bunu istemezsen yine de vazgeçebilirim. Programdan sonra New York'ta kalmaya karar verirsen, burayı satar ve nereye gitmek istersen peşinden gelirim. Hatta istersen sen programdayken oturmamız için orada bir daire bile satın alabilirim."

Bu evden ve burada sahip olduğu her şeyden vazgeçmeye ne kadar istekli olduğunu görünce gözümü kırıpıştırıyorum. "Peki ya bira fabrikası? Çiftlik?"

"Çiftlik aileme ait ve eminim Walker ya da Forrest devralabilir. Ya da satabilirler. Bira fabrikasını satabilirim. Ben iyi iş , eminim ilgilenecektir."

"Ama Wyatt." Kafamı sallıyorum, şimdi kafam daha da karışık. "Burası senin evin. Bu iş senin hayalin."

Parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturuyor. "Hayır. *Sen* benim evimsin. Sen neredeyse ben de orada olmak istiyorum. Ve başka bir iş açabilirim. Başka bir ev alabilirim. Ama *senden* sadece bir tane var, Kelsea Anne Baker. Tüm dünyada en iyi arkadaşım olan ve hayalleri olan tek bir kız var ve ben bunların gerçekleşmesine yardımcı olmak istiyorum. Seni seviyorum. Senin için her şeyi yaparım. Nereye gidersen git, seni takip edeceğim. Sadece , ben oradayım."

"Aman Tanrım, Wyatt," diye haykırıyorum, ellerimi boynuna atarak. "Şu anda söylediklerine inanmıyorum."

"İnan buna, Kelsea. Senin mutlu olmanı istiyorum ama *beni* mutlu eden sensin. Sen benim dünyamın merkezisin; her zaman da öyle oldun. Bir yolunu bulacağız. Gün be gün. Birlikte olduğumuz sürece."

Bundan sonra ne olacağını bildiğim için gerçeklik bana çarpıyor. "Senden uzakta olmak çok zor olacak."

"Biliyorum, bebeğim." Beni daha sıkı kavırıyor. "Bu çok kötü olacak. Ama daha önce de ayrı kaldık, yani yine üstesinden gelebiliriz. Ama bunu yapman gerektiğini biliyorum ve yapmanı istiyorum. Ayda bir ya da daha fazla ziyarete gelebilirim. Arada FaceTime yardımcı olacaktır ve sen de çok iyi biliyorsun ki her gün sesini duymak isteyeceğim. Ama bunu ."

"Teşekkür ." Daha fazla tereddüt etmeden ona teslim oluyorum ve kaybettiğimi düşündüğüm her şekilde yeniden bağlantı kurmamıza izin veriyorum.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Kelsea. Senden tek ricam, benim hayallerimin peşinden koşmama yardım ettiğin gibi bu hayalin peşinden de koşman." Dudaklarımız birbirinin üzerinde gezinirken Wyatt beni mutfak tezgâhına itiyor ve sonra yüzeye kaldırıyor, ellerini saçlarımda gezdirdikten sonra vücudumun her yerinde gezdiriyor.

"Wyatt, benimle seviş."

Evin havası buz gibi olsa ve nefes alış verişlerimizi görebilsek de kıyafetlerimizi atmak için hiç vakit kaybetmiyoruz.

Ama üşümüyorum. Canlı hissediyorum. Wyatt kendini doğru hizalarken havadaki tüm oksijen benimmiş gibi nefes alıyorum. "Siktir, prezervatifim yok."

Bir için tereddüt ediyorum ama sonra bu seçimden dolayı başımıza ne gelirse gelsin bununla yüzleşeceğimi fark ediyorum. Şu anda sadece onunla birlikte olmam gerekiyor. "Umurumda değil. Sık beni."

"Tanrım, seni seviyorum Kelsea," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, içimde derinlere doğru iterken, beni yukarı ve aşağı çekerek, beni tezgahın kenarına kaydırıyor. "Seni sevmekten, sana ihtiyaç duymaktan, seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim. . her parçanı istemekten." Başımın arkasındaki kavrayışını bırakıyor ve meme ucumu ağzına almak için eğiliyor.

Sırtımı dikleştirip göğsümü ona doğru itiyorum. "Tanrım, Wyatt. Daha fazla."

Çarpışırken, pençeleşirken ve can havliyle tutunurken, yoğunluğu artırırken ve yeniden bağlanmaktan başka hiçbir şeye odaklanmazken başka hiçbir kelime konuşulmuyor.

Zihnim ve kalbim buraya birlikte gelmek için ne kadar çok mücadele ettiğimizi hatırlıyor ve sadece bu farkındalık bile iliklerime kadar bildiğim şeyi doğruluyor.

Yüksekten inerken nefesimizi tutmakta zorlanıyoruz. Ama henüz ayrılmaya hazır değilim, bu yüzden alnını göğsüme yaslayan Wyatt'ın sırtını okşuyorum. "*Bu* hayatı seninle yaşamak istiyorum, Wyatt."

Başını kaldırıyor ve çıkarken gözlerimin derinliklerine bakıyor. "Ne hayatı?"

"Burada, Newberry Springs'te bir hayat." Ona yavaşça sırtıyıyorum ve sonra ne düşündüğümü paylaşıyorum. "Oraya gittiğimde programın direktörünü gördüm."

Sırtını dikleştiriyor ama sabit duruyor. "Tamam.."

"Beni düşünmeye sevk etti ve şimdi işsizim..." Şaka yapıyorum, o da sırtıyıyor. "Döndüğümde kendi işimi kurmak istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Elimi kaldırıp kirli sarı saçlarında gezdiriyorum, sonra da tırnaklarımı tıraşsız çenesinde gezdiriyorum. "Fotoğraf çekmeyi sevmemin bir nedeni de insanlar arasındaki yaşamı ve sevgiyi yakalamak ve bunu bulmak için Newberry Springs'ten daha iyi bir yer yok. Memleketimizde bir fotoğrafçı olmak istiyorum. Başkalarının göremeyeceği anları, hayatın ve ilişkilerin gerçekliğini, bir daha asla yaşanmayacak bir anı yakalamak istiyorum. Çiftlikte düğünler çekebilir, aile seansları, doğum seansları, mezuniyet yapabilirim - olasılıklar sonsuz. Ama ben bu olasılıkları burada, sizinle birlikte istiyorum."

Wyatt'ın dudakları gurur dolu bir gülümsemeye dönüştü. "Bu fikir harika. Sen inanılmaz olurdun. Ve bence memleketimizin ihtiyacı olan şey de tam olarak bu."

"Öyle mi?" Umut göğsümde dalgalanıyor ve istediğimin bu olduğunu biliyorum - burada onunla bir

ve diğ er tutkumu da içeren bir kariyer ruhumda k  k salıyor.

"Evet. Yeteneğinin var. Başkalarının bunu görmesinin ve senin bunu paylaşmanın zamanı geldi, ama sadece bunu gerçekten istiyorsan, Kels. Ben ciddiym. Seni her yerde takip edeceğim."

"New York hayatımın geri kalanında hatırlayacağım bir macera olacak. Ama   ğrenebileceğim her şeyi   ğrenmek istiyorum."

"Bu yaşadığın son macera olmak zorunda değil bebeğim. Seni gitmek her yere götüreceğim. İsteddiğimiz zaman seyahat edebiliriz, geri döndüğünde hep görmek istediğın yerleri keşfedebiliriz. Hayatımız sadece *burada* olmak zorunda değil Kelsea, sadece birlikte yaşadığımız sürece. Tek istediğim bu." Geri adım atıyor ve sonra eğilip kıyafetlerimizi karıştırıyor. Ama tekrar ayağa kalktığında, elinde tuttuğu kutu beni tekrar nefes almak için savaşmaya zorluyor.

"Wyatt . . ."

"Benimle evlenir misin, Kelsea?" Kutuyu açıyor ve basit olduğu kadar güzel de olan yuvarlak bir tektaş pırlantayı ortaya çıkarıyor. Gözlerimi onunkilere diktiğimde, onlarda aşktan, umuttan ve geleceğimden başka bir şey göremiyorum. "Seninle sonsuza dek birlikte olmak istiyorum, eğer bunu henüz anlamadıysan. evlenmemiz gerektiğini söylemiyorum ama kalbimin derinliklerinde senin benim için o olduğunu biliyorum. Sen benim kahvaltımın şurubusun ve ben kuru Fransız tostı yiyemem Kelsea."

G zyaşlarımın arasından bir kahkaha patlattım.

"Peki ne diyorsun? Benimle evlenir misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum, dudaklarımı dudaklarına yapıştırmak için uzanıyorum, hâlâ çıplak olduğumuzun ve bu evin hâlâ gibi olduğunun belli belirsiz farkındayım. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok.

 nemli olan en iyi arkadaşımla evlenebilmem. Ve bu her zaman işe yaramasa bile -annem ve babam en iyi örneklerdir- bazen olduğunu biliyorum.

Wyatt ve ben de zamana meydan okuyan çiftlerden biri olacağız çünkü biliyorum ki bazı aşk hikayeleri sadece on yaşında başlasa bile kalıcıdır.

BÖLÜM T E R N İ N E T E N

Kelsea

Altı Ay Sonra

"O Aman Tanrım, Kelsea. Bu kadar güzel görüldüğüne inanamıyorum!" Evelyn gözleri yaşlarla dolarken eliyle ağzını kapatır.

"Evelyn, sakın ağlamaya başlama, yoksa beni ağlatacaksın." Ellerimle elbisemi düzeltiyorum ve her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için tekrar aynanın karşısına geçiyorum. Buklelerimin her birine sprey sıkılmış ve yerlerine sabitlenmiş, makyajım kusursuz. Eğer bir şeyi yeniden yapmak zorunda kalırsak çıldırmaya başlayacağım.

"değil. Son zamanlarda en ufak şeyler bile beni ," diye cevap veriyor ve elbisesinin altında belirmeye başlayan küçük yumruyu okşamak için uzanıyor.

Schmitt, Wyatt ve Walker dışında bebekten haberdar olan tek kişi benim elbette. Ama Evelyn hamileliğini daha fazla saklayamayacak.

New York'taki fotoğrafçılık programı sırasında beni aradı ve haberi verdi, anda ne diyeceğimi bilemedim. Schmitt ile ciddi bir ilişki içinde olmadıklarını , dolayısıyla bunun onlar için ne anlama geldiğinden emin değildim. Ama bana Schmitt'nin ilişkiye girmeye niyetli olduğunu söyledi - gerçi son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa Schmitt'bunu istediğinden emin değilim.

Bugün benim düğün günüm ve tek düşünmek istediğim ben ve Wyatt, bu yüzden en iyi arkadaşımın değişen dünyasıyla ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırıp kendiminkine odaklanıyorum.

"Biliyorum. Ama eğer durmazsan, bu zincirleme bir reaksiyon başlatacak."

Anne G anda odaya giriyor, beni görür görmez nefesi kesiliyor ve sonra onun da gözlerinin dolduğunu fark ediyorum.

"Gördün mü?" O ve Evelyn burnunu çekerken elimle ona doğru işaret ediyorum.

"Aman Tanrım. Kelsea Anne Baker, sen gezegendeki en güzel gelinsin."

"Teşekkür ederim anne." Elbiseme tekrar bakıyorum, denizkızı tarzındaki elbisemde seçtiğim dantel kaplamaya bayılıyorum. "Sence Wyatt bunu sevecek mi?"

Evelyn araya girerek, "Kızım, o çocuk sana o kadar uzak ki, koridorda kahverengi bir kese kağıdıyla yürüsen bile seninle yine de evlenir," diyerek beni güldürüyor.

"Wyatt seni gördüğünde çok heyecanlanacak, Kelsea. Oğlum seni çok seviyor.

I."

Alt dudağım titremeye başladı. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Bana doğru yürüdü, beni kollarına aldı, tanıdığım tek gerçek annenin kollarına. Kan bağıyla annem olmayabilir ama kalben öyle isteyebileceğim en iyi anne.

"Bisküvi tarifimin seninle emin ellerde olduğunu biliyorum." Ayrılıyoruz ve sonra iki elimi de içinde sıkarak bana göz kırpmıyor.

"Wyatt artık bisküvi almak için çiftliğe gitmek zorunda kalmadığında çok mutlu olacak."

"Saçmalık. Siz ikiniz hala gelseniz iyi olur. Uzun zamandır yoktun tatlım ve biz Seni buralarda özledim."

Fotoğrafçılık programı Nisan ayında sona erdi ve dönebildiğim anda evdeydim. New York'ta geçirdiğim her anı çok sevdim ve fotoğraflarımı bir sonraki seviyeye nasıl taşıyacağım konusunda çok şey öğrendim. Ama kalbim her zaman Teksas'a, Newberry Springs'e, Wyatt'a ait olacak.

Mesafe zordu, düşündüğümde daha zordu. Gitmeden önce birbirimizi her gün görüyorduk. Sesini duymak yeterli değildi. Yüzünü görmek yardımcı oldu. Ama ziyarete geldiği hafta sonları birlikte olmak için her fırsatı değerlendiriyorduk ve bu fırsatların çoğu benim yatağında geçiyordu.

Program bizi Manhattan'ın hemen dışında küçük bir otelin odalarına yerleştirdi, bu yüzden süslü ya da abartılı değildi. Kesinlikle evdeki konforu sağlamıyordu. Ama Wyatt oradayken, alabileceğim en yakın şeydi.

Ve o kadar çok seks yaptık ki, şu anda Evelyn ile birlikte hamile olmamam bir mucize.

"Peki, hazır mısın?" Momma G beni kuyruğumdan çekip çıkardı.

"Hayatım boyunca bu anı bekledim."

Evelyn, annem ve ben çiftliğin ön kapısından çıktık, babam bizi dereye ve Wyatt'la evleneceğimiz ağacın altına götürecek atlı arabanın yanında bekliyordu.

"Aman Tanrım." Babam merdivenlerden indiğimi görünce donakaldı, saçlarım yüzümün bir tarafına toplanmıştı, bir tutam kristal ve bebek nefesi vardı.

"Merhaba baba."

"Kelsea, muhteşem görünüyorsun bebeğim. Şu anda benim küçük kızım olduğuna inanamıyorum."

"Evet, benim." Ona bakıyorum, düşüşünü izlerken daha fazla gözyaşıyla savaşıyorum. Bunu yapmamaya kararlıyım.

makyajımı mahvediyor.

"Seni seviyorum, pancake ve senin için doğru adamı çok sevindim."

"Ben de seviyorum. O benim en iyi arkadaşım ve onu seviyorum baba. Ve seni de her zaman seveceğim." "Benim de seni her zaman seveceğim gibi." Gülümsüyor. "Sanırım küçük kızımı verme vakti geldi."

Evelyn ve Momma G'ye yardım etmeden önce arabaya binmeme yardım ediyor ve sonra damadıma ve tüm misafirlerimize doğru yola çıkıyoruz.

Ben , Wyatt ve ben döndükten kısa bir süre sonra evlenmeye karar verdik. Karı koca olmadan daha fazla zaman kaybetmek istemiyorduk. Zaman ve mesafe bir insanın hayatta neyin önemli olduğunu çok net görmesini sağlayabilir ve Wyatt'la evlenmek eve döndüğümde bir numaralı hedefimdi.

Doğal olarak evlenmek istediğimiz tek yer Gibson Çiftliği'ydi. Resepsiyon çocukken içinde köşahırda gerçekleşecek ve bir süre sonra herkese kahvaltılıklardan oluşan bir akşam yemeği (tabii ki krep ve Fransız tost) sunulacak.

Ama tören, daha on ilk yapıldığı yer . Araba, diğer tarafında dere olan küçük tepenin dibinde duruyor. Babam yardım etti.

Bay Gibson, Walker ve Forrest'ı beklerken gördüğümde Evelyn ve annem merdivenlerden inip beni burada bıraktılar.

"Kahretsin, Kelsea. Çok güzel görünüyorsun," diyor Walker bana bakarken.

"Teşekkür ." Ona birden fazla açıdan minnettarım ama bunun ona daha sonra .

"Sen de muhteşem görünüyorsun anne," diyor ve kocasına doğru yürümeden önce yanağına bir öpücük konduruyor.

"Oğlumun biraz terbiyeli olduğunu gördüğüme sevindim."

"Hazır mısın?" Forrest, Evelyn'in kollarından birini tutup dirseğinden geçirirken sorar. "Evet. Bu iki aşk kuşunu evlendirelim."

Walker boğazını temizler ve isteksizce Evelyn'in diğer elini tutar. "Katılıyorum." Müzikten sorumlu adama ılık çalıyor ve sadece ilk birkaç notanın sesi bile kalbimin da hızlı çarpmasına neden oluyor.

Babam inmeme yardım ediyor ve nedimemle müstakbel kayınvalidemi küçük tepeye kadar takip ediyoruz. Annem G'nin Bay Gibson tarafından koridora kadar eşlik edilmesini izliyorum, ardından Forrest ve Walker tepenin diğer tarafındaki koridorda Evelyn'ediyorlar çünkü Evelyn istediğim tek nedime ve

gerekli.

Ama sonra sıra bana geliyor. Derin bir nefes alarak kolumu babamın koluna takıyorum ve beni tepeye doğru götürmesine izin veriyorum, görüldüğümde ve aşağıdaki misafirlerimizi görebildiğimde sevecen nefesleri içime çekiyorum.

Ama onlara bakmıyorum bile. Gözlerim sadece duran adama odaklanmış, sanki nefes almak için, bunun gerçek olduğundan emin olmak için bana ihtiyacı varmış gibi beni .

Wyatt koyu mavi kot pantolonu ve beyaz düğmeli gömleği, yeni kesilmiş saçları ve çocukken toprakla tozlanmış kahverengi kovboy çok yakışıklı görünüyor.

Ama beni esir alan gülümsemesi ve ona doğru yürüdüğümü gördüğünde nemle dolan gözleri -en iyi arkadaşım, her şeyim.

Ona doğru yürürken tüm geleceğimi görüyorum. Hatalarımı, öğrendiğim dersleri ve yanımda onunla daha fazlasını yapma fırsatını görüyorum.

En iyi arkadaşımı, kalbimin her zaman benim için doğru kişi olduğunu bildiği adamı görüyorum - sadece aklımın yetişmesi gerekiyordu.

Ve ben o sütlü çikolata gözlerde her hayali, her mutluluk vizyonunu ve beni bekleyen uzun bir hayatı görüyorum.

Babam beni evlendirdikten sonra Wyatt'ın beni bekleyen elini tutuyorum ve papaz töreni başlatırken yüzümü ona dönüyorum.

"Tanrım, inanılmaz görünüyorsun Kelsea," diye

fısıldıyor. "Teşekkür . Sen de öyle."

Vaiz konuklarımıza kısa bir dua yaptırır ve evliliğin kutsallığını tartışırken, bir sonraki adım için beklenti artar.

"Şimdi sıra yeminlerde. Wyatt ve Kelsea bizimle paylaşmak üzere kendi yeminlerini hazırladılar. Wyatt?" diye soruyor papaz, Wyatt boğazını temizleyip konuşmaya başladığında.

"Kelsea, bu noktada durup seni karım yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu hep hayalini kurduğum bir şeydi ama seni eş yapmak için doğru zamanı bir türlü bulamadım. Geçtiğimiz yıl öğrendiğim bir şey varsa, o da zamanın sadece izin verirseniz kararlarınızı beslediğidir. Bazen bir anı yakalamanız ve hayatınızı gerçekleştirmeniz gerekir çünkü çok uzun süre beklerseniz, her şey yanınızdan geçip gider." Gözyaşlarımdan birini silmek için uzanıyorum. "Sen benim kahvaltımın şurubu, sağ kolum ve her şeyimsin. Fotoğraf çekme yeteneğine sahip olan sen olabilirsin, ama zihnimde yakaladığım her resmin en önemli öznesisin, çünkü geleceğime dair her resimde *sen* varsın. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni seviyorum."

Dudaklarımı yalıyorum, birkaç dakika daha kendimi tutabilmek için deli gibi mücadele ediyorum, çünkü artık o benim

Dön.

"Wyatt, hep bu noktada seni kocam yapıp yapamayacağımı merak etmişimdir. O kadar uzun süre sadece bir hayal gibi göründü ki asla gerçekleşmeyeceğini düşündüm. Ama sonra herkesin hayal kurmayı ve hayallerinin gerçeğe dönüşmesini hak ettiğini fark ettim ve şimdi biz kendi hayallerimizi yaşayabiliyoruz. Sen benim fırtınamdaki sığınağımsın. Sen hayatımda cesur hissetmem için içmem gereken viski kadehisin. Ve sen de kahvaltımın şurubu, sol kolum, *her şeyimsin*. Gördüğüm her rüyada sen yanımdaydın, yaşılanıyorduk kırış kırış olduğumuzda bile hala birbirimizin olmayı seviyorduk. Seninle bebek sahibi olmak istiyorum. Ve seninle kavga etmek. Ve son nefesime kadar seni sevmek. Sen benim en iyi arkadaşımısın ve seni tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum."

Wyatt bana bakmadan önce gözyaşlarını siliyor ve yüzümün yan tarafını avuçluyor. "Siktir, seni seviyorum." Her ikimiz de alyanslarımızı kendi parmaklarımıza ve sonra bu iş resmiyete dökülmeden önce yapılması gereken son şey için kaşınıyoruz.

"Sizi koca ilan etmek benim için bir onurdur. Wyatt, şimdi gelini öpebilirsin!"

Wyatt iki eliyle yüzümü çerçeveleyip dudaklarını hayatımızın en önemli öpücüğüyle dudaklarıma yerleştirirken alkış yükseliyor.

İlk öpüşmemiz, henüz on yaşındayken birbirimizle evlenme alıştırmaları bu noktada oldu.

sonraki öpüşmemiz de burada, kim olduğumuzu çalışan genç yetişkinler olduğumuzda gerçekleşti.

Ama bu öpücük, bu öpücük bizi birlikte tanımlıyor -aynı yolda, aynı hedeflerle ve hayatımızın geri kalanında kendimizi birbirimizle paylaşarak.

Bir gün en iyi arkadaşım ile evleneceğim için şanslı olduğumu düşünüyordum ama meğer şansın bununla hiçbir ilgisi yokmuş. Başından beri birlikte olmak kaderimizde varmış, ancak Walker'ın küçük bir yardımı işleri ilerletti.

Bu duygulara teslim olursam her şeyimi kaybedeceğimi düşündüm. Ama meğer kalbimin bana yol göstermesine izin vererek hayatımın geri kalanından başka kazanacağım bir şey yokmuş.

SON

Wyatt ve Kelsea'nın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Gelecekleri hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?

Bonus Epiloglarını [buradan](#) indirdiğinizden emin olun.

Walker'ın hikâyesi *Everything He Couldn't*'a bir göz atmak için okumaya devam edin, [buradan](#) ön sipariş verebilirsiniz!

Daha fazla küçük kasaba romantizmi mi arıyorsunuz? Bira fabrikasındaki çift Javi ve Sydney'nin bir kitabı olduğunu biliyor ? Onların hikayesini [Guilty as Charged](#)'da okuyun, seksi, küçük bir kasaba arasında tek başına inşaat işçisi ve şımarık avukat, cinsel uyanışla dolu

Ya da seriler size göreyse, diğer küçük kasaba romantizm serime [Tangled](#) ile başlayın, tek gecelik bir ilişki, geldiğini göremeyeceğiniz sürpriz bir bükülme ile iş arkadaşları romantizmine dönüştü!

Walker'ın Ön Gösterimi

gömleğimin yakasını . Takım elbise giymekten nefret ediyorum, özellikle de böyle bir nedenle. Sadece gömlek yüzünden boğuluyormuş gibi hissetmekle kalmıyorum, aynı zamanda havadaki hissedilir gerginlik de beni boğuyor.

En iyi arkadaşımın bedeni bir tabutun içinde soğuk ve ölü bir şekilde yatarken, etrafta duran duvarlar dolusu insan -hepsi de vakur görünüyor ve vaizin sözlerini özümseyerek gözyaşlarını sahneye bakıyor, ara sıra da daha fazla dayanabileceğimden emin olmadığım bir pişmanlık ifadesiyle bana bakıyorlar.

Bu benim hatam. Onu kurtaramadım.

Ve birini kurtaramamaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur.

Herkes tarafından Schmitty olarak bilinen John Schmitt öldü. Ve bunun sorumlusu benim.

O yangına girmememiz gerektiğini biliyordum ama o ve ben bundan çok daha kötü yangınlarla mücadele ettik. Binanın temiz olduğundan, zamanında çıkamayacak bir aile olmadığından emin olmalıydık. Şefin yüzündeki tereddütü görmeme rağmen, canlı çıkacağımıza güveniyordu.

Her gün bir apartman kompleksinde yangın çıkmıyor, özellikle de Newberry Springs gibi bir kasabada.

Ama oldu ve eğitimimin beni hazırladığı şeyi yapmak isteyen ben, binayı kontrol etmemiz ve herkesin sağ salim çıktığından emin olmamız konusunda ısrar ettim.

O gece ölecek tek kişinin bana hayatı pahasına güvenen adam olacağını, en girmememiz gerekirken beni yangının içine kadar takip eden adam bilmiyordum.

Ve şimdi, burada durup nefesimi içime çekerken, etrafımdaki hüznü her içime çektiğimde ciğerlerimi sıyıran bıçakları yutmaktan daha kolay olduğu için, suçluluk duygusunun üzerimden gitmesine izin veriyorum.

Çünkü sadece en iyi arkadaşım ölmedi, aynı zamanda arkasında bir çocuk bıraktı, babasını hiç tanımayacak bir çocuk.

Gözlerim Evelyn'i buluyor, kızını taşıyan yumruyu güzelce örten siyah elbisesinin içinde başı öne eğik duruyor ve onu ağlattığım, çocuğunun babasını elinden aldığım ve yerine *benim çocuğumu* taşımasını dilediğim kendimden nefret ediyorum.

Walker ve Evelyn'in hikayesi Eylül 2023'te yayınlanacak!

Gelecekteki yayınlardan haberdar olmak için haber [bültenime](#) kaydolmayı unutmayın!

Walker ve Evelyn'in kitabı *Everything He Couldn't* için [buradan](#) ön sipariş vermeyi unutmayın.

HA RLOW J A ME S TARAFINDAN DAHA FAZLA İŞ

Harlow James Yazarına Ait Diğer Kitaplar

The Ladies Who Brunch (bol baharatlı romantik komedi) [Never](#)

[Say Never \(Charlotte ve Damien\)](#)

[Başka Kimse Yok \(Amelia ve Ethan\)](#)

[Şimdi Tam Zamanı \(Penelope ve Maddox\)](#)

[Planlandığı Gibi Değil \(Noelle ve](#)

[Grant\) Nice Guys Still Finish \(Jeffrey ve](#)

[Ariel\)](#)

-

Kaliforniya Serisi (Kalpli ve ateşli romantik komediler) [Beklenmedik](#)

[Huzurum \(Wes ve Shayla\)](#)

[Beklenmedik Yeminim \(Hayes ve Waverly\)](#)

[Beklenmedik Ailem \(Silas ve Chloe\)](#)

-

Emerson Şelaleleri Serisi (aile bir araya geldiği küçük kasaba romantizmi) [Karmakarışık](#)

[\(Kane & Olivia\)](#)

[Baştan Çıkarılmış \(Cooper ve Clara\)](#)

[Büyülenmiş Cash ve Piper\(\)](#)

[Canlanmış \(Luke ve Rachel\) Sadık](#)

[\(Brooks ve Jess\)](#)

-

[Copper Ridge'de Kayıp ve Buluntu Eşyalar](#)

İki kişinin tesadüfi bir şekilde 5 dolarlık bir banknot sayesinde aynı süre için bir kulübede konaklama rezervasyonu yaptığı bir tatil romantizmi.

[Suçlandığı Gibi Suçlu](#)

Kindle'inızı eritecek yoğun bir zıt kutuplar birbirini çeker. Adam eski bir inşaat işçisi. Kadın ise tutku arayan bir avukat.

[McKenzie'nin Sırası](#)Düşme

Bir aşk yazarının mahalle kasabına aşık olduğu bir tatil romantizmi.

HARLOW JAMES İLE İLETİŞİM

Beni Amazon'da takip
edin Beni takip

Instagram'ta takip da edin

Beni Facebook'ta edin

Facebook Grubuma Katılın: Harlow James'in

Fahişeleri Beni Goodreads'te takip edin

Beni Book Bub'da takip edin

Yeni Çıkanlar ve Eşantıyonlar Hakkında Güncellemeler için Bültenime Abone
Olun Web Sitesi

ACKNOWLEDGEMENTS

Bu kitabı yayınlama zorlu geçti. Gibson Kardeşler fikri, Guilty as Charged'ı yazarken aklıma geldi. Aslında, Wyatt ve Kelsea ile o kitapta tanışıyorsunuz, ben o seriyi kurarken ve sonra 2020'nin Ekim ayında onların hikayesini yazmaya başladım. Sıkıştım, bıraktım, My Unexpected Serenity'yi yazmaya başladım ve sonra onların kitabına geri dönmek niyetiyle milyarderler serisini bitirdim.

Ve de. Şimdiye kadar yazdıklarımı okudum, ne zaman durduğumu merak ettim ve ardından 2021 yazında kitaplarını bitirdim. Hatta bu hikayeyi bitirirken dizüstü bilgisayarımı düşürdüm ve ekranımı kırdım. AMA, bitirdiğimde nihai sonuçtan memnun değildim. Bir şeyler doğru değildi ve yüzden yayınlamamaya karar verdim. Asla mutlu olmadığım bir kitabı yayınlamak istemem ve içgüdülerim bana bunun yeterli olmadığını söyledi, bu yüzden okuyucularımın görmesine asla izin vermeyeceğimi düşünerek onu olduğu gibi bıraktım.

Sonra bu yılın başlarında bu hikâye beni tekrar çağırmaya başladı. Beta okuyucum Emily'nin yardımıyla sorunları bulduk, hikayeyi düzelttik, 2023 Harlow James standartlarına getirdik ve şimdi elinizde.

Bu seri çok uzun zamandır aklımdaydı, sonunda ortaya çıkarmak gerçeküstü hissettiriyor ve umarım siz de bu kardeşlere kadar aşık olursunuz. Bu yıl serinin geri kalanını sizlere sunmak için sabırsızlanıyorum. Sonraki yayınlarımla ilgili uyarılar ve haberler için bizi izlemeye devam edin!

Kocama: Her kitabımı yayınladığımda beni ve başarıyı benimle birlikte kutladığın için teşekkür ederim. Bu hobinin bana ne kadar keyif verdiğini anladığın için teşekkür ederim. Zorlandığımda beni dinlediğin ve "kitap kaltağım" olmak da dahil olmak üzere bunu artık bir işe dönüştürmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Önümüzdeki yıl imza günleri ve çocuksuz otel odalarında kalma maceralarımıza içelim. Gerçek hayattaki kitap kocam olduğun ve bana övünebileceğim kendi gerçek aşk hikayemi verdiğin için teşekkür ederim.

Emily'ye: Sen olmasaydın bu kitap dünyada olmazdı. İki dünya arasında sıkışıp kaldığım ama kalbimin beni bu dünyaya çektiği zamanlarda bana için teşekkür ederim. Ve bunu görmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Dostluğunuz ve desteğiniz için tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım ve dostluğumuz benim için dünyalara bedel. Ayrıca Walker'ın kitabının ön gösterimini okuduğunda kalp krizi için de özür . Söz veriyorum, onunki de geliyor.

Editörüm Melissa'ya: Çalışma ilişkimiz için çok minnettarım. Kitabımın seninle emin ellerde olduğunu her zaman biliyorum. Hikayelerime olan bağlılığınız için teşekkür ederim ve uzun süre birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum.

Abigail'e, kapak tasarımcıma: Üç yıldır her hayalimi hayata geçirdin ve bu kitap da bir istisna değildi. Seninle çalışmayı çok seviyorum. Kitaplarıma bu kadar çok zaman ayırdığın ve sevdiğin için teşekkür ederim.

Ve beta , ARC okuyucularıma ve her okuyucuma (hem eski hem de yeni): Kendi kitabını yayınlayan bir yazara şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarımı başkalarıyla paylaştığınız için teşekkür ederim. Yaratıcılığımı romantizm türünü benim seven insanlarla paylaşmama izin için teşekkür ederim.

Ve sevdiği bir hobi bulan bir eş ve anneyi desteklediğiniz için teşekkür ederim.

İŞİN BAŞINDA

Harlow James, aşk romanlarına aşık olan bir eş ve annedir, bu yüzden kendi romanını yazmaya karar vermiştir.

Kitapları duygusal, bağımlılık yapıcı ve ateşli romantizmin mükemmel bir karışımı. Sonsuza dek mutlu son garantili hikâyeleri seviyorsanız, Harlow sizin yeni en iyi arkadaşınız.

Yazmadığı zamanlarda, günlük işinde çalışırken, zaman bulabildiği her romanını okurken, kocası ve çocuklarıyla gülerken, FRIENDS'in tekrarlarını izlerken ve White Claws ve Margarita içerken arkadaşları ve ailesi için yemek pişirirken zaman geçirirken bulunabilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.